SF
/F

HECATE

Pilda talanților

Octavia E. Butler

traducere din limba engleză și note de
Ovidiu Anemțoaicei și Carmen Catana

Pilda talanților

Octavia E. Butler
PARABLE OF THE TALENTS

Redactare: Ana-Maria Datcu

Copertă: Mihai Nadolu

Tehnoredactare: Stelian Bigan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BUTLER, OCTAVIA E
Pilda talanților / Octavia E. Butler ; trad. din lb. engleză și note de Ovidiu Anemțoaicei și Carmen Catana. - București : Editura Hecate, 2020
ISBN 978-606-94712-6-5

I. Anemțoaicei, Ovidiu (trad.) (note)
II. Catana, Carmen (trad.) (note)

821.111

Comenzi prin e-mail: arseno21@gmail.com
Comenzi telefonice: 0756238273
Comenzi online: www.hecate.ro

Octavia E. Butler

Pilda talanților

Traducere din limba engleză și note
de Ovidiu Anemțoaicei și Carmen Catana

HE
CA
TE

Mătușilor mele,
Irma Harris și Hazel Ruth Walker,
și în memoria mamei mele,
Octavia Margaret Butler

PROLOG

Din *Sămânța Pământului: Cărțile Viilor*
de Lauren Oya Olamina

Iată-ne aici:
Energie,
Masă,
Viață,
Viață modelată,
Minte,
Minte modelată,
Dumnezeu,
Dumnezeu modelat.
Luați aminte:
Suntem născuți
Nu cu scop,
Ci cu potențial.

Vor face un Dumnezeu din ea.

Cred că i-ar plăcea, dacă ar ști despre asta. În ciuda tuturor protestelor și refuzurilor sale, a avut mereu nevoie de adepți devotați, obedienți – discipoli – care să o asculte și să creadă tot ce le spunea ea. Și avea nevoie de evenimente mari pe care să le manipuleze. Toți zeii par să aibă nevoie de aceste lucruri.

Numele ei legal era Lauren Oya Olamina Bankole. Pentru toți cei care au iubit-o ori au urât-o, era pur și simplu „Olamina".

A fost mama mea biologică.

Este moartă.

Am vrut să o iubesc și să cred că ceea ce s-a întâmplat între ea și mine nu a fost din vina ei. Am vrut asta. Dar, în schimb, am urât-o, mi-a fost frică de ea, am avut nevoie de ea. Totuși, nu am avut niciodată încredere în ea, nu am înțeles niciodată cum putea fi așa cum era ea – atât de concentrată și, totuși, atât de în eroare, mereu alături de toată lumea, dar niciodată lângă mine. Încă nu înțeleg asta. Iar acum, că este moartă, nici nu sunt prea sigură că voi înțelege vreodată. Dar trebuie să încerc – pentru că am nevoie să mă înțeleg pe mine, iar ea este o parte din mine. Îmi doresc să nu fi fost, dar este. Pentru a putea înțelege cine sunt, trebuie să încep să înțeleg cine a fost ea. Acesta este motivul pentru care scriu și pun laolaltă această carte.

Întotdeauna, felul meu de a-mi pune ordine în sentimente a fost prin a le scrie. Ea și eu aveam acest lucru în comun. Și, pe lângă nevoia de a scrie, ea a dezvoltat și nevoia de a desena. Dacă s-ar fi născut în vremuri mai bune, ar fi devenit, probabil, o scriitoare, ca mine, sau o artistă.

Am strâns câteva dintre desenele ei, deși a renunțat la multe dintre ele în timpul vieții sale. Și am copii după toate scrierile ei care au fost salvate. Chiar și câteva dintre caietele ei de la început, din hârtie, care au fost copiate pe disc sau cristal și salvate. În timpul tinereții, avea obiceiul de a ascunde rezerve de mâncare, bani și arme în locuri greu de găsit sau la persoane de încredere și de a se duce direct la ele mulți ani mai târziu. Aceste depozite i-au salvat viața de câteva ori și i-au salvat cuvintele, jurnalele și notițele – ale ei și ale tatălui meu. A reușit să-l convingă să scrie – puțin. Scria bine și el, deși nu-i plăcea deloc să o facă. Mă bucur că l-a bătut la cap. Mă bucur că am reușit să îl cunosc măcar prin scrisul lui. Mă întreb de ce nu mă bucur s-o fi cunoscut și pe ea prin scrierile ei...

„Dumnezeu este Schimbare”, credea mama mea. Asta spunea ea în primele versete din *Sămânța Pământului: Prima carte a Viilor*.

„Tot ce atingi
Schimbi.
Tot ce Schimbi
Te Schimbă.
Unicul adevăr etern
Este Schimbarea
Dumnezeu
Este Schimbare."

Cuvintele sunt inofensive, bănuiesc, și adevărate din punct de vedere metaforic. Cel puțin, a început cu anumite semințe de adevăr. Iar acum mă atinge pentru o ultimă oară cu amintirile ei, viața ei și blestemata ei de Sămânța Pământului.

2032

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Ne oferim morții
livezilor
și poienilor.
Ne oferim morții
vieții.

1

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Întunericul
Dă formă luminii
Așa cum lumina
Dă formă întunericului.
Moartea dă formă vieții
Așa cum viața
Dă formă morții.
Universul
Și Dumnezeu
Împărtășesc această plenitudine,
Fiecare
Definind pe celălalt.
Dumnezeu
Dă formă universului
Așa cum universul
Dă formă lui Dumnezeu.

Din *Amintiri din alte lumi*, de Taylor Franklin Bankole

Am citit că perioada tulbure pe care jurnaliştii au început s-o numească „Apocalipsa" – sau, mult mai obişnuit şi mai cu amărăciune, „Variola" – a durat din 2015 până în 2030: un deceniu şi jumătate de haos. Nu este adevărat. Variola a fost un chin mult mai lung. A început cu mult înainte de 2015, poate chiar înainte de începutul noului mileniu. Nu s-a terminat încă.

Am citit şi că Variola a fost cauzată de crize climatice, economice şi sociologice petrecute simultan, în mod accidental. Ar fi mai onest de spus că Variola a fost cauzată de refuzul nostru de a rezolva problemele evidente din aceste domenii. Noi am generat problemele, apoi tot noi am stat şi ne-am uitat cum s-au

transformat în crize. Am auzit oameni care negau acest lucru, dar m-am născut în 1970. Am văzut îndeajuns cât să știu că este adevărat. Am văzut cum educația a devenit mai degrabă un privilegiu al bogaților decât o simplă necesitate care ar trebui să existe pentru ca o civilizație să supraviețuiască. Am văzut cum comoditatea, profitul și inerția au scuzat o degradare tot mai mare și mai periculoasă a mediului. Am văzut cum sărăcia, foametea și boala au devenit inevitabile pentru tot mai mulți oameni.

În ansamblu, Variola a avut efectul unei cumpărări în rate a celui de-al Treilea Război Mondial. De fapt, aveau loc mai multe războaie mici și sângeroase în perioada Variolei. Erau niște treburi stupide – irosiri de viață și de comori. Au fost duse, aparent, pentru a ne apăra de dușmanii străini și răi. De prea multe ori, erau purtate pentru că lideri nepotriviți nu știau ce altceva să facă. Astfel de lideri știau că se pot baza pe frică, suspiciune, ură, dependență și lăcomie pentru a stârni sprijinul patriotic pentru război.

Printre toate acestea, cumva, Statele Unite ale Americii au suferit o înfrângere non-militară majoră. Nu au pierdut niciun război important, dar, cu toate acestea, nu au supraviețuit Variolei. Poate că pur și simplu au pierdut din vedere ceea ce intenționaseră să fie, apoi au bâjbâit fără niciun scop până când țara s-a epuizat singură.

Ce a mai rămas acum din ea, ce a devenit... nu știu.

Taylor Franklin Bankole a fost tatăl meu. Din scrierile lui, pare să fi fost un bărbat grijuliu, cam formal, care a ajuns să fie împreună cu ciudata mea mamă încăpățânată, chiar dacă ea era atât de tânără că putea să-i fie și nepoată.

Se pare că mama l-a iubit și că a fost fericită cu el. El și mama s-au întâlnit în timpul Variolei când erau amândoi hoinari, fără casă. Dar el era un medic de 57 de ani – medic de familie – și ea era o fată de 18 ani. Variola le-a dat amintiri comune groaznice. Amândoi și-au văzut cartierele distruse – al lui în San Diego și

al ei în Robledo, o suburbie din Los Angeles. Asta, se pare, a fost de-ajuns pentru ei. În 2027, s-au întâlnit, s-au plăcut și s-au căsătorit. Citind printre rândurile câtorva dintre scrierile tatălui meu, cred că a vrut să aibă grijă de această tânără ciudată pe care o găsise. A vrut s-o ferească de haosul vremurilor, de bande, droguri, sclavie și boală. Și, desigur, se simțea flatat că ea îl dorește. Era și el om și, fără îndoială, obosise să tot fie singur. Prima lui soție deja murise de doi ani când s-au întâlnit.

Nu a putut s-o salveze pe mama, desigur. Nimeni nu ar fi putut s-o facă. Ea și-a ales calea cu mult înainte de a se întâlni cu el. Greșeala lui a fost că a văzut în ea o fetișcană, pe când ea era deja o rachetă armată și țintită.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Duminică, 26 septembrie 2032

Astăzi este Ziua Sosirii, a cincea aniversare a fondării comunității noastre Ghinda, aici, în munții din districtul Humboldt.

Ca o celebrare perversă a acesteia, am avut unul dintre coșmarurile mele recurente. Au devenit mai rare în ultimii ani – dușmani vechi cu obiceiuri familiare urâte. Le cunosc. Au niște începuturi atât de blânde, ușoare... Acesta a fost, la început, o vizită în trecut, o excursie acasă, o șansă să petrec ceva timp cu fantome dragi.

Casa mea natală a revenit din cenușă. Cumva, asta nu mă surprinde, deși am văzut-o arzând cu ani în urmă. Am pășit printre molozul rămas din ea. Totuși, iat-o acum aici, reconstituită și plină cu oameni – toți oamenii pe care i-am cunoscut în timpul copilăriei. Stăteau așezați în camerele din față, pe rânduri de scaune pliabile din metal vechi, scaune din lemn de bucătărie și sufragerie și scaune de plastic, o congregație tăcută a celor împrăștiați și morți.

Slujba a început deja și, desigur, tatăl meu ține predica. Arată așa cum arată el de obicei în haine de biserică: înalt, lat în umeri, drept – un zid mare de om cu o voce pe care nu doar că o auzi, ci o și simți pe piele și în oase. Nu există niciun colț din încăperile de întâlnire pe care tata să nu-l poată cuprindă cu acea voce. Nu am avut niciodată un sistem audio – niciodată nu am avut nevoie. Aud și simt acea voce iar și iar.

Totuși, câți ani au trecut de când a dispărut tatăl meu? Sau, mai degrabă, câți ani de când a fost omorât? Trebuie să fi fost omorât. Nu era genul de bărbat care să-și abandoneze familia, comunitatea și biserica. În perioada când a dispărut, să sfârșești de moarte violentă era mai ușor decât astăzi. Să trăiești, în schimb, era aproape imposibil.

A plecat într-o zi de acasă la biroul său de la liceu. Ținea cursurile prin intermediul computerului și trebuia să meargă la liceu doar o dată pe săptămână, însă chiar și o dată pe săptămână era prea multă expunere la pericol. Înnopta, ca de obicei, la liceu. Diminețile, devreme, erau cele mai sigure perioade de călătorit pentru cei care munceau. A pornit spre casă dimineața următoare și nu a mai fost văzut de-atunci.

L-am căutat. Chiar am și plătit pentru un raid al poliției. Totul a fost în zadar.

Asta s-a petrecut cu multe luni înainte să ardă casa, înainte să fie distrusă comunitatea noastră. Aveam 17 ani. Acum, am 23 și mă aflu la câteva sute de kilometri de acel loc mort.

Totuși, brusc, în visul meu, lucrurile s-au reîntors.

Sunt acasă și tatăl meu ține predica. Mama mea vitregă stă în spatele lui și puțin înspre pianul ei. Comunitatea vecinilor noștri se află în fața lui, în perimetrul larg, dar nu prea deschis, format din sufragerie, sala de mese și camera de reuniuni. Este un spațiu larg în formă de L în care s-au strâns mult mai mulți decât obișnuiții 30–40 de oameni pentru slujba de duminică. Acești oameni sunt prea tăcuți ca să fie o comunitate baptistă – sau, cel

puțin, sunt prea tăcuți pentru a fi comunitatea baptistă în care am crescut eu. Ei sunt aici, dar cumva nu aici. Sunt oameni ai umbrei. Fantome.

Doar familia mea îmi pare reală. Sunt la fel de morți ca ceilalți, totuși sunt vii! Frații mei sunt și ei aici și arată așa cum arătau când eu aveam vreo 14 ani. Keith, cel mai mare dintre ei, primul care avea să moară în cel mai urât mod, are doar 11 ani. Asta înseamnă că Marcus, fratele meu preferat și întotdeauna cea mai arătoasă persoană din familie, are 10 ani. Ben și Greg, întotdeauna asemănători precum niște gemeni, au 8 și 7 ani. Toți ședem în primul rând, lângă mama mea vitregă, ca să poată sta cu ochii pe noi. Mă aflu între Keith și Marcus, ca să-i împiedic să se omoare între ei în timpul slujbei.

Când niciunul dintre părinții mei nu se uită, Keith trece cu pumnul pe lângă mine și îl lovește cu putere pe Marcus direct în coapsă. Marcus, mai tânăr, mai mic, dar întotdeauna încăpățânat, întotdeauna puternic, ripostează cu o lovitură. Apuc pumnul fiecărui băiat și îi strâng. Sunt mai mare și mai puternică decât amândoi și am avut întotdeauna mâini puternice. Băieții se zvârcolesc de durere și încearcă să se smulgă. După un moment, îi eliberez. Lecție învățată. S-au potolit – cel puțin pentru un minut sau două.

În visul meu, durerea lor nu mă doare așa cum mă durea în copilăria noastră. Atunci, întrucât eram cea mai mare, eram găsită vinovată pentru comportamentul lor. Trebuia să îi controlez, chiar dacă nu reușeam să scap de durerea lor. Tata și mama vitregă nu mă slăbeau deloc când venea vorba despre sindromul meu de hiperempatie. Refuzau să mă lase să fiu handicapată. Eram cel mai mare copil și asta era totul. Aveam responsabilitățile mele.

Cu toate acestea, obișnuiam să simt fiecare vânătaie nenorocită, tăietură și arsură pe care frații mei reușeau să le colecteze. De fiecare dată când îi vedeam răniți, resimțeam durerea lor ca și cum m-aș fi rănit eu. Le simțeam chiar și durerile simulate.

Sindromul hiperempatiei este în cele din urmă o psihoză paranoidă. Nu e nici telepatie, nici magie, nici vreo conștiență spirituală profundă. E doar iluzia indusă neurochimic că simt durerea și plăcerea pe care le văd la ceilalți. Plăcerea este rară, durerea este din plin și, iluzie sau nu, doare ca naiba.

Așa că de ce nu o simt acum?

Ce nebunie să nu o simt! A nu o simți e ca și cum tocmai mi-ar fi trecut o durere de măsea. Ar trebui să fiu surprinsă și fericită. În schimb, mi-e frică. O parte din mine a dispărut. A nu fi capabilă să simt durerea fraților mei e ca și cum nu îi pot auzi când urlă – și îmi este frică.

Visul începe să devină coșmar.

Fără nicio avertizare, fratele meu Keith dispare. A dispărut pur și simplu. A fost primul care avea să plece – să moară – cu ani în urmă. Acum, dispare iar. În locul lui, lângă mine stă o femeie înaltă, frumoasă, de culoare neagră-maronie, suplă, cu păr lung, negru scăpărător ca de corb. Poartă o rochie de mătase catifelată care curge pe corpul ei, cuprinzând-o într-un tipar complicat de falduri și pliuri de la gât până la picioare. Este o străină.

Ea este mama mea.

Ea este femeia din singura poză pe care tatăl meu mi-a dat-o cu mama mea biologică. Keith a furat-o din dormitorul meu când avea 9 ani și eu 12. A împachetat-o într-o bucată veche de mușama și a îngropat-o în grădina noastră, între un rând de dovleci și unul de porumb amestecat cu fasole. Mai târziu, a zis că nu e vina lui că poza a fost distrusă de apă și de la cât s-a călcat peste ea. A ascuns-o doar dintr-o glumă. De unde avea să știe că se va întâmpla ceva cu ea? Ăsta era Keith. L-am bătut de i-au sărit fulgii. M-a durut și pe mine, desigur, dar a meritat. Nu le-a pomenit niciodată bătaia aia părinților noștri.

Dar poza era oricum distrusă. Tot ce a mai rămas din ea a fost amintirea ei. Iar amintirea era chiar aici, lângă mine.

Mama e înaltă, mai înaltă decât mine, mai înaltă decât majoritatea oamenilor. Nu este drăguță. Este frumoasă. Nu semăn cu ea, ci cu tata, care obișnuia să spună că e păcat. Nu mă supără chestia asta. Dar e o femeie splendidă.

Mă holbez la ea, însă nu își întoarce privirea către mine. Cel puțin, acest fapt e conform cu realitatea. Nu m-a văzut niciodată. Exact când mă nășteam, a și murit. Înainte de asta, timp de doi ani, a luat „drogul deștept", foarte popular în perioada ei. Era un nou medicament prescris, numit Paracetco, și făcea minuni pentru persoanele care aveau Alzheimer. Oprea deteriorarea funcției intelectuale și îi ajuta să folosească în mod excelent ce le mai rămăsese din memorie și din capacitatea de gândire. Îmbunătățea, de asemenea, performanța tinerilor obișnuiți, sănătoși. Citeau mai repede, rețineau mai mult, făceau conexiuni, calcule și trăgeau concluzii mai rapid și mai exact. În consecință, Paracetco a devenit celebru precum cafeaua printre studenți și, dacă intenționau să concureze pentru vreo slujbă bine plătită, era necesar precum cunoașterea calculatoarelor.

E posibil ca acest drog să fi dus la moartea mamei mele. Nu sunt sigură. Nici tata nu știa sigur. Dar știu că drogul ei mi-a lăsat o urmă clară: sindromul meu hiperempatic. Din cauza dependenței de Paracetco – mai multe mii de persoane au murit încercând să scape de el –, existau la un moment dat zeci de milioane ca mine.

Eram numiți „hiperempați", „hiperempatiști" sau „împărtășitori". Astea erau câteva dintre numele mai politicoase. Și, în ciuda vulnerabilității noastre și a ratei ridicate de mortalitate, încă existăm câțiva.

Mă îndrept spre mama. Indiferent ce a făcut, vreau să o cunosc. Dar tot nu se uită la mine. Nici măcar nu își întoarce capul. Și, cumva, nu prea pot să ajung la ea, nu o pot atinge. Încerc să mă ridic de pe scaun, dar nu mă pot mișca. Corpul nu vrea să mă asculte. Pot doar să stau și să ascult cum tata ține predica.

Acum încep să înțeleg ce spune. Până acum, a fost un fundal indistinct de huruială, dar acum îl aud lecturând din Capitolul 25 din *Evanghelia după Matei*, citând cuvintele lui Hristos: „Și mai este ca un om care, plecând departe, și-a chemat slugile și le-a dat pe mână avuția sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, altuia unul, fiecăruia după puterea lui, și a plecat.”[1]

Tatălui meu îi plăceau pildele – povești care educau, povești care ofereau idei și morală în modalități care creau imagini în mintea oamenilor. Le folosea pe cele din Biblie, le culegea din istorie sau din folclor și, desigur, se folosea și de ceea ce observase în viața lui și a oamenilor pe care îi cunoștea. Strecura povești în predicile lui de duminică, în cursurile despre Biblie și în lecțiile de istorie pe care le ținea prin intermediul computerului.

Fiindcă el credea că poveștile sunt atât de importante ca instrumente pedagogice, am învățat să le acord mai multă atenție decât înainte. Știam pe de rost pilda pe care o citea acum: Pilda talanților. Puteam recita din memorie mai multe pilde biblice. Probabil de asta pot auzi și înțelege mai mult acum. Există și predică printre bucățile de pildă, dar nu prea pot să o înțeleg. Îi aud ritmurile urcând și coborând, repetându-se și variind, strigând și șoptind. Le aud așa cum le-am auzit întotdeauna, dar nu pot înțelege cuvintele – cu excepția celor din pildă.

„Îndată, mergând, cel ce luase cinci talanți a lucrat cu ei și a câștigat alți cinci talanți. De asemenea, și cel cu doi a câștigat alți doi. Iar cel ce luase un talant s-a dus, a săpat o groapă în pământ și a ascuns argintul stăpânului său.”

Tata credea mult în educație, muncă asiduă și responsabilitate personală. „Acestea sunt talanții noștri”, obișnuia să spună, în timp ce fratele meu dădea ochii peste cap și chiar și eu încercam să nu

[1] Citatul reproduce textul din Biblia ortodoxă, versiunea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. Toate celelalte fragmente următoare din *Pilda talanților* respectă aceeași versiune. (n.tr.)

oftez. „Dumnezeu ni le-a dăruit și ne va judeca în funcție de cum le folosim."

Pilda continuă. Celor două slugi care au făcut profit pentru el stăpânul le zice: „Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră întru bucuria domnului tău."

Dar slugii care nu a făcut nimic cu talantul său decât să-l îngroape în pământ, ca să-l păstreze, stăpânul îi spune vorbe dure: „Slugă vicleană și leneșă...", a început. Și le-a ordonat oamenilor săi: „Luați deci de la el talantul și dați-l celui ce are zece talanți. Căci tot celui ce are i se va da și-i va prisosi, iar de la cel ce n-are și ce are i se va lua."

Exact când tatăl meu spunea acele cuvinte, mama dispăru. Nici nu am putut să-i văd toata fața, iar acum nu mai este.

Nu înțeleg chestia asta. Mă sperie. Acum văd și alte persoane care dispar. Majoritatea au plecat deja. Fantome dragi...

Tata a dispărut. Mama îl strigă în spaniolă, așa cum făcea uneori când era stresată:

— Nu! Și cum mai trăim acum? Vor sparge casa. Ne vor ucide pe toți. Trebuie să construim zidul și mai înalt!

Și a dispărut. La fel și frații mei. Sunt singură – așa cum am fost în noaptea aceea acum cinci ani. Casa e toată scrum și moloz în jurul meu. Nu arde sau se dărâmă și nici nu se transformă în cenușă, dar cumva, doar într-o clipită, este o ruină deschisă cerului în noapte.

Văd stele, pătrarul lunii și o fâșie de lumină, mișcând-se și urcându-se la cer precum o forță a vieții fugind. Prin lumina tuturor acestora, văd umbre mari, mișcându-se, înfricoșătoare. Mi-e frică de aceste umbre, dar nu pot să scap deloc de ele. Zidul este încă acolo, înconjurând cartierul nostru, profilându-se peste mine mult mai înalt decât era cu adevărat. Mult mai înalt... Era menit să țină pericolul departe. A eșuat acum câțiva ani. Eșuează și acum. Pericolul e zidit cu mine în interior. Vreau să fug, să scap, să mă

ascund, dar acum chiar și mâinile și picioarele mele încep să dispară. Aud tunetul, văd fâșia de lumină cum urcă și mai mult la cer, devenind din ce în ce mai puternică.

Apoi țip. Cad. Aproape tot corpul meu a dispărut, nu mai este. Nu pot sta drept, nu mă pot prinde când cad – și tot cad, și tot cad...

M-am trezit aici, în cabana mea din Ghinda, printre așternuturile mele, cu o parte din ele pe pat și cu restul pe jos. Oare am țipat tare? Nu știu. Nu prea am coșmaruri de genul ăsta când Bankole e cu mine, așa că nu-mi poate spune cât zgomot fac. La fel e și acum. Munca lui îi fură deja prea mult din somn, iar noaptea aceasta e probabil pentru el mai rea decât majoritatea dintre ele.

Acum e 3 dimineața, dar noaptea trecută, imediat după înserat, un grup, probabil o bandă, a atacat cartierul Dovetree, la nord de noi. Ieri, pe la aceeași oră, trăiau 22 de persoane în Dovetree: un bărbat mai în vârstă, soția și cele două fete ale sale mai mici, cei cinci fii căsătoriți, soțiile și copiii lor. Toți acești oameni nu mai sunt, cu excepția celor două soții mai tinere și a celor trei copii pe care au reușit să-i apuce în fugă. Doi dintre copii sunt răniți și una dintre femei, dintre toate chestiile posibile, a avut un atac de cord. Bankole a mai tratat-o înainte. El spune că femeia s-a născut cu un defect la inimă care ar fi trebuit tratat când era copil. Acum, are doar 20 de ani și, în perioada când s-a născut, familia ei, ca majoritatea oamenilor, avea puțini bani sau deloc. Ei înșiși munceau din greu și-i puneau la muncă și pe cei mai puternici dintre copiii de 8–10 ani. Problema de inimă a fiicei lor avea oricum s-o omoare – sau s-o lase să trăiască. Nu avea să fie rezolvată.

De data asta, aproape că a ucis-o. Bankole dormea – mai degrabă stătea treaz – în camera clinicii de la școală, supraveghind-o pe femeie și pe cei doi copii răniți. Din cauza sindromului meu hiperempatic, nu-și poate ține clinica aici, în casă. Preiau deja prea mult din durerea oamenilor și el se îngrijorează. Tot insistă

să-mi dea ceva care să mă împiedice să împărtășesc ținându-mă adormită, înceată și amețită. Nu, mulțumesc!

Așadar, m-am trezit singură, leoarcă de transpirație și incapabilă să adorm la loc. Au trecut mulți ani de când am avut o reacție atât de puternică la un vis. Din ce îmi amintesc, ultima oară s-a întâmplat acum cinci ani, imediat după ce ne-am stabilit aici, și a fost același vis nenorocit. Presupun că mi s-a întâmplat iar din cauza atacului asupra zonei Dovetree.

Atacul nu ar fi trebuit să se întâmple. Lucrurile s-au liniștit în ultimii ani. Mai existau crime, desigur: furturi, spargeri, răpiri pentru răscumpărări sau pentru comerțul cu sclavi. Mai rău, cei săraci erau încă arestați și puși la muncă din cauza datoriilor, huliganismului, vagabondajului și altor „crime". Dar lucrul ăsta, să dai năvală într-o comunitate, să omori și să arzi tot ce nu furi, părea să fi dispărut deja. De cel puțin trei ani nu mai auzisem de ceva asemănător cu atacul de la Dovetree.

Într-adevăr, cei din Dovetree alimentau zona cu whisky distilat în casă și marijuana crescută de ei, dar făceau asta deja cu mult timp înainte de a ajunge noi aici. De fapt, erau familia de fermieri cel mai bine înarmată din zonă – nu doar pentru că afacerea lor era ilegală, ci pentru că era și profitabilă. Au mai încercat să îi fure și înainte, însă doar genul de hoți rapizi și tăcuți au avut succes. Până acum.

I-am pus întrebări lui Aubrey, soția sănătoasă din Dovetree, în timp ce Bankole se îngrijea de fiul ei. Deja îi spusese că băiatul mai mic va fi bine și simțeam că trebuie să aflăm ce știa, indiferent cât de supărată era. La naiba, casele din Dovetree sunt la doar o oră de mers pe jos de la noi pe vechiul drum forestier. Cine a atacat Dovetree ne poate lua și pe noi în vizor.

Aubrey mi-a spus că atacatorii purtau haine ciudate. Am vorbit cu ea în camera principală a școlii, la una dintre mese, cu doar o lampă cu ulei, afumată, între noi două. Stăteam una în fața celeilalte, Aubrey trăgând din când în când o privire înspre camera

clinicii, unde Bankole curățase și oblojise juliturile, arsurile și vânătăile băiețelului ei. Mi-a spus că atacatorii erau bărbați, dar purtau tunici negre cu curele la brâu – „veșminte negre”, le numea ea – care le atârnau pe coapse. Sub acestea, purtau pantaloni obișnuiți, blugi sau genul de pantaloni de camuflaj pe care i-a văzut purtați de soldați.

— Erau ca niște soldați, mi-a spus. S-au furișat înăuntru, în liniște. I-am văzut abia când au început să tragă în noi. Și apoi, pac! Toți odată. Au tras în toate casele. Era ca o explozie – poate 20 sau 30 sau mai multe arme descărcate toate în același timp.

Și nu așa operau găștile. Bandiții ar fi tras disparat, nu la unison. Apoi, ar fi încercat să se dea în stambă individual, să fure cele mai frumoase femei sau să fure ce e mai bun înaintea prietenilor lor.

— Nu au furat și nu au dat foc la ceva decât după ce ne-au bătut și au tras în noi, a zis Aubrey. Apoi, ne-au furat combustibilul și s-au dus direct spre câmpuri și ne-au ars culturile. După asta, ne-au luat la rând casele și hambarele. Purtau toți cruci mari albe pe piept – cruci ca în biserică. Dar ne-au omorât. Au tras chiar și în copii. Au ucis pe oricine au găsit. Dacă nu mă ascundeam cu copilul, ne-ar fi împușcat.

Și, din nou, s-a uitat înspre clinică.

Uciderea copiilor… Asta a fost o treabă dată naibii. Majoritatea huliganilor – cu excepția celor mai groaznici psihopați – ar fi păstrat copiii pentru viol și apoi i-ar fi vândut. Iar legat de cruci… Ei bine, tâlharii poartă cruci sau lanțuri la gât, dar asta era genul de chestie care nici măcar nu era observată de către majoritatea victimelor. Și era puțin probabil ca tâlharii să alerge cu tunici și cruci albe atârnate la gât. Asta era ceva nou.

Sau ceva vechi.

Nu m-am gândit la ce ar fi putut să fie decât abia atunci când am lăsat-o pe Aubrey să se întoarcă la clinică și să se întindă lângă copilul ei. Bankole i-a dat ceva care să-l ajute să adoarmă. La fel

și ei, așa că nu voi putea să o mai întreb nimic până se trezește, mai târziu în dimineața asta. Totuși, m-am tot întrebat dacă acești oameni, cu crucile lor, aveau vreo legătură cu nesuferitul candidat prezidențial actual, senatorul texan Andrew Steele Jarret. Pare să fie genul de lucru pe care oamenii lui l-ar face – o renaștere a ceva urât din trecut. Nu purta Ku Klux Klan-ul cruci – și le mai și ardea? Naziștii purtau zvastica, un tip de cruce, dar nu cred că o purtau la piept. Existau cruci peste tot în perioada Inchiziției și înainte de asta, în timpul Cruciadelor. Iar acum avem un alt grup care folosește cruci și măcelărește oameni.

S-ar putea ca oamenii lui Jarret să fie în spatele poveștii ăsteia. Jarret insistă că va readuce o perioadă anterioară, mai „simplă". Dar nu i se potrivește. Toleranța religioasă nu i se potrivește. Situația actuală a țării nu i se potrivește. El vrea să ne întoarcă pe toți într-o perioadă magică când toată lumea credea în același Dumnezeu, când toți se închinau la El în același fel și înțelegeau că siguranța lor în univers depinde de respectarea acelorași ritualuri religioase și excluderea oricui este diferit. Nu a existat niciodată o astfel de perioadă în această țară. Dar în zilele acestea, când mai mult de jumătate din populația țării este analfabetă, istoria e doar o altă necunoscută uriașă pentru ei.

Se știe că suporterii lui Jarret formează câteodată găști și ard oameni pe rug pe motiv de vrăjitorie. Vrăjitorie! În 2032! O vrăjitoare, pentru ei, era de obicei un musulman, un evreu, un hindus, un budist sau, în anumite părți ale țării, un mormon, un martor al lui Iehova sau chiar un catolic. O vrăjitoare putea să fie și o atee, o „sectantă" sau vreo excentrică înstărită. Excentricii bogați nu aveau de obicei protectori sau ceva care să merite să fie furat. Și „sectant" e un termen umbrelă perfect pentru oricine nu se încadrează într-o altă categorie mai largă, totuși nu se potrivește cu versiunea lui Jarret despre creștinism. Pentru numele lui Dumnezeu, oamenii lui Jarret erau cunoscuți că-i băteau și alungau pe unitarieni.

Jarret condamnă arderile pe rug, dar o face într-un mod atât de moderat, încât oamenii lui sunt liberi să audă ce vor ei să audă. Iar când vine vorba despre bătăi, despre umilirile publice și despre distrugerea „caselor păgâne de sataniști", el are un răspuns simplu: „Veniți alături de noi! Ușile noastre sunt deschise oricărei naționalități, oricărei rase! Lepădați-vă de trecutul vostru păcătos și deveniți unul de-ai noștri. Ajutați-ne să facem America măreață din nou." A avut un succes grozav cu această abordare de tip „recompensă și pedeapsă". *Alăturați-vă și veți prospera, iar orice vi se întâmplă drept consecință a încăpățînării voastre păcătoase este problema voastră.*

Oponentul lui, vicepreședintele Jay Smith, îl numește demagog, instigator și ipocrit. Smith are dreptate, desigur, dar Smith este o umbră de om obosit. Jarret, pe de altă parte, este un bărbat înalt, frumos, cu păr negru și cu ochi de un albastru puternic care îi seduce pe oamenii și îi împietrește. Are o voce care îți cuprinde întregul corp, așa cum o avea și tatăl meu. De fapt, îmi pare rău să spun, însă Jarret a fost cândva pastor baptist, precum tatăl meu. Dar a abandonat baptismul cu ani în urmă ca să își înceapă propria religie, „America Creștină". El nu mai ține obișnuitele slujbe AC la bisericile AC sau pe rețele, dar este încă recunoscut drept șeful Bisericii.

Pare inevitabil că oamenii care nu știu să citească vor avea tendința să-i judece pe candidați mai mult după modul în care arată și vorbesc, decât pe baza valorilor pentru care pretind că luptă. Chiar și persoanele care pot citi și sunt educate ajung să acorde atenție aspectului frumos și minciunilor seducătoare mai mult decât ar trebui. Și, fără îndoială, noua imagine supusă sondajelor de opinie pe rețele mediatice îi va oferi lui Jarret un avantaj și mai mare.

Oamenii lui Jarret văd alcoolul și drogurile ca uneltele Satanei. Este foarte probabil ca unii dintre adepții lui mai fanatici să fi fost banda cu tunică-și-cruce care a distrus Dovetree.

Iar noi suntem Sămânța Pământului. Suntem „acel cult", „acei oameni ciudați de pe dealuri", „acei proști nebuni care se roagă la un fel de zeu al schimbării". De asemenea, suntem, conform unor zvonuri pe care le-am auzit, „acei păgâni sataniști care adăpostesc copii. *Și ce credeți că fac cu ei?*". Nu contează că peste tot în țară se face comerț cu copii răpiți, orfani sau copii vânduți de părinți disperați – și toată lumea o știe. Nu contează. Aluzia că un cult adăpostește copii pentru „scopuri discutabile" este de ajuns pentru a-i face iraționali pe unii oameni.

Acesta este un fel de zvon care ne-ar putea aduce atacuri chiar și din partea unor oameni care nu sunt susținători ai lui Jarret. L-am auzit doar de vreo câteva ori, dar este încă înfricoșător.

În acest moment, sper doar că oamenii care au atacat Dovetree au fost o bandă nouă, disciplinată și înspăimântătoare, dar interesați numai de profit. Sper.

Dar nu cred. Chiar bănuiesc că oamenii lui Jarret au avut ceva de-a face cu asta. Și cred că ar fi bine să spun asta astăzi, la Adunare. Cu Dovetree încă proaspăt în mintea tuturor, oamenii vor fi pregătiți să coopereze, să participe la mai multe exerciții și să presare mai multe depozite de bani, alimente, arme, înregistrări și obiecte de valoare. Putem lupta cu o bandă. Am făcut asta înainte, când eram mult mai puțin pregătiți decât acum. Dar nu putem lupta cu Jarret. În special, nu putem lupta cu *președintele* Jarret. Președintele Jarret, dacă țara e suficient de nebună să-l aleagă, ne-ar putea distruge fără chiar să știe că existăm.

Suntem acum 59 de persoane – 64 cu femeile și copiii din Dovetree, dacă rămân. Cu cifre de genul ăsta, abia dacă existăm. Asta explică și mai mult, cred eu, visul meu.

„Talantul" meu, întorcându-mă la Pilda talanților, este Sămânța Pământului. Și, deși nu l-am îngropat în pământ, l-am îngropat aici, în acești munți de coastă, unde poate crește cu aceeași viteză ca și copacii noștri sequoia. Dar ce altceva puteam să fac? Dacă aș fi fost cumva la fel de bună la vorbe precum Jarret, atunci Sămânța

Pământului ar fi putut să ajungă deja până acum o mișcare suficient de mare încât să devină o adevărată țintă. Și ar fi fost mai bine așa?

Trag tot felul de concluzii nejustificate. Cel puțin, sper că sunt nejustificate. Între groaza mea legată de ceea ce s-a întâmplat în Dovetree și speranțele și temerile mele pentru oameni, sunt supărată și la capătul puterilor și, poate, îmi închipui tot felul de lucruri.

2

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Haosul
Este fața cea mai periculoasă a lui Dumnezeu –
Amorf, turbulent, flămând.
Modelează haosul –
Modelează-l pe Dumnezeu.
Acționează.

Schimbă viteza
Sau direcția Schimbării.
Schimbă scopul Schimbării.
Recombină semințele Schimbării.
Transformă impactul Schimbării.
Apucă Schimbarea.
Folosește-o.
Adaptează-te și dezvoltă-te.

Primii treisprezece coloniști din Ghinda și, astfel, cei treisprezece membri originari din Sămânța Pământului au fost mama mea, bineînțeles, Harry Balter și Zahra Moss, care erau, de asemenea, refugiați din cartierul natal al mamei mele, din Robledo. Au mai fost Travis, Natividad și Dominic Douglas, o familie tânără care a fost prima convertită de către mama mea. S-au întâlnit când ambele grupuri călătoreau prin Santa Barbara, în California. I-a plăcut aspectul lor, le-a intuit vulnerabilitatea periculoasă – Dominic avea doar câteva luni la acea vreme – și i-a convins să meargă cu Harry, Zahra și cu ea în călătoria lor lungă spre nord, unde toți sperau să găsească o viață mai bună.

Apoi, au venit Allison Gilchrist și sora ei, Julian – Allie și Jill. Dar Jill a fost ucisă mai târziu pe autostradă. Cam în aceeași

perioadă, mama l-a văzut pe tata și el a observat-o pe ea, la rândul său. Niciunul dintre ei nu era timid și ambii păreau să acționeze în funcție de ceea ce simțeau. Tatăl meu s-a alăturat grupului care tot creștea. Justin Rohr a devenit Justin Gilchrist când grupul l-a găsit plângând lângă corpul mamei sale moarte. Avea cam trei ani, iar el și Allie au ajuns să formeze împreună o altă familie mică. Ultimele care au venit au fost cele două familii de foști sclavi care s-au unit pentru a deveni o familie mare de empatici: Grayson Mora cu fiica lui, Doe, și Emery Solis cu fiica ei, Tori.

Asta a fost tot: patru copii, patru bărbați și cinci femei.

Teoretic, ar fi trebuit să moară. Supraviețuirea lor în lumea neiertătoare a Variolei s-ar putea califica drept un miracol – deși, bineînțeles, Sămânța Pământului nu încurajează credința în minuni.

Fără îndoială, locația izolată a grupului – departe de orașe și de drumurile asfaltate – l-a ferit de majoritatea violențelor din acea perioadă. Terenul pe care grupul s-a stabilit i-a aparținut tatălui meu. Când au sosit, au găsit o fântână fiabilă, o grădină pe jumătate ruinată, un număr de pomi fructiferi și nuci, plantații de stejari, pini și sequoia. Odată ce membrii grupului au pus banii la comun și au cumpărat roabe, semințe, animale mici, unelte de mână și alte necesități, au devenit aproape independenți. Au dispărut pe dealurile lor și au mărit grupul prin nașteri, adoptarea orfanilor și prin convertirea adulților nevoiași. Luau tot ceea ce se putea găsi de la ferme și așezări abandonate, apoi le vindeau la piețele de pe străzi și tranzacționau cu vecinii lor. Unul dintre cele mai valoroase bunuri pe care le schimbau între ei era cunoașterea.

Fiecare membru al Seminței Pământului a învățat să citească și să scrie, iar majoritatea știau cel puțin două limbi – de obicei spaniolă și engleză, din moment ce acestea două erau cele mai folositoare. Oricine se alătura grupului, copil sau adult, trebuia să înceapă de îndată să învețe aceste elemente de bază și să deprindă o meserie. Oricine știa o meserie era mereu în

procesul de a învăța pe altcineva. Mama mea a insistat asupra acestui lucru și pare logic. Școlile publice au devenit rare în acea perioadă, când copiii în vârstă de 10 ani puteau fi deja puși la muncă. Educația nu mai era gratuită, dar era încă obligatorie, potrivit legii. Problema era că nimeni nu aplica astfel de legi, așa cum nimeni nu-i proteja pe copiii puși la muncă.

Din tot grupul, tatăl meu avea cele mai valoroase abilități. Când s-a căsătorit cu mama, practica medicina deja de aproape treizeci de ani. Pentru așezământul lor, el a fost o raritate din multe puncte de vedere: bine educat, profesionist și negru. Negrii, în special, erau puțini în munți. Oamenii își tot puneau întrebări în legătură cu el. De ce era acolo? Ar fi putut să-și facă o viață mai bună într-un oraș mic, așezat. Zona era presărată cu orășele care ar fi fost bucuroase să aibă un medic. Era competent? Era sincer? Era curat? Puteau să aibă încredere în el că va avea grijă de soțiile și fiicele lor? Cum puteau fi siguri că era într-adevăr medic? Aparent, tatăl meu nu a scris nimic despre acest lucru, dar mama a scris despre tot.

Ea spune la un moment dat: „Bankole a auzit aceleași șușoteli și zvonuri pe care le-am auzit și eu prin diferite piețe, pe stradă și la întâlniri ocazionale cu vecinii. Și el a ridicat din umeri. Ne-a pus să avem grijă de sănătatea noastră și să ne tratăm rănile făcute la muncă. Alți oameni aveau trusele lor de prim ajutor, linii telefonice prin satelit și, dacă aveau noroc, mașinile sau camioanele lor. Aceste vehicule erau de obicei vechi și nu te puteai baza pe ele, dar unii le aveau. Dacă îl chemau pe Bankole sau nu, era treaba lor. Apoi, din cauza nenorocirii altcuiva, lucrurile s-au îmbunătățit. Apendicele lui Jean Holly s-a umflat și s-a spart, iar familia Holly, vecinii noștri dinspre est, au decis că ar fi mai bine să-și încerce norocul cu Bankole. Imediat ce Bankole i-a salvat viața femeii, a avut o discuție cu familia. Le-a spus exact ce crede despre ei, pentru că au așteptat atât de mult să-l cheme, deoarece aproape că au lăsat să moară o femeie cu cinci copii. A vorbit cu acea curtoazie intensă și liniștită a lui, care îi face pe oameni să se jeneze. Familia Holly a înțeles.

Și el a devenit medicul lor. Iar familia Holly l-a menționat prietenilor lor, familia Sullivan, iar familia Sullivan l-a pomenit fiicei lor care s-a căsătorit în familia Gama, iar Gama i-a spus lui Dovetree, pentru că bătrâna Dovetree – matriarha – fusese o Gama. Acesta a fost momentul când am început să ne cunoaștem vecinii mai apropiați, familia Dovetree."

Vorbind despre cunoașterea oamenilor, doresc mai mult ca oricând să-mi fi cunoscut tatăl. Se pare că a fost un om impunător. Și poate că a fost bine pentru mine să cunosc această versiune a mamei mele, luptătoare, concentrată, dar foarte tânără, foarte umană. Mi-ar fi plăcut acești oameni.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Luni, 27 septembrie 2032

Nu prea știu cum să vorbesc despre ziua de astăzi. Trebuia să fie o zi liniștită de reciclat și de strâns plante, după inconfortabila Adunare de ieri și celebrarea aniversării stabilite. Se pare că avem câțiva oameni care cred că Jarret este exact ce are nevoie țara asta – dincolo de prostiile lui religioase. Problema e că nu îl poți separa pe Jarret de „prostiile religioase". Dacă îl alegi pe Jarret, te alegi cu bătăi, incendieri și tot felul de umilințe publice. Sunt toate la pachet. Și poți găsi lucruri chiar și mai urâte în acel pachet. Suporterii lui Jarret sunt mai mult decât seduși de vorbele lui despre cum va face el America măreață din nou. Pare să aibă o problemă și cu alte țări. Am putea ajunge la război. Nimic precum războiul nu-i adună mai mult pe oameni în jurul unui steag, al unei țări și al unui mare lider.

Cu toate acestea, câțiva dintre oamenii noștri – în special familiile Peralta și Faircloth – s-ar putea să ne părăsească în curând.

— Mai am doar patru copii în viață, a spus ieri Ramiro Peralta la Adunare. Cu un lider puternic precum Jarret la conducerea țării, poate vor avea o șansă să rămână în viață.

Ramiro este un om bun, dar e disperat să găsească soluții, ordine și stabilitate. Înțeleg treaba asta. A avut șapte copii și o soție. Și-a pierdut trei dintre copii și soția într-un incendiu pornit de o gloată furioasă, înspăimântată și ignorantă care a decis să vindece o epidemie de holeră în Los Angeles dând foc la o zonă din oraș, acolo unde au crezut că a început epidemia. Am ținut cont de asta când i-am răspuns:

— Ramiro, gândește-te un pic. Jarret nu are nicio soluție! Cum crezi că a linșa oameni, a arde biserici și a începe războaie poate să îi ajute pe copiii tăi să trăiască?

Ramiro Peralta nu a făcut decât să-mi întoarcă furios spatele. El și Alan Faircloth s-au uitat unul la celălalt de-a lungul camerei Adunării – camera de la școală. Amândoi sunt speriați. Se uită la copiii lor (Alan are și el patru copii) și le e frică și rușine de frica lor, de neputința lor. Și sunt și obosiți. Există milioane de oameni ca ei: oameni care sunt înspăimântați și complet epuizați de tot acest haos. Vor ca cineva să facă ceva. Acum!

Oricum, am avut o Adunare furtunoasă și o aniversare zbuciumată. Este interesant că le e frică mai mult de presupusa incompetență a lui Edward Jay Smith decât de evidenta tiranie a lui Jarret.

Așa că, în dimineața asta, eram pregătită pentru o zi de plimbare, reflectare și strâns plante cu prietenii. Încă mergem în grupuri de trei sau patru când plecăm din Ghinda, pentru că poate fi periculos în munți, pe drumuri sau în afara lor. Dar deja de vreo cinci luni nu am mai avut nicio problemă când strângem plante. Totuși, consider că chestia asta poate fi încă periculoasă în sine. Trist. Raidurile și bandele sunt periculoase pentru că omoară pe loc. Pacea este periculoasă pentru că încurajează complacerea și nesăbuința – care, la fel, duc la moarte, mai devreme sau mai târziu.

În ciuda raidului de la Dovetree, eram mulțumiți de noi, să fiu sinceră, mai mult decât de obicei, pentru că ne îndreptam spre un loc pe care îl știam. Era o fermă incendiată și abandonată, departe de Dovetree, unde am observat câteva plante folositoare,

mai exact aloe vera, bună pentru alinarea arsurilor și a pișcăturilor de insecte, precum și dâmburi mari de agave. Agava este o specie multicoloră frumoasă – frunze verzi-albastre cu alb-gălbui pe margini. Trebuie să fi crescut și să se fi răspândit ani de-a rândul în ceea ce a fost cândva curtea din fața fermei. Era unul dintre soiurile de agave cele mai mari, periculoase, fiecare plantă individuală fiind o rozetă răsturnată de frunze rigide, fibroase și cărnoase, unele dintre ele de peste un metru lungime în plantele-mamă mari. Fiecare frunză avea vârfuri lungi, dure și ascuțite ca un pumnal. În plus, fiecare frunză era brăzdată de spini zimțați, îndeajuns de tari cât să taie prin carne de om. Intenționam să le folosim exact pentru chestia asta.

La prima noastră vizită, am luat câteva dintre plantele mai mici, vlăstarele mai tinere. Acum, doream să săpăm la baza cât mai multor dintre cele rămase și pe care puteam să le facem mănunchi în roaba noastră. Roaba era deja plină pe jumătate cu lucruri pe care le-am salvat dintr-o magazie putrezită a unei cabane dărâmate, la vreo câțiva kilometri de unde creșteau agavele. Am găsit oale, tigăi și găleți prăfuite, cărți și reviste vechi, unelte de mână, cuie, lanțuri de ferăstrău și sârmă ruginite. Toate fuseseră distruse de apă și timp, dar majoritatea puteau fi curățate și reparate sau dezmembrate ori cel puțin copiate. Învățăm din toată munca pe care o facem. Devenim făuritori și reparatori foarte destoinici de mici unelte. Am reușit să supraviețuim pentru că învățăm în permanență. Clienții noștri știu că merită să cumpere de la noi.

Este la fel de folositor să reciclezi chestii din grădini și câmpuri abandonate. Colectăm orice iarbă, fruct, legumă sau plantă care produce fructe comestibile, orice plantă pe care o știm sau despre care credem că poate fi de folos. Avem în special nevoie, tot timpul, de plante de deșert spinoase, care cresc singure și pot tolera clima noastră. Le folosim pe post de gard ghimpat.

Cactus lângă cactus, mărăcine peste mărăcine, am plantat un zid viu în dealurile din jurul Ghindei. Zidul nostru, desigur, nu-i va ține departe pe oamenii dârzi. Niciun zid nu va face asta. Mașinile și camioanele pot pătrunde înăuntru în cazul în care proprietarii lor sunt dispuși să accepte unele daune asupra vehiculelor, dar mașinile și camioanele care să funcționeze sunt rare și prețioase în munți, iar majoritatea combustibililor sunt scumpi.

Intrușii pot intra chiar și pe jos, dacă își doresc asta. Dar gardul îi va împiedica și îi va încurca. Îi va face furioși și, poate, zgomotoși. Dacă totul funcționează bine, îi va încuraja pe oameni să se apropie de noi prin cele mai ușoare rute, iar pe acelea le păzim 24 de ore din 24.

Întotdeauna e mai bine să-ți monitorizezi vizitatorii.

Așa că intenționam să recoltăm agave.

Ne-am îndreptat spre ceea ce rămăsese din fermă. Fusese construită pe un dâmb nu foarte înalt, cu vedere spre câmpuri și grădini. Trebuia să fie ultima noastră oprire înainte să ne întoarcem acasă. A fost cât pe ce să fie ultima noastră oprire...

În apropierea casei ruinate era parcată o rulotă veche, gri. La început, nu am văzut-o. Era ascunsă în spatele hornului mai mare dintre cele două care încă stăteau drepte ca niște lespezi și pietre funerare, comemorând casa arsă. I-am menționat în treacăt lui Jorge Cho felul în care arătau coșurile. Jorge era cu noi pentru că, în ciuda tinereții sale, se pricepe la reciclat de bunuri utile pe care alte persoane le-ar considera gunoi.

— Ce sunt lespezile și pietrele funerare? m-a întrebat el.

Vorbea serios. Are 18 ani și, la fel ca și mine, a evadat din Los Angeles, dar experiența lui a fost foarte diferită. În timp ce eu am fost îngrijită și educată de părinți educați, el a fost singur. Vorbește spaniolă și își amintește puțină coreeană, dar deloc engleză. Avea 7 ani când mama lui a murit de gripă și 12 când un cutremur i-a ucis tatăl. Vechea clădire din cărămidă pe care familia o ocupase ilegal s-a prăbușit. Astfel, la 12 ani Jorge ajungea pe cont propriu,

responsabil pentru sora și fratele său mai mici. A avut grijă de ei cumva și a învățat să citească și să scrie spaniolă singur și, ocazional, cu ceva ajutor de la un vagabond bețivan, o cunoștință mai veche de-a lui. A muncit în tot felul de slujbe grele, periculoase, adesea ilegale; a reciclat și, când a fost nevoie, a furat. El, sora și fratele lui, trei copii coreeni dintr-un cartier sărac de refugiați din Mexic și America Centrală, au reușit să supraviețuiască, dar nu au avut timp să învețe nimicuri. Acum, îi învățăm să citească, să scrie și să vorbească engleza, pentru că acest lucru le va permite să comunice cu mai mulți oameni. Și îi învățăm istorie, agricultură, tâmplărie și lucruri minore – cum ar fi lespezile și pietrele funerare.

Ceilalți doi membri ai echipei de recuperare erau Natividad Douglas și Michael Kardos. Jorge și cu mine suntem empatici. Mike și Natividad nu sunt. Este prea periculos să trimiți o majoritate de empatici în orice echipă. Empaticii sunt prea vulnerabili. Noi suferim indiferent cine este rănit. Dar doi și cu doi fac o echipă bună, iar noi patru lucrăm bine împreună. Nu obișnuim să fim neglijenți toți în același timp, dar astăzi am reușit.

Șemineul și hornul care ascunseseră rulota de noi reprezentau peretele din spate a ceea ce fusese cândva o sufragerie mare. Șemineul era suficient de încăpător încât să frigi o vacă întreagă. Toată ruina era suficient de mare pentru a ascunde o rulotă de dimensiuni medii.

Am văzut-o doar cu o clipă înainte să se deschidă focul asupra noastră.

Eram înarmați, ca de obicei, cu puștile noastre automate și cu pistoale, dar împotriva armurii și a puterii de foc chiar și a unei rulote modeste, acestea nu reprezentau nimic.

Ne-am aruncat la pământ, acoperiți de praf și piatră de la gloanțele ce loveau pământul din jurul nostru. Ne-am precipitat înapoi pe coate, în josul pantei pe care a fost construită casa. Creasta dâmbului era singura noastră acoperire. Tot ce puteam face era să stăm culcați la poalele pantei și să încercăm să ne ținem

corpul ascuns. N-am îndrăznit să ne ridicăm sau să stăm în picioare. Nu aveam unde să mergem. Gloanțele mușcau pământul în fața noastră, apoi în spatele nostru, dincolo de protecția pantei.

Nu erau copaci prin apropiere – nici măcar un tufiș mare între noi și rulotă. Ne aflam în cea mai îngustă parte a rămășițelor unei grădini deșertice. Nu ne apropiaserăm încă de agave – acum nu mai puteam ajunge la ele.

Oricum, nu ne-ar fi putut proteja. Singurul loc unde câțiva dintre noi s-ar fi putut cel puțin ascunde era departe de a ne feri de gloanțe, un tânăr palmier Washingtonia, pe lângă care trecuserăm când am intrat. Avea frunzele răspândite în jurul său, joase și verzi ca un tufiș mare, dar se afla la capătul dinspre nord al casei, pe când noi eram țintuiți la capătul sudic. Și rulota era parcată în capătul sudic. Copacul nu ne-ar fi fost de folos. Mai aproape de noi erau câteva plante de aloe vera, un cactus chumbo, o yucca mică și câteva buruieni și smocuri de iarbă.

Nimic din toate astea nu ne-ar fi fost de folos. Dacă oamenii din rulotă și-ar fi folosit pe deplin echipamentul, nici panta nu ne-ar mai fi ajutat. Am fi fost deja morți. Mă întrebam cum reușiseră să nu ne observe când am ajuns. Încercau doar să ne pună pe fugă? Nu cred. Împușcăturile continuaseră prea mult.

În cele din urmă, s-au oprit.

Stăteam nemișcați, făcându-o pe mortul, așteptând să auzim rateurile unui motor de rulotă, pașii, vocile, oricare dintre sunetele care ne-ar fi putut spune că suntem vânați – sau că atacatorii noștri au plecat. Se auzeau doar murmurul vântului și foșnetul unor plante. Stăteam întinsă, gândindu-mă la pinii pe care-i văzusem pe creasta înaltă, cu mult în spatele casei. Îi rememoram și, într-un fel, era tot ce puteam face pentru a mă împiedica să-mi ridic capul ca să mă uit la ei, să văd dacă erau atât de departe pe cât credeam că sunt. Câmpurile din fosta fermă, presărate cu buruieni, se întindeau în sus și în jos pe dealuri. Deasupra lor erau

pinii, care ne puteau adăposti și ascunde, dar erau prea departe ca să ajungem la ei. Am oftat.

Apoi, am auzit sunetul unui copil plângând.

Am auzit cu toții – câteva suspine scurte, apoi nimic. Copilul nu părea foarte mic – nu un prunc, ci un puști, epuizat, neajutorat, fără speranță.

Ne-am uitat toți patru unii la alții. Tuturor ne pasă de copii. Michael are doi și Natividad are trei. Bankole și cu mine încercăm să avem unul. Jorge, mă bucur să spun, nu a lăsat însărcinată pe nimeni încă, dar a fost un tată surogat pentru sora și fratele lui mai mici, timp de șase ani. El știe la fel de bine ca noi ceilalți ce pericole îi pândesc pe copiii neprotejați.

Mi-am ridicat capul cât să arunc o privire rapidă la rulotă și la zona din jurul ei. O rulotă înarmată, blindată și bine închisă nu ar fi trebuit, nu ar fi putut să scape scâncetele unui copil. Iar sunetul păruse normal, nu amplificat sau modificat de difuzoarele din rulotă.

Prin urmare, una dintre ușile mașinii trebuie să fi fost deschisă. Larg deschisă.

Nu puteam vedea prea mult printre buruieni și ierburi și nu am îndrăznit să-mi ridic capul deasupra lor. Tot ce am putut să văd erau formele hornului luminat de soare, rulota de lângă el, buruienile din câmpurile din spatele hornului și rulotei, copacii îndepărtați și…

Mișcare?

Mișcare departe în buruienile din câmpuri, dar care se apropie.

Natividad m-a tras în jos.

— Ce se întâmplă cu tine? a șoptit ea în spaniolă.

Pentru binele lui Jorge, era mai bine să rămânem la spaniolă când aveam probleme.

— Sunt oameni nebuni în rulota asta! Vrei să mori?

— Mai vine cineva, am spus eu. Sunt mai mulți care vin dinspre câmpuri.

— Nu-mi pasă! Stai jos!

Natividad este una dintre cele mai bune prietene ale mele, dar, uneori, când e lângă tine, este ca și cum ai fi cu mama ta.

— Poate că plânsul este menit să ne ademenească, spuse Michael. Oamenii au mai folosit copii ca momeală și înainte.

Michael este un om suspicios. Pune totul la îndoială. El și familia lui sunt alături de noi de doi ani și cred că i-au trebuit șase luni să ne accepte și să se convingă că nu avem intenții rele împotriva soției sau fetelor sale gemene. Asta în ciuda faptului că i-am adăpostit și i-am ajutat când i-am găsit soția singură, dând naștere gemenelor în ruina unei căsuțe pe care o ocupaseră ilegal. Locul era aproape de un izvor, așa că aveau apă și câteva vase recuperate de undeva. Dar erau înarmați doar cu un pistol vechi și gol de calibru 22 și un cuțit. Toți erau înfometați, mâncau semințe de pin, plante sălbatice și, ocazional, câte un animal mic pe care Michael îl prindea în capcană sau pe care îl omora cu o piatră. De fapt, el era plecat să caute mâncare când soția lui, Noriko, a intrat în travaliu.

Michael a acceptat să ni se alăture întrucât îi era teamă că, în ciuda slujbelor ciudate, a cerșetoriei, a furtului și recuperării de obiecte, soția și copiii lui ar putea să moară de foame. Nu am cerut niciodată mai mult de la ei decât să-și facă partea lor de muncă pentru buna funcționare a comunității și să respecte Sămânța Pământului prin nepropovăduirea altor sisteme de credință.

Dar lui Michael acest lucru i-a sunat a altruism, iar Michael nu credea în altruism. Se tot aștepta să ne prindă că vindem oameni în sclavie sau că-i forțăm să se prostitueze. Nu a început să se relaxeze decât atunci când și-a dat seama că practicăm ceea ce propovăduim. Sămânța Pământului a fost și este cheia pentru noi. Noi aveam un mod de viață pe care îl considera inteligent și un țel, un Destin pe care îl credea nebunesc, dar cel puțin nu aveam nicio intenție să îi facem rău familiei lui. Iar familia lui era cheia pentru el. Odată ce ne-au acceptat, el, Noriko și fetele s-au mutat

la noi și au făcut din Ghinda casa lor. Sunt oameni buni. Chiar și suspiciunea lui Michael poate fi un lucru bun. De cele mai multe ori, ne ajută să rămânem vigilenți.

— Nu cred că plânsul a fost menit să ne ademenească, i-am zis. Dar ceva nu este în regulă aici. Este evident. Oamenii din rulota asta ar trebui să se asigure că suntem morți sau ar trebui să plece.

— Și nu ar trebui să îi auzim, spuse Jorge. Nu contează cât de tare țipă copilul, nu ar trebui să auzim nimic.

Natividad a vorbit și ea.

— Armele lor nu ar fi trebuit să ne fi ratat, a completat ea. Într-o astfel de rulotă, armele ar trebui să fie operate de un calculator. Direcționare automată. Singura modalitate prin care poți să ratezi este dacă insiști să faci acest lucru de unul singur. E posibil să uiți să conectezi armele la calculator sau să lași calculatorul oprit doar dacă ai vrut să-i sperii pe oameni. Dar dacă ești serios, n-ar trebui să continui să ratezi.

Tatăl ei o învățase mai multe despre arme decât orice știau majoritatea din comunitatea noastră.

— Nu cred că ne-au ratat intenționat, am zis. Nu pare să fi fost așa.

— Sunt de acord, a intervenit Michael. Deci, ce nu-i în regulă acolo?

— Rahat! șopti Jorge. Ce e nașpa e că nenorociții ne vor ucide dacă ne mișcăm!

Au început să tragă din nou. M-am izbit la pământ și am rămas lipită acolo, încremenită, cu ochii închiși. Idioții din rulotă intenționau să ne omoare, chiar dacă ne mișcam sau nu, și șansele lor de succes erau excelente.

Apoi, mi-am dat seama că de data asta nu trăgeau în noi.

Cineva a țipat. Peste păcănitul uneia dintre armele rulotei, am auzit pe cineva țipând în agonie. Nu m-am mișcat. Când cineva era în suferință, singura cale prin care puteam evita preluarea durerii era să nu mă uit.

Jorge, care ar fi trebuit să știe mai bine, și-a ridicat capul și s-a uitat.

O clipă mai târziu, s-a curbat, zbătându-se și răsucindu-se în agonia altcuiva. Nu a țipat. Empaticii care supraviețuiesc învață devreme să suporte durerea și să tacă. Ne păstrăm vulnerabilitatea cât mai secretă posibil. Uneori, reușim să nu ne mișcăm deloc și nici să dăm vreun semn. Dar Jorge era în dureri prea mari încât să stea nemișcat. S-a chircit, strângându-se cu mâinile de burtă. Imediat, am simțit un ecou fad al durerii lui în stomacul meu. Nu înțeleg cum unii oameni cred că împărtășirea este o abilitate sau vreo putere, ceva dezirabil.

— Tâmpitule, i-am spus lui Jorge și l-am ținut până când ne-a trecut durerea amândurora.

Mi-am ascuns durerea cât de bine am putut, astfel încât să nu intrăm în acel tip de buclă de transfer reciproc de care am auzit că suntem capabili noi, empaticii. Nu murim de la durerile pe care le vedem și le preluăm. Ne dorim asta uneori și este periculos să preiei prea multă durere sau prea multe decese. Astea sunt aspecte individuale. Acum cinci ani, am preluat rapid trei sau patru decese, unul după altul. M-a durut mai mult decât orice ar fi putut să doară. Atunci, am leșinat. Când mi-am revenit, eram amorțită și bolnavă și am rămas confuză mult timp după ce a trecut durerea. Când sunt dureri mai mici, e suficient doar să te întorci. În câteva minute, ne trece durerea. Durează, însă, mult mai mult să treci peste decese.

Singurul lucru bun despre resimțirea durerii este că ne face prea puțin dornici să le provocăm dureri altor persoane. Noi detestăm durerea mai mult decât majoritatea oamenilor.

— Sunt bine, a zis Jorge după un timp.

Și apoi:

— Tipii ăia de acolo... Cred că sunt morți. Trebuie să fie morți.

— Oricum, sunt la pământ, șopti Michael, privind unde s-a uitat înainte Jorge. Pot să-i văd cel puțin pe trei dintre ei în câmp, dincolo de horn și de rulotă.

Se răsuci înapoi, ca să se relaxeze și să nu mai vadă sau să fie văzut dincolo de dâmb. Uneori, încerc să-mi imaginez cum e să te uiți la durere și să nu simți nimic. Coșmarul meu recurent actual este cel mai apropiat lucru de acest gen de libertate la care am ajuns. Nu că l-aș simți ca libertate. Dar pentru Michael, să nu simtă nimic, trebuie să fie... ei bine... normal.

Era liniște peste tot. Rulota nu se mișcase. Nu făcea nimic.

— Se pare că au nevoie de o țintă în mișcare, am zis.

— Poate că sunt drogați, spuse Natividad. Sau poate că sunt doar nebuni. Jorge, ești sigur că ești bine?

— Da. Vreau doar să plec naibii de aici.

Am clătinat din cap.

— Suntem blocați aici, cel puțin până se întunecă.

— Chiar dacă rulota are și cel mai ieftin echipament pentru vedere nocturnă, întunericul tot nu ne va ajuta, a zis Michael.

M-am gândit la asta și apoi am dat din cap.

— Da, dar a tras în noi și a ratat. Și nu s-a mișcat, deși două rânduri de oameni i-au găsit ascunzătoarea. Aș spune că fie rulota, fie oamenii din ea nu sunt în stare prea bună de funcționare. Vom rămâne aici până se lasă întunericul, apoi fugim. Dacă avem noroc, nimeni nu se va plimba prin spatele nostru până atunci ca să ne facă probleme sau să atragă atenția rulotei înspre noi. Dar, indiferent ce se întâmplă, vom aștepta.

— Trei oameni sunt morți, a repetat Michael. Ar trebui să fim și noi morți. Poate că după ce trece întunericul vom fi.

Am oftat.

— Taci, Mike.

Și am așteptat în ziua aia de toamnă rece. Am avut noroc că de două zile vremea se răcise. De asemenea, am avut noroc că nu ploua. Vreme perfectă pentru a fi uciși de nebuni înarmați.

Rulota nu s-a mișcat deloc. Nimeni altcineva nu a venit să ne facă probleme sau să tragă în noi. Am mâncat ce luaserăm cu noi pentru prânz și am băut din apa care rămăsese. Am decis că urmăritorii probabil cred că suntem morți. Ei bine, am fost mulțumiți s-o facem pe morții până când soarele a apus. Am așteptat.

Apoi, ne-am mișcat. Prin întuneric, am început să ne târâm înspre marginea de nord a adăpostului nostru. Mișcându-ne în acest fel, speram să avem cât mai mult din coșul mare între noi și rulotă, încât oamenii din rulotă să nu aibă timp să ne vadă și să deschidă focul înainte de a ne adăposti mai bine în spatele celui de-al doilea horn. Imediat ce am ajuns la cel de-al doilea horn, am sperat să avem ambele coșuri între noi și rulota nemișcată, ca să putem scăpa. Era bine atât timp cât rulota rămânea nemișcată. Dacă s-ar fi mișcat, eram morți. Chiar dacă nu s-ar fi mișcat, era un moment în care puteam deveni ținte ușoare, când ar fi trebuit să alergăm în câmp deschis.

— Oh, Doamne, Dumnezeule, Dumnezeule! scrâșni Jorge printre dinții încleștați în timp ce se uita la întinderea de câmp deschis.

Dacă rulota ar fi reușit să tragă în cineva și el ar fi văzut, s-ar fi prăbușit. Aș fi pățit la fel.

— Nu te uita în jur, i-am reamintit. Chiar dacă auzi împușcături, privește doar în față și fugi!

Însă, chiar înainte să începem să fugim, plânsul a început din nou. Nu ne-am înșelat asupra sunetului: era scâncetul clar al unui copil – și de data asta nu s-a oprit.

Am fugit. Sunetul plânsului ar fi putut ajuta la acoperirea oricărui sunet pe care îl făceam pe terenul neuniform – deși nu eram zgomotoși. Am învățat să nu fim.

Jorge a ajuns primul la coșul mai mic. Am fost următoarea, apoi Michael și Natividad au sosit împreună. Michael este mic și slab și pare rapid – și chiar este. Natividad este bondoacă și puternică și nu pare rapidă deloc, dar te ia mereu prin surprindere.

Cu toții am reușit. Nu s-au tras focuri de armă. Iar în timpul în care am ajuns la hornul mai mic, mi-am dat seama că îmi schimbasem părerea despre lucruri.

Plânsul nu a încetat și nici nu s-a întrerupt. Când m-am uitat pe lângă hornul mic înspre rulotă, puteam vedea o lumină – genul acela de lumină slabă, de un albastru-cenușiu. Nu puteam vedea oameni, dar era clar că ghiciserăm bine. Ușa laterală a rulotei era larg deschisă.

Eram toți îngrămădiți la hornul mai mic, ceilalți examinând panta de la nord de noi. Acolo era locul unde se așteptau să meargă. Era suficientă lumină de la stele pentru a lumina calea și l-am văzut pe Jorge, aplecat, cu mâinile pe coapse, ca și cum ar fi fost pe cale să înceapă o cursă.

Copilul nu mai plângea acum, ci scotea un geamăt subțire și epuizat. Cel mai bine era să ne mișcăm înainte să se oprească plânsetul. De asemenea, era cel mai bine să ne mișcăm înainte ca ceilalți să înțeleagă ce aveam de gând să fac – ceea ce știam acum că trebuia să fac. M-ar fi urmat și m-ar fi susținut atât timp cât m-aș fi mișcat repede și nu le-aș fi dat timp să se gândească sau să discute.

— Hai să mergem, a zis Michael.

Nu i-am dat atenție. Era, mi-am dat seama, un miros urât în aer, crescând și estompându-se în briza serii. Părea să vină din rulotă.

— Haide, a insistat Michael.

— Nu, am spus.

Și am așteptat până când toți trei și-au întors privirea către mine. Acum era sincronizare.

— Vreau să văd ce este cu acel copil, am explicat. Și vreau acea rulotă.

Apoi m-am urnit, chiar înainte să mă oprească ei cu vorbele și mâinile.

Am fugit. Am fugit în jurul carcasei jalnice a casei, trecând pentru o clipă de la realitate în visul meu. Fugeam pe lângă ruina

pustie a unei case, a hornurilor și puținelor oase negre rămase, vizibile doar la lumina stelelor.

Doar pentru o clipă, am crezut că văd năluci întunecoase. Umbre ridicându-se, mișcându-se...

M-am scuturat de această senzație și m-am oprit când am ajuns la hornul mai mare. M-am lipit în jurul lui, ca să nu mă împuște, îngrozită că m-ar fi împușcat, mișcându-mă repede în ciuda groazei.

Lumina albastră-cenușie era acum mai strălucitoare, iar mirosul devenise o duhoare dezgustătoare de putreziciune familiară.

M-am ghemuit jos, sperând să nu fiu în raza camerelor de vedere ale rulotei, și am traversat în fața ei – destul de aproape cât să întind mâna și s-o ating. Apoi, am ajuns în partea mai îndepărtată a acesteia, unde era lumina, unde trebuia să fi fost ușa deschisă.

Cum mergeam, aproape că era să cad peste copilul care plângea. Era o fetiță de vreo 6 sau 7 ani. Era murdară dincolo de capacitatea mea de a descrie murdăria. Stătea în jeg, plângând, încercând să-și șteargă lacrimile și să-și lipească la loc niște noroi pe față.

A ridicat ochii și m-a văzut exact când am reușit să mă opresc ca să nu cad peste ea. Se uita la mine cu gura deschisă, în timp ce m-am clătinat pe lângă ea ca să-mi îndrept arma înspre lumina albastră-cenușie a interiorului rulotei.

Nu știu ce mă așteptam să văd: oamenii beți împrăștiați pe jos? O orgie? Mai multă murdărie? Oameni țintind armele înspre mine? Moarte?

Moartea era în apropiere. Știam asta. Mirosul era inconfundabil.

Ceea ce am văzut în lumina albastră-cenușie a fost un alt copil, o altă fetiță, adormită la unul dintre monitoarele rulotei. Își pusese capul pe marginea panoului de control și sforăia puțin. Lumina albastră-cenușie venea de la cele trei ecrane care erau aprinse. Toate trei arătau doar „purici” electronici cenușii.

În rulotă erau și trei morți.

De fapt, credeam că sunt morți. Era clar că toți fuseseră răniți – împușcați, m-am gândit eu – de câteva ori. De fapt, probabil fuseseră împușcați cu ceva timp în urmă – cu câteva zile, poate. Sângele de pe corpul lor se uscase și se închisese la culoare.

Mă bucur să spun că nu împărtășesc niciun sentiment cu cei inconștienți sau morți. Indiferent cum arată sau miros, nu mă deranjează atât de mult. Am văzut prea mulți la viața mea.

M-am urcat în rulotă, lăsând copilul care plângea afară, în grija celorlalți. Am auzit-o deja pe Natividad vorbind cu ea. Natividad iubește copiii și ei par să aibă încredere în ea din prima.

Jorge și Michael veniseră în spatele meu când m-am urcat în rulotă. Ambii au încremenit când au văzut copilul dormind și corpurile întinse prin mașină. Apoi, Michael a trecut pe lângă mine să verifice cadavrele. El, Natividad, Allie Gilchrist și Zahra Balter au învățat să îl ajute pe Bankole. Ei nu au nicio instruire medicală oficială, dar Bankole i-a pregătit – îi pregătește – și sunt atenți și serioși în privința muncii lor.

Michael a verificat corpurile și a descoperit că doar unul era mort, un bărbat slăbuț, de culoare, de vârstă mijlocie. Fusese împușcat în piept și abdomen. Celelalte două erau o femeie blondă de vârstă mijlocie, masivă, dezbrăcată, împușcată în picioare și coapse, și un băiat blond de aproximativ 15 ani, îmbrăcat, împușcat în picioare și umărul stâng. Erau acoperiți cu sânge uscat. Cu toate acestea, Michael a identificat niște bătăi slabe de inimă la femeie și băiat.

— Trebuie să-i ducem la Bankole, spuse el. Mă depășește.

— Oh, rahat, a strigat Jorge și a fugit afară și a vomat.

Nu-l puteam învinui. Tocmai văzuse viermii din ochii, gura și rănile bărbatului și în rănile celorlalte două corpuri. Eu însămi evitasem să mă uit. Toți facem față la astfel de lucruri, dar nimănui nu-i place. Ca să zic adevărul, eram mai mult îngrijorată dacă doar una sau ambele persoane își vor recăpăta cunoștința. M-am poziționat astfel încât să nu trebuiască să le privesc. Nu erau în

stare să ne atace, bineînțeles, dar m-ar fi atras în durerea lor, dacă ar fi fost conștiente.

Stând cu spatele la Michael și pacienții săi, am trezit-o pe fetița care dormea. Nu era chiar așa de murdară ca aceea pe care o găsisem afară, dar avea nevoie de o baie.

A aruncat o privire spre mine, amețită, fără să înțeleagă nimic. Apoi, a tras un țipăt scurt și a încercat să treacă repede pe lângă mine și afară pe ușă.

Am prins-o și am ținut-o în timp ce se zvârcolea și țipa. Am vorbit cu ea, i-am șoptit, am încercat să o liniștesc, am făcut tot ce am putut pentru a o scoate din isterie.

— E în regulă, dulceață, e în regulă. Nu plânge. Vei fi bine. Vom avea grijă de tine, nu-ți face griji. Vom avea grijă de tine...

Am legănat-o și i-am fredonat ca unui copil mic.

Morții și răniții erau, fără îndoială, familia ei. Ea și celălalt copil fuseseră singuri aici cu ei pentru... cât timp? Vor avea nevoie de toată grija pe care le-o puteam da. După mai multe țipete și zvârcoliri, a început să se cuibărească în brațele mele, ținându-se de mine în loc să încerce să scape. Din brațele mele, se uita la ceilalți cu ochii larg deschiși.

Jorge privea monitoarele în timp ce stomacul i se liniștea. Natividad a calmat-o pe cealaltă fetiță și a găsit o cârpă curată și puțină apă. I-a spălat fața, mâinile și brațele. Michael plecase de lângă femeia și băiatul răniți ca să examineze comenzile mașinii. Dintre noi patru, era singurul care știa să conducă o mașină.

— Vreo problemă? l-am întrebat eu.

A scuturat din cap.

— Niciun semn că e vreo bombă-capcană. Cred că le-a fost frică să nu le declanșeze copiii.

— Poți s-o conduci?

— Fără nicio problemă.

— Atunci, dă-i drumul. Este a noastră. Hai acasă!

Mașina era în regulă. Bateriile erau încărcate, iar Michael a reușit să găsească și să folosească echipamentul pentru vedere nocturnă. Avea lumină ambientală infraroșie și dispozitive radar. Toate erau de bună calitate și toate funcționau. Poate că fetițele nu au înțeles cum să le folosească – fiindcă nu știau să conducă. Sau poate că știau cum să opereze totul, dar nu știau unde să meargă cu mașina. La urma urmei, la cine să se ducă după ajutor niște copii mici? Dacă nu aveau rude adulte, chiar poliția fie le-ar vinde ilegal, fie le-ar băga în ucenicie legal.

Acum, este la modă să-i pui la muncă pe nevoiași, fie ei tineri sau bătrâni. Al treisprezecelea și al paisprezecelea amendament – cele care aboleau sclavia și garantau drepturile cetățenești – există în continuare, dar au fost atât de slăbite de cutumă, Congres și diverse legislații statale, precum și prin deciziile recente ale Curții Supreme, încât nici nu mai contează foarte mult. Băgarea nevoiașilor în ucenicie forțată era menită să-i țină angajați, să-i învețe o meserie, să-i hrănească, să le dea o casă și să-i ferească de necazuri. De fapt, este doar o nouă modalitate de a-i face pe oameni să lucreze pe nimic sau pe aproape nimic. Fetițele sunt valoroase pentru că pot fi folosite în multe feluri și pot fi forțate să devină forță de muncă rapidă, docilă, de unică folosință.

Fără îndoială, aceste două fetițe au fost învățate să le fie groază de străini. Apoi, fără părinții lor și fratele mai mare, au fost lăsate singure să-și apere familia și casa. În frica lor oarbă, e posibil să fi tras în noi și au împușcat și doborât trei bărbați care nu păreau să fi fost altceva mai rău decât niște vagabonzi sau poate niște reciclatori. Michael și Natividad au ieșit să îi verifice pe acești bărbați înainte să plecăm, în timp ce Jorge și cu mine am încărcat roaba și conținutul său în rulotă.

Cei trei bărbați erau morți. Aveau arme cu toc și bani – pe care Michael și Natividad le-au strâns. I-am acoperit cu pietre și am plecat. Nu au reprezentat vreun pericol mai mare pentru rulotă decât fuseserăm noi. Dacă s-ar fi dus direct la rulotă, ar fi găsit o

ușă încuiată. Armele lor semiautomate de 9 mm nu ar fi avut nicio șansă împotriva armurii rulotei. Dar fetițele nu știau asta.

Le-am adus acasă, la Ghinda, iar acum sunt îmbăiate, primesc mâncare, confort și odihnă. Bankole are grijă de mama și fratele lor. Nu era fericit să aibă pacienți noi. Clinica noastră nu a fost niciodată atât de plină și îi are cu el pe toți studenții săi și niște voluntari care-l ajută. Spune că nu știe dacă va reuși să îi salveze pe această nouă mamă și fiul ei. Are câteva instrumente simple și o mică unitate complicată de diagnostic pe care a salvat-o când a fugit de acasă, din San Diego, acum cinci ani. Și mai are și câteva medicamente care să aline durerile, să lupte împotriva infecțiilor și, pe de altă parte, să ne mențină pe noi toți sănătoși. Dacă băiatul supraviețuiește, Bankole nu știe dacă acesta va mai fi capabil să meargă din nou pe picioarele lui.

Bankole va face tot posibilul pentru ei. Iar Allie Gilchrist și May se ocupă de fetițe. Fetițele au fost norocoase că le-am găsit. Vor fi în siguranță cu noi.

Și acum, în sfârșit, avem ceva de care ne este de trebuință de ani de zile. Avem o mașină.

Miercuri, 29 septembrie 2032

Cu toată munca pe care Bankole al meu a trebuit s-o facă pentru a o ajuta pe femeia rănită, băiatul și răniții de la Dovetree, nu a apucat să țipe la mine pentru incidentul cu rulota decât abia seara trecută. Bineînțeles că nu a țipat. Are tendința de a nu face asta. Din păcate. Dezaprobarea lui ar fi mai ușor de suportat dacă ar fi rapidă și vocală. Dar era, ca de obicei, liniștită și intensă.

— E păcat că atât de multe dintre riscurile tale inutile dau rezultate atât de bune, mi-a spus el în timp ce ne băgam în pat noaptea trecută. Ești inconștientă, să știi. E ca și cum tu crezi că

nu poți fi ucisă. Dumnezeule, fată, ești suficient de matură să știi mai bine de atât!

— Am vrut rulota, am zis eu. Și mi-am dat seama că aveam șanse să o luăm. Și că am putea să ajutăm un copil. Tot auzeam unul plângând.

Își întoarse capul să se uite la mine câteva secunde, cu gura rigidă.

— Ai văzut copii târâți pe stradă în lanțuri și zgărzi de condamnat, a spus el. I-ai văzut aliniați ca atracții în fața caselor de prostituție. Ai de gând să-mi spui că ai făcut asta doar pentru că ai auzit pe cineva plângând?

— Fac și eu ce pot, am zis. Când pot face mai mult, o voi face. Tu știi asta.

S-a uitat la mine. Dacă nu l-aș iubi, s-ar putea să nu-l prea plac prea mult în asemenea momente. I-am luat mâna și i-am sărutat-o și am ținut-o în a mea.

— Fac și eu ce pot, am repetat. Și am vrut rulota.

— Îndeajuns să te pui în pericol nu numai pe tine, ci și întreaga ta echipă – patru oameni?

— Riscul de a fugi cu mâna goală a fost cel puțin la fel de mare ca riscul de a lua rulota.

A scos un sunet de dezgust și și-a retras mâna.

— Și acum ai o rulotă veche avariată, murmură el.

Am dat din cap.

— Și acum o avem. Avem nevoie de ea. Știi asta. E un început.

— Nu merită viața nimănui!

— Nu a costat niciuna dintre viețile noastre!

M-am ridicat în fund și m-am uitat la el. Voiam să mă vadă cât mai bine cu putință în lumina slabă de la fereastră. Voiam să știe că vorbesc serios.

— Dacă era să mor, am zis, dacă era să fiu împușcată de străini, nu trebuia să se întâmple măcar în timp ce încercam să ajut comunitatea, și nu doar în timp ce încercam să fug?

A ridicat mâinile și mi-a oferit o rundă ironică de aplauze.

— Știam că ai să spui ceva de genul acesta. Ei bine, n-am crezut niciodată că ești proastă. Obsedată, poate, dar nu proastă. În acest caz, am o propunere pentru tine.

S-a ridicat, m-am apropiat de el și am tras păturile în jurul nostru. M-am sprijinit de el, așteptând. Orice ar fi avut de spus, am simțit că mi-am făcut vocea auzită. Nu-mi păsa dacă vrea să mă facă obsedată.

— M-am uitat la unele dintre orașele din zonă, a spus el. Saylorville, Halstead, Coy – orașe care se află la câțiva kilometri de autostradă. Niciunul dintre ele nu are nevoie de un medic acum, dar vor avea probabil nevoie într-o bună zi, în curând. Cum te-ai simți să trăiești în unul dintre acele orașe?

Stăteam nemișcată, surprinsă. Era serios. Saylorville? Halstead? Coy? Acestea sunt comunități atât de mici, încât nu sunt sigură că se califică drept orașe. Fiecare dintre ele nu are mai mult de câteva familii și afaceri ținute laolaltă între autostradă (U.S. 101) și mare. Vindem în piețele lor, dar aceste orașe sunt societăți închise. Ele îi tolerează pe vizitatorii „străini", dar nu suntem pe placul lor. Și-au luat-o de multe ori de la străinii care treceau prin orașele lor – oameni care s-au dovedit a fi hoți sau și mai rău de-atât. Au încredere doar în propriii fermieri vecini, deja stabiliți de ceva vreme. Credea Bankole că ne-ar primi cu brațele deschise? Cu excepția unui oraș mai mare, numit Prata, cele mai apropiate orașe sunt aproape toate albe. Prata este alb și latino, cu un strop de asiatici. Noi suntem de tot felul: negri, albi, latino, asiatici și orice amestec – genul pe care te-ai aștepta să-l găsești într-un oraș. Copiii pe care i-am adoptat și cei pe care i-am născut văd tot acest amestec ca fiind normal. Imaginează-ți asta.

Bankole și eu, ambii negri, am reușit să amestecăm lucrurile cu înțelepciune. Întotdeauna lumea credea că e tatăl meu. De câte ori îi corectează, ei îi fac cu ochiul, se încruntă sau fac câte

o grimasă. Aici, în Ghinda, chiar dacă oamenii nu ne înțeleg, cel puțin ne acceptă.

— Sunt mulțumită aici, i-am spus. Pământul este al tău. Comunitatea este a noastră. Cu munca noastră și cu Sămânța Pământului care să ne călăuzească, construim ceva bun aici. Va crește și se va răspândi. O să ne asigurăm că se va întâmpla. Momentan, nimic din acele orașe nu este al nostru.

— Dar poate deveni, a insistat el. Nu îți dai seama cât de important este un medic pentru o comunitate izolată.

— O, chiar așa? Știu, însă, cât de valoros ești tu pentru noi.

Și-a întors capul spre mine.

— Mai valoros decât o rulotă?

— Idiotule. Vrei să auzi laude? Foarte bine. Consideră-te lăudat. Știi bine câte vieți ai salvat – inclusiv pe a mea.

Părea să se gândească la asta pentru o clipă.

— Acesta este un grup de oameni tineri și sănătoși, a spus el. Cu excepția femeii din Dovetree, chiar și cei mai recenți dintre cei adoptați sunt oameni sănătoși, care au fost răniți, și nu bolnavi. Nu avem oameni bătrâni.

A rânjit.

— În afară de mine. Nu există probleme cronice, cu excepția inimii Katrinei Dovetree. Nici măcar vreo problemă de sarcină sau vreun copil cu viermi. Aproape orice oraș din zona aceea are nevoie de un medic mai mult decât Ghinda.

— Ei au nevoie de orice tip de medic. Noi avem nevoie de tine. În plus, au deja tot ce le trebuie.

— După cum am spus, nu va fi pentru întotdeauna.

— Nu-mi pasă, m-am răstit. Locul tău este aici. Nici să nu te gândești să pleci.

— Tot ce pot face în acest moment este să mă gândesc. Mă gândesc la un loc sigur pentru noi, un loc sigur pentru tine când n-o să mai fiu.

M-am strâmbat.

— Sunt bătrân, iubito. Sunt conștient de asta.

— Bankole…

— Trebuie să mă gândesc. Vreau să te gândești și tu la asta. Fă-o pentru mine! Gândește-te!

3

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Dumnezeu este Schimbare
Și, în cele din urmă,
Dumnezeu este biruitor,
Dar, între timp...
Bunătatea alină Schimbarea.
Dragostea liniștește frica
Și o dulce și puternică
obsesie pozitivă
ciuntește durerea,
alungă furia
Și ne implică pe fiecare dintre noi
În cea mai mare,
Cea mai intensă
Dintre luptele noastre alese.

Din *Amintiri din alte lumi*

Nu pot ști ce se va alege de toate visurile, luptele și certitudinea Olaminei. Nu îmi aduc aminte să fi fost vreodată sigură de ceva așa cum pare să fie ea în legătură cu Sămânța Pământului, un sistem de credințe pe care l-a creat ea însăși – sau, cum zice ea, o rețea de adevăruri pe care pur și simplu le-a adus la lumină. Întotdeauna am avut îndoieli când vine vorba despre religie. Ce irațional din partea mea, atunci, să iubesc un zelos! Dar, la urma urmei, și dragostea, și excesul de zel sunt stări iraționale ale minții.

Olamina crede într-un Dumnezeu care nu o iubește câtuși de puțin. De fapt, Dumnezeul ei este un proces sau o combinație de procese, nu o entitate. Nu este conștient de existența ei – sau de ceva anume. Nu este conștient deloc. Ea spune „Dumnezeu este

schimbare" și crede în asta. Unele fațete ale Dumnezeului ei sunt evoluția biologică, teoria haosului, teoria relativității, principiul incertitudinii și, desigur, a doua lege a termodinamicii. „Dumnezeu este schimbare și, în cele din urmă, Dumnezeu este biruitor."

Totuși, Sămânța Pământului nu este un sistem de credințe fatalist. Dumnezeu poate fi îndrumat, direcționat, grăbit, încetinit, modelat. Toate lucrurile se schimbă, dar nu toate lucrurile se schimbă oricum. Dumnezeu este inexorabil și, totuși, maleabil. Ciudat. Nu pare religios deloc. Chiar și Destinul Seminței Pământului pare să aibă prea puțin de-a face cu religia.

„Noi suntem Sămânța Pământului", spune Olamina. „Suntem copiii lui Dumnezeu, așa cum toate facțiunile din Univers sunt copiii lui Dumnezeu. Dar mai întâi suntem copiii acestui Pământ." Și în aceste cuvinte se găsește originea Destinului. Partea de umanitate care este conștientă, care știe că este Sămânța Pământului și care acceptă că Destinul său este pur și simplu să încerce să părăsească uterul, planeta Pământ, pentru a se naște așa cum fac în cele din urmă toate ființele tinere.

Sămânța Pământului este contribuția Olaminei la ceea ce ea simte că ar trebui să fie un efort la nivel de specie de a evada sau cel puțin de a lungi ciclul evolutiv de specializare-creștere-moarte cu care se confruntă omenirea sau orice altă specie.

„Putem fi un succes pe termen lung și noi înșine putem fi părinții unei game vaste de noi popoare, noi specii", spune ea. „Sau putem fi doar un alt avort. Putem și trebuie să împrăștiem esența vie a Pământului – umană, vegetală și animală – către lumi extra-solare: Destinul Seminței Pământului este să-și găsească locul printre stele."

Vorbe mari.

Ea speră, visează, scrie și crede. Și poate lumea o va lăsa să trăiască pentru o vreme, tolerând-o ca pe o excentrică inofensivă. Sper că va fi așa. Mi-e teamă, însă, că nu.

Tatăl meu, în această secțiune, a definit Sămânța Pământului foarte bine și în mai puține cuvinte decât aș fi reușit eu. Când mama era doar o copilă, protejată și închisă între zidurile cartierului ei, visa stele. Literalmente, noaptea le visa. Și visa că zboară. Am văzut în scrierile ei inițiale mențiuni legate de visele ei despre zbor. Trează sau adormită, ea visa aceste lucruri. Chiar cred că asta făcea când a creat Destinul și versetele Seminței Pământului: visa.

Toți avem nevoie de visuri – fanteziile noastre – pentru a rezista în perioade dificile. Nu-i nimic rău în asta, atât timp cât nu începem să ne confundăm fanteziile cu realitatea, așa cum a făcut ea. Se pare că, din când în când, se mai îndoia de ea însăși, dar niciodată nu s-a îndoit de visul ei, de Sămânța Pământului. La fel ca tatăl meu, nu pot să mă simt parte din nicio religie. Este ciudat, având în vedere modul în care am fost crescută, dar acesta este adevărul.

Am văzut, totuși, pasiune religioasă în alți oameni – dragoste pentru un Dumnezeu milostiv, frică de un Dumnezeu furios, admirație totală și rugi disperate pentru un Dumnezeu care răsplătește și pedepsește. Toate astea mă fac să mă întreb cum un sistem de credințe precum Sămânța Pământului – care cere multe, dar oferă atât de puțină alinare de la un Dumnezeu atât de indiferent – ar putea inspira vreun fel loialitate.

În Sămânța Pământului nu există promisiunea unei vieți după moarte. Raiul din Sămânța Pământului este literal, fizic – alte lumi învârtindu-se în jurul altor stele. Le promite nemurire oamenilor doar prin intermediul copiilor, prin munca și amintirile lor. Pentru specia umană, nemurirea este ceva ce trebuie câștigat prin cultivarea Seminței Pământului în alte lumi. Nu promite case în care să trăiești, lapte și miere de băut sau uitarea eternă într-un întreg vast al Nirvanei. Promisiunea ei este munca asiduă și noi posibilități, probleme, provocări și schimbări. După cât se pare, așa ceva poate fi surprinzător de seducător pentru anumiți oameni. Mama era o persoană surprinzător de seducătoare.

Există un verset în Sămânța Pământului care spune așa:

Dumnezeu este Schimbarea.
Dumnezeu este Infinit,
Irezistibil,
Inexorabil,
Indiferent.
Dumnezeu este Farsor,
Profesor,
Haos,
Lut –
Dumnezeu este Schimbare.
Ai grijă:
Dumnezeu există pentru a forma
Și pentru a fi format.

Iată un Dumnezeu înspăimântător, implacabil, fără chip, dar maleabil și extrem de dinamic. Presupun că în curând va purta chipul mamei mele. Al doilea nume al ei era „Oya". Mă întreb ce naiba l-a determinat pe bunicul meu, pastor baptist, să-i dea un astfel de nume. Ce a văzut în ea? „Oya" este numele unei Orisha nigeriene, zeiță a poporului Yoruba. De fapt, la origine, Oya era zeița râului Niger, o entitate dinamică, periculoasă. Era și zeița vântului, a focului și a morții, mai mult aducătoare a marii schimbări.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Luni, 4 octombrie 2032

Astăzi a murit Krista Noyer.

Acesta era numele ei: Krista Koslow Noyer. Nu și-a mai revenit niciodată în simțiri. A fost într-o comă profundă încă de când am găsit-o bătută, violată și împușcată, întinsă goală în rulota familiei

sale. Am ținut-o în clinică împreună cu fiul ei rănit. Cei cinci Dovetree s-au mutat cu Jeff King și copiii lui, însă ni s-a părut cel mai bine să o ținem pe Krista Noyer și pe fiul ei la clinică.

Zahra Baker și Allie Gilchrist au ajutat la curățarea acestora, după care l-au ajutat pe Bankole când a scos cinci gloanțe din corpul lor – două de la mamă și trei de la fiu. Zahra și Allie au lucrat cu Bankole mai mult decât au făcut-o Mike și Natividad. Nu sunt medici, desigur, dar știu foarte multe. Bankole spune că el crede că ei ar putea fi de-acum asistenți medicali practicanți.

El, toate cele patru ajutoare și alții care au oferit asistență medicală voluntară au făcut tot ce au putut pentru familia Noyer. După operarea Kristei Noyer, Zahra, Natividad, Allie, Noriko Kardos, Channa Ryan și Teresa Lin au făcut cu rândul, având grijă de nevoile ei. Bankole spune că dorea să aibă femei în jurul ei în cazul în care și-ar fi revenit. Credea că, dacă ar fi văzut bărbați, s-ar fi panicat.

Bănuiesc că avea dreptate. Biata femeie.

Cel puțin, fiul ei a fost cu ea când a murit. Stătea pe patul de lângă al ei, uneori întinzându-se să o atingă. Paturile erau separate doar de un paravan pentru intimitate, improvizat, atunci când trebuiau făcute chestii intime pentru unul dintre ei. Când Krista a murit, paravanul nu era pus.

Numele băiatului este Danton Noyer, fiul. Vrea să fie numit Dan. Am ars cadavrul lui Danton Noyer, tatăl, de îndată ce l-am adus înapoi la Ghinda. Acum, trebuie să-i ardem soția. Vom ține ceremonii funerare pentru amândoi atunci când Dan va fi destul de zdravăn ca să participe.

Duminică, 17 octombrie 2032

Am avut o înmormântare dublă astăzi, pentru Danton Noyer, tatăl, și soția lui, Krista.

Sub îngrijirea lui Bankole, Dan Noyer se recuperează. Picioarele și umărul se vindecă și deja poate merge puțin. Bankole spune că le poate mulțumi viermilor pentru asta. Nu doar că ființele alea dezgustătoare i-au ținut rănile curate mâncând țesutul mort, dar nici nu i-au făcut vreun rău. Acest tip particular de larvă nu are apetit pentru țesut sănătos, viu. Mănâncă doar ceea ce va putrezi și poate provoca gangrenă, apoi, dacă nu sunt îndepărtate, se metamorfozează și zboară.

Fetițele, Kassia și Mercy, au fost ținute la început înăuntru, ca să nu fugă. Nu aveau unde să meargă, dar erau atât de înspăimântate și confuze, încât tot încercau să scape. Când li s-a permis să-și viziteze fratele, au trebuit să fie îndepărtate ca să nu-i facă vreun rău. Au fugit spre el și l-ar fi sufocat, îngrămădite peste el în pat, pentru a-și asigura liniștea și confortul, dacă May și Allie nu le-ar fi oprit. May pare cea mai capabilă să se înțeleagă cu ele. Se pare că fetițele le adoptă pe ambele femei – și reciproc –, dar ele par să o placă mai mult pe May.

May a noastră chiar pare să fie un mister. O învăț să scrie, ca într-o zi să poată să ne spună povestea ei. Arată ca și cum ar fi hispanică, dar nu înțelege limba spaniolă. Înțelege engleza, dar majoritatea timpului nu o vorbește îndeajuns de bine încât să fie înțeleasă. Asta pentru că, ceva vreme înainte să ni se alăture, cineva i-a tăiat limba.

Nu știm cine a făcut-o. Am auzit că în unele dintre orașele mai religioase represiunea față de femei a devenit tot mai extremă. Unei femei care își exprimă opiniile, care „cicălește", iese din cuvântul soțului sau „își renegă feminitatea" și „se comportă ca un bărbat" i se va rade părul sau va fi marcată pe frunte, se poate ca limba să îi fie tăiată sau, în cel mai rău caz, ar putea fi ucisă cu pietre ori arsă. Doar am auzit despre aceste lucruri.

May este primul exemplu pe care l-am văzut vreodată – dacă este un exemplu. Mă bucur să spun că rana ei teribilă s-a vindecat până când a ajuns la noi. Nici măcar nu știm dacă May este

numele ei real. Dar poate să spună „May" și ne-a dat de înțeles să o numim așa. A fost întotdeauna clar că iubește copiii și se înțelege bine cu ei. Acum, cu micuțele fete Noyer, se pare că are o familie. În cea mai mare parte a anului, împarte o cabină cu Allie Gilchrist și cu Justin, fiul adoptiv al lui Allie. Acum, presupun că va trebui fie să extindem cabana lui Allie, fie să construim una nouă. De fapt, trebuie să începem să lucrăm la două sau trei noi cabane. Familia Scolari o va primi pe următoarea. Au stat înghesuiți cu familia Figueroa suficient de mult timp. Apoi, urmează familiile Dovetree, Noyer și May.

Dan Noyer stă cu Harry și Zahra Balter și cu copiii lor, acum că este suficient de întremat încât să se miște de unul singur. Ni s-a părut cel mai bine să-l scoatem din clinică imediat după moartea mamei lui. May împarte deja camera ei cu cele două fetițe, așa că Bankole a căutat spațiu pentru Dan în altă parte. Familia Balter s-a oferit. May este și ea empatică, iar Dan încă are crize de durere. Nu se plânge, dar May ar observa. Eu observ când sunt în jurul lui. Nu există o hiperempatie în familia Balter, așa că pot avea grijă de cei răniți, fără să sufere din cauza lor.

Au fost niște săptămâni aglomerate. Am făcut câteva călătorii de reciclare cu rulota și am adunat lucruri pe care înainte nu am fi reușit niciodată să le adunăm în cantități mai mari: cherestea, piatră, cărămizi, mortar, ciment, instalații sanitare, mobilier și țevi din ruinele mai îndepărtate și abandonate și din Dovetree. Vom avea nevoie de toate acestea. Acum, cu copii Noyer, suntem 67 de persoane. Creștem prea repede.

Totuși, într-un alt sens, abia supraviețuim de la o zi la alta. Nu suntem doar Ghinda, suntem și Sămânța Pământului – și încă suntem doar o comunitate mică de colină, înghesuită în prea puține căsuțe de lemn, trăind aproape ca în secolul al XIX-lea. Rulota ne va spori confortul, dar... nu este suficient. Adică, poate că este suficient pentru Ghinda, dar nu și pentru Sămânța Pământului.

Nu că aș pretinde să știu ce ar fi de ajuns. Ceea ce vreau să construiesc este atât de nou și *atât de imens*! Nu numai că nu știu cum să o construiesc, dar nici măcar nu sunt sigură de cum va arăta atunci când o voi fi construit-o. Am intuiția mea, folosind orice pot face, orice pot învăța ca să fac un pas înainte.

Iată, pentru arhiva noastră incipientă a Seminței Pământului, ce am aflat până acum despre ce s-a întâmplat cu familia Noyer. Am vorbit cu Kassia și Mercy de mai multe ori. Iar în ultimele trei zile, Dan mi-a spus ce și-a putut aminti. Părea că avea nevoie să vorbească, în ciuda durerii sale, iar cu mine în preajmă plângându-mă lui Bankole în numele lui și asigurându-mă că are medicamentul atunci când are nevoie de el, Dan avea mai puține dureri. De unul singur, pare dispus doar să stea întins și să sufere. Ei bine, nu este nimic în neregulă cu a fi stoic când trebuie să fii, dar există suficiente suferințe inevitabile în lume. De ce să înduri când nu trebuie?

Familia Noyer a călătorit din Phoenix, Arizona, unde mâncarea și apa sunt chiar mai scumpe decât în zona Los Angelesului. Și-au vândut casele – aveau două –, niște pământuri libere, mobilierul, bijuteriile Kristei Noyer, au vândut tot ce au putut ca să obțină banii pentru a cumpăra și a echipa o rulotă înarmată și blindată, suficient de mare pentru a adăposti șapte persoane. Rulota trebuia să ducă familia în Alaska și să slujească drept locuință acolo până când părinții ar fi putut să muncească și să închirieze sau să cumpere ceva mai spațios.

Alaska este în vremurile acestea o destinație mai populară ca oricând. Când am plecat din sudul Californiei, Alaska era visul tuturor – aproape Raiul pe pământ. Oamenii se zbăteau pentru a ajunge acolo, sperând la un loc cu slujbe, încă civilizat, la pace, la un spațiu pentru a-și crește copiii în siguranță și la o întoarcere la lumea mitică a vârstei de aur de la mijlocul secolului XX. Se așteptau să nu găsească bande criminale, nici sclavie, nici așezări

libere și sărace cu locuitori ilegali, care să se înmulțească precum cancerul pe pământ, și nici haos. Trebuia să existe destul pământ pentru toți, o climă caldă, apă ieftină și multe orașe noi și vechi, privatizate și libere, dornice de nou-veniți muncitori. Așa cum am spus, Paradisul.

Dacă ceea ce am auzit de la călători este adevărat, acei câțiva care au reușit să ajungă acolo – să-și cumpere trecerea cu vapoarele sau avioanele ori să meargă pe jos sau să conducă sute, chiar mii de kilometri, apoi cumva să se furișeze peste granița închisă cu Canada până la granița canadian-alaskană, și aceasta închisă – au găsit ceva cu mult mai puțin primitor. Iar anul trecut, Alaska, obosită de reglementările și restricțiile impuse de îndepărtatul Washington, D.C., și chiar mai obosită de hoarda săracilor plini de speranță venind ca potopul, s-a declarat țară independentă. S-a separat de Statele Unite. Era prima oară de la Războiul Civil când un stat făcea asta. M-am gândit că ar putea începe un alt război civil pe tema asta, după modul în care președintele Donner și guvernatorul din Alaska – sau mai degrabă, *Președintele* alaskan, Leontyev – mârâiau unul la celălalt. Dar Donner are deja destule pe cap aici cât să-l țină ocupat – și nici Canadei, nici Rusiei, care ne trimiteau hrană și bani, nu le-ar fi plăcut foarte mult ideea unui război chiar lângă ușa lor. Singurul pericol real al unui război civil vine de la Andrew Steele Jarret, în cazul în care câștigă alegerile luna viitoare.

Oricum, în ciuda riscurilor, oameni precum familia Noyer, plini de speranță și disperați, încă se îndreaptă spre Alaska.

Familia Noyer avea șapte membri cu doar câteva zile înainte să găsim rulota. Vorbesc despre Krista și Danton, tatăl, Kassia și Mercy, orfanele noastre de 7 și 8 ani, Paula și Nina, care aveau 12 și 13 ani, și Dan, copilul cel mai mare. Dan are 15 ani, după cum am ghicit când l-am văzut pentru prima oară. Este un copil înalt, blond, cu față de bebeluș. Tatăl lui era mic și cu părul închis la culoare. A moștenit aspectul și talia de la mama lui masivă și

blondă, în timp ce fetițele sunt mici și întunecate precum Danton, tatăl. Băiatul are deja aproape doi metri înălțime – un tânăr uriaș, cu un crescut simț al responsabilității de frate mai mare pentru surorile sale. Dar și el, precum tatăl său, nu a reușit să împiedice ca Nina și Paula să fie violate și răpite cu trei zile înainte să găsim rulota.

Familia Noyer căpătase obiceiul de a-și parca rulota în câte un loc izolat și însorit, cum ar fi partea de sud a acelei ferme incendiate. Acolo, puteau să îi lase pe copii să se joace afară, în timp ce ei dereticau și aeriseau rulota. Puteau să deschidă larg aripile solare ale mașinii, pentru ca soarele să le poată reîncărca bateriile. Ca să economisească bani, foloseau energie solară cât de mult puteau. Ceea ce însemna că mergeau noaptea și reîncărcau bateriile în timpul zilei – ceea ce funcționa foarte bine, pentru că oamenii mergeau pe autostrăzi în timpul zilei. Este ilegal să circuli pe autostrăzi în California, dar toată lumea o face. Din obișnuință deja, cei mai mulți pietoni circulă în timpul zilei, iar cele mai multe mașini și rulote merg în timpul nopții. Mașinile nu se opresc pentru nimic care nu le poate distruge. Am văzut potențiali hoți pe autostradă călcați de mașini. Nimeni nu oprește.

Dar, în timpul zilei, parcau pentru a se odihni și pentru a realimenta.

Danton și Krista Noyer își țineau copiii aproape, dar nu stăteau de pază în mod normal. Credeau că izolarea și o supraveghere vagă îi va proteja. Au greșit. În timp ce erau ocupați cu treburile casei, mai mulți oameni s-au apropiat din unghiul mort, dinspre nord, așa că hornul care nu îi ascunsese în totalitate le-a blocat vederea. Este posibil ca acești oameni să fi reperat rulota de pe culme, apoi să-i fi înconjurat ca să îi atace. Dan crede că așa s-a întâmplat.

Intrușii înconjuraseră zidul și, imediat după, au deschis focul asupra familiei. I-au prins pe toți cei șapte din familia Noyer afară din rulotă. L-au împușcat pe Danton, tatăl, pe Krista și pe Dan. Mercy, care era cel mai aproape de rulotă, a sărit înăuntru și s-a

ascuns în spatele unei cutii cu cărți și discuri. Intrușii le-au înșfăcat pe celelalte trei fete, dar Nina, cea mai mare, a creat o asemenea diversiune cu loviturile, mușcăturile, zbaterile și împunsăturile ei hotărâte, eliberându-se, apoi prinsă din nou, încât Kassia, liberă pentru o clipă, a reușit să alunece din mâinile celui care o capturase și să urce în rulotă. Kassia a făcut ceea ce Mercy nu făcuse: a trântit ușa rulotei și a încuiat-o, a blocat toate ușile.

Odată ce a făcut aceasta, a fost în siguranță mai mult decât credea. Intrușii au deschis focul asupra armurii și roților rulotei. Ambele au fost atinse, dar nu perforate, aproape deloc avariate. Intrușii chiar au făcut un foc pe o parte a rulotei, dar focul s-a stins fără să provoace pagube.

După ceea ce a părut a fi ore, oamenii au plecat.

Cele două fetițe spun că au deschis monitoarele rulotei și s-au uitat împrejur. Nu i-au putut repera pe intruși, dar tot le era frică. Au mai așteptat. Dar era înfiorător să aștepte în rulotă singure, neștiind ce s-ar putea întâmpla imediat mai încolo de raza de acoperire a monitoarelor – spre exemplu, de cealaltă parte a peretelui coșului. Și nu era nimeni care să aibă grijă de ele, nimeni înspre care să se îndrepte. Într-un final, să stea în rulotă singure a fost prea mult pentru ele. Au deschis ușa cea mai apropiată de corpurile secerate ale părinților și fratelui.

Intrușii plecaseră. Le luaseră cu ei pe cele două fete mai mari. Afară, Kassia și Mercy i-au găsit doar pe Dan și pe părinții lor. Dan își revenise și era așezat pe pământ, ținând capul mamei în poala sa, mângâindu-i fața și plângând.

Dan se prefăcuse că era mort cât timp intrușii au fost acolo. Nu dăduse niciun semn de viață, chiar și atunci când unul dintre intruși l-a lovit. Stoic, într-adevăr. I-a auzit când au încercat să intre în rulotă. I-a auzit înjurând, râzând, strigând, le-a auzit pe două dintre surorile lui țipând așa cum nu auzise pe nimeni țipând vreodată. Își auzea propria inimă bătând. A crezut că moare, sângerând până la moarte, în noroi, în timp ce familia lui era omorâtă.

Cu toate acestea, nu a murit. Și-a pierdut cunoștința și și-a recăpătat-o de mai multe ori. A pierdut noțiunea timpului. Intrușii se aflau acolo, apoi nu au mai fost. Îi putea auzi, apoi nu i-a mai auzit. Surorile lui țipau, plângeau, suspinau, apoi au tăcut.

S-a mișcat. Apoi, gâfâind și gemând de durere, a reușit să se ridice. Picioarele îl dureau atât de mult în timp ce încerca să se ridice, încât a țipat și a căzut din nou. Cu mintea încețoșată de durere, sânge pierdut și teroare, s-a uitat împrejur după familia lui. Chiar acolo, aproape de picioarele lui, udată cu sângele lui și al ei, era mama lui.

S-a târât până la ea, apoi i-a luat capul în poala lui. Nu știe cât a stat acolo, complet pierdut. Apoi, surorile lui au început să-l scuture, vorbind cu el.

S-a holbat la ele. I-a luat mult timp să înțeleagă că erau chiar acolo, în viață, și că, în spatele lor, rulota era din nou deschisă. Apoi, a știut că trebuie să îi bage pe părinți în ea. Trebuia să îi ducă înapoi la autostradă și apoi într-un oraș unde era un spital sau, cel puțin, un medic. Îi era teamă că tatăl său murise, dar nu putea fi sigur. Știa că mama lui era în viață. O putea auzi respirând. Îi simțise pulsul pe gât. Trebuia să găsească ajutor pentru ea.

Nu știu cum a reușit să îi bage pe amândoi în rulotă. Asta a fost o treabă greoaie, îngrozitoare. Îl dureau atât de tare picioarele! Se simțea atât de slăbit. Crescuse repede și fusese mândru că era de statura și forța unui bărbat. Acum, se simțea slab precum un bebeluș și, odată ce și-a tras părinții în mașină, a fost mult prea extenuat să se urce în scaunul șoferului și să conducă. Nu putea să găsească ajutor pentru părinți sau să le caute pe cele două surori pierdute. Trebuia să o facă, dar nu putea. S-a prăbușit și a rămas întins pe podea, incapabil să se miște. Își pierdea cunoștința. Nu mai era nimic.

Era genul de poveste familiară – oribilă și obișnuită. Aproape toată lumea din Ghinda are o poveste oribilă, obișnuită pe care să o spună.

Astăzi, le-am dat copiilor Noyer vlăstari de stejar ca să-i planteze în pământul ce fusese amestecat cu cenușa părinților lor. Facem asta în memoria morților noștri, prezenți și absenți. Nu există cenușa niciunuia din familia mea, dar acum cinci ani, când am decis să stăm aici, am plantat copaci în memoria lor. Alții au făcut la fel pentru morții lor. Cenușa Ninei și a Paulei Noyer nu este aici, bineînțeles. Nina și Paula s-ar putea să nici nu fie moarte. Dar vor fi pomenite aici, alături de părinții lor. Odată ce Dan a înțeles ceremonia, a cerut copaci atât pentru Nina și Paula, cât și pentru părinții lor.

Spunea:

— În unele nopți, mă trezesc auzindu-le încă țipând, auzindu-i pe nenorociții ăia râzând. Of, Doamne... Probabil că sunt deja moarte. Dar poate că nu sunt. Nu știu. Câteodată îmi doresc ca eu să fiu mort. Of, Doamne...

Am sunat la vecinii din orașele apropiate în legătură cu Nina și Paula Noyer. Le-am lăsat numele lor, descrierea lor (schițată în urma a ceea ce mi-a spus Dan) și oferta unei recompense în valută forte – bani canadieni. Mă îndoiesc că va ieși ceva din asta, dar trebuie să încercăm. Nu e ca și cum avem o grămadă de valută forte să o împrăștiem în jur, dar, pentru că suntem atât de grijulii, avem ceva. Datorită rulotei, în curând vom avea mai mult. Ca să fiu cinstită, aș încerca să le răscumpăr pe fete chiar și dacă nu ar exista rulota. Una e să știi că sunt copii pe străzi și în orașe făcuți să sufere pentru plăcerile cuiva. Alta e să știi că surorile copiilor pe care îi cunoști și îi placi sunt făcute să sufere. Dar mai e și rulota. Un motiv cu atât mai bun să facem ce putem pentru copiii Noyer.

L-am adus pe Dan la ceremonia de înmormântare pe un pat de campanie pe care îl foloseam pe post de targă. Poate să stea în picioare și să se miște. Bankole îl pune să facă asta câte un pic în fiecare zi. Dar încă nu e în stare să stea în picioare pentru perioade lungi de timp. L-am pus lângă copacii cei tineri și zvelți pe care

Bankole îi plantase în urmă cu cinci ani în memoria surorii și a familiei sale, care trăiseră pe această proprietate înaintea noastră. Au fost omorâți înainte de venirea noastră. Trupurile le-au fost arse împreună cu casa. Tot ce am mai găsit din ei au fost niște oase carbonizate și câteva inele. Acestea sunt îngropate sub copaci exact în locul unde Dan stătea acum pentru înmormântare.

Fetițele au plantat vlăstarii sub îndrumarea noastră, dar nu cu ajutorul nostru. Au trudit singure. Poate că plantarea unor copaci micuți în pământul amestecat cu cenușă nu înseamnă prea mare lucru acum, dar vor crește știind că rămășițele părinților lor sunt aici, că niște copaci vii cresc din acele rămășițe și că, astăzi, această comunitate a devenit casa lor.

Am mutat patul de campanie al lui Dan astfel ca să poată folosi scafa de grădină și stropitoarea și l-am lăsat să își planteze propriii vlăstari. Și el a făcut ceea ce trebuia să facă, fără ajutor. Ritualul era deja important pentru el. Era ceva ce putea să facă pentru surorile și părinții lui. Era *tot* ce putea să facă pentru ei.

După ce a terminat, a spus *Tatăl nostru*. Era singura rugăciune ceremonioasă pe care o știa. Cei din familia Noyer erau creștini nepracticanți – o mamă catolică, un tată aparținând Bisericii Episcopale și copii care nu au văzut niciodată interiorul unei biserici.

Dan le-a convins pe surorile lui să cânte cântece în polonă – cântece învățate de la mama lor. Nu vorbesc polonă, din păcate. Sunt întotdeauna fericită când putem să învățăm o altă limbă străină. Nimeni din familia lor nu vorbea polona, cu excepția Kristei, care venise cu părinții ei din Polonia ca să scape de război și de incertitudinea din Europa. Și uite în ce s-a băgat biata femeie…

Fetele și-au cântat cântecele. Așa micuțe cum erau, aveau voci clare, dulci. Era o plăcere să le asculți. Mama lor trebuie că a fost o profesoară bună. Când au terminat și toți vlăstarii au fost udați, câțiva membri ai comunității s-au ridicat în picioare să recite din versetele Seminței Pământului, din Biblie, Cartea de rugăciuni, *Bhagavad Gita*, John Donne. Citatele au ținut locul cuvintelor

pe care prietenii și familia le-ar fi spus pentru amintirea și omagierea celor morți.

Apoi, eu am spus cuvintele din versetele Seminței Pământului pe care am ajuns să le asociem cu înmormântările și cu comemorarea celor morți. „Dumnezeu este Schimbare", am început.

Alții au repetat cu voci blânde: „Dumnezeu este Schimbare. Transformă-l pe Dumnezeu." Obiceiurile de a repeta și a răspunde s-au dezvoltat de la sine, fără să fie induse printre noi. E trist să spun, dar am avut atât de multe înmormântări în scurta noastră existență comunitară, că în special acest ritual este foarte familiar. Abia ce, săptămâna trecută, am plantat copaci și am rostit cuvinte pentru Dovetrees.

Am spus:

Ne oferim morții
livezilor și poienilor.
Ne oferim morții
vieții.

Am făcut o pauză, am tras aer adânc în piept și am continuat pe un ton lent, calculat:

Moartea
Este o mare Schimbare –
E a vieții cea mai mare Schimbare.
Îi cinstim pe preaiubiții noștri morți
În timp ce le amestecăm esența cu pământul,
Ne amintim de ei
Și în noi
Ei trăiesc.

„Ne amintim", au murmurat ceilalți. „Trăiesc."

Am tăcut pentru o clipă, contemplând curmalul înalt din depărtare, copacii de avocado și lămâii. Sora lui Bankole și cumnatul lui plantaseră acești copaci, îi aduseseră ca arbuști din sudul Californiei, așteptându-se ca jumătate dintre aceștia să moară aici, în climatul mai răcoros. Potrivit lui Bankole, mulți dintre ei chiar au murit, dar unii au supraviețuit odată cu schimbarea climei, când s-a încălzit. Bătrânii din vecini se plângeau de lipsa ceții, ploii și a temperaturilor scăzute. Pe noi, cei din sudul Californiei, nu ne deranja. Pentru noi, era ca și cum am venit la o versiune ceva mai blândă a locurilor pe care am fost nevoiți să le părăsim. Aici, mai exista apă, spațiu, nu prea multă căldură paralizantă și ceva pace. Aici, poți să mai ai livezi și poieni. Aici, viața mai poate apărea din moarte.

Fetele cele mici s-au dus înapoi să stea cu May, care le-a îmbrățișat, câte o copilă cu păr negru în fiecare braț, toate trei nemișcate, solemne, ascultând.

Am început o nouă strofă, aproape ca pe o incantație:

Întunericul
Dă formă luminii
Așa cum lumina
Dă formă întunericului.
Moartea dă formă vieții
Așa cum viața
Dă formă morții.
Universul
Și Dumnezeu
Împărtășesc această plenitudine,
Fiecare
Definindu-l pe celălalt.
Dumnezeu
Dă formă Universului
Așa cum Universul
Dă formă lui Dumnezeu.

Apoi, după un moment de tăcere, ultimele cuvinte, cele de încheiere:

Am mai trăit înainte
Și vom trăi din nou,
Vom fi mătase,
Piatră,
Minte,
Stea,
Vom fi împrăștiați,
Adunați,
Modelați,
Încercați.
Vom trăi
Și vom fi în slujba vieții.
Îl vom modela pe Dumnezeu
Și Dumnezeu ne va modela pe noi
Din nou,
Întotdeauna din nou
Pentru totdeauna.

Unii au murmurat acel ultim cuvânt – i-au dat ecou. Zahra a citat cu o voce aproape prea moale ca să fie auzită:

Dumnezeu este Schimbare,
Și, în cele din urmă,
Dumnezeu este biruitor.

Harry, soțul ei, a cuprins-o cu brațul și am văzut că ochii ei erau strălucitori de lacrimile nescurse. Ea și Harry erau cei mai loiali, cei mai puțin religioși oameni din comunitate, dar sunt momente când oamenii au nevoie de religie mai mult decât orice – chiar și oameni ca Zahra și Harry.

4

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Ca să îi dai formă lui Dumnezeu
Cu înțelepciune și precauție,
Ca să fii de folos lumii tale,
Oamenilor tăi,
Vieții tale,
Ia aminte la consecințe,
Micșorează răul,
Pune întrebări,
Caută răspunsuri,
Învață,
Educă.

Din *Amintiri din alte lumi*

Arborii noștri de sequoia sunt pe moarte.

Sequoia sempervirens este numele botanic pentru acest arbore, cel mai înalt dintre toți, dar mulți nu mai sunt veșnic verzi. Puțin câte puțin, de sus în jos, devin maronii și mor.

Nu cred că mor din cauza căldurii. Din câte îmi amintesc, mulți arbori de sequoia creșteau prin zona Los Angeles: Pasadena, Altadena, San Marino, locuri ca acestea. I-am văzut acolo când eram tânăr. Mama avea rude în Pasadena și obișnuia să mă ia cu ea atunci când se ducea să le viziteze. Acei arbori ce creșteau atât de departe în sud nu atingeau nici pe departe înălțimea acestora din nord, dar au supraviețuit. Mai târziu, odată cu schimbarea climei, cred că au murit, așa cum mulți dintre copacii din sud au murit – ori au fost doborâți și folosiți pentru a construi adăposturi sau pentru a alimenta focurile pentru hrană ale celor fără adăpost.

Iar acum copacii noștri tineri au început să moară. Această parte a districtului Humboldt, de-a lungul coastei și printre dealuri – localnicii numesc „munți” aceste dealuri de coastă –, era mai răcoroasă când eram copil. Era ceţos și ploios, un climat verde, blând, prietenos cu cele mai multe lucruri ce creșteau aici. Cred că acest loc deja începea să se schimbe acum aproape treizeci de ani, când am cumpărat terenul care a devenit Ghinda. Într-un viitor nu foarte îndepărtat, bănuiesc că va diferi prea puțin de cum era coasta din sudul Californiei acum câteva decenii: fierbinte, semiaridă, mai mult maro decât verde în majoritatea timpului. Acum, ne aflăm în mijlocul schimbării. Încă avem parte în fiecare an de câteva furtuni substanțiale toamna și iarna și încă apare ceața de dimineață primăvara și la începutul verii.

Cu toate acestea, tinerii arbori de sequoia – cei care au doar un secol, încă neajungând la maturitate – se veștejesc. La câteva mile în nord și în sud de noi, în vechile parcuri naționale și de stat, dumbrăvile anticilor giganți încă stau în picioare. Câteva sute de acri din acestea, ici și colo, au fost puse de guvern pe piață, vândute unor grupuri de interese înstărite, de regulă de peste hotare, și tăiate. Și ocupanții ilegali au tăiat și au ars un număr de copaci, ca de obicei, pentru a construi adăposturi și pentru foc, dar majoritatea arborilor protejați, vechi de milenii, rezistenți la boli, la foc și la schimbările climatice, încă stau în picioare. Dacă oamenii îi lasă în pace, ei vor continua să existe, fără urmași, anacronici, totuși în viață, tot înălțându-se inutil înspre cer.

Tatăl meu, poate din cauza vârstei, pare a fi fost un pesimist simpatic. Vedea prea puțin bine în viitorul nostru. Conform celor scrise de el, măreția noastră ca țară, poate chiar măreția noastră ca specie umană, se afla în trecut. Se pare că cea mai mare dorință a lui fusese protejarea mamei mele și, mai târziu, a mea – cumva, să ne țină în siguranță.

Pe de altă parte, mama mea era un fel de optimistă reținută. Măreția pentru ea, pentru Sămânța Pământului, pentru umanitate, părea că o depășește. Doar ea o vedea, iar asta era suficient ca să o tenteze, să o seducă – așa cum și ea îi seducea pe ceilalți.

A muncit din greu pentru a-i seduce pe oameni. În primă fază, o făcea adoptând oameni vulnerabili, cu nevoi, apoi găsind căi de a-i determina pe acei oameni să își dorească să facă parte din Sămânța Pământului. Indiferent cât de ridicol ar părea, Sămânța Pământului, cu al ei Destin înstelat, oferea recompense imediate. Aici era o comunitate reală. Aici era cel puțin un simulacru de siguranță. Aici se afla confortul ritualului și al rutinei și satisfacția emoțională de a-i aparține unei „echipe", care era unită în fața provocării, atunci când aceasta venea. Iar pentru familii, aici era locul să îți crești copiii, să îi înveți îndeletniciri de bază pe care, poate, nu le-ar putea învăța în altă parte și să îi ții în siguranță, pe cât posibil, de lecțiile dure și urâte ale lumii de afară.

Când eram în liceu, am citit predica lui Jonathan Edwards din 1741, „Păcătoșii în mâinile unui Dumnezeu mânios". Primele cuvinte ale acesteia rezumă tipul de lecții pe care mulți copii au fost nevoiți să le învețe în lumea din afara Ghindei. Edwards spunea: „Dumnezeul care te ține deasupra gropii Iadului, așa cum cineva ține deasupra focului un păianjen sau vreo insectă dezgustătoare, te detestă și e teribil de înfuriat; mânia lui față de tine arde ca focul; se uită către tine și nu te vede vrednic decât să fii aruncat în flăcări." Ești fără valoare. Dumnezeu te urăște. Tot ceea ce meriți este durere și moarte. Ce teologie credibilă ar fi fost pentru copiii Variolei! Nu-i de mirare că unii dintre ei au găsit alinare în Dumnezeul mamei mele. Dacă acesta nu îi iubea, cel puțin le oferea oareșce șanse de a trăi.

Dacă mama ar fi creat doar Ghinda, refugiul pentru vagabonzi și orfani... Dacă ar fi creat Ghinda, dar nu Sămânța Pământului, atunci cred că ar fi fost o persoană pe de-a-ntregul adorabilă.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Duminică, 24 octombrie 2032

Dan se simte mult mai bine. Încă șchiopătează, dar se vindecă repede. Astăzi a stat, pentru prima dată, de-a lungul întregii Adunări. Am ținut-o înăuntru, la școală, deoarece plouă de două zile – o ploaie bună, rece și constantă.

Dan a stat cât a ținut o „întâmpinare" și o discuție provocată de rulota familiei lui. Întâmpinarea a fost pentru copilul Adelei Ortiz, Javier Verdugo Ortiz. Javier a fost rodul unui brutal viol în grup pe autostradă, iar Adela, care a venit la noi însărcinată abia acum șapte luni, nu știuse atunci dacă vrea ca noi să îl întâmpinăm, nu știuse nici măcar dacă își dorește să îl păstreze. Apoi, acesta s-a născut și ea a spus că arată ca fratele ei mai mic, mort de mult, și l-a iubit din prima clipă. Și nu îi trecea prin minte să îl abandoneze și „Am putea să îl întâmpinăm, vă rog?". Acum, am făcut-o.

Adela nu mai are pe nimeni din familie, așa că unii dintre noi i-am făcut mici cadouri bebelușului. Eu i-am făcut un marsupiu pe care Adela poate să îl folosească pentru a-l căra pe bebeluș în spate. Mulțumită lui Natividad, care îl cărase pe fiecare dintre copii astfel, purtatul copiilor în spate, ca pe un rucsac, a devenit un obicei pentru noile mame din Ghinda.

Adela i-a ales pe Michael și Noriko să îi fie alături. Și-au luat locurile de fiecare parte a ei, în timp ce bebelușul dormea în brațele ei, și am trecut rând pe rând, fiecare dintre noi uitându-ne la Javier și oferindu-i atingeri delicate, de primire, pe mâinile micuțe și pe căpșorul plin de păr negru. Avea părul unui copil mult mai în vârstă. Adela spune că așa avea și fratele ei. Ea ajutase la creșterea fratelui ei când acesta era bebeluș, iar acum simte foarte puternic că Dumnezeu i l-a înapoiat.

Știu că, atunci când vorbește despre Dumnezeu, nu se referă la ceea ce mă refer eu. Nu știu dacă realmente contează. Dacă rămâne cu noi, se supune regulilor noastre, participă la bucuriile,

supărările și celebrările noastre. Dacă muncește alături de noi, nu mai contează. Iar în viitor, când fiul ei va spune „Dumnezeu”, cred că se va referi la ceea ce mă refer și eu. Acestea sunt cuvintele întâmpinării:

Javier Verdugo Ortiz,
Noi, poporul tău,
Te întâmpinăm.

Noi suntem Sămânța Pământului.

Tu ești Sămânța Pământului –
Una dintre multe,
Una unică,
O sămânță mică,
O promisiune mare.
Perseverent al vieții,
Modelator al lui Dumnezeu,
Apă,
Foc,
Sculptor,
Lut,
Tu ești Sămânța Pământului!
Iar Destinul tău,
Destinul Seminței Pământului,
Este să prindă rădăcini
Printre stele.

Sunt cuvinte bune. Nu destul de bune pentru a primi un copil în lume și în comunitate. Nu există cuvinte îndeajuns de bune pentru asta, totuși, cumva, cuvintele sunt necesare. În timp ce rosteau cuvintele, oamenii le cântau ușor. Travis Douglas și Gray Mora au pus pe muzică niște versete ale Seminței Pământului. Travis

poate să compună. Gray poate să o audă înăuntrul lui și apoi să i-o cânte lui Travis.

Când s-a terminat cu vorbele, muzica și atingerile, când familia Kardos a acceptat ca Adela să le fie soră, iar Javier să le fie nepot, și Adela îi acceptase și ea, când toți cei trei și-au jurat promisiunea în fața comunității, Javier s-a trezit dorind să sugă, așa că Adela a trebuit să se întoarcă la scaunul ei. O potriveală minunată.

Atât de mulți membri ai comunității noastre au ajuns la noi singuri sau doar cu copii mici, încât mi se pare oportun să fac tot ceea ce este posibil pentru a crea legături de familie care implică mai mult decât relația obișnuită naș-fin. De cele mai multe ori, în cartierul meu vechi din Robledo nu exista nicio relație între fini și nași. În afară de a oferi ocazional cadouri, oamenii nu luau în serios această legătură. Vreau ca aici să fie luată în serios. Și m-am exprimat clar în privința aceasta în fața tuturor. Nimeni nu trebuie să-și asume responsabilitatea de a se alătura unei alte familii în acest fel, dar oricine își ia această responsabilitate își asumă un angajament real. Relația de familie nu este doar cu noul copil, ci și cu părinții acestuia. Suntem o comunitate prea tânără ca să pot să spun cu certitudine cât de bine va funcționa acest lucru în viitor, dar se pare că oamenii acceptă acest lucru. Suntem obișnuiți să depindem unii de alții.

Odată ce întâmpinarea a fost încheiată, am continuat cu discuțiile săptămânale. Adunările noastre, în afara căsătoriilor, înmormântărilor, întâmpinărilor sau sărbătorilor, sunt, de fapt, discuții. Sunt sesiuni pentru rezolvarea problemelor, sunt momente de planificare, vindecare, învățare, creare, momente de concentrare și remodelare a noastră. Ele pot aborda absolut orice are legătură cu Sămânța Pământului sau Ghinda, trecut, prezent sau viitor, și oricine poate vorbi.

În timpul primei Adunări a lunii, conduc o discuție despre ce a fost și ce va fi, pentru a ne menține conștienți de ceea ce am făcut și de ceea ce trebuie să facem, acceptând orice schimbări necesare

și profitând de orice oportunitate. Și îi încurajez pe oameni să se gândească la modul în care lucrurile pe care le facem ne ajută să susținem o comunitate cu scop religios.

În această dimineață, Travis Douglas a dorit să vorbească despre extinderea afacerii comunității, un subiect drag inimii mele. Prima dată, a citit textele Seminței Pământului alese de el – versete care, ca orice texte bune, pot fi folosite pentru a începe oricât de multe discuții diferite:

„Civilizația este pentru grupuri ceea ce inteligența este pentru indivizi. Civilizația oferă moduri de a combina informația, experiența și creativitatea celor mulți pentru a obține continua adaptabilitate de grup."

Și apoi:

„Orice Schimbare poartă semințele câștigului.
Căutați-le.
Orice Schimbare poartă semințele răului.
Aveți grijă.
Dumnezeu este infinit de maleabil.
Dumnezeu este Schimbare."

— Avem o oportunitate de care trebuie să profităm, a spus Travis. Avem o rulotă și nu avem o concurență propriu-zisă. Am examinat rulota și, în ciuda felului cum arată, este într-o stare al naibii de bună. Aripile solare pur și simplu înghit lumina soarelui – extrem de eficient. Dacă reîncărcăm bateriile în timpul zilei, putem economisi o grămadă de carburant. Pentru călătorii scurte nici nu este nevoie să folosim nimic altceva în afară de baterii. Avem cel mai bun vehicul din zonă. Putem să facem mici transporturi profesioniste. Putem să cumpărăm bunuri de la vecini pe care să le vindem în orașe mai mici și mai mari. Oamenii vor fi

bucuroși să ne vândă marfa lor pentru un preț mai mic dacă noi suntem aceia care le duc marfa în locul lor la piață. Și am putea să fim contractați să cultivăm plante pentru afacerile din Eureka-Arcata, poate chiar mai jos, în Garberville.

Câțiva dintre noi am tot discutat despre asta din când în când, dar astăzi a fost prima Adunare pe acest subiect de când aveam rulota. Travis, mai mult decât oricine, dorea să riște devenind mult mai implicat în relația cu vecinii noștri. Puteam să avem un contract cu ei, să cumpărăm anumite obiecte artizanale, unelte și recolte pe care ei le produc bine. Deja știm cine e bun și la ce, cine e de încredere și cine este onest și serios, cel puțin în majoritatea timpului.

Eu și cu Travis deja începuserăm să întrebăm în jur, în drumurile noastre tot mai frecvente către Eureka, interesându-ne care comercianți ar fi interesați să fie contractați să cumpere anumite produse de la noi.

Travis și-a dres vocea și a luat cuvântul din nou:

— Cu rulota – deocamdată prima noastră rulotă, dacă avem succes – punem bazele unei afaceri de vânzare angro. Apoi, în loc să depindem doar de ceea ce putem produce și în loc să facem doar trocuri cu vecinii din apropiere, putem să dezvoltăm o afacere la fel de bine ca în cazul unei comunități și al unei mișcări. Este important să devenim o entitate economică care să se susțină singură, altminteri riscăm să nu ne urnim niciodată din secolul al XIX-lea!

Bine zis, dar nu atât de bine primit. Spunem „Dumnezeu este schimbare”, dar adevărul este că ne temem de schimbare, ca toți ceilalți. Vorbim despre schimbări la Adunări pentru a ne mai domoli fricile, pentru a ne desensibiliza pe noi înșine și pentru a lua în considerare consecințele.

— Ne descurcăm bine, a spus Allie Gilchrist. De ce ar trebui să ne asumăm mai multe riscuri? Și de ce, când este foarte posibil

ca acest individ Jarret să câștige alegerile, ar trebui să atragem atenția asupra noastră?

Ea deja își pierduse băiatul minor și sora. Îl avea doar pe fiul ei adoptiv, Justin, și ar fi făcut aproape orice ca să îl protejeze.

Michael m-a surprins.

— Am putea să o facem, cred, a spus.

Am așteptat acel „dar". Obligatoriu exista unul cu Michael. S-a conformat:

— Dar are dreptate în legătură cu Jarret. Dacă va fi ales, ultimul lucru pe care ni-l dorim este o vizibilitate mai mare.

— Jarret a scăzut în sondaje! a intervenit Jorge. Oamenii lui îi sperie de moarte pe toți, cu bisericile incendiate, cu oamenii cărora le dau foc. S-ar putea să nu câștige.

— Cu cine naiba fac sondajele de opinie zilele acestea? a întrebat Michael, clătinând din cap.

Apoi, a continuat:

— Mai bine am fi cu ochii pe Jarret, în orice caz. Câștigă sau pierde, are destui adepți care sunt dornici să creeze țapi ispășitori.

Harry a luat cuvântul:

— Acum nu suntem invizibili. Oamenii din orașele învecinate ne cunosc, știu ceea ce suntem – sau cred că știu. Vreau ca toți copiii mei să aibă șansa la o viață decentă. Poate că toată ideea asta de angro va fi începutul acestei șanse.

Chiar lângă el, soția lui, Zahra, a dat din cap aprobator și a spus:

— Și eu sunt pentru asta. Nu ne-am stabilit aici ca să scormonim în pământ și să trăim în colibe de bârne. Putem mai mult de atât.

— Am putea chiar să îmbunătățim relațiile cu vecinii, a completat Travis. Dacă mai mulți oameni din zonă ne cunosc, dacă știu că suntem de încredere, s-ar putea să fie puțin mai greu pentru un agitator ca Jarret – sau una dintre clonele lui locale – să ne facă probleme.

Mă îndoiam că lucrurile se vor petrece așa – cel puțin, nu la scară largă. Vom întâlni mai mulți oameni, ne vom face mai mulți prieteni, iar unii din aceștia vor fi loiali. Însă restul... Ei bine, puteam spera cel mult de la ei că ne vor ignora dacă dăm de necaz. Ar fi cel mai frumos gest pe care îl puteau realiza: să întoarcă spatele și să nu se alăture mafiei. Alții, fie că i-am considera prieteni sau nu, ar fi mult prea dornici să i se alăture mafiei, să ne calce în picioare și să ne jefuiască dacă această năvală și acest jaf ar deveni un test al curajului sau un test al loialității față de țară, religie sau rasă.

Pe de altă parte, nu ne-ar strica să ne facem mai mulți prieteni din categoria celor adevărați. Deja ne împrieteniserăm cu unii în care aveam încredere: vecini din apropiere, un cuplu din Prata și câțiva oameni din Georgetown, așezarea ilegală din afara Eurekăi. Iar singura modalitate de a-ți face mai mulți prieteni buni este să îți faci mai mulți prieteni – punct.

Adela Ortiz a luat cuvântul cu vocea ei repezită, moale, de fetiță. Are doar 16 ani.

— Ce se întâmplă dacă oamenii vor crede că îi înșelăm? a întrebat ea. Oamenii întotdeauna cred asta. Știți, este ca atunci când încerci să fii drăguț cu ei, iar ei cred că toată lumea e mincinoasă și hoață, mai puțin ei.

Stăteam lângă ea, așa că i-am răspuns:

— Oamenii vor crede fix ce vor. Este treaba noastră să arătăm prin comportamentul nostru că nu suntem hoți și că nu suntem proști. Avem o reputație bună până acum. Oamenii știu că nu furăm. Și sunt destul de deștepți încât să nu fure de la noi. Și știu că ne aflăm în apropiere. În caz de urgență, ajutăm. Școala noastră le este deschisă copiilor lor în schimbul unei mici sume, iar copiii lor sunt în siguranță cât stau aici. Am pășit cu dreptul, am mai zis, ridicând din umeri.

— Și crezi că acest comerț cu ridicata este calea pentru noi? a întrebat Grayson Mora.

M-am întors spre el, surprinsă. Câteodată, reușește să participe la întreaga Adunare fără să spună nimic. Nu este deloc timid, dar e tăcut. El și soția lui erau sclavi până să se întâlnească. Amândoi își pierduseră familia din cauza consecințelor și neajunsurilor sclaviei. Acum, între ei doi erau două fete și doi băieți. Sunt feroce în felul în care își păzesc copiii și suspicioși la orice este nou și i-ar putea afecta pe copii.

— Da, cred, am spus.

M-am oprit și am aruncat o privire înspre Travis, care stătea la podiumul din stejar, pe care îl construise Allie. Apoi, am continuat:

— Cred că putem să o facem atât timp cât rulota rezistă. Aici tu ești expertul, Travis. Ai spus că rulota e în stare bună, dar ne permitem să o întreținem? Vom avea nevoie în curând de piese noi, scumpe?

— Până să aibă nevoie de ceva scump, ar trebui să facem mai mulți bani, a răspuns. În momentul de față, până și roțile sunt bune, ceea ce e ceva neobișnuit.

S-a aplecat peste podium, privind serios, cu încredere.

— Putem să o facem, a mai spus el. Ar trebui să începem cu pași mici, să studiem posibilitățile și să vedem cum ar trebui să creștem. Dacă o facem ca la carte, ar trebui să putem să ne cumpărăm o altă rulotă într-un an sau doi. Noi creștem în acest moment. Trebuie să o facem și pe asta.

Lângă mine, Bankole a suspinat.

— Dacă nu avem grijă, a intervenit el, creșterea noastră și succesul ne vor transforma în castelul de pe deal – protectorii tuturor în această zonă. Nu cred că este înțelept.

Eu chiar cred că este înțelept, dar nu am spus-o. Bankole încă nu poate vedea acest loc decât ca pe o oprire temporară în drumul spre o casă „reală" într-un oraș „real" – ceea ce înseamnă un oraș deja existent. Nu știu cât îi va lua ca să vadă că ceea ce construim noi aici este la fel de real și cel puțin la fel de important ca orice ar putea el să găsească într-un oraș care există de un secol sau două.

Prevăd un viitor în care așezarea noastră nu va mai fi doar „castelul de pe deal", ci și momentul în care cei mai mulți vecini ai noștri ni se vor alătura. Chiar dacă nu le plac toate aspectele Seminței Pământului, sper să le placă îndeajuns din ea ca să admită că le este mai bine cu noi decât fără noi. Îi vreau ca aliați și ca membri, nu doar ca „prieteni". Și, în timp ce îi asimilăm, intenționez fie să îi cooptăm pe câțiva dintre clienții noștri pe care îi vom avea, vânzători sau clienți ai hotelurilor și restaurantelor, fie să ne deschidem propriile magazine, restaurante și hoteluri. Categoric îmi doresc să dau drumul Caselor Adunării care să fie în același timp și școli – în Eureka, Arcata, iar unele mai mari lângă orașele învecinate. Vreau să creștem în orașele mari și mici în felul acesta, natural, pe picioarele noastre.

Nu știu dacă le putem face pe toate, dar cred că trebuie să încercăm. Cred că așa arată un început veritabil pentru Sămânța Pământului.

Nu știu cum să o fac. Și asta mă sperie de moarte câteodată – tot timpul simțindu-mă atrasă să fac ceva pe care nu știu cum să îl fac. Dar învăț din mers. Și am învățat că trebuie să fiu atentă la cum vorbesc despre toate acestea, chiar și celor din Ghinda. Bankole nu este singurul dintre noi care nu vede o posibilitate în a face ceva care nu a mai fost făcut de alții. Și... chiar dacă Bankole nu ar spune asta niciodată, îl suspectez că, undeva înăuntrul său, crede că lucruri mari, importante sunt făcute doar de oameni puternici aflați în poziții înalte, departe de aici. Drept urmare, ceea ce facem noi este, prin definiție, mic și neimportant – lucru ciudat, pentru că, în alte situații, Bankole are un ego sănătos. Nu a lăsat propria neîncredere sau pe cea a familiei lui sau râsetele prietenilor să îl oprească din a merge la liceu și apoi la școala de medicină, supraviețuind printr-o combinație de burse, diverse munci și datorii imense. A început ca un băiat negru liniștit și arogant, cu nimic special, și a ajuns să fie medic.

Dar, într-un fel, cred că este normal. Vreau să spun că s-au mai văzut din acestea. Chiar Bankole fusese dus la o pediatră de culoare când era copil.

Ceea ce încerc să fac nu este tocmai normal. S-a mai făcut. Noi sisteme de credință au fost introduse. Dar nu există un tip standard de a le introduce – în niciun caz ceva care poate fi bazat pe muncă. Mi-e teamă că ceea ce încerc să fac este o inițiativă nebună, dificilă și periculoasă. Cel mai bine este să vorbești puțin câte puțin.

Noriko, nevasta lui Michael, a luat cuvântul:

— Mi-e teamă pentru noi, să ne implicăm în această afacere nouă, dar cred că trebuie să o facem. Aceasta este o comunitate bună, dar cât poate rezista, cât poate să mai crească până să avem probleme să ne hrănim?

Oamenii au aprobat-o, dând din cap. Noriko are mai mult curaj decât își recunoaște.

Poate să tremure de frică, dar face ce crede că trebuie făcut.

— Ne putem înălța sau ne putem ofili, am fost eu de acord. De fapt, pe o scară largă, asta este Sămânța Pământului.

— Aș fi preferat să nu fie, a intervenit Emery Mora. Aș vrea să ne putem scunde aici și să ne ținem departe de orice altceva. Știu că nu putem, dar îmi doresc... A fost atât de bine aici.

Înainte să scape din sclavie, avuse doi băieți tineri care i-au fost luați și vânduți. Și ea este empatică. Ea, Gary și fiica lui, Doe, și fiica ei, Tori, și fiii lor Carlos și Antonio – toți empatici. Nicio familie nu este atât de afectată ca a lor. Nicio altă familie nu are mai multe motive să își dorească să se ascundă.

Am continuat să vorbim, Travis ascultând cum oamenii protestează, fie răspunzând protestelor lor, fie lăsându-i pe alții să le răspundă. Apoi, a cerut să se voteze: ar trebui să ne lărgim afacerea? Răspunsul a fost „Da", toată lumea peste 15 ani votând. Doar Allie Gilchrist, Alan Faircloth, Ramiro Peralta și fiica cea mare a lui Ramiro au votat „Nu". Aubrey Dovetree, care nu putuse vota

pentru că încă nu era membră, a spus răspicat că ar fi votat „Nu" dacă ar fi putut.

— Amintiți-vă ce ni s-a întâmplat nouă! a spus ea.

Cu toții ne-am amintit. Dar noi nu aveam intenția să facem comerț cu mărfuri ilicite.

Suntem mult mai departe de autostradă față de cum era familia Dovetree și nu puteam refuza această oportunitate doar pentru că familia Dovetree fusese lovită.

Deci, ne vom lărgi afacerea. Travis va forma o echipă, iar echipa va vorbi cu vecinii noștri – prima dată cu cei fără mașini sau rulote – și vor discuta cu mai mulți comercianți din orașele mari și mici. Trebuie să știm care sunt posibilitățile acum. Știm că putem vinde mai mult în piețe pentru că acum, cu rulota, putem să ne deplasăm spre mai multe piețe. Așa că, și dacă nu reușim să obținem contracte în primă fază, vom putea să vindem ceea ce cumpărăm de la vecinii noștri. Porniserăm la drum.

Când Adunarea s-a încheiat, am luat împreună masa Zilei Adunării. Ne-am împrăștiat în cele două camere ale școlii pentru mâncare, jocuri, taclale și muzică. În fața încăperii de lângă podium, Dolores Figueroa Castro se pregătea să citească o poveste unui grup de copii mici care stăteau la picioarele ei. Dolores este nepoata lui Lucio, fiica Martei. Are doar 12 ani, dar îi place să le citească celor mici și, de vreme ce citește bine și are o voce frumoasă, copiilor le place să o asculte.

Pentru adulți și copiii mai mari urma să avem o piesă de teatru originală, scrisă de Emery Mora, dintre toți oamenii. Este prea timidă ca să joace, dar îi place să scrie și să se uite la piese de teatru. Lucio Figueroa descoperise că îi place să pună în scenă piese de teatru și să dea formă universurilor ficționale. Jorge și alți câțiva sunt teatrali și le place să joace în piese de teatru. Travis și Gray furnizează orice muzică cerută. Nouă, celorlalți, ne place să privim. Toți ne hrănim unul altuia dorințele.

Dan Noyer s-a îndreptat spre mine în timp ce mă serveam cu iepure prăjit, cartofi copți, un amestec de legume la aburi cu un sos picant și puțină brânză de capră. Aveam acolo și prăjiturele din semințe de pin, pâine din făină de ghindă și plăcintă din cartofi dulci. De Ziua Adunării, regula este să mâncăm doar din ceea ce am crescut și am preparat noi înșine. A existat un timp în care acest lucru era o povară. Ne reamintea că nu cultivam sau creșteam atât cât ar fi trebuit. Acum, este o plăcere. O ducem bine.

— Pot să stau cu tine? m-a întrebat Dan.

I-am spus „Bineînțeles”, apoi a trebuit să-i refuz pe toți ceilalți oameni care doreau să mănânc cu ei. Expresia lui Dan m-a făcut să mă gândesc că este timpul ca eu și el să avem o oarecare versiune a discuției pe care se pare că întotdeauna ajung să o am cu cei nou veniți. O numesc discuția „Ce naiba este chestia asta cu Sământa Pământului și chiar trebuie să particip la ea?”.

Exact la timp, Dan a vorbit:

— Familia Balter mi-a spus că eu și cu surorile mele putem sta aici. Mi-au zis că nu trebuie să intrăm în secta ta dacă nu vrem.

— Nu trebuie să vă alăturați Seminței Pământului, i-am confirmat. Tu și cu surorile tale sunteți bineveniți să rămâneți. Dacă vă decideți să vă alăturați într-o zi, vom fi fericiți să vă primim.

— Ce trebuie să facem? Doar ca să rămânem, adică.

Am zâmbit.

— În primul rând, vindecă-te complet. Când te vei simți suficient de bine, muncește cu noi. Toți muncesc aici, copii și adulți. Vei ajuta pe câmp, cu animalele, vei ajuta la întreținerea școlii și a terenurilor ei, vei ajuta la câteva construcții. Ridicarea caselor este un efort comun aici. Există și alte munci: fabricarea mobilei și a uneltelor, comercializarea în piețe, colectarea obiectelor reciclabile. Vei fi liber să îți alegi ce îți place. Și vei merge la școală. Ai mai fost la școală?

— Părinții noștri ne-au școlit.

Am dat din cap. Mai nou, cei mai educați oameni din pătura săracă sau de mijloc își școleau singuri copiii sau făceau ceea ce oamenii făcuseră în cartierul meu vechi: formau școli neoficiale în casa cuiva. Doar orășelele foarte mici mai aveau ceva ce aducea a școlile publice de modă veche.

— Ai putea să descoperi, i-am mai spus, că știi niște lucruri îndeajuns de bine ca să îi înveți pe copiii mai mici. Una dintre primele îndatoriri ale Seminței Pământului este să înveți și mai apoi să îi înveți pe alții.

— Și asta? Această Adunare?

— Da, vei veni la Adunare în fiecare săptămână.

— Voi putea să votez?

— Fără voturi, dar vei primi o parte din profitul de pe urma vânzării recoltei și din alte afaceri, dacă lucrurile ne vor ieși cum trebuie. Asta după ce ai stat aici un an de zile. Nu vei avea roluri de decizie decât dacă decizi să ni te alături. Dacă ni te alături, vei primi un procent mai mare și dreptul la vot.

— Nu este chiar religioasă – munca voastră, adică. Voi nu credeți în Dumnezeu sau altceva.

M-am întors să-l privesc în ochi.

— Dan, bineînțeles că credem.

Se holba la mine cu o neîncredere tăcută, dar evidentă.

— Nu credem în felul în care părinții tăi au făcut-o, poate, dar credem.

— Că Dumnezeu este schimbare?

— Da.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

— Înseamnă că Schimbarea este acea realitate de neevitat, irezistibilă și continuă a Universului. Pentru noi, aceste lucruri o fac cea mai puternică realitate și doar un alt cuvânt pentru a spune „Dumnezeu".

— Dar... ce poți să faci cu un Dumnezeu ca acesta? Vreau să spun... nici măcar nu este o persoană. Nu te iubește și nu te protejează. Nu știe nimic. Care e scopul?

— Scopul este adevărul, i-am răspuns. Este un adevăr dur. Prea dur pentru unii oameni ca să îl accepte, dar asta nu îl face mai puțin adevărat.

Mi-am pus mâncarea jos, m-am ridicat și m-am îndreptat spre unul dintre rafturile cu cărți. De acolo, am luat una dintre cele câteva copii ale cărții *Sămânța Pământului: Prima carte a viilor*. Am publicat eu însămi acest prim volum acum doi ani de zile. Bankole se uitase peste text când a fost gata și mi-a spus că ar trebui să îmi rezerv drepturile de autor și să îl public pentru propria mea protecție. La acea vreme, părea că nu este necesar – un lucru ridicol de făcut într-o lume care o luase razna. Apoi, am ajuns să cred că avea dreptate – pentru viitor și pentru un scop din prezent pe care Bankole nu le menționase. „Lucrurile vor reveni la normal într-o zi", îmi spusese. „Ar trebuia să faci asta la fel ca atunci când mergem să le plătim taxele."

Lucrurile nu vor reveni la ceea ce el numește „normal". Ne vom fixa într-o nouă normă într-o zi – pentru un timp. Dacă acea nouă normă va recunoaște plata taxelor sau drepturile mele de autor, nu știu. Dar este un avantaj imediat pe care îl avem aici.

Oamenii sunt încă impresionați, ba chiar intimidați de cărțile legate, cu coperți, ce arată autorizate. Versetele scrise de mână sau printate pe coli pur și simplu nu le atrăgeau atenția așa cum o face o carte. Până și oamenii care nu știu să citească sunt impresionați de cărți. Ideea pare a fi „Dacă este într-o carte, poate că e adevărat" sau, mai mult, „Dacă este într-o carte, trebuie să fie adevărat".

M-am întors lângă Dan, am deschis cartea și am început să-i citesc:

„Nu Îl venera pe Dumnezeu,
Pe inexorabilul Dumnezeu.

Nu are nevoie și nici nu își dorește
Venerarea ta.
În schimb,
Recunoaște-L și fii alături de El
Cu precauție și inteligență,
Cu imaginație și perseverență,
Transformă-L pe Dumnezeu.
Când trebuie,
Predă-te lui Dumnezeu.
Adaptează-te și îndură.
Pentru că tu ești Sămânța Pământului.
Iar Dumnezeu este Schimbare."

Am făcut o pauză, apoi am spus:

— Asta este în ceea ce credem, Dan. Aceasta este ceea ce ne străduim să facem – mă rog, parte a ceea ce ne străduim să facem.

Dan a ascultat, încruntat.

— Tot nu sunt sigur ce înseamnă toate acestea.

— Vei învăța mai multe despre acestea în școală. Noi considerăm că educația este cea mai directă cale spre Dumnezeu. Pentru moment, este de ajuns să spunem că versetul acesta înseamnă că a-L flata sau a-L implora pe Dumnezeu nu folosește la nimic. Învață ce face Dumnezeu. Încearcă să transformi pentru nevoile tale ceea ce face El. Învață să folosești acest lucru – sau, cel puțin, învață să i te adaptezi, ca să nu fi strivit de el. Asta este folositor.

— Deci vrei să spui că rugăciunea nu funcționează.

— Of, nu. Rugăciunea chiar funcționează. Rugăciunea este o modalitate foarte eficientă de a vorbi cu *tine*, de a te convinge să faci lucruri, să îți concentrezi atenția spre indiferent ce vrei să faci. Îți poate oferi un sentiment al controlului și te ajută să te întinzi dincolo de ceea ce credeai că sunt limitele tale.

Am făcut o pauză, gândindu-mă la cât de bine a făcut Dan acest lucru atunci când a încercat să își salveze părinții.

— Nu funcționează întotdeauna așa cum îți dorești, am continuat. Dar întotdeauna merită efortul.

— Chiar și atunci când mă rog Îi cer lui Dumnezeu să mă ajute? m-a întrebat.

— Chiar și așa, i-am răspuns. Tu ești acela pe care cuvintele tale îl ating și îmbărbătează. Poți să te gândești ca la o rugăciune către acea parte a lui Dumnezeu care se află în tine.

S-a gândit la asta o vreme, apoi s-a uitat la mine ca și cum ar fi avut o întrebare importantă, dar încă nu se hotărâse cum să o formuleze. A privit în jos înspre carte.

— Cum știi că ai dreptate? a întrebat el într-un final. Vreau să spun, omul acela care vrea să devină Președinte, acel Jarret, v-ar numi pe voi toți sectanți sau păgâni sau mai știu eu cum.

Într-adevăr, așa ne-ar numi.

— Da, i-am confirmat. Se pare că îi face plăcere să-i numească pe oameni astfel. Odată ce face pe toată lumea care nu este ca el să pară malefică, poate apoi să dea vina pe ei pentru probleme pe care el știe că nu ei le-au provocat. Este mai ușor decât să încerci să rezolvi problemele.

— Tatăl meu spune....

S-a oprit și a înghițit în sec.

— Tatăl meu spunea că Jarret e un idiot.

— Sunt de acord cu tatăl tău.

— Dar cum știi că ai dreptate? a insistat. Cum știi că Sămânța Pământului este reală? Cine spune că este adevărat?

— Tu o faci, Dan.

L-am lăsat să rumege un timp ceea ce i-am spus, apoi am continuat:

— Înveți, gândești, pui întrebări. Ne întrebi pe noi și te întrebi pe tine însuți. Apoi, dacă găsești că Sămânța Pământului este adevărată, ni te alături. Ne ajuți să îi învățăm pe alții. Îi ajuți pe alții așa cum noi te-am ajutat pe tine și pe surorile tale.

Încă o pauză.

— Alocă-ți niște timp ca să citești această carte. Versetele sunt scurte și semnifică exact ceea ce spun, deși se poate să nu fie în întregime tot ceea ce semnifică. Citește-le și gândește-te la ele. Apoi, poți să începi să pui întrebări.

— Am citit, a spus el. Nu cartea aceasta, dar alte lucruri. Nu aveam nimic de făcut decât să citesc în perioada în care abia am putut să mă mișc. Familia Balter mi-a dat romane și alte lucruri. Și... mă gândeam că nu ar trebui să mă aflu aici, trăind comod, mâncând mâncare bună și citind cărți. M-am gândit că ar trebui să fiu acolo, în lume, căutându-mi surorile, pe Nina și Paula. Sunt cel mai mare din familie, iar ele sunt dispărute. Acum, eu sunt capul familiei. Ar trebui să le caut.

Acesta a fost cel mai alarmant lucru pe care îl rostise până acum.

— Dan, nu avem de unde să știm...

— Mda. Nimeni nu știe dacă sunt în viață sau unde se află sau dacă mai sunt împreună... Știu. Mă tot gândesc la toate acestea. Dar sunt surorile mele. Tata și mama mi-au spus întotdeauna să am grijă de ele.

A clătinat din cap.

— La naiba, nici măcar de Kassi și Mercy nu am grijă. Dacă nu s-ar fi salvat singure, cred că am fi fost cu toții morți.

A dat la o parte cina, cu dezgust față de propria persoană. Deja mâncase aproape tot.

Dar, pentru că stăteam pe o bancă, și nu la masă, era puțin spațiu ca să dai la o parte lucruri. Farfuria i-a căzut pe jos și s-a spart.

S-a holbat la ea, cu lacrimi în ochi – lacrimi care nu aveau nimic de-a face cu porțelanul spart.

M-am întins după mâna lui.

S-a retras cu o tresărire, apoi și-a luat privirea de la farfurie și s-a uitat fix la mine, printre lacrimi.

I-am luat mâna din nou și i-am susținut privirea.

— Avem prieteni în câteva orășele din apropiere, i-am zis. Deja le-am lăsat vorbă. Oferim o recompensă pentru fete sau

pentru informații care să ne conducă la ele. Dacă putem, le vom răpi. Dacă trebuie, le vom cumpăra.

Am suspinat.

— Dan, nu pot să-ți promit nimic, dar vom face tot ce putem. Și avem nevoie ca tu să ne ajuți. Călătorește cu noi în piețele, depozitele și magazinele din comunitățile din apropiere. Ajută-ne să le căutăm.

A continuat să mă fixeze cu privirea, ca și cum aș fi putut minți, ca și cum ar fi putut găsi adevărul pe fața mea doar dacă se holba la ea suficient de intens.

— De ce? De ce ai face asta?

Am ezitat, apoi am tras aer adânc în piept și i-am spus:

— Cu toții am pierdut oameni. Toți cei de aici au pierdut membri ai familiei în foc, crime, raiduri... Eu însămi am avut un tată, o mamă vitregă și patru frați mai mici. Toți morți. Toți. Când putem să salvăm viața... o facem. Nu am putea suporta să fie altfel.

Continua să mă fixeze cu privirea, dar acum tremura. M-a făcut să mă gândesc la un lucru de cristal, vibrând la sunete, pe punctul de a se sfărma. L-am tras înspre mine, l-am îmbrățișat pe acest copil mare, mai înalt decât mine. I-am simțit lacrimile pe umărul meu, apoi am simțit brațele lui înconjurându-mă, îmbrățișându-mă la rândul lui, încă tremurând, tăcut, disperat, agățându-se.

5

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Ai grijă:
În război
Sau pe vreme de pace
Mai mulți oameni mor
Din cauza egoismului orb
Decât din orice altă boală.

Fragmentele pe care le-am reprodus din jurnalul mamei mele arată clar că, în ciuda existenței pe care ducea, ca din secolul al XIX-lea, ea avea în vedere lumea în ansamblul ei. Politica și războiul contau foarte mult. Știința și tehnologia contau. Stilurile delictelor și consumului de droguri, cele legate de toleranța rasială, etnică, religioasă și de clasă contau. Apropo, chiar le vedea pe acestea ca tendințe – ca pe niște comportamente care apăreau și dispăreau dintre preferințe pentru motive care acopereau toată gama de la practic până la emoțional și la biologic.

Competitivitatea și teritorialitatea erau de multe ori la rădăcina anumitor stiluri oribile de opresiune. Nouă, ființelor umane, ni se pare mai confortabil să găsim și să avem pe cineva pe care să îl doborâm – creaturi ca noi, dar la nivelul de jos, care sunt foarte vulnerabile, dar care, într-un fel, pot fi învinovățite și pedepsite pentru oricare dintre necazuri – sau pentru toate la un loc. Avem nevoie de această clasă de jos la fel de mult pe cât avem nevoie de persoane egale cu care să facem echipă și cu care să intrăm în competiție; și avem nevoie de superiori pentru directive și ajutor.

Mama mea întotdeauna observa și menționa lucruri ca acestea. Câteodată, reușea să-și strecoare observațiile în versetele Seminței Pământului. În noiembrie 2032, avea motive și mai mari decât de obicei să fie atentă la lumea de afară.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Duminică, 7 noiembrie 2032

Vești.

Ascunși în Ghinda, cum suntem, trebuie să facem un efort deosebit pentru a căpăta vești de afară – știri adevărate, mă refer, nu zvonuri și nu „știrile fulger", care pretind să ne spună nouă, tuturor, pe cine trebuie să cunoaștem în imagini sclipitoare sau în una, două exprimări de efect, rapide și deștepte. Într-o știre telegrafică, 25 sau 30 de cuvinte pretind să fie de ajuns pentru a explica fie un război, fie o instalație neobișnuită de Crăciun. Aceste știri sunt ieftine și pline de poze mari, dramatice. Unele sunt reale pe de-a-ntregul, permițându-le oamenilor să experimenteze – în siguranță – uragane, epidemii, incendii și ucideri în masă. A naibii lovitură...

Pe de altă parte, discurile cu știri bine făcute sau serviciile de știri prin satelit de calitate costă mai mult. Gray și Emery Mora și încă unul sau doi spun că știrile fulger sunt îndeajuns. Mai spun și că știrile detaliate nu contează. De vreme ce nu putem schimba lucrurile stupide, lacome și vicioase pe care oamenii de la putere le fac, ei cred că ar trebui să le ignorăm. Indiferent de câte ori suntem forțați să recunoaștem că, de fapt, nu ne putem ascunde, unii dintre noi tot găsesc modalități de a încerca.

Ei bine, nu ne putem ascunde. Așa că cel mai bine este să fim atenți la ceea ce se întâmplă. Cu cât știm mai mult, cu atât vom putea mai bine să supraviețuim. Așa că ne-am abonat la un serviciu bun de știri prin telefon și, din când în când, cumpărăm

discuri cu știri internaționale detaliate. Întreaga afacere mă face să tânjesc după programele de radio gratuite, ca acelea pe care le aveam când eram copil, dar acestea sunt aproape inexistente în această zonă. Ascultăm din puținul rămas când mergem într-unul dintre orașele mai mari. Acum, putem asculta mai multe deoarece radioul rulotei prinde mai mult decât pot să o facă micile noastre radiouri de buzunar.

Așa că iată unele dintre cele mai importante știri de săptămâna trecută. Astăzi le-am ascultat pe unele dintre ele pe noul Disc al Lumii, după Adunare.

Alaska afirmă în continuare că este o națiune independentă și se pare că a intrat într-o alianță și mai formală și apropiată cu Canada și Rusia – cei din nord făcând front comun, bănuiesc. Bankole a ridicat din umeri când a auzit și a clătinat din cap. „De ce nu?”, a comentat. „Ei au toți banii.”

Din cauza schimbării climatice, ei chiar îi au aproape pe toți. Clima continuă să se schimbe, se încălzește. Se așteaptă să se stabilizeze într-o zi. Până atunci, o să tot avem parte de vreme violentă și haotică în întreaga lume. Nivelul mării continuă să crească, mușcând din zonele de coastă joase, precum dunele de nisip ce obișnuiau să protejeze Golful Humboldt sau Golful Arcata, ceva mai la nord de noi. Jumătate din recoltele din Vestul Mijlociu și de Sud continuă să se veștejească din cauza căldurii, să se înece în inundații sau să fie sfărâmate de vânturile puternice, astfel că prețul mâncării este încă ridicat. Încălzirea globală a făcut ca bolile tropicale, precum malaria sau dengue, să devină aspecte normale ale vieții de pe Coasta Golfului, caldă și umedă, și în statele de coastă sudice ale Atlanticului.

Dar oamenii încep să se adapteze. Sunt mai puține cazuri de holeră, spre exemplu, mai puține de hepatită. Sunt mai puține cazuri din toate acele boli care rezultă dintr-o igienă precară, mâncare stricată sau malnutriție. Oamenii fierb apa pe care o beau în orașele unde există probleme și în așezările ilegale cu canalizări

deschise – cunoscutele „șanțuri". Există mai multe grădini, iar metodele tradiționale de conservare a mâncării sunt reînviate. Oamenii fac troc pentru mâncare și servicii acolo unde banii sunt rari. Folosesc unelte de mână și animale de povară acolo unde nu sunt bani pentru carburanți ori nu au mai rămas echipamente electrice. Viața devine mai bună, dar acest lucru nu va opri un război dacă politicienii și oamenii de afaceri vor decide că este în avantajul lor să aibă unul.

O groază de războaie au loc acum pe tot Globul.

Kenya și Tanzania se războiesc. Nu am aflat de ce. Bolivia și Peru au o nouă dispută asupra graniței. Pakistanul și Afganistanul și-au unit forțele într-un război religios împotriva Indiei. O parte a Spaniei se luptă cu cealaltă. Grecia și Turcia sunt în pragul războiului, iar Egiptul și Libia se măcelăresc una pe alta. China, ca și Spania, se sfâșie singură. Războiul este foarte la modă zilele acestea.

Bănuiesc că ar trebui să fim recunoscători că nu a existat încă „un schimb nuclear". Cel de acum trei ani între Iran și Irak ne-a speriat pe toți de moarte. După ceea ce s-a întâmplat, cred că a fost pace în toată lumea pentru trei luni, poate. Oameni care se urâseră de generații au găsit modalități să facă pace. Dar, insultă după insultă, oportunism după oportunism, încălcare a încetării focului după încălcare a încetării focului, cele mai multe discuții despre pace au căzut. Întotdeauna a fost mai ușor să faci război decât pace.

Să ne întoarcem în țară. În Dallas, Texas, un băiat nebun, de bani gata, s-a aventurat printre săracii liberi ai unei așezări ilegale mari. A ajuns să poarte cel mai nou echipament electronic de control al condamnaților – cunoscut ca „zgarda sclavilor", „zgarda pentru câini" și „lanțul de sufocare". Iar cu zgarda care să îl „încurajeze", a învățat să se facă util unui pește local.

Am auzit că noile zgărzi sunt al naibii de sofisticate. Cele vechi – purtate de cele mai multe ori precum curelele – puteau doar să provoace durere. Provocau șocuri și uneori îi răneau sau

ucideau pe oameni. Noile zgărzi nu ucid și pot fi purtate luni sau ani, fiind folosite deseori pentru a da pedepse. Sunt programate să reziste la încercarea de îndepărtare sau de distrugere a lor, prin transmiterea unor șocuri de durere suficient de puternice ca să provoace leșinul. Am auzit că unele zgărzi oferă recompense de plăcere ieftină și delicioasă pentru bună purtare prin încurajarea schimbărilor în chimia creierului – stimulând creierul purtătorului să producă endorfine.

Nu știu dacă este adevărat, dar dacă este, întreaga afacere aduce puțin cu starea empaticului – doar că, în loc să preiei ceea ce alți oameni simt, purtătorul simte ceea ce persoana care are în posesie unitatea de control vrea ca el să simtă. Aceasta ar putea fi trecerea la un nivel cu totul nou al sclaviei. După un timp, nevoia de plăcere, teama de durere și întotdeauna disperarea de a-ți mulțumi stăpânul ar putea reprezenta întreaga viață a persoanei. Am auzit că unii oameni cu zgardă se sinucid, nu pentru că nu pot suporta durerea, ci pentru că nu pot suporta gradul de subjugare în care văd că se afundă.

Tatăl băiatului din Texas a cheltuit o groază de bani. A angajat polițiști particulari – genul acela care ar face orice dacă îi plătești suficient – care au intrat ca în brânză în tabăra ocupanților ilegali, ca și cum ar fi fost un pepene copt, până l-au găsit pe băiat. Și cu asta, bingo! Sclavia a fost descoperită în Texas în 2032. Oameni inocenți – nu criminali sau nevoiași – erau ținuți împotriva voinței lor și erau folosiți în scopuri imorale! Ce mai zici de asta! Ceea ce mi-ar plăcea să văd este un stat al uniunii unde sclavia nu este practicată.

Uite o altă știre. Pe planeta Marte au fost descoperite organisme vii, multicelulare... ceva de genul. Sunt foarte mici și foarte ciudate pe interior, deși pe dinafară arată ca niște melci fără cochilie minusculi... câteodată. Trăiesc cel puțin la patru metri adâncime în anumite formațiuni stâncoase polare și nu sunt propriu-zis animale. Aduc puțin cu organismele eucariote terestre. Și, la fel

ca acestea, trec prin stadii unicelulare independente, în timpul cărora își croiesc drum prin stâncă, mâncând și multiplicându-se prin divizare, asemănându-se cu mici amibe pline cu proteine antigel. Când au epuizat proviziile de hrană din imediata vecinătate, se unesc în mase multicelulare, arătând ca niște melci, și se deplasează spre noi zone, unde găsesc mineralele pe care le ingeră. Nu se reproduc în forma lor de melc la fel cum o fac eucariotele terestre. Se pare că au nevoie de forma de melc doar pentru a produce suficientă soluție antigel corozivă pentru a le permite să migreze prin stâncă spre un stoc proaspăt de mâncare. Acestea contribuie la formarea solului în două feluri. Mănâncă minerale, le trec prin corpul lor și elimină o pulbere atât de fină și atât de alunecoasă, încât, precum grafitul, poate funcționa ca un tip de lubrifiant. Apoi, se preling prin stâncă sub forma lor de melc, mâzga lor corozivă dizolvând trasee, trasând fisuri și producând și mai multă pulbere.

Aceste creaturi sunt marțieni vii! Totuși, până acum, toate specimenele capturate și examinate la Stația Leal au murit la puțin timp după ce fuseseră luate din casa lor rece, stâncoasă. Din acest motiv și din altele, veștile acestea sunt, în același timp, o mare descoperire și un mare regret. Sunt ultimele descoperiri care vor fi făcute de cercetătorii care lucrează pentru guvernul Statelor Unite.

Președintele Donner a vândut deja ultimele noastre baze de pe Marte unei companii euro-nipone, ca urmare a uneia dintre primele lui promisiuni din campania electorală. Ideea este că orice călătorie spațială nonmilitară, cu echipaj uman sau nu, ar trebui privatizată. „Dacă merită să o facem", a spus Donner, „ar trebui să o facem pentru profit, ca să nu devină o povară pentru plătitorii de taxe". De parcă profitul ar putea fi contorizat doar ca un câștig financiar imediat. M-am născut în 2009 și, de când mă știu, i-am tot auzit oamenii plângându-se de programul spațial ca fiind o risipă de bani și chiar unul dintre motivele pentru deteriorarea țării.

Ridicol! Sunt atât de multe de învățat din spațiu și de la lumile din apropiere! Iar acum, că am descoperit extratereștri în viață,

intenționăm să abandonăm... Presupun că, dacă eucariotele marțiene ar putea fi folosite la ceva – minerit, poate, sau chimie –, atunci ar fi protejate, cultivate, crescute ca să fie chiar și mai folositoare. Dar dacă se dovedesc a nu fi de vreun folos special, vor fi lăsate să supraviețuiască cât de bine pot, sau nu, cu indiferent ce impedimente consideră compania ca potrivite să le pună în calea lor. Dacă sunt destul de ghinioniste ca să nu fie bune pentru afacere în vreun fel – să spunem că prind gust pentru unele din materiale de construcție ale companiei –, vor fi norocoase dacă vor supraviețui. Mă îndoiesc că legile de mediu teritoriale le vor proteja. Acele legi nu protejează nici măcar speciile de plante și de animale de aici, de pe Pământ. Și cine ar putea să pună în aplicare astfel de legi pe Marte?

Totuși, sunt bucuroasă că bazele noastre au fost vândute, și nu doar abandonate. Vânzarea lor a fost un lucru rău, dar a fost răul cel mai mic. Cei mai mulți oameni nu ar fi fost deranjați să le vadă abandonate. Ei spun că nu facem nicio afacere pierzând timpul și banii în spațiu, când sunt atât de mulți oameni suferind aici pe Pământ, aici în America. Mă întreb, totuși, unde s-au dus banii primiți în schimbul bazelor. Nu am văzut niciun nou program guvernamental de educare sau de formare profesională. Nu a existat niciun ajutor guvernamental pentru cei fără adăpost, cei bolnavi, cei flămânzi. Așezările ilegale sunt mai mari și mai dezgustătoare ca niciodată. Ca țară, am renunțat la dreptul nostru din naștere chiar pentru mai puțin de o pâine și o supă.[1] Am renunțat la acesta pentru nimic – deși sunt sigură că unii oameni, undeva, sunt mai bogați acum.

Cu toate acestea, luați aminte: o formă de viață complet nouă a fost descoperită pe Marte și a primit mai puțin spațiu pe discul

[1] Referire la un fragment din Biblie (*Geneza* 25, 34): „Apoi Iacov i-a dat lui Esau niște pâine și niște ciorbă de linte; acesta a mâncat și a băut, apoi s-a sculat și a plecat. Astfel, Esau și-a nesocotit dreptul de întâi născut.” (n.tr.)

de știri decât vestea cu băiatul fugar din Texas! Devenim din ce în ce mai izolați ca oameni. Alunecăm înspre o schimbare negativă nedirecționată și, ce este și mai rău, am început să ne obișnuim cu aceasta. De cele mai multe ori, ne modelăm pe noi înșine și viitorul nostru în moduri dintr-acestea stupide.

Alte știri: oamenii de știință din Australia au reușit să aducă un făt uman la termen într-un uter artificial. Copilul a fost conceput într-un vas Petri. Nouă luni mai târziu, a fost scos, viu și sănătos, din ultimul dintr-o serie de recipiente complexe, controlate prin computer. Copilul este fiul normal al părinților care nu ar fi putut concepe sau aduce pe lume un copil fără un ajutor medical enorm.

Reporterii deja numesc recipientele-uter „ouă” și există o dispută prostească, la modă, în legătură cu întrebarea dacă o persoană „eclozată” este la fel de umană ca una „născută normal”. Bineînțeles, unii pastori și preoți susțin că această intervenție în reproducea umană este ceva greșit. Mă îndoiesc că vor avea de ce să se îngrijoreze pentru un timp. Întregul proces este încă experimental și le va fi disponibil doar celor foarte bogați – dacă ar fi oferit cuiva spre vânzare, ceea ce nu se întâmplă încă.

Mă întreb dacă ideea va prinde întrucâtva în această lume în care atât de multe femei sărace sunt dispuse să se ofere ca mame-surogat, ducând la termen copilul oamenilor mai avuți, chiar și atunci când aceștia sunt capabili să aibă un copil pe căi normale. Dacă ești bogat, poți să ai o mamă-surogat pentru nu cu mult mai mult decât prețul pentru hrana și găzduirea acesteia timp de nouă luni. Dacă ea este deșteaptă și tu ești generos, ai putea ajunge să fii de acord să-i hrănești, să-i găzduiești și să ajuți la educarea copiilor ei. Și s-ar putea să îi dai soțului ei o slujbă.

Mama lui Channa Ryan a prestat acest tip de muncă. După cum spune Channa, mama ei a dat naștere la 13 copii-surogat, niciunul dintre ei nefiind legat de ea din punct de vedere genetic. Căsătoria ei nu a supraviețuit, dar celor două fiice genetice ale ei li s-a oferit șansa de a învăța să scrie și să citească, să gătească, să

grădinărească și să coase. Bineînțeles, nu este îndeajuns să știi doar atât în această lume, dar este mai mult decât ceea ce învață majoritatea oamenilor săraci.

Va dura mult – ani, poate decenii – până ca surogatele umane să fie înlocuite cu ouăle computerizate. Totuși, de luat în considerare: ouăle combinate cu tehnologia de clonare (o altă jucărie a celor bogați) le-ar da posibilitatea bărbaților de a avea un copil fără ajutorul genetic sau de gestație al unei femei. Astfel de bărbați vor avea totuși nevoie de ovulul femeii, golit de conținutul genetic, dar asta ar fi tot. Dacă ideea va prinde, s-ar putea să fie dispuși să folosească ovulul unei specii de animale.

Și, bineînțeles, femeile vor fi libere să fie complet fără bărbați, de vreme ce ele își produc propriile ovule. Mă întreb ce va însemna aceasta pentru omenire în viitor. Schimbare radicală sau doar încă o opțiune printre multe altele?

Pot să îmi închipui uterele artificiale ca fiind folositoare atunci când călătorim în spațiul extrasolar – folositoare pentru gestația primelor noastre animale odată ce sunt transportate sub formă de embrioni înghețați sau pentru gestația copiilor dacă munca nereproductivă a astronautelor este necesară pentru a menține colonia în funcțiune. În acest fel, poate că ouăle vor fi bune pentru noi – pentru Sământa Pământului – pe termen lung. Dar mă gândesc ce efect vor avea asupra societăților umane între timp.

Am păstrat cea mai proastă știre pentru final. Alegerile au avut loc în 2 noiembrie, marți. Jarret a câștigat. Când Bankole a auzit veștile, a zis: „Dumnezeu să aibă milă de sufletul nostru.” Descopăr că sunt mai îngrijorată pentru grupul nostru. Înainte de alegeri, mi-am spus că oamenii au mai multă minte decât să aleagă un om ai cărui suporteri ard oameni de vii ca pe „vrăjitoare” și dau foc bisericilor și caselor oamenilor pe care nu îi plac.

Am votat cu toții – toți cei care aveau vârsta necesară – și cei mai mulți dintre noi au votat pentru vicepreședintele Edward Jay Smith. Niciunul dintre noi nu dorea un om fără sens, precum

Smith, la Casa Albă, însă chiar și un om fără nicio idee în cap este mai bun decât un om care intenționează să ne mâne, biciuindu-ne pe toți, înapoi spre Dumnezeul lui special, la fel cum Iisus i-a alungat din templu pe cei care schimbau bani. A folosit această analogie mai mult decât o dată.

Iată câteva dintre lucrurile pe care Jarret le spunea pe vremea când urla de la amvonul propriei lui Biserici a Americii Creștine. Am pe disc copii ale câtorva slujbe de-ale lui.

„Era o vreme, Americani Creștini, când țara noastră conducea lumea", spunea el. „America era țara lui Dumnezeu, iar noi eram oamenii lui Dumnezeu și Dumnezeu avea grijă de ai Lui. Uitați-vă acum la noi. Cine suntem? Ce suntem? Ce amestecătură păgână clocotindă, blasfematoare și păcătoasă am devenit? Suntem noi creștini? Suntem? Poate țara noastră să fie un pic creștină și un pic budistă, să zicem? Ce spuneți despre un pic creștină și un pic hindusă? Sau poate o țară să fie un pic creștină și un pic evreiască? Ce ziceți de un pic creștină și un pic musulmană? Sau putem fi un pic creștini și un pic parte a cultelor păgâne?"

Apoi a tunat: „Noi suntem fie oamenii lui Dumnezeu, fie niște scursuri! Fie suntem oamenii lui Dumnezeu, fie nu suntem nimic. Suntem oamenii lui Dumnezeu! Oamenii lui Dumnezeu!"

Alta: „Of, Doamne, Doamne, de ce ne-ai părăsit? De ce ne-am dat voie să fim seduși și trădați de acești aliați ai Satanei, acești sectanți care răspândesc doctrine false și necreștine? Acești oameni... acești păgâni nu doar că greșesc. Sunt periculoși. Sunt la fel de distrugători ca gloanțele, la fel de contagioși ca ciuma, la fel de otrăvitori ca șarpele pentru societatea pe care o infectează. Ne omoară, frați și surori Americani Creștini. Ne omoară! Ridică mânia dreaptă a lui Dumnezeu asupra noastră pentru generozitatea noastră nechibzuită față de ei. Ei sunt dăunătorii naturali ai țării noastre. Sunt iubiții lui Satan, seducătorii copiilor noștri, violatorii femeilor noastre, vânzători de droguri, cămătari, hoți și criminali!"

„Și, în fața tuturor acestor lucruri, ce suntem noi pentru ei? Ar trebui să trăim cu ei? Ar trebui să-i lăsăm să târască țara noastră în Iad? Gândiți-vă! Ce le facem buruienilor, virușilor, paraziților, cancerelor? Ce trebuie să facem ca să ne protejăm pe noi și pe copiii noștri? Ce putem face ca să ne recuperăm țara furată?"

Nasol. Foarte nasol. Jarret era senatorul Texasului de puțină vreme când a ținut această predică. Nu a răspuns niciodată întrebărilor pe care le-a adresat. A lăsat asta pe seama ascultătorilor. Și, cu toate acestea, spune că este împotriva arderii pe rug a vrăjitoarelor...

Discursurile lui din timpul campaniei au fost întrucâtva mai puțin inflamatoare decât slujbele lui. Trebuia să se distanțeze de cei mai răi dintre simpatizanții lui. Dar încă știe cum să ridice gloata, cum să ajungă la oamenii săraci și să-i asmută împotriva altor oameni săraci. Mă întreb cât crede din nonsensul acesta și cât spune doar pentru că știe cât valorează acțiunea de a diviza pentru a cuceri și a conduce.

Ei bine, acum a cucerit. În ianuarie anul viitor, va fi depus jurământul și va conduce. Apoi, bănuiesc, vom vedea cât crede mai exact din propria lui propagandă.

Un alt eveniment local, mai fericit, a avut loc ieri în Ghinda. Lucio Figueroa, Zahra Balter și Jeff King s-au întors cu o încărcătură mare de cărți pentru biblioteca noastră. Unele arătau aproape noi. Altele sunt vechi și folosite, dar toate au fost ferite de vreme, apă și foc. Sunt manuale până la nivel universitar, pentru diferite materii, dicționare specializate, un set de enciclopedii – ediția din 2001 –, cărți de istorie, cărți de tipul „Cum să..." și multe romane. Jeff King a dat peste cărțile acestea care erau oferite într-o piață din Arcata.

— Cineva elibera o cameră ca să se poată muta niște rude în ea, mi-a spus. Proprietarul cărților murise. Era considerat excentricul familiei și nimeni din acea casă nu împărtășea entuziasmul

lui de a citi cărți mari, greoaie, din hârtie. Am zis că nu o să te superi dacă le cumpăr pentru școală.

— Să mă supăr? am zis. Bineînțeles că nu!

— Lucio a zis că nu este sigur dacă ar trebui să cheltuim banii astfel, dar Zahra a spus că ești înnebunită să ai mai multe cărți. M-am gândit că ea trebuie să știe mai bine.

Am rânjit.

— Știe. Am crezut că toată lumea știe.

Erau cincisprezece cutii cu cărți. Le-am dus la școală, iar azi ne-am recuperat cât de bine am putut după chestiunile de pe Discul Lumii, uitându-ne prin cărți și așezându-le pe rafturi. Ne citeam de ici, de colo unii altora. Oamenii au devenit încântați și interesați și fiecare și-a luat câte o carte, două ca să citească. După ce am auzit știrile, aveam nevoie cu toții să citim ceva care nu era deprimant.

M-am procopsit cu niște cărți despre desen. Nu am mai încercat să desenez ceva de când aveam 7 sau 8 ani. Acum, dintr-odată, m-am surprins interesată de a învăța să desenez, să învăț să desenez bine – dacă pot. Vreau să învăț ceva nou și fără nicio legătură cu niciuna din problemele noastre.

Duminică, 14 noiembrie 2032

Sunt însărcinată!

Fără surogate, fără ouă computerizate, fără droguri. Bankole și cu mine am făcut-o ca pe vremurile bune, de demult – în sfârșit!

Este o nebunie că a trebuit să se întâmple acum, când America tocmai și-a ales un om sălbatic ca să o conducă. Eu și cu Bankole am început să încercăm imediat ce am văzut că vom supraviețui aici, în Ghinda. Prima soție a lui Bankole nu putea avea copii. Pe vremea când era o tânără femeie de culoare, în anii 1990, a avut un grav accident de mașină și a ajuns să i se facă histerectomie,

printre altele. Bankole susține că nu l-a deranjat niciodată. Spunea că lumea se îndreaptă spre Iad, cât de repede poate ea, și că ar fi un act de cruzime să aduci un copil pe lume. Ei au vorbit despre adopție, dar nu au făcut-o niciodată.

Acum, urmează să fie tată și, în ciuda vorbăriei lui, aproape că țopăie de bucurie – asta când nu este speriat de moarte. Vorbește din nou despre a ne muta într-un orășel cunoscut. Nu mai spusese nimic despre asta din momentul imediat următor luării rulotei, dar acum subiectul a revenit și este serios. Vrea să mă protejeze. Îmi dau seama de asta. Bănuiesc că ar trebui să fiu bucuroasă că simte așa, dar îmi doresc să își arate protecția în alt mod.

— Tu însăți ești un copil, mi-a spus. Nu ai simțul fricii.

Se pare că nu mă pot enerva pe el pentru că îmi spune lucruri din acestea. Le spune, apoi se gândește pentru un moment și, dacă nu este precaut, începe să rânjească ca un băiețel. Apoi, își amintește de propriile frici și arată panicat. Săracul om.

6

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Dumnezeu este Schimbare
Și ascunse în Schimbare
Sunt surpriza, încântarea,
Confuzia, durerea,
Descoperirea, pierderea,
Oportunitatea și creșterea.
Ca întotdeauna,
Dumnezeu există
Să schimbe
Și să fie schimbat.

E un lucru bun, presupun, că Dumnezeul mamei mele era Schimbarea. Viața ei avea un stil de a se schimba în moduri abrupte, importante. Nu cred că era cu adevărat mai pregătită pentru schimbări bruște decât ceilalți, dar credințele ei au ajutat-o să le facă față, ba chiar să profite de ele atunci când schimbările veneau.

Mi-a plăcut să citesc despre felul în care ea și tata au reacționat față de conceperea mea. Niște oameni atât de nepotriviți unul pentru altul și, cu toate acestea, o reacție atât de normală. Nu avea de unde să știe că intra în alte schimbări majore, chiar înainte de a se putea obișnui cu ideea că este însărcinată.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Duminică, 5 decembrie 2032

Purtătorii de cuvânt ai Americii Creștine au anunțat că Biserica va deschide adăposturi pentru oamenii fără acoperiș și case

pentru copii (orfelinate) în mai multe state, incluzând California, Oregon și Washington. Este doar începutul, spun ei. Speră ca în timp „să le ofere o mână de ajutor oamenilor din fiecare stat al uniunii, incluzând Alaska". Am auzit asta de pe un disc de știri pe care Mike Kardos l-a cumpărat ieri din piața din Garberville.

Venise timpul să înceapă să spele imaginea Americii Creștine, bănuiesc. Sper doar ca adăposturile și orfelinatele din California să fie construite acolo unde este cea mai mare nevoie de ele – mai jos, în jurul orașelor San Diego, Los Angeles și San Francisco. Nu îi vreau aici. America Creștină este formată din oameni înfricoșători și consider că eeste imposibil să pot crede că ei intenționează doar să facă bine și să îi ajute pe alții.

Vineri, 17 decembrie 2032

Astăzi l-am găsit pe fratele meu Marcus!

Este imposibil, știu, dar l-am găsit. Este bolnav, temător, confuz și furios – dar e în viață!

L-am găsit în Eureka, în California, deși acum cinci ani, în Robledo, murise.

Nu știu ce să spun despre asta. Nu știu cum să fac față situației. Mă ajută să scriu despre ea. Cumva, scrisul ajută întotdeauna.

În această dimineață, înainte de răsărit, cinci dintre noi ne-am dus cu mașina în Eureka. Bankole avea nevoie de provizii medicale, iar noi aveam de făcut câteva livrări cu legume și fructe de iarnă la niște magazine mici, independente, care începuseră deja să ne cumpere produsele. După aceea, aveam de făcut o treabă specială.

Bankole nu își dorise ca eu să mă duc cu ei. Se îngrijorează mai mult ca niciodată acum și mă bate la cap tot timpul să ne mutăm într-un orășel cunoscut. Am putea avea o casă mică, iar el ar putea fi medicul așezării. Am putea să avem frumoase vieți mărunte

și goale, tradiționale, iar eu aș putea uita că am petrecut ultimii cinci ani zbătându-mă să creez comunitatea Ghinda, ca bază a Seminței Pământului.

Acum, că avem rulota, deplasarea este mult mai puțin periculoasă față de cum obișnuia să fie, dar Bankole este mai îngrijorat ca niciodată.

Și, ca să o spunem pe-aia dreaptă, încă sunt lucruri pentru care să te îngrijorezi. După întâmplarea de la Dovetree, cu toții ne păzeam spatele. Dar trebuia să trăim. Aveam treabă de făcut.

— Deci, Ghinda este un loc sigur acum? l-am tachinat pe Bankole. Voi fi în siguranță aici?

— Mai în siguranță decât atunci când călătorești prin toată regiunea, a mormăit el.

Dar mă știa destul de bine ca s-o lase baltă. Cel puțin, îmi era alături, ca să fie cu ochii pe mine.

Dan Noyer venea și el cu noi, deoarece această misiune specială avea legătură cu el. În drumul nostru spre casă, urma să ne întâlnim cu un bărbat care ne contactase prin niște prieteni din Georgetown, susținând că o are pe una dintre surorile mai mici ale lui Dan și că ne-o va vinde. Omul era un pește, bineînțeles – „un om care deține animale de fermă, specializat în miei și găini", după cum spunea un eufemism. Ceea ce înseamnă un om care le pune zgărzile sclaviei copiilor mici și le închiriază corpul oamenilor adulți. Urăsc ideea de a avea cel mai mic lucru de-a face cu un vierme ca ăsta, dar era exact genul de gunoi care le-ar fi putut avea pe Nina și Paula Noyer.

Îi rugasem pe Travis și Natividad Douglas să vină cu noi, să ne protejeze la nevoie, mai ales că Travis putea și să repare rulota dacă ceva nu funcționa la ea. Mi-am pus viața în mâinile amândurora mai mult decât o dată. Aveam încredere în judecata lor și în capacitatea lor de a lupta. Simțeam nevoia să am oameni ca ei alături de mine când aveam de-a face cu un stăpân de sclavi.

Ne-am terminat livrările către cele două piețe independente, așa cum promiseserăm – să producem pe terenurile noastre și pe ceea ce rămăsese din uriașa grădină cu legume a familiei Dovetree și în mica livadă cu pomi fructiferi. Camionul și tractorul familiei Dovetree fuseseră furate în timpul raidului care i-a distrus. Casele și dependințele fuseseră arse împreună cu cazanele de distilat și terenuri. Dar câțiva pomi fructiferi și semănături de grădină au supraviețuit. Din momentul în care cei cinci membri supraviețuitori ai familiei Dovetree au decis să rămână cu noi – să ni se alăture ca membri ai Seminței Pământului, după ce anul de probă obligatoriu s-a încheiat –, am fost liberi să luăm ce putem de pe proprietatea lor. Cele două femei Dovetree au rude undeva prin munți, dar nu le plac prea mult și nu vor să se înghesuie cu ele în case aglomerate. Chiar se înțeleg bine cu noi și știu că, deși acum stau la grămadă, vor avea propria cabană în momentul în care vor fi Întâmpinate ca membri.

Bineînțeles, sunt libere să se întoarcă și să trăiască pe propriul pământ. Dar două femei și trei copii nu ar supraviețui de unii singuri. Nu ar supraviețui singuri nici măcar într-un loc atât de ascuns și protejat precum Ghinda. Dacă ar încerca să trăiască la Dovetree, aflat chiar la ieșirea de pe autostradă, ar fi făcute sclave sau omorâte cât ai clipi.

Orice casă sau fermă care poate fi văzută de pe autostradă este condamnată să fie o tentație pentru cei disperați și oportuniști, iar acum și pentru fanatici. Dovetree, așa cum era, a supraviețuit pentru că familia era numeroasă, bine înarmată și avea o reputație pentru duritatea ei. Asta a funcționat până când o armată mică, dar hotărâtă, a trecut pe acolo.

Atacatorii chiar erau loialiștii lui Jarret, apropo. Veneau din zona Eureka-Arcata, din noile biserici ale Americii Creștine care au răsărit pe acolo. Nu aveau nicio autorizație guvernamentală de sancționare, dar considerau că Dumnezeu este de partea lor și că munca de purificare pe care o făceau este lucrarea lui Dumnezeu.

Cumva, acest tip de eveniment nu prea avea tendința de a apărea în rețelele de știri sau pe discuri. Am prins-o din zbor, vorbind cu oamenii. Cunosc câteva surse bune pentru știrile locale.

Apoi, Bankole și-a cumpărat proviziile. Erau cele mai scumpe lucruri de cumpărat, dar și cele mai necesare. Suntem, după cum spune Bankole, o comunitate tânără, sănătoasă, dar lumea din jurul nostru nu este sănătoasă. Din cauza malnutriției, schimbării climatice, sărăciei și ignoranței, o mulțime de boli au revenit, iar unele dintre ele sunt contagioase. Iarna trecută, în zona Golfului, a fost epidemie de tuse convulsivă și s-a răspândit sus, pe autostradă, și până departe în nord, la Ulkiah, în districtul Mendocino. De ce s-a oprit acolo, nu știu. Apoi, vara trecută, au mai fost cazuri de rabie. Mai mulți oameni din taberele ilegale au fost mușcați de câini turbați sau șobolani. Au murit din această cauză, iar câțiva adolescenți au fost împușcați pentru că s-au prefăcut că au rabie doar pentru a-i speria pe alții. Indiferent câți bani ne costă să ne păstrăm sănătatea, merită.

Când ne-am terminat treaba în Eureka, ne-am dus să ne vedem cu stăpânul de sclavi în locul în care el și cu mine ne înțeleseserăm, la sud-est de Eureka, în Georgetown. Așezarea ilegală numită Georgetown se extinde printre dealurile coastei, destul de departe de autostradă. Locul este un deșert generat de om, prăfos când vremea este uscată, noroios când plouă, aproape fără copaci, fără plante, plin de cei mai săraci dintre săraci, de canalele lor deschise, de malnutriția lor, de drogurile, crima și bolile lor.

Bankole spune că, pe vremuri, a fost o zonă frumoasă, cu ferme, copaci și dealuri. Trebuie să fi fost așa cu mult timp în urmă... Așezarea se numește Georgetown deoarece cel mai trainic lucru în ea este un grup de clădiri sărăcăcioase din lemn de sequoia. Se află pe vârful plat al dealului și pot fi văzute din aproape orice colț al așezării. Există un magazin, o cafenea, o sală de jocuri, un bar, un hotel, o benzinărie și un magazin de reparații, unde uneltele, armele și vehiculele de orice tip pot fi readuse la folosință.

Întregul complex este numit La George și este condus de o familie a cărei nume este George. În cafeneaua La George există spre închiriere căsuțe poștale foarte mici, unde pot fi lăsate pachete și mesaje pe hârtie, și mai există o grămadă de telefoane cu plată, unde, pentru o sumă considerabilă, poți avea acces la aproape orice rețea, serviciu, grup sau individ. Acest serviciu, în mod special, a făcut din acest loc o combinație de centru de mesagerie, loc de întâlnire și *saloon* din Vestul Sălbatic. Este firesc să îți aranjezi acolo întâlniri cu oameni pentru a tranzacționa afaceri de tot felul. Elory George cu fiii săi, ginerii lui, frații și fii fraților lui, au grijă ca oamenii să se poarte cum trebuie.

Cei din familia George sunt un trib formidabil. Sunt uniți, iar oamenii îi respectă. Prețurile lor sunt mari, dar sunt onești. Cu familia George, primești ceea ce trebuie de banii pe care îi dai. Este trist că unele dintre lucrurile plătite în cafenea sau în altă parte a complexului sunt sclavii și drogurile. Cei din familia George nu sunt stăpâni de sclavi, dar sunt cunoscuți că umblă cu droguri. Îmi doresc să nu fi fost așa, dar asta este. Sper să nu o ia pe urmele familiei Dovetree. Sunt mai puternici, mai fortificați și mai bine conectați politic decât familia Dovetree, dar cine știe? Acum, că Jarret a fost ales, cine știe?

Dolores Ramos George, căpetenia tribului, conduce magazinul și cafeneaua și cunoaște pe toată lumea. Și-a făcut o reputație din a fi o femeie dură, rea, dar eu consider că este doar realistă. Spune ce gândește. Îmi place de ea. Este unul dintre oamenii căruia i-am lăsat vorbă în legătură cu fetele Noyer. Când a auzit povestea, a clătinat din cap.

— Nicio șansă, a zis. De ce nu au stat de pază? Unii părinți nu gândesc limpede.

— Știu, i-am spus. Dar trebuie să fac ce pot – de dragul celorlalți trei copii.

— Mda, a mai zis ea, ridicând din umeri. O să le spun oamenilor. N-o să ajute la nimic.

Dar, acum, pare că totuși a folosit la ceva. Și, ca mulțumire, i-am dus lui Dolores un coș cu portocale mari, dulci, unul cu lămâi și unul cu kaki. Dacă le-am găsi pe una sau ambele fete Noyer ca urmare a răspândirii vorbei de către ea, i-aș datora un procentaj din recompensă – un fel de taxă a găsitorului. Dar pare înțelept să mă asigur că îi iese ceva și ei indiferent ce se întâmplă.

— Minunat, minunat fruct! a spus, zâmbind în timp ce se uita la el și îl manevra.

Era o femeie robustă, arătând bătrână la 53 de ani, dar zâmbetul îi ștergea câțiva ani.

— Pe aici, dacă nu păzești un pom fructifer și nu omori câțiva oameni ca să demonstrezi că vorbești serios în privința asta, îți vor rupe toate fructele, apoi îți vor tăia copacul pentru foc. Nu mi-aș lăsa băieții să omoare oameni pentru a salva copaci și plante, însă chiar îmi lipsesc portocalele și strugurii și altele.

I-a chemat pe câțiva dintre nepoții ei tineri să vină și să ducă fructele în casă. Am văzut felul în care copiii se uitau la tot, așa că i-am avertizat să nu mănânce fructele kaki până când nu sunt moi la atingere. Am tăiat unul dintre cele mai tari fructe și l-am lăsat pe fiecare copil să guste puțin, ca să știe toți ce gust îngrozitor poate să aibă ceva atât de drăguț înainte ca să fie copt. Altfel, ar fi stricat câteva bucăți în încercarea de a găsi un kaki gustos, copt. Chiar ieri i-am prins pe copiii familiei Dovetree făcând asta în Ghinda. Dolores doar privea și zâmbea. Oricine era drăguț cu nepoții ei putea fi prietena ei pe viață – atât timp cât nu se certau cu restul familiei.

— Hai, vino, mi-a spus. Rahatul împuțit cu care vrei să vorbești este sus, în cafenea. Acesta este băiatul? a întrebat ea, arătând spre Dan, ca și cum abia acum îl observa. Sora ta? l-a întrebat.

Dan a confirmat dând din cap, solemn și tăcut.

— Sper că e fata care trebuie, a mai spus Dolores.

Apoi, s-a uitat la mine, măsurându-mă cu privirea de sus în jos. A zâmbit din nou.

— Deci, în sfârșit, îți faci familia ta. E timpul! Eu aveam 16 când l-am avut pe primul.

Nu am fost surprinsă. Am doar două luni și nu se vede încă deloc. Dar ea și-a dat seama cumva. Indiferent cât de distrasă și de bunicuță arată, când își dorește, nu prea îi scapă mare lucru.

Am lăsat-o pe Natividad în rulotă, de pază. Există niște hoți foarte eficienți prin Georgetown. Rulotele au nevoie de pază. Travis și Bankole au intrat în cafenea, cu Dan și cu mine, dar Dan și cei doi bărbați s-au dus împreună la o masă, într-o parte, ca să mă sprijine în caz că s-ar întâmpla ceva neașteptat între mine și stăpânul de sclavi. Oamenii nu provocau scandaluri în cafeneaua La George dacă erau raționali, dar niciodată nu știai când aveai de-a face cu nebuni.

Dolores ne-a condus către un bărbat înalt, slab și urât, îmbrăcat tot în negru, care încerca din răsputeri să arate disprețuitor față de lume, în general, și față de cafeneaua La George, în particular. Purta un fel de rânjet permanent.

Stătea singur, cum ne înțeleseserăm, așa că m-am dus spre el singură și m-am prezentat. Nu îmi plăcea vocea aceasta uscată, aspră, nici ochii lui maronii-gălbui, aproape galbeni. I-a folosit ca să mă facă să îmi plec privirea. Până și mirosul lui îmi repugna. Se dăduse cu un after-shave sau o apă de colonie care îi dădea un iz greu, scârbos și dulce. O transpirație cinstită ar fi fost mai puțin agresivă. Era chel, proaspăt bărbierit, cu nas încovoiat și cu o culoare a pielii atât de neutră, încât ar fi putut fi un negru cu pielea deschisă, un latino sau un alb cu pielea închisă. Pe lângă pantalonii negri și cămașă, purta o pereche impresionantă de cizme din piele neagră – nu făcuse economie – și o curea lată și grea din piele, decorată cu ceea ce am crezut la început că sunt bijuterii. Mi-a luat un minut să-mi dau seama că era o curea de control – tipul acela pe care îl folosești când te tot deplasezi mult și controlezi mai mulți oameni prin zgărzile de control. Nu văzusem una până atunci, dar auzisem descrieri.

Nenorocitul naibii...

— Cougar, a zis.

„Rahatul naibii", mi-a trecut prin cap. Dar am zis:

— Olamina.

— Fata e afară cu niște prieteni de-ai mei.

— Hai să o vedem.

Am ieșit din cafenea împreună, urmați de prietenii mei și ai lui. Doi inși, care stăteau la o masă în dreapta lui, s-au ridicat când s-a ridicat și el. Totul arăta ca un dans ridicol.

Afară, lângă un sequoia mare, mutilat, un ciot mort, așteptau mai mulți copii, păziți de alți doi oameni. Copiii, spre surprinderea mea, arătau ca niște copii. Nu erau aranjați ca să arate mai mari sau, că tot veni vorba, mai tineri. Băieții – unul nu arăta mai mare de 10 ani – purtau blugi curați și cămăși cu mâneci scurte. Trei dintre fete purtau fuste și bluze, iar trei purtau pantaloni scurți și tricouri. Toți blugii erau puțin cam prea strâmți, iar fustele un pic cam prea scurte, dar nici unele nu erau cu adevărat mai rele decât lucrurile pe care le purtau copiii liberi de aceeași vârstă.

Sclavii erau curați și păreau vigilenți și circumspecți. Niciunul nu arăta bolnav sau bătut, dar toți erau atenți la Cougar. S-au uitat la el în timp ce ieșea din cafenea, apoi s-au uitat în altă parte, astfel încât să îl poată urmări fără să pară că o fac. Nu erau încă prea buni la asta, așa că nu aveam cum să nu observ. M-am uitat în jur după Dan, care ne urmase afară, împreună cu Bankole și Travis. Dan s-a uitat la copiii sclavi, s-a oprit o secundă în timp ce a măturat cu privirea fetele mai în vârstă, apoi a clătinat din cap.

— Niciuna dintre ele nu este ea, a spus. Nu e aici!

— Stai puțin, a zis Cougar.

Și-a atins cureaua și alți patru copii au venit de după trunchiul uriaș al copacului – doi băieți și două fete. Erau ceva mai mari, spre sfârșitul adolescenței. Erau copii frumoși – cei mai frumoși pe care i-am văzut. M-am trezit că mă holbez la unul dintre ei.

Undeva în spatele meu, Dan scâncea.

— Nu, nu, tot nu e aici! De ce ai spus că e aici? Nu e!

Suna mult mai mic decât cei 15 ani ai lui.

Și l-am auzit pe Bankole vorbind cu el, încercând să-l calmeze, dar eu stăteam nemișcată, zgâindu-mă la unul dintre băieți – deja un tânăr, de fapt. Tânărul se zgâia și el la mine, după care și-a mutat privirea. Poate că nu m-a recunoscut. Pe de altă parte, poate că mă avertiza. Mi-am dat seama târziu de avertisment.

— Îți place de ăla, nu? a tors vocea lui Cougar.

Rahat.

— E unul dintre cei mai buni ai mei. Tânăr și puternic. Ia-l pe el în loc de fată.

M-am forțat să mă uit la fete. Una dintre ele chiar arăta ca descrierea surorilor lui Dan pe care o făcuserăm cunoscută: mici, cu părul negru, drăguțe, 12 și 13 ani. Nina avea o cicatrice chiar la linia unde începe părul, acolo unde suferise o arsură când avea 4 ani și când ea, Paula și Dan găsiseră niște chibrituri cu care să se joace. O parte de păr îi luase foc. Paula avea o aluniță – ea o numea „semn de frumusețe" – pe partea stângă a feței, lângă nas. Fata pe care Cougar spera că o s-o cumpărăm avea o cicatrice fix pe linia unde începe părul, exact ca Nina. Chiar aducea puțin cu Mercy Noyer. Aceeași față în formă de inimă.

— A spus că este Nina Noyer? l-am întrebat pe Cougar.

A rânjit.

— Nu poate vorbi, a zis el. Nu poate nici să scrie. Cel mai bun tip de femeie. Probabil că i-a spus ceva rău cuiva atunci când încă putea vorbi. Pentru că, înainte să o cumpăr, cineva i-a tăiat limba.

Nu mi-am dat voie să reacționez, dar nu exista nicio modalitate să evit a mă gândi la May a noastră, în Ghinda. Nu știm încă a cui este lucrarea asta cu tăiatul limbii, dar știm că niște indivizi din America Creștină ar fi fericiți să le reducă la tăcere pe toate femeile. Jarret predica oficial că femeia trebuie prețuită, onorată și protejată, dar că, pentru binele ei, trebuie să fie tăcută și să se

supună dorinței soțului, tatălui, fratelui sau fiului ei adult, de vreme ce ei înțelegeau lumea, iar ea, nu.

Pe bune? Femeia trebuie să fie tăcută sau să fie adusă la tăcere? Sau era mai simplu decât atât: unui pește din zonă îi place să taie limbile femeilor. Nu credeam că Cougar o făcuse. Nu era nimic în limbajul corpului lui care să spună că minte sau că este evaziv. Putea doar să însemne că este un foarte bun mincinos, dar nu credeam asta. Îmi părea că spune adevărul pentru că nu îi păsa. Nu dădea nici doi bani pe cine o tăiase pe fată sau de ce. Eu, da. Nu mă puteam abține. Cât de multă mutilare de acest gen aveam să vedem?

Tânărul cel frumos și-a mișcat picioarele într-un fel neliniștit, zgomotos, atrăgând-mi atenția înapoi la el. Nu că aș fi fost în vreun pericol de a uita de el. Iar el era acum cel pe care trebuia să îl cumpăr.

— Câți bani pentru el? am întrebat.

Era prea târziu să pretind că nu sunt interesată. Aveam tot ce trebuie ca să pot să continui să funcționez – rostind cuvinte deștepte pe tonuri normale ale vocii, pretinzând că imposibilul nu era pe cale să aibă loc.

— Cumpărăm, nu-i așa? m-a întrebat Cougar rânjind.

M-am întors, ca să îl pot privi.

— Am venit aici să cumpăr, i-am spus.

De fapt, mi-aș asuma riscul de a mi-i face dușmani pe cei din familia George și de a-l ucide pe Cougar, dacă trebuia să o fac. Nu îmi voi lăsa fratele pe mâinile acestui bărbat. Gândul că trebuia să-l las pe oricare dintre copiii aceștia pe mâinile lui îmi făcea rău.

— Sper că ți-l permiți, a zis Cougar. Cum ți-am spus, e unul dintre cei mai buni.

Nu am prea avut parte de târguială la viața mea, dar ceva mi s-a întâmplat în momentul în care eu și Cougar am început.

— Arată ca fiind unul dintre cei mai mari, am comentat.

Fratele meu Marcus ar avea acum aproape 20 de ani. Cât de în vârstă ar trebui să fie unul dintre copii-sclavi ai lui Cougar înainte ca să fie „prea bătrân"?

— Are 17 ani! a mințit Cougar.

Am râs și am spus și eu o minciună.

— Poate că acum cinci, șase ani avea 17. Pe bune, omule, nu sunt oarbă! Arată foarte bine, dar nu este copil.

Mă uimea că puteam să mint și să râd și să mă comport ca și cum nimic neobișnuit nu se întâmpla, în timp ce fratele meu de mult mort era în viață și sănătos la doar câțiva metri.

Spre și mai marele meu amuzament, am negociat mai mult de o oră. Mi s-a părut cel mai bun lucru pe care îl puteam face. Cougar nu se grăbea, iar eu îi urmam exemplul. O bună parte a timpului, chiar părea că se simte bine. Toți ceilalți stăteau jos în apropiere, așteptând și arătând plictisiți, confuzi sau nervoși. Oamenii mei erau cei confuzi, nervoși. Dan, mai ales, s-a uitat la început, nevenindu-i să creadă, apoi părea dezgustat, după care arăta furios. Dar a luat exemplul celor doi bărbați. A stat liniștit. Stătea fixând pământul cu privirea, având chipul lipsit de expresie. Travis mă urmărea, apoi se uita de la mine la Bankole, încercând să își dea seama ce se întâmplă. Însă nu ar fi întrebat în fața lui Cougar. Bankole își păstra o față de poker perfectă. Mai târziu, cei trei vor avea o mulțime de lucruri să îmi spună. Dar nu acum.

Iar Cougar chiar voia să scape de Marcus. Poate că din cauza vârstei lui Marcus, poate că era altceva, dar nu mi-a scăpat acea nerăbdare mascată. Ceea ce spunea pur și simplu nu se potrivea cu limbajul corpului. Cred că faptul de a fi empatică mă face și mai receptivă la limbajul corpului. De cele mai multe ori, acesta este un dezavantaj. Mă forțează să simt lucruri pe care nu-mi doresc să le simt. Psihoticii și actorii competenți puteau să îmi cauzeze o mulțime de probleme. Totuși, de data aceasta, sensibilitatea mea a fost de ajutor.

L-am cumpărat pe fratele meu. Fără împușcături, fără bătăi, chiar fără prea multe înjurături. La final, Cougar a rânjit, și-a luat valuta forte și i-a scos lui Marcus zgarda de sclav. Îmi oferise și zgarda și o unitate de control – cu un cost suplimentar. Bineînțeles că nu le-am vrut. Chestii jegoase.

— Mi-a făcut plăcere să închei afaceri cu tine, a conchis Cougar.

Nu. Nu a fost absolut nicio plăcere.

— Tot le vreau pe fetele Noyer, i-am spus.

A aprobat din cap.

— O să-mi țin urechile ciulite. Aia tânără de acolo se potrivește foarte bine cu descrierea pe care mi-ai făcut-o.

M-am întors spre Dan.

— Aduce cu ceva… din surorile tale?

Fata și Dan se uitau fix unul la celălalt și m-a lovit din nou faptul că urma să plecăm și să-i las pe acești copii proxenetului lor.

— Da. Aduce puțin cu Nina, a mormăit Dan. Dar la ce bun asta? Nu e Nina. La ce bun toate acestea?

— Poți să-i mai spui orice altceva care să-l ajute să o recunoască pe oricare din surorile tale dacă le vede? l-am întrebat.

— Nu vreau ca el să le recunoască, a ripostat Dan, întorcându-se spre Cougar cu o privire fioroasă. Nu vreau ca el să le atingă. L-aș ucide! Jur că aș face-o!

Bankole l-a tras spre rulotă, iar Travis, în ciuda confuziei, l-a urmat, împreună cu Marcus. Am intrat din nou în cafeneaua La George și m-am ocupat de Dolores. Nu o găsise pe sora lui Dan, dar îmi făcuse o favoare pe care nu mi-aș fi imaginat niciodată că mi-o poate face. Își câștigase mai mult decât comisionul meu.

Cât despre Dan, chiar nu puteam să-l acuz pentru atitudinea lui. Dar nu ne permiteam acum o ceartă. Eram și eu mult prea aproape de propria-mi limită. Să îi las pe restul copiilor, mai ales pe cei mici, a fost oribil. Fusesem dispusă să lupt pentru Marcus dacă era nevoie, însă se putea să îl primesc pe el, în timp ce restul riscau să fie uciși. Aș fi dus la situația când cineva ar fi fost ucis. Nu

știu cum să opresc oameni ca Cougar, dar nu cred că ucigându-le victimele, proprietatea lor umană, este cea mai bună soluție.

În interiorul rulotei, mi-am îmbrățișat fratele. La început, a fost la fel de rigid precum un băț, dar, după un moment, m-a îndepărtat de el și m-a fixat o vreme cu privirea. Nu spunea nimic. Doar clătina din cap. Apoi, m-a îmbrățișat. După un timp, și-a dus mâna la gât. Și-a pipăit gâtul de jur împrejur, acolo unde fusese nenorocita aia de zgardă. După care, pur și simplu, s-a cuibărit. S-a ghemuit pe o parte, în poziție fetală, și m-am așezat lângă el. A tresărit când l-am atins, așa că doar am stat acolo.

Le-am explicat celorlalți:

— E fratele meu. Eu... timp de cinci ani, am crezut... că este mort.

Apoi, nu am mai putut să spun nimic altceva. Doar am stat lângă el. Nu știu ce făceau ceilalți, în afară de faptul că stăteau de pază și ne duceau acasă. Dacă au vorbit, nu i-am auzit. Nu mă interesa ce făceau.

În ansamblu, mi-a spus Bankole după aceea, fratele meu avea trei infecții venerice active. De asemenea, partea superioară a spatelui și umerii, brațul lui stâng și suprafața piciorului stâng erau acoperite de o rețea urâtă de cicatrici vechi, de la arsuri. Nu-i de mirare că Cougar voise să scape de el. Probabil s-a gândit că mă păcălise, că mi-a pasat unul defect. Probabil că cineva, la un moment dat, i-a făcut același lucru lui. Marcus era atât de arătos, încât Cougar probabil fusese convins să îl cumpere în grabă, fără să-l dezbrace ca să îl examineze. Marcus suferise arsuri îngrozitoare cândva în trecut, iar Bankole a spus că fusese și împușcat.

Când Bankole și-a încheiat examinarea, i-a dat ceva care să-l ajute să adoarmă. Părea cea mai bună soluție. Marcus nu obiectase la a fi examinat. L-am asigurat, înainte de a-i lăsa singuri, că Bankole este medic și, în același timp, soțul meu. Nu a spus nimic. L-am întrebat ce vrea să mănânce. A ridicat din umeri și a șoptit:

— Nimic, sunt bine.

— Este departe de a fi bine, mi-a spus Bankole mai târziu.

Dar pentru că Marcus nu avea dureri fizice serioase, am putut să îl ținem cu noi. I-am dat un loc în spatele paravanelor – despărțitorii de cameră – din bucătăria noastră. Era cald acolo și i-am pregătit un pat, un dulap, un ulcior și un lighean, precum și o lampă. Ca orice altă gospodărie din comunitate, uneori trebuia să găzduim oameni – străini care veneau în vizită, noi oameni care ni se alăturau sau vecini din comunitate care nu se înțelegeau cu ceilalți din propria gospodărie.

M-am temut că Marcus, în starea lui mintală din prezent, s-ar putea să se trezească într-o noapte și să fugă. Cât timp o fi visat el că fuge de la Cougar și amicii lui? Acum, trezindu-se într-un loc străin și neamintindu-și exact cum ajunsese aici... Doar ca să mă asigur, chiar și după ce luase pastila de dormit, am ieșit afară și le-am spus paznicilor de noapte – Beth Faircloth și Lucio Figueroa – să fie atenți. Le-am spus că s-ar putea ca Marcus să se trezească agitat și confuz și să încerce să fugă și că ar trebui să aibă grijă cu împușcatul unei siluete solitare care ar încerca să *iasă* din Ghinda. În condiții normale, o astfel de siluetă ar fi luată drept hoț și ar putea fi împușcată. Avusesem multe probleme cu hoții în decursul primului nostru an aici și am învățat că, dacă vrem să supraviețuim, nu ne puteam permite să avem prea multă simpatie pentru ei.

Dar Marcus nu trebuie împușcat.

— Mi-ai zis că Zahra Balter a văzut-o pe mama ta vitregă și pe frații tăi împușcați, acolo, în Robledo, mi-a spus Bankole în timp ce stăteam întinși în pat. Ei bine, a fost bătut, împușcat și ars. Nu-mi imaginez cum a putut supraviețui. Cineva a avut grijă de el – și nu a fost prietenul tău, Cougar.

— Nu, nu are cum să fi fost Cougar, am fost eu de acord. Vreau să știu ce s-a întâmplat. Sper să ne povestească. Cum a fost cu tine atunci când v-am lăsat singuri?

— Tăcut. Receptiv și lipsit de inhibiții, dar nescoțând nici măcar un cuvânt inutil.

— Ești sigur că poți să-i vindeci infecțiile?

— Nu ar trebui să fie o problemă. Ca să nu mai spunem că oricare dintre ele l-ar fi ucis mai devreme sau mai târziu. Dar, cu tratament, ar trebui să fie bine – fizic, cel puțin.

— Avea 14 ani când l-am văzut ultima dată. Îi plăcea să joace fotbal și să citească despre trecut și despre locuri din străinătate. Desfăcea întotdeauna lucrurile în bucățele și, câteodată, le punea din nou la loc. Și era îndrăgostit nebunește de Robin Balter, sora cea mai mică a lui Harry. Acum, nu știu nimic despre el. Nu știu cine este.

— Vei avea destul timp să afli. Apropo, i-am spus că urmează să devină unchi.

— Reacții?

— Niciuna. În acest moment, cred că nici măcar nu știe cine este el. Pare destul de dornic să fie îngrijit; dar am senzația că nu îi pasă prea mult de ceea ce i se întâmplă. Cred... Sper că acest lucru se va schimba. S-ar putea ca tu să îi fi cel mai bun medicament.

— A fost fratele meu favorit – și întotdeauna cea mai arătoasă persoană din familie.

Încă este unul dintre cei mai arătoși oameni pe care i-am văzut vreodată.

— Da, a admis Bankole. În ciuda cicatricilor, este un băiat arătos. Mă întreb dacă înfățișarea lui l-a salvat ori l-a distrus. Sau ambele.

Se pare că lucrurile nu pot merge bine pentru mult timp.

Dan Noyer a fugit. S-a strecurat pe lângă pază și dus a fost din Ghinda. Asta s-a întâmplat, cel puțin parțial, din cauza instrucțiunilor pe care i le-am dat paznicului de noapte. Beth Faircloth spune că a văzut pe cineva – un bărbat sau un băiat, s-a gândit ea.

— Am crezut că silueta era prea înaltă să fie Marcus, mi-a spus atunci când m-a sunat. Dar nu eram sigură – așa că nu am tras.

Fugarul purta haine închise la culoare, cu ceva negru peste cap și față.

Până nu am verificat că Marcus era încă acolo, nu mă gândisem la Dan.

Sinceră să fiu, uitasem de Dan. Mintea mea era plină de Marcus: recăpătarea lui, păstrarea lui, acel semn de întrebare în legătură cu ce i se întâmplase. Nu i-am dat nicio atenție lui Dan. Totuși, Dan suferise o dezamăgire teribilă. Suferea cu adevărat. Știam asta și l-am lăsat familiei Balter, care, până la urmă, îi are și pe cei doi copii ai lor, mici și energici, de care să se ocupe.

Am sculat-o pe Zahra din pat și am rugat-o să îl verifice pe Dan. Locuia la ei deja de patru luni. Bineînțeles, dispăruse. Lăsase un bilet: „Știu că voi credeți că greșesc, dar trebuie să le găsesc. Nu pot să le las să fie cu cineva ca Cougar. Sunt surorile mele!" Iar după semnătură un *post scriptum*: „Aveți grijă de Kassi și Mercy până mă întorc. Voi munci pentru voi și vă voi plăti. Le voi aduce pe Paula și Nina înapoi și vor munci și ele."

Are doar 15 ani. I-a văzut pe Cougar și pe șleahta lui. L-a văzut pe fratele meu. A văzut Georgetown. Și, văzând toate acestea, nu a învățat nimic!

Nu, nu este adevărat, a învățat – sau, într-un final, a înțeles – toate lucrurile greșite. Am presupus că știa care putea fi soarta surorilor sale dacă erau în viață – că s-ar putea să fie prostituate, că pot să ajungă în haremul vreunui om bogat sau să lucreze ca sclave la o fermă ori ca muncitoare într-o fabrică. Sau pot ajunge proprietatea unui pervers căruia îi place să le taie limba femeilor. S-ar putea chiar să ajungă proprietatea vreunuia căruia îi pasă de ele și are grijă de ele, chiar dacă se folosește sexual de ele. Aceasta ar fi cea mai bună posibilitate.

Cea mai rea posibilitate, probabil, este că ar putea supraviețui pentru o perioadă ca „specialiste" – prostituate folosite să-i satisfacă

pe nebuni și sadici. Acestea nu trăiesc mult, ceea ce este o binecuvântare în asemenea condiții. Și un băiat înalt, cu față de copil, bine făcut, cum este Dan, poate să ajungă să aibă aceeași soartă. Mă întreb cât de mult înțelege Dan din toate acestea. Este un băiat bun, curajos, prostuț și bănuiesc că va plăti pentru asta.

S-ar putea întoarce, bineînțeles. S-ar putea să își vină în simțiri și să se întoarcă pentru a ne ajuta să avem grijă de Kassia și Mercy. Ori s-ar putea să îl găsim prin contactele noastre de afară. Trebuie să mă asigur că se va răspândi vorba despre el, la fel ca în cazul Ninei și Paulei. Problema este că găsirea lui nu va ajuta la nimic dacă el încă intenționează să le ia urma surorilor lui. Nu putem să-l încătușăm aici. Sau, mai degrabă, nu o vom face. Dacă insistă să moară, va muri, la naiba. La naiba!

7

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Copilul din fiecare din noi
Cunoaște paradisul.
Paradisul este acasă.
Acasă așa cum era
Sau acasă așa cum ar fi trebuit să fie.

Paradisul este propriul tău loc,
Propriii tăi oameni,
Propria ta lume,
Cunoscând și fiind cunoscut,
Poate chiar
Iubind și fiind iubit.

Cu toate acestea, fiecare copil
E alungat din paradis –
Înspre creștere și distrugere,
Înspre solitudine și o nouă comunitate,
înspre o vastă, continuă
Schimbare.

Din *Războinicul*, de Marcos Duran

Când eram copil, nu am lăsat pe nimeni să știe cât de mult mă sperie viitorul. De fapt, nu puteam să întrezăresc niciun viitor. M-am născut într-o lume care nu era mai mare decât cartierul-enclavă, împrejmuit cu ziduri, unde trăia familia mea. Tatăl meu trăise acolo când era băiat și a moștenit casa de la tatăl său.

Lumea mea era o colivie. Când unul dintre frații mei a îndrăznit să părăsească colivia, ca să fugă de acasă, cineva de afară l-a prins și l-a tăiat și i-a ars toată carnea din corpul lui încă viu. Câteodată, mă surprindeam întrebându-mă oare cât i-a luat până să moară.

Recunosc, fratele meu nu era un înger. Era răutăcios și nu foarte deștept. O iubea pe mama noastră și era favoritul ei, dar nu cred că dădea doi bani pe oricine altcineva. Cu toate acestea, chiar dacă era la fel de înalt ca tata, avea doar 14 ani și a fost ucis. Pentru mine, asta îi face pe oamenii care l-au ucis să fie mai răi decât a fost el vreodată. Cum pot să fie ei umani și să-i facă așa ceva cuiva? Obișnuiam să mi-i imaginez – pe ucigași – așteptând-mă, ori de câte ori adulții cartierului înarmați riscau să ne scoată din colivie pentru puțin timp. Lumea de afară era ca varianta cea mai rea a fratelui meu înmulțit cu 1 000: idioată, rea, atât de scăpată de sub control, că ar fi putut face orice. Era ca un câine turbat, sfârtecându-se în bucăți și dorind să îmi facă și mie același lucru.

Apoi, chiar a făcut-o.

Of, da. A făcut-o.

Aș putea să-i întorc complimentul. Aș fi putut să ajung la putere ca să fac asta. Dar prefer să rezolv problema. Ceea ce mi s-a întâmplat mie nu ar trebui să i se întâmple nimănui – și, cu toate acestea, astfel de lucruri li s-au întâmplat unor mii de oameni, poate chiar milioane. Am citit ceva istorie. Lucrurile nu au fost întotdeauna așa. Nu ar trebui să continue să fie așa. Ceea ce am stricat poate fi reparat.

Unchiul Marc era cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată. Cred că eram mai mult de jumătate îndrăgostită de el chiar înainte să-l întâlnesc.

Au fost și momente când îmi era frică de el. Nu știu ce să înțeleg din familia mea. Bunicul meu era, din câte am auzit, un pastor baptist bun și dedicat. Avea grijă de familia lui și de comunitate și insista ca ambele să fie înarmate și capabile să se apere într-o lume înarmată și periculoasă, dar, dincolo de asta, nu avea ambiții. Niciodată nu i-a trecut prin cap că ar putea sau ar trebui să repare lumea. Cu toate acestea, era tatăl a doi reparatori-ai-lumii în devenire. Cum s-a întâmplat asta?

Ei bine, mama era o empatică, un mic adult la 15 ani și o supraviețuitoare a distrugerii întregii comunități la 18 ani. Poate de aceea ea a fost cea care, asemenea unchiului Marc, a trebuit să preia controlul, să își aducă propria viziune despre ordine într-un haos în care i-a văzut înghițiți pe atât de mulți oameni pe care i-a iubit. A văzut haosul ca fiind natural și inevitabil și ca pe un lut care urma să fie modelat și direcționat. Așa cum spune într-unul dintre versetele ei:

„Haosul
Este fața cea mai periculoasă a lui Dumnezeu –
Amorf, turbulent, înfometat.
Transformă Haosul –
Transformă-L pe Dumnezeu.
Acționează.

Modifică viteza
Sau direcția Schimbării.
Variază scopul Schimbării.
Recombină semințele Schimbării.
Transmută impactul Schimbării.
Înșfacă Schimbarea,
Folosește-o.
Adaptează-te și crește."

Așa că a încercat să se adapteze și să crească. Probabil că îi era frică să nu fie ca mama ei, care a căutat ajutorul într-un drog „deștept" și a terminat prin a-și răni copilul și a se sinucide.

Haos. Indiferent de motivațiile mamei mele, ea a decis că știe ce este greșit cu lumea ei și știa cum o va repara: Sămânța Pământului. Sămânța Pământului cu toate definițiile ei, avertismentele, cerințele, scopul. Sămânța Pământului cu propriul Destin.

Unchiul Marc, pe de altă parte, ura haosul. Nu era una dintre fețele Dumnezeului lui. Era nenatural. Era demonic. Îl ura pentru ceea ce îi făcuse și avea nevoie să demonstreze că el nu era

ceea ce fusese forțat să devină. Niciun preot creștin nu ar putea urî păcatul la fel de mult precum Marc ura haosul. Zeii lui erau ordinea, stabilitatea, siguranța, controlul. Era un bărbat cu o rană care nu se putea vindeca până când nu putea fi sigur că ceea ce i se întâmplase lui nu i se va mai întâmpla din nou nimănui niciodată.

Tata a numit-o pe mama „fanatică”. Cred că apelativul i se aplică și mai mult unchiului Marc. Și, totuși, cred că unchiul Marc era mai mult un realist. Unchiul Marc voia să facă Pământul un loc mai bun. Unchiul Marc știa că stelele pot să își poarte singure de grijă.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Sâmbătă, 18 decembrie 2032

Dan nu s-a întors. Nu aveam niciun motiv să cred că o să renunțe și o să vină acasă atât de repede, însă chiar am sperat. Jorge, Diamond Scott și Gray Mora se duc azi să tranzacționeze în piața din Coy. Le-am spus să le lase un mesaj puținelor persoane pe care le cunoșteam în Coy și, pe drumul de întoarcere, să îi spună și familiei Sullivan. Cel mai rapid drum de întoarcere trecea pe lângă locul unde era familia Sullivan.

Marcus a dormit întreaga noapte, necauzând probleme lui sau nouă. Bankole s-a nimerit să fie în bucătărie când s-a trezit – și a fost bine așa. Bankole l-a dus la una dintre toaletele din curte. Nu l-am văzut decât mai târziu, după ce se spălase și se îmbrăcase. Apoi, s-a îndreptat, ezitant și nesigur, către masa mea de bucătărie.

— Ți-e foame? l-am întrebat. Stai jos.

S-a uitat insistent la mine câteva secunde, apoi a spus:

— Când m-am trezit, am crezut că toate astea sunt un vis.

I-am pus în față o bucată de pâine făcută din ghinde. Amândoi am fost crescuți cu chestia asta deoarece cartierul nostru vechi avea, întâmplător, câțiva stejari de California foarte roditori între zidurile sale. Tatăl meu nu credea în risipă, așa că a găsit o modalitate de a folosi ghindele ca mâncare. Indienii nord-americani au făcut asta. Și noi puteam să o facem. El și mama s-au străduit să învețe să folosească nu numai ghindele, ci și cactușii, fructele de palmier și alte plante care, altfel, ar fi considerate ca fiind nefolositoare. Pentru mine și Marcus, toate acestea reprezentau mâncarea de acasă.

Marcus a luat pâinea din făină de ghindă, a mușcat imediat din ea și a început să mestece încet. La început părea încântat, apoi lacrimi au început să îi curgă șiroaie pe față. I-am dat o batistă și un pahar din ceea ce cândva fusese băutura lui favorită dimineața: o cană fierbinte de suc de mere dulci, cu lămâie stoarsă în el. Merele pe care le storceam în sudul Californiei erau de un soi diferit, dar nu cred că și-a dat seama.

A mâncat, și-a șters ochii, s-a uitat în jur. S-a zgâit la Bankole în timp ce intra, apoi s-a concentrat asupra restului ce rămase din micul dejun, aproape chircindu-se deasupra acestuia, în felul în care un șoim o face atunci când își revendică și protejează vânatul. Nu s-a mai vorbit pentru un timp.

Când toți mâncaserăm îndeajuns, Bankole s-a uitat la Marcus și i-a spus:

— Sunt căsătorit cu sora ta de cinci ani. În tot acest timp, am crezut că tu și restul familiei ei sunteți morți.

— Și eu am crezut că ea e moartă, a zis Marcus.

— Zahra Balter – Zahra Moss cum o cunoșteai tu – a spus că v-a văzut pe toți omorâți, i-am spus eu.

S-a încruntat.

— Moss? Balter?

— Noi nu o știam pe Zahra prea bine când eram acasă. Era căsătorită cu Richard Moss. A fost omorât, iar ea s-a căsătorit cu Harry Balter.

— Dumnezeule, a zis. Nu am crezut că voi mai auzi acele nume vreodată. Chiar îmi amintesc de Zahra – mică, frumoasă și dură.

— Încă e toate trei. Ea și cu Harry sunt aici. Au doi copii.

— Vreau să îi văd!

— OK.

— Cine mai e pe aici?

— O mulțime de oameni care au trecut prin perioade grele. Totuși, nimeni altcineva de acasă. Această comunitate se numește Ghinda.

— Era o fetiță… Robin. Robin Balter?

— Sora cea mică a lui Harry. Nu a supraviețuit.

— Și tu ai crezut că nu am reușit.

— Eu… am văzut cadavrul lui Robin, Marc. Nu a supraviețuit.

Oftă și se uită fix la mâinile ce i se odihneau în poală.

— Eu am murit în '27. Am murit. Nu a mai rămas nimic.

— Mai e familia, i-am spus. Suntem eu, Bankole, nepoata sau nepotul care se va naște la anul. Acum ești liber. Poți să stai aici și să îți faci propria viață în Ghinda. Sper să o faci. Dar ești liber să faci ce dorești. Nimeni de aici nu poartă zgardă.

— Ai purtat vreodată una? a întrebat el.

— Nu. Unii dintre noi au fost sclavi. Eu, niciodată. Și cred că ești primul dintre noi care a purtat o zgardă. Sper că vei vorbi și scrie despre lucrurile care s-au întâmplat de când vechiul nostru cartier a fost distrus.

A părut că se gândește pentru un timp.

— Nu, a răspuns. Nu.

Prea repede.

— Bine, am zis, dar… crezi că vreunul dintre ceilalți ar fi putut supraviețui? Cory sau Ben sau Greg? Este posibil…?

— Nu, a repetat el. Nu, sunt morți. Eu am ieșit. Ei, nu.

Cândva mai târziu, în timp ce ne ridicam de la masă, doi oameni cu rulotă au ajuns la noi din Halstead, un orășel de coastă.

Ca și Ghinda, Halstead se află destul de departe de autostradă. De fapt, probabil că Halstead este cel mai îndepărtat și mai izolat oraș din zona noastră, cu Oceanul Pacific pe cele trei părți ale lui și munți scunzi în spatele acestuia.

Cu toate acestea, Halstead are o problemă majoră: obișnuia să aibă o plajă și chiar deasupra acesteia erau niște stânci abrupte de bazalt, de unde începea orașul. De-a lungul acestora se aflau unele dintre cele mai mari și mai frumoase case, cu fața spre ocean. Pe o parte a peninsulei erau casele vechi, largi, structuri de lemn bine construite. Toate acestea sunt... erau aliniate de-a lungul șirului de stânci. Nu știu de ce oamenii și-ar construi astfel casele pe marginea stâncii, dar au făcut-o.

Acum, ori de câte ori avem ploi torențiale, când se produce un cutremur sau când nivelul mării se ridică îndeajuns încât să îmbibe cu apă și mai mult pământ, bucăți mari din stânci se prăbușesc în mare, iar casele care se află pe ele se dezintegrează și cad. Câteodată, jumătate de casă cade în mare. Uneori se duc chiar și câteva case.

Noaptea trecută, au fost trei dintre ele. Oamenii din Halstead încă pescuiau victimele din mare. Mai grav, medicul comunității asistase la nașterea unui copil în una dintre acele casele pierdute. Ca urmare, comunitatea de acolo îi cerea ajutorul lui Bankole, care se înțelesese bine cu medicul lor. Oamenii din Halstead aveau încredere în Bankole pentru că medicul lor avusese încredere în el.

— Ce-o fi fost în capul vostru?...

Bankole i-a luat la întrebări pe oamenii osteniți și disperați din Halstead, în timp ce eu și cu el înșfăcam lucruri de care ar fi avut nevoie. Le punea în trusa medicală. Eu împachetam un geamantan pentru la noapte. Marcus se uitase de la unul altul, apoi s-a dat la o parte din drumul nostru.

— De ce lăsați încă oameni să locuiască pe stâncă? i-a luat Bankole la rost.

Părea furios. Durerea și moartea inutile încă îl înfuriau.

— De câte ori trebuie să aibă loc genul ăsta de lucruri până să înțelegeți? a continuat.

Și-a închis trusa și a înșfăcat geamantanul pe care i-l întinsesem.

— Mutați casele alea blestemate în interior, pentru numele lui Dumnezeu. Faceți un efort obștesc pe termen lung.

— Facem ce putem, a spus un bărbat mare cu păr roșcat, îndreptându-se spre ușă.

Și-a dat părul din față cu o mână murdară, julită.

— Le-am mutat pe câteva dintre ele. Alții refuză să li se mute casele. Ei cred că totul o să fie în regulă. Nu putem să-i forțăm.

Bankole a clătinat nemulțumit din cap, apoi m-a sărutat.

— Asta ar putea dura două sau trei zile, mi-a zis. Nu îți face griji și nu face prostii. Fii cuminte!

Și a plecat.

Am oftat și am început să strâng micul dejun.

— Deci chiar e medic, a spus Marc.

M-am oprit și m-am uitat la el.

— Da, iar eu și el suntem căsătoriți pe bune, i-am zis. Și chiar sunt însărcinată. Credeai că îți spunem minciuni?

— Nu… Nu știu.

A făcut o pauză.

— Nu poți să schimbi totul în viața ta dintr-odată. Pur și simplu, nu poți.

— Ba poți, i-am replicat. Amândoi am făcut-o. Doare. Este înfiorător. Dar poți să o faci.

S-a întins spre farfuria pe care voiam să o iau și a recuperat din ea câteva firimituri din pâinea Ghinda.

— Are același gust ca a mamei, a spus și s-a uitat în sus la mine. În prima fază, nu am crezut că ești tu. Ieri, în mahalaua uitată de Dumnezeu, te-am văzut și am crezut că mi-am pierdut mințile în cele din urmă. Îmi amintesc că m-am gândit: „Bun. Acum sunt nebun. Acum nimic nu mai contează. Poate că o s-o văd și pe mama.

Poate sunt mort." Dar încă puteam să simt greutatea zgărzii în jurul gâtului, așa că am știut că nu sunt mort. Doar nebun.

— Deci m-ai recunoscut... Și te-ai uitat în altă parte pentru ca Cougar să nu poată vedea că mă recunoști. Te-am văzut.

A înghițit. A dat din cap. După o lungă pauză, și-a închis ochii și și-a cufundat fața în mâini.

— Dacă mai vrei, mi-a zis, îți voi spune ce s-a întâmplat.

Am reușit să nu oftez de uşurare.

— Mulțumesc.

— Adică, vreau să spun că și tu trebuie să îmi povestești lucruri. Spre exemplu, cum ai ajuns aici. Și cum ai ajuns măritată cu un bărbat mai bătrân ca tata.

— E cu un an mai tânăr ca tata. Când amândoi pierduserăm totul și pe toți ceilalți, ne-am găsit unul pe altul. Poți să râzi dacă vrei, dar am fost al naibii de norocoși.

— Nu râd. Am întâlnit și eu oameni buni la început. Sau, mai bine zis, ei m-au găsit pe mine.

Ședeam nemișcată în fața lui și așteptam. Pentru un timp, a privit fix peretele, nimicul, trecutul.

— Totul ardea în acea ultimă noapte, a început.

Vocea lui era joasă și calmă.

— Au fost atât de multe împușcături... Mulțimi de oameni chelioși, pictați, majoritatea tineri, își înfipseră camionul lor nenorocit în poarta noastră. Erau peste tot. Și și-au luat partea de distracție cu Ben și Greg și cu mama și cu mine. Lauren, în toată confuzia, nici măcar nu am știut că ai dispărut, până ce nu am ajuns aproape de poartă. Atunci, un individ vopsit în albastru l-a înșfăcat pe Ben – pur și simplu l-a smuls și a încercat să fugă cu el. Eram prea mic ca să folosească la ceva să mă bat cu el parte în parte, dar eram rapid. Am alergat după el și l-am placat. Poate că nu aș fi reușit să-l trântesc la pământ de unul singur, dar mama a sărit și ea pe el. L-am trântit jos și, când a căzut, și-a lovit capul de beton și l-a scăpat pe Ben. Mama l-a înșfăcat pe Ben, iar eu l-am

înșfăcat pe Greg. Greg se accidentase la picior – călcase pe o piatră și și-l luxase – în timp ce alergam. De data asta, am reușit să trecem de poartă, acum distrusă. Nu știam încotro ne îndreptam. Pur și simplu, o urmam pe mama și amândoi ne uitam în jur după tine.

A făcut o pauză.

— Ce se întâmplase cu tine?

— Am văzut pe cineva cum era împușcat, i-am spus, amintindu-mi, înfiorându-mă de acea amintire. Am resimțit durerea împușcăturii, am fost cuprinsă de moarte. Apoi, când am putut să mă ridic, am găsit o armă. Am luat-o din mâna cuiva care era mort. Asta a fost taman bine, pentru că, un minut mai târziu, unul dintre cei pictați m-a înșfăcat și a trebuit să îl împușc. I-am împărtășit moartea, iar în acea confuzie am pierdut noțiunea timpului și urma voastră. Când am fost în stare, am alergat pe poartă și mi-am petrecut restul nopții la câteva cvartale spre nord de cartierul nostru, în garajul pe jumătate ars al cuiva. A doua zi, m-am întors să vă caut. Atunci i-am găsit pe Harry și Zahra. Eram cu toții bătuți măr. Zahra mi-a spus că erați morți.

Marcus a clătinat amar din cap.

— Îmi doresc să fi fost cu tine. Atunci, am fi putut fi doar „bătuți măr". Totul a mers pe dos pentru noi. Tocmai când ieșeam pe poartă, a ajuns un alt grup de pictați.

A făcut o pauză.

— Știi, am întâlnit mai târziu niște pictați. Cei mai mulți se omorau singuri cu drogurile lor și cu iubirea lor pentru foc, indusă de droguri. Dar tot mai sunt câțiva în jur. În fine… am fost încătușat cu unii, acum câteva luni. Spuneau că toată treaba lor a fost să îi ajute pe cei săraci, omorându-i pe bogați și lăsându-i pe săraci să le confiște bunurile. Dacă trăiai într-un loc unde casele nu se prăbușeau și, mai ales, dacă aveai un zid în jurul cartierului sau în jurul casei, asta însemna că ești bogat. Realitatea nebună este că mulți dintre tinerii pictați chiar erau bogați. Una dintre fetele pe care le-am întâlnit avea o familie care deținea mai mulți

bani decât tot cartierul nostru la un loc. Renunțase aproape la tot pentru pictați, dar, în final, prietenii au trădat-o. Într-o zi în care era pe altă planetă din cauza a ceva ce luase, au vândut-o pentru a fi încătușată cu zgardă, deoarece era încă tânără și simpatică, iar ei aveau nevoie de bani pentru droguri. Dar ea tot credea că făcuse ceva bine Nu am putut să o convingem. Ne-am dat seama că drogurile îi spălaseră creierii.

— Trebuia să creadă în ceva, am reflectat eu. Până la urmă, ce îi mai rămăsese?...

— Presupun că da. Oricum, am fost prinși între aceste două grupuri de salvatori nenorociți ai săracilor.

A oftat.

— Se trăgea – cei mai mulți dintre ei trăgeau în aer – și fluturau torțe... Și mai mult foc... Nu puteam să facem altceva decât să fugim înapoi prin poartă. Totul era o nebunie. Ben și Greg plângeau. Oamenii alergau peste tot. Toate casele ardeau. Apoi, cineva m-a împușcat. Am fost secerat, complet șocat. La început, nu am înțeles ce mă lovise. După aceea, am simțit o durere de necrezut. Probabil că îl scăpasem pe Greg. Am încercat să mă uit după el în jur. Atunci mi-am dat seama că sunt jos, pe trotuar. M-am simțit trântit, călcat în picioare, plus înjunghiat în umărul drept și braț cu un vătrai încins. Niciodată nu am știut cine m-a împușcat și de ce. Noi nu aveam arme. Bănuiesc că ne-au împușcat doar pentru distracție. Apoi, am văzut-o pe mama cum este împușcată. Adevărul este că totul s-a întâmplat atât de rapid – prima dată eu, apoi ea, bang, bang. Știu asta. Dar în acel moment... îmi amintesc că vedeam totul, asimilând tot, ca și cum aș fi avut tot timpul din lume. Și, totuși, eram disperat să scap de acolo și speriat de moarte. Doamne Dumnezeule, nu am cum să te fac să înțelegi cât de rău a fost... Am văzut-o pe mama clătinându-se și prăbușindu-se. A scos un sunet oribil și am văzut sânge scurgându-se din gâtul ei. Am știu atunci că... ea... murea acolo. Știam pur și simplu. Am încercat să mă ridic, am încercat să mă forțez

să merg la ea. Dar în timp ce mă chinuiam să mă ridic în picioare, o femeie vopsită în verde a alergat spre ea și a împușcat-o în cap. Eu am alunecat în propriul meu sânge și am căzut la loc. De la pământ, am văzut un individ roșu împușcându-l pe Ben în cap de două ori, apoi a călcat peste el și l-a împușcat pe Greg. L-am văzut. Țipam. Individul roșu avea o pușcă automată – un AK-47 vechi. L-a împușcat pe Ben în timp ce Ben încerca să se ridice. Capul lui Ben... pur și simplu... s-a sfărmat în bucăți. Dar Greg era pe jos, pe trotuar – mișcându-se, dar căzut. Când individul l-a împușcat, probabil că gloanțele au ricoșat din beton. L-au lovit pe un alt pictat în picioare. A țipat și a căzut. Asta i-a dus în pragul nebuniei pe toți pictații din apropiere. Era ca și cum au crezut că le împușcaserăm omul – ca și cum rănirea lui era vina noastră. Ne-au înșfăcat pe toți patru și ne-au târât înspre casa familiei Balter. Ardea, iar ei ne-au aruncat în foc... Asta au făcut. Ne-au aruncat în foc. Eu am fost singurul care era conștient. Probabil că eram singurul în viață, dar nu i-am putut opri. Totuși, cumva, odată ce m-au aruncat înăuntru, m-am ridicat și am fugit afară. Pur și simplu, alergam, panicat până la pragul nebuniei, orbit de fum și durere, nemaifiind o ființă umană. Ar fi trebuit să mor... Mai târziu, mi-am dorit să fi murit. Mai târziu, tot ce voiam să fac era să mor.

Marcus s-a oprit și a rămas tăcut pentru câteva secunde.

— Cineva ar fi trebuit să te ajute, am spus eu, când am considerat că liniștea s-a prelungit suficient de mult. Aveai doar 14 ani.

— Aveam doar 14 ani, a fost el de acord.

După încă un moment de liniște, a continuat:

— Cred că, probabil, am căzut în curtea familie Balter. Luasem foc. Nu m-am gândit să mă rostogolesc pe pământ ca să sting focul, dar probabil că am făcut-o. Pur și simplu, mă zbăteam de panică și durere și focul chiar s-a stins. Apoi, tot ce am putut să fac a fost să zac acolo. Probabil că am leșinat la un moment dat. Când m-am trezit – am o amintire foarte clară despre asta –, mă

aflam într-o căruță mare de lemn, în vârful unei grămezi de haine pârlite și ceva oale și tigăi și gunoaie. Puteam vedea trotuarul fugind sub mine – beton crăpat, buruieni crescând în găuri și crăpături. Și am putut să văd spatele unui bărbat și al unei femei mergând în față, aplecându-se înainte, trăgând căruța cu niște hamuri din frânghie. Apoi, am leșinat din nou. O pereche de scormonitori prin gunoaie, alegând cu grijă printre oasele cartierului nostru, mă găsiseră gemând – deși nu îmi amintesc să fi gemut sau să fi fost găsit – și mă încărcaseră în căruța lor. Erau un cuplu de vârstă mijlocie, se numeau Duran, dacă îți vine să crezi. Poate erau niște rude îndepărtate sau ceva de genul. Totuși, este un nume destul de comun.

Am dat din cap. Deloc neobișnuit, dar singurul Duran pe care îl știam era mama mea vitregă. Duran era numele ei de fată. Ei bine, dacă acești Durani îi salvaseră viața fratelui meu acum cinci ani, când nu ar fi putut trăi fără ajutorul lor, eram mai mult decât dornică să fiu rudă cu ele.

— Avuseră o fată de 11 ani, răpită de la ei cu un an înainte de a mă găsi pe mine, a continuat Marcus. Nu au găsit-o niciodată, nu au aflat niciodată ce s-a întâmplat cu ea, dar pot să ghicesc. Puteai să vinzi o fetiță drăguță pentru mulți bani pe vremea aia. Exact ca și acum. Am auzit oamenii spunând că lucrurile se îmbunătățesc. Așa o fi, dar eu nu am observat asta. Oricum, Duranii erau oameni frumoși. Fata lor trebuie să fi fost foarte drăguță.

A suspinat.

— Numele copilei era Caridad. Mi-au spus că mă asemăn destul de mult cu ea ca să îi fiu frate. Femeia a spus asta. Numele ei era Inez. Ea a fost cea care a insistat să adune ce mai rămăsese din mine, să mă ia cu ea acasă și să mă îngrijească până la însănătoșire. Mă mir până și că arătam a ființă umană atunci când m-a găsit. Fața mea nu arata prea rău – sânge și julituri de la cele câteva căzături. Dar restul din mine era un dezastru total. Nu exista nicio șansă ca acești oameni să își permită un medic – nici măcar

pentru ei. Așa că Inez însăși s-a ocupat de mine. A trudit din greu să mă salveze – ca o a doua mamă. Bărbatul a crezut că voi muri. Considera că este stupid să pierzi timp, efort și resurse valoroase cu mine. Dar o iubea, așa că a lăsat-o să facă așa cum vrea. Oamenii aceștia erau mult mai săraci decât noi, dar au făcut ce au putut cu ceea ce aveau. Pentru mine, asta însemna săpun și apă, aspirină și aloe vera. Nu știu cum de nu am murit din 20 de infecții. Cu siguranță voiam să mor. Îți spun, mai degrabă îmi zbor creierii decât să mai trec prin așa ceva încă o dată.

Am clătinat din cap. Nu aveam nicio pregătire medicală în afară de primul ajutor și mă îndoiesc că aș fi bună în a-l acorda, dar trăisem cu Bankole îndeajuns ca să știu cât de nasoale pot fi arsurile.

— Nicio complicație? l-am chestionat.

Marcus a scuturat din cap.

— Chiar nu știu. Cea mai mare parte a timpului, aveam dureri atât de mari, că nu știam ce se întâmplă. Cum puteam face diferența dintre o complicație și o suferință generală continuă?

Am scuturat din cap și m-am întrebat ce va spune Bankole când îi voi povesti. Apă și săpun și aspirină și aloe vera. Ei bine, puțină smerenie o să îi pice bine.

— Ce s-a întâmplat cu familia Duran? l-am întrebat Marcus.

O tăcere lungă.

— Marcus?

M-am aplecat și mi-am pus mâna pe a lui. S-a retras și și-a dus mâinile la față. L-am auzit suspinând în dosul lor. Apoi, a început din nou să vorbească:

— La patru ani după ce cartierul nostru a ars, orașul Robledo a hotărât să se primenească. Familia Duran și cu mine eram ocupanți ilegali. Împărțeam cu alte cinci familii o casă mare, abandonată. Ceea ce însemna că făceam parte din gunoiul pe care noul primar, consiliul local și comunitatea de afaceri voiau să îl alunge. Considerau că toată problema din ultimii ani era din vina noastră, adică din vina oamenilor săraci. Vina oamenilor fără casă.

Vina ocupanților ilegali. Așa că au trimis o armată de polițiști să gonească pe oricine care nu putea să demonstreze că are dreptul să fie unde era. Trebuia să ai chitanțe că ai plătit chiria, un act de proprietate, chitanțe pentru utilități, ceva. La început, a fost o afacere întreagă cu hârtii falsificate. Pe unele le-am scris chiar eu – nu pentru a le vinde, ci pentru familia Duran și prietenii lor. Cei mai mulți oameni nu știau să citească ori să scrie, cel puțin în engleză, așa că aveau nevoie de ajutor. Am observat că unii dintre ei plăteau cu valută forte pentru falsuri, așa că am început să scriu – mai ales chitanțe pentru chirie. În final, totul a fost în zadar. Orașul și regiunea dețineau cele mai multe clădiri dărăpănate din zona noastră, iar polițiștii știau că nu aveam ce să căutăm acolo, indiferent de hârtiile pe care le dețineam. Ne-au scos afară pe toți: ocupanți ilegali săraci, traficanți de droguri, drogați, nebuni, bande organizate, curve, ce vrei tu.

— Unde locuiați? l-am întrebat. În care parte a orașului?

— Pe strada Valley, a spus Marcus. Clădiri ale fabricilor vechi, parcări etajate, case foarte vechi și depozite, toate pline ochi cu oameni.

— Și loturi libere pline de buruieni și gunoaie unde oamenii se descotoroseau de cadavre incomode, am continuat eu pentru el.

— Da, cam asta era zona. Familia Duran era săracă. Munceau tot timpul, dar câteodată nu aveau suficient nici cât să mănânce – mai ales să împartă cu mine. Când m-am însănătoșit îndeajuns, am muncit cu ei. Curățam, reparam și vindeam tot ceea ce puteam să recuperăm. Acceptam orice slujbă: curățenie, asamblare, construcții, reparații. Niciodată nu țineau mult. Erau mulți oameni ca noi și nu prea multe locuri de muncă, așa că plățile erau îngrozitoare – câteodată doar mâncare și apă sau haine și încălțăminte vechi sau ceva. Te plăteau chiar cu bani americani când credeau că pot scăpa dacă te duc cu zăhărelul. Valută forte primeai numai dacă le păsa să te trateze cum trebuie. Celor mai mulți nu le păsa. Mai primeai valută forte și dacă le era frică de tine sau de prietenii

tăi. În ciuda tuturor eforturilor noastre, nu aveam nicio șansă să ne permitem să închiriem măcar un apartament mic, ponosit, sau o casă. Trăiam pe strada Valley pentru că nu ne descurcam mai bine. Totuși, probabil că nu a fost atât de rău pe cât te gândești. Oamenii aveau grijă unii de alţii, cu excepția drogaților și infractorilor. Toată lumea îi cunoștea. Am citit și am scris pentru oameni chiar înainte de nebunia cu actele false. Mă plăteau cu ce puteau. Și... i-am ajutat pe unii cu slujba de duminică. Era un adăpost pentru mașini în spatele casei unde locuiam. Ținea de un garaj unde locuiau trei familii, dar, surprinzător, nimeni nu locuia sub adăpostul de mașină. Ne întâlneam pentru slujbă acolo și obișnuiam să predic cât de bine puteam. M-au lăsat să o fac. Veneau să mă asculte, cu toate că eram doar un puști. I-am învățat cântece și restul. Spuneau că am un har, o chemare. Adevărul era că, mulțumită lui tata, știam mai mult despre Biblie decât oricare dintre ei și mai mult despre adevărata biserică.

S-a oprit, s-a uitat la mine.

— Mi-a plăcut, știi? M-am rugat cu ei, i-am ajutat în orice fel puteam. Viața lor era atât de îngrozitoare... Nu puteam să fac multe, dar am făcut ce am putut. Era important pentru ei că mi-am revenit după arsuri și împușcături. Mulți dintre ei m-au văzut în perioada în care arătam ca o vomă. Se gândeau că, dacă am putut să îmi revin din starea aceea, trebuie că Dumnezeu plănuiește ceva pentru mine. Familia Duran era mândră de mine. Mi-au dat numele lor. Eram Marcos Duran. Așa am fost în timpul celor patru ani pe care i-am petrecut cu ei. Acesta sunt și acum. Am fost cu adevărat acasă acolo. Apoi, au venit polițiștii și ne-au scos în stradă. În spatele lor veneau echipele de demolare, ca să dărâme casele, să arunce în aer clădirile, să distrugă tot ce am fost forțați să lăsăm în urmă. Oamenii au fost târâți sau alungați în stradă fără tot felul de lucruri – haine de schimb, bani, poze, acte personale... Unii oameni care nu vorbeau engleza au fost chiar alungați fără rudele care reușiseră să se ascundă sau care erau prea bolnave ori cu

handicap ca să fugă. Polițiștii i-au târât pe unii dintre aceștia și i-au băgat în camioane. Nu i-au găsit pe toți. I-am trimis după șapte dintre ei de care aveam habar și i-au scos afară. Dar totul era un haos. Oamenii continuau să încerce să alerge înapoi, ca să își ia lucrurile, iar polițiștii continuau să îi oprească – sau să încerce să o facă. Unii dintre polițiști se aflau în tancuri. Cei care erau pe jos aveau armuri ce le acopereau tot trupul, măști, scuturi, puști automate, lacrimogene, bice, bastoane, ce vrei tu, dar, cu toate astea, unii oameni au încercat să-i oprească sau cel puțin să-i rănească. Aruncau cu pietre, sticle, chiar și cu prețioasele lor conserve de mâncare. Apoi, cineva a tras trei focuri și unul dintre polițiști a căzut la pământ. Nu știu dacă a fost rănit ori s-a împiedicat, dar au avut loc acele împușcături, iar el a căzut. Și asta a fost de-ajuns. Totul s-a transformat într-un iad. Polițiștii au început să tragă. Oamenii alergau, țipau, trăgeau și ei dacă aveau arme. Am fost despărțit de soții Duran. Am început să îi caut chiar înainte ca împușcăturile să se oprească. Nimeni nu m-a împușcat de data asta, dar nu i-am găsit pe Durani. Niciodată nu i-am mai găsit. Am încercat zile întregi. M-am uitat la cât de multe cadavre am putut, înainte să fie strânse de acolo. Am făcut tot ce am putut gândi, dar dispăruseră. După un timp, am acceptat că probabil sunt morți și am fost din nou singur.

Marcus ședea nemișcat, cu privirea pierdută.

— I-am iubit, a continuat, cu o voce moale și plină de durere. Și mi-a plăcut să fiu Marcos Duran – micul predicator. Oamenii aveau încredere în mine, mă respectau... Era o viață bună. Cei mai mulți erau oameni buni – doar că săraci. Meritau mult mai mult decât au primit.

S-a oprit, clătinând din cap.

— Nu știam ce să fac, a continuat după un timp. M-am mai învârtit prin zona străzii Valley încă vreo două săptămâni, am văzut toate acele clădiri demolate și molozul dus în altă parte. Furam mâncare de unde puteam, îi evitam pe polițiști și continuam să-i

caut pe soții Duran. Spusesem că erau morți și, într-o oarecare măsură, credeam că sunt, dar nu mă puteam opri din căutare. Însă nu găseam nimic. Pe nimeni.

A ezitat.

— Nu, de fapt nu este chiar corect. Niște oameni din biserica mea săracă, ineficient organizată, s-au întors să vadă ce a mai rămas. Am întâlnit trei familii dintre aceștia. Toți m-au rugat să rămân cu ei. Aveau rude care stăteau ilegal în alte cocioabe, supraaglomerate de nu îți venea să crezi, dar s-au gândit că ar putea să mai ia pe cineva cu ei. Nu aveam nimic, dar ei mă voiau pe mine. Ar fi trebuit să merg cu ei. Probabil că aș fi înființat o altă biserică, în afara orașului, m-aș fi căsătorit și aș fi avut o familie – tata, în copie fidelă. Aș fi fost bine. Sărac, dar bine. Sărăcia nu contează atât de mult dacă poți să îți faci un loc al tău și să fii respectat. Știu asta acum, dar atunci nu știam. Aveam 18 ani. M-am gândit că este timpul să fiu bărbat, să fiu pe picioarele mele. Mi-am dat seama că nu exista nimic pentru mine în sudul Californiei. Era locul unde puteai să fii doar sărac, asta dacă nu te nășteai bogat sau dacă nu erai un escroc de succes. M-am gândit că asta însemna să o iau înspre nord. Exista un râu continuu de oameni care mergeau în nord pe autostradă. M-am gândit că trebuie să știe ceva. Am vorbit cu oameni despre Alaska, Canada, Washington, Oregon... Nu am intenționat niciodată să rămân în California.

— Nici eu, am spus.

— Ai mers pe jos?

— Da. Așa au făcut și Bankole, Harry, Zahra... Mulți dintre noi.

— Nimeni nu v-a făcut probleme?

— Ba da, o mulțime. Însă Harry, Zahra și cu mine am supraviețuit pentru că am rămas împreună și unul dintre noi stătea întotdeauna de pază. Am început cu singurul meu pistol. De-a lungul drumului, am adunat mai mulți oameni și mai multe arme. Nici nu mai știu de câte ori era cât pe ce să fim uciși...

Unul dintre noi a fost omorât. Poate că există o cale ușoară de a ajunge acolo, dar noi nu am găsit-o.

— Nici eu. Dar de ce ai venit aici? Adică de ce nu ai continuat să mergi înspre Oregon sau altundeva?

— Bankole deține acest pământ, i-am explicat. În timp ce ne apropiam de locul acesta, ei bine, eu și cu el voiam să fim împreună, dar voiam și să… Voiam să păstrez restul grupului împreună. Puneam bazele unei comunități – un grup de familii și persoane singure care încă erau umane.

— Bântui pe drumuri mult timp și te întrebi dacă mai există cineva uman…

— Mda.

— Oamenii pe care i-ai adus aici – ei au construit acest loc?

Am dat din cap afirmativ.

— Nu era nimic aici când am ajuns, în afară de cenușa unei case, oasele rudelor lui Bankole, ceva recolte nesupravegheate, copaci și o fântână. Eram pe atunci doar 13. Acum suntem 66. De fapt, 67 cu tine.

— Îi lași pur și simplu pe oameni să vină aici și să rămână? Ce se întâmplă dacă te jefuiesc, dacă te păcălesc, dacă te omoară? Ce se întâmplă dacă sunt nebuni?

— Ai puțină încredere în mine, Marc.

Fața lui s-a schimbat într-un mod ciudat.

— Tu. Tu personal.

A făcut o pauză.

— La început, am crezut că era locul lui Bankole și că te-a luat și pe tine în acest loc.

— Ți-am spus, acesta este pământul lui.

— Dar este locul tău.

— Este locul nostru. Eu i-am dat formă, dar nu îmi aparține. Am invitat oameni să vină aici și să își construiască o viață a lor, să ni se alăture.

Am ezitat. Mă întrebam cât de mult mai credea în religia pe care ne-a insuflat-o tatăl nostru. Când era mic, întotdeauna părea că ia religia tatei ca fiind reală, evidentă, ca pe ceva dat. Dar ce credea acum, când suferise distrugerea a două case și pierderea a două familii, apoi a îndurat prostituția și sclavia?

Încă nu relatase nimic despre acea ultimă parte a poveștii. Îi dăduse religia speranță sau îl secase și îl îndepărtase când Dumnezeu nu l-a salvat? În Robledo, conducea o biserică simplă, în aer liber, fusese serios în privința acesteia. Dar unde se afla acum? M-am forțat să continui.

— Și le-am oferit un sistem de credințe care să îi ajute să facă față lumii cum este ea acum și lumii care poate deveni – așa cum oameni ca ei pot să o creeze.

— Vrei să spui că ești predicatoarea lor?

Am dat din cap.

— Nu îi spunem așa, dar da.

A arătat surprins, apoi a dat drumul unui scurt tir de râsete.

— Religia este în gena noastră, a zis. Trebuie să fie. Ori asta, ori tata a făcut o treabă a naibii de bună cu noi.

— Am numit sistemul nostru Sămânța Pământului, am continuat. Numele meu este de fapt „Formatoarea".

S-a holbat la mine câteva secunde, fără să spună nimic. Încă arăta surprins, iar acum confuz.

— Sămânța Pământului? a spus într-un final. Dumnezeule, am auzit de voi! Sunteți secta aia!

— Așa am fost numiți.

— Era un politician. Candida pentru Senatul statului, cred. A câștigat. Era susținător al lui Jarret. A ținut un discurs în Arcata, când mă aflam acolo, și a făcut o listă cu sectele care îl venerează pe diavol. A inclus și Sămânța Pământului printre ele. Nu auzisem niciodată de ea, dar mi-o amintesc pentru că tot repeta cum numele de fapt se referă la diavol, sămânța intrată adânc în pământ

și crescută ca o ciupercă otrăvitoare pentru a-și răspândi răul la cât mai mulți oameni.

— Of, Marc...

— Nu am inventat. Chiar a spus asta.

Am tras adânc aer în piept.

— Nu îl venerăm pe diavol. De fapt, nu venerăm pe nimeni. Și suntem Sămânța Pământului. Ființele umane sunt Sămânța Pământului. Nu avem diavoli. Dar suntem atât de mici, încât sunt surprinsă că politicianul tău a auzit de noi. Și îmi doresc să nu fi auzit... Ce de minciuni!

A ridicat din umeri.

— Asta-i politica. Știi că indivizii ăștia spun orice. Dar de ce ai încetat să mai fii creștină? De ce ai inventat o nouă religie?

— Nu am inventat-o. Este ceva la care mă gândeam de când aveam 12 ani. Era – este – o colecție de adevăruri. Nu este întregul adevăr. Nu este singurul adevăr. Este doar o colecție de gânduri care sunt adevărate. Nu am putut să spun nimic despre ea acasă. Nu am vrut niciodată să îl rănesc pe tata. Dar calea lui nu a fost bună pentru mine. Aș fi vrut să fi funcționat. M-aș fi simțit mult mai bine dacă ar fi funcționat. Dar nu a mers. Sămânța Pământului funcționează.

— Dar ai inventat Sămânța Pământului. Sau, dacă nu ai inventat-o, ai citit sau ai auzit despre ea undeva.

Auzisem asta de foarte multe ori înainte. Părea că este unul dintre lucrurile acelea pe care orice nou potențial membru le spune. Chiar păstram la îndemână o unealtă de predare simplă. M-am ridicat și m-am dus spre bibliotecă, unde o bucată de cuarț roz pe care mi-l oferise Bankole era folosit pe post de capăt de șir pentru cele câteva cărți pe care le păstram în casă, nu în secțiunea cu librăria școlii.

— Uită-te la asta, i-am zis, și spune-mi ceva.

I-am pus piatra în mână.

— Dacă ar fi să analizez această piatră ca să aflu exact din ce este făcută, ar însemna că am inventat-o?

— Asta nu-i o comparație bună, Lauren. Roca există. Sămânța Pământului nu exista până nu ai inventat-o.

— Toate adevărurile Seminței Pământului existau undeva înainte de a le găsi și a le pune împreună. Se aflau în tiparele istoriei, științei, religiei sau literaturii. Nu am inventat-o pe niciuna.

— Doar le-ai pus la un loc.

— Da.

— Înseamnă că ai inventat Sămânța Pământului în același fel în care ai inventa un roman dacă ar fi să scrii unul. Nu ar trebui să găsești nimic nou-nouț pentru ce să facă personajele tale sau pentru ca să fie în roman. Nu cred că ai putea dacă ți-ai dori.

— Cu excepția faptului că, prin definiție, un roman este ficțiune. Nu numi Sămânța Pământului „ficțiune". Nu știi nimic despre ea, în afara unor minciuni spuse de un politician oportunist.

Am luat o copie din *Prima carte a viilor* și i-am înmânat-o.

— Mai vorbim după ce citești asta.

— Tu ai scris-o?

— Da.

— Și crezi în ea?

— Cred în ea. Nu i-aș învăța pe oameni că lucrurile sunt adevărate dacă nu aș crede în ele.

— Când eram în Robledo, îmi amintesc că scriai tot timpul. Keith obișnuia să se strecoare în camera ta și îți citea jurnalul. Sau cel puțin spunea că o face.

M-am gândit la asta pentru un moment.

— Nu cred că mi-a citit vreodată jurnalul, am spus. Adică, știu că îl alungam tot timpul afară din camera mea. Și pe tine te-am alungat, de nenumărate ori. Dar cred că, dacă Keith mi-ar fi citit jurnalul, nu ar fi putut să reziste să nu-l folosească împotriva mea. În plus, Keith niciodată nu citea nimic dacă nu era nevoit să o facă.

— Mda.

A făcut o pauză, zgâindu-se în jos la masă.

— Este ciudat să te gândești că acum sunt mai bătrân decât a apucat el să fie. Încă pare mai în vârstă și mai mare când mă gândesc la el. Era un mare nemernic...

A scuturat din cap.

— Știi, cred că l-am urât cu adevărat, felul în care le crea probleme tuturor întotdeauna, bătându-ne pe toți restul – cu excepția ta. Îi era frică de tine pentru că erai mult mai mare. Iar mama... l-a iubit mai mult decât pe noi toți laolaltă.

— Marc, nu a fost chiar atât de rău.

S-a uitat în sus la mine, cu un aer serios.

— Și, totuși, așa a fost. Nu era mama ta, așa că poate nu ai simțit-o în felul în care am simțit-o eu, dar a fost chiar atât de rău și încă ceva pe deasupra.

— Am simțit-o. Înspre final, când eu și ea aveam nevoie cel mai mult una de alta, nu sunt sigură că m-a iubit. Dar era atât de disperată și de speriată... Iartă-mă, Marc. Era într-un iad, cu patru copii de care să aibă grijă. Dacă din cauza asta a devenit mai puțin rațională decât ar fi trebuit... ei bine, iart-o.

A urmat o lungă tăcere. S-a uitat fix la carte, a deschis-o la prima pagină:

Tot ce atingi
Schimbi.

Tot ce Schimbi
Te Schimbă.

Unicul adevăr etern
Este Schimbarea.
Dumnezeu
Este Schimbare.

Nu-mi dădeam seama dacă citise cuvintele de la început. Părea că privește precum orbii, fără să vadă, în gol. Apoi, a șoptit „Of, Doamne" și a sunat ca o rugăciune. A închis cartea și și-a închis ochii.

— Lauren, nu sunt sigur că vreau să-ți citesc cartea, a spus el.

A deschis ochii și s-a uitat la mine.

— Nu ai întrebat cum am ajuns la Cougar.

— Vreau să știu, am recunoscut eu.

— Simplu. În prima mea noapte pe autostradă, trei bărbați au sărit pe mine – bărbați masivi. Nu aveam prea mulți bani și asta i-a enervat – știi, de parcă trebuia să fiu bogat, astfel ca jefuirea mea să fi meritat efortul lor. Dacă nu eram bogat, atunci îi păcăliserăm și aveau dreptul să mă pedepsească. Rahat...

Se uita din nou cu privirea fixă la masă și mi-l imaginam cum trebuie să fi fost când a dat nas în nas cu trei bărbați. Întotdeauna fusese slab și mult prea atrăgător pentru binele lui – un băiat frumos, iar acum devenise un tânăr atât de arătos. Le observasem pe fetele și femeile din comunitate uitându-se la el îndelung în timp ce îl scoteam din rulotă și îl aduceam în casă noaptea trecută. Dacă ar rămâne, ar fi toate grămadă peste el.

Acum, ar fi mai puternic. Avea înfățișarea unui bărbat puternic și vânjos. Însă nici acum nu ar fi destul de puternic ca să le țină piept celor trei atacatori. Și nu avuse niciun prieten cu el să îl ajute pe autostradă în acea noapte.

După un timp, a vorbit din nou, încă uitându-se fix la masă.

— Nu doar că m-au zvântat în bătaie și m-au violat, a continuat el. Puteau să-mi dea drumul, să plec. Dar m-au păstrat ca să-mi poată face asta iar și iar. Și când s-au săturat de mine, m-au vândut unui proxenet. Nu lui Cougar. El a venit mai târziu. Primul își puse numele de Zorro. Toți indivizii ăștia au nume stupide. Oricum, Zorro a fost primul care mi-a pus zgardă la gât. După aceea, oamenii nu mai trebuiau să se obosească să mă bată – decât dacă simțeau nevoia să o facă. Unii oameni se excitau bătând măr un ins care nu putea riposta. Și... Știi, Lauren, care este lucrul cel

mai rău în legătură cu zgarda? Te pot tortura cu ajutorul ei în fiecare zi. În fiecare nenorocită de zi. Și nu capeți niciodată urme care să te facă să fii vraiște și să îți scadă prețul. Și nu mori niciodată din cauza ei! Sau cei mai mulți oameni nu mor din cauza ei. Unii sunt norocoși. Au atacuri de cord sau atacuri cerebrale și mor. Dar noi, restul, trăim – indiferent ce se întâmplă. Iar dacă încercăm să găsim o altă cale să murim, să ne sinucidem, pot să ne oprească. Individul cu unitatea de control poate să se joace cu tine așa cum mama obișnuia să cânte la pian. Ajungi într-un asemenea hal, încât vei face orice – orice! – doar ca să ajungi să fii lăsat în pace pentru câteva minute. Treci pe lângă un cadavru pe stradă – un ins bătrân și sărac care nu a putut să meargă mai departe sau o femeie pe care cineva a violat-o și a omorât-o. Treci pe lângă cadavru și îți dorești din inimă să fi fost tu în locul lui.

A suspinat și a clătinat din cap.

— Așa e, pe bune. Am mai avut un proprietar între Zorro și Cougar, dar și ăsta a fost un mare ticălos. Nu poți să deții oameni și să îi torturezi pentru distracție și profit fără să fii un ticălos. Orice proxenet și-ar vinde mama și fiica dacă ar primi preț bun pe ele. Iar dacă vreodată voi avea ocazia, jur pe Dumnezeu, Lauren, că îi voi pândi pe toți trei și le voi da foc – așa cum oamenii lui Jarret o fac cu așa-zisele „vrăjitoare".

După un moment, a adăugat:

— Am văzut asta o dată – o incendiere. Sargent, cel de-al doilea stăpân al meu, a făcut-o cu o femeie care a încercat să-l omoare în somn. Era o femeie frumoasă. Sargent și amicii lui i-au omorât familia ca să o aibă, dar după aceea s-a culcat cu ea înainte ca ea să fi învățat regulile. Iată sunt regulile: odată ce porți o zgardă, nu poți să fugi. Dacă te îndepărtezi la anumită distanță de unitatea de control, zgarda te va strangula. Vreau să spun că îți provoacă atât de multă durere, că nu poți să continui să mergi. Leșini dacă încerci. Asta înseamnă să fii strangulat. Dacă atingi unitatea de control, zgarda te strangulează. Nu îți va folosi la nimic. Are o încuietoare

cu amprentă. Iar dacă degetele care încearcă să o folosească nu sunt cele potrivite sau sunt ale unui mort, te va strangula și va continua să te stranguleze până când cineva viu cu degetele corespunzătoare o închide. Sau până ce mori. Când cineva amenință un proxenet, câteodată acesta le va face pe curvele lui cele mai vechi și cele mai puțin populare să lupte pentru el, să îl protejeze. Adevărul este că, atât timp cât poartă zgarda, toate curvele lui vor lupta pentru el, indiferent cât de mult îl urăsc. Vor lupta din răsputeri. S-ar putea să nici nu le pese dacă vor fi sau nu omorâte.

— Și, bineînțeles, dacă încerci să tai, să arzi sau să distrugi zgarda, te va strangula.

— Fata a încercat să își răzbune familia. Nu a știut niciodată de ce cealaltă curvă pe care Sargent o avea cu el în acea noapte a oprit-o. Cealaltă curvă masculină a implorat-o să nu o facă. El a încercat să îi explice, dar fata nu voia să asculte. Apoi, Sargent s-a trezit. Ziua următoare, și-a adunat toate curvele laolaltă, a scos-o afară sub supraveghere pe fata goală și ne-a forțat să strângem lemne și să le stivuim în jurul și deasupra ei, doar capul putând fi văzut. După care ne-a forțat să privim în timp ce... în timp ce o ardea.

Mi-a trecut prin cap că Marcus era „cealaltă curvă" care i-a salvat viața lui Sargent. Poate că a fost. Nu aș îndrăzni să întreb. Poate că într-o oarecare măsură „cealaltă curvă" a fost el, chiar dacă nu a fost cu adevărat. O zgardă, spunea fratele meu, te face să te transformi într-un trădător împotriva celor ca tine, împotriva libertății tale, împotriva propriei persoane. Asta a fost ceea ce îi făcuseră.

Și ce făcuseră din el? Cine și ce era el acum? Nimeni nu putea să treacă prin ce a trecut el și să nu se schimbe într-un fel. Nu este de mirare că primele versuri ale Seminței Pământului l-au atins...

L-am dus să îi vadă pe Zahra și Harry și amândoi l-au îmbrățișat uimiți. Zahra mai ales, care îl văzuse împușcat și aruncat în flăcări, se tot holba la el și îl tot atingea. Și el se holba la ei în felul în care am văzut oameni pe jumătate muritori de foame cum se

holbează la mâncarea pe care nu au putut să o cerșească, să o cumpere sau să o fure.

Duminică, 19 decembrie 2032

— Spune-mi Marcos, mi-a zis fratele meu în timp ce îi arătam școala-biblioteca-Holul Adunării.

Era pe punctul de a participa la prima lui Adunare, dar îl adusesem la școală mai devreme ca să poată vedea mai multe din ceea ce construiserăm. Părea impresionat de clădire și de colecția noastră de cărți recuperate, cumpărate sau obținute prin troc, dar aveam impresia că în capul lui era cu totul altceva. Iată ce era.

— Am fost Marcos Duran mai mult de cinci ani, mi-a explicat. Nu prea mai știu cum să fiu Marcus Olamina.

Nu știam ce să înțeleg din asta. După un timp, i-am spus:

— Vrei…? Este vorba despre faptul că nu vrei ca oamenii să se gândească la mine ca fiind sora ta?

Arăta îngrozit.

— Nu, Lauren. Nu e vorba despre asta.

A făcut o pauză, s-a gândit pentru un moment.

— E mai degrabă faptul că Marcus Olamina este numele meu din copilărie. Nu mai sunt acel puști. Și nu voi mai fi acela niciodată.

L-am aprobat dând din cap.

— Bine. La urma urmei, mulțumită lui Bankole, aproape toată lumea de aici îmi spune Olamina, așa că poate este bine și așa. E mai puțin confuz.

— Soțul tău te strigă pe numele de fată?

— Nu îi place numele de botez, așa că îl ignoră. Și mi se pare corect. Nici mie nu mi-a plăcut numele lui de botez. Este Taylor, apropo, și îl ignor.

Fratele meu a ridicat din umeri.

— Treaba ta, bănuiesc. Doar să îmi spui Marcos.

Am ridicat și eu din umeri.
— În regulă, am zis.

Miercuri, 22 decembrie 2032

Bankole s-a întors acasă. Spune că medicul din Halstead a murit, iar oamenii de acolo – primarul și consiliul local – i-au cerut să se mute la ei și să fie medicul lor cu normă întreagă.

Vrea să o facă. De dragul meu și al copilului, cât și al lui propriu, își dorește mai mult ca orice. Este o șansă care s-ar putea să nu îi mai iasă vreodată în cale, zice el. Este un om bătrân, zice el. Trebuie să se gândească la viitor și eu trebuie să mă gândesc la viitor, zice el. Trebuie să fiu realistă, ce Dumnezeu, și să mă opresc din visat, zice el.

Nu voi transpune aici întreaga esență a discuției. Este aceeași chestie veche. A mai spus aproape toate aceste lucruri înainte și sunt al naibii de sătulă de ele. Dar acum este mai rău. Este mai înfricoșător. Bankole vorbește mai serios ca niciodată pentru că acum are o ofertă – o ofertă reală. Și vorbește serios pentru că între noi există această mică viață care crește în interiorul meu.

Nu am avut grețuri matinale dimineață, nici umflăturile și disconforturile și toanele pe care le are Zahra când este însărcinată. Și, cu toate acestea, nu mă îndoiesc nicio clipă că fiica mea este în interiorul meu. Bankole a verificat și zice că este fată. În momentele noastre mai tandre, ne ciondănim pentru numele ei: Beryl, ca mama lui, sau, din punctul meu de vedere, aproape orice ce nu este Beryl. E un nume atât de demodat…

Dar, uneori, toată pacea și bucuria și iubirea pe care o simt datorită copilului care crește și se dezvoltă în mine par pierdute la Bankole. Tot ceea ce pare că vede este ceea ce el numește imaturitatea mea, iraționalitatea mea, credința nerealistă în Sământa Pământului, egoismul mea, lipsa mea de imaginație.

2033

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Parteneriatul înseamnă a da, a lua, a învăța, a preda, a oferi cel mai mare beneficiu posibil făcând cel mai mic rău posibil. Parteneriatul este o simbioză reciprocă. Parteneriatul este viață.

Orice entitate, orice proces căruia nu i se poate sau nu trebuie să i se reziste ori care nu poate să fie evitat trebuie oarecum să fie pus într-un parteneriat. Fiți parteneri unii cu alții. Fiți parteneri cu diverse comunități. Fiți parteneri cu viața. Fiți parteneri cu orice mediu care este casa voastră. Fiți parteneri cu Dumnezeu. Doar în parteneriat putem să înflorim, să creștem, să ne Schimbăm. Doar în parteneriat putem trăi.

8

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Țelul
Ne unește:
Ne focalizează visurile,
Ne ghidează planurile,
Ne întărește eforturile.
Țelul
Ne definește,
Ne modelează
Și ne oferă
Măreție.

Nu sunt în totalitate sigură de ce mi-am petrecut atât de mult timp analizând viața mamei mele dinainte de a mă naște. Poate pentru că aceasta pare a fi cea mai umană și normală perioadă din viața ei. Am vrut să știu cine a fost când era o tânără soție și mamă în devenire, când era o prietenă, o soră și, accidental, preotul local.

Ar fi trebuit să plece din Ghinda și să se ducă să trăiască în Halstead, așa cum i-a cerut tata? Bineînțeles că ar fi trebuit să o facă! Dacă ar fi făcut-o, ea, tata și cu mine am fi reușit să avem o viață normală, confortabilă, cu toate turbulențele provocate de Jarret? Cred că am fi avut. Tata a numit-o imatură, nerealistă, egoistă și obtuză. Dintre toate lucrurile, obtuză!

Dacă este să existe păcate în Sămânța Pământului, obtuzitatea, lipsa de viziune este cel mai rău dintre toate. Și, totuși, mama era obtuză exact în acest fel. Ne-a sacrificat pentru o idee. Iar dacă nu știa ceea ce făcea, ar fi trebuit să știe – tocmai ea, care dădea atâta atenție știrilor, vremurilor și tendințelor. În adolescență, a văzut eroarea tatălui ei acolo unde el nu o

putea vedea: dependența lui de ziduri și arme, de credința religioasă și de speranța că bunele vremuri trecute se vor întoarce. Cu toate acestea, ce avea ea mai mult decât asta? Dacă zilele ei bune urmau să fie în viitor, într-o lume extrasolară, atunci asta nu le făcea decât să fie patetice în irealitatea lor.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Duminică, 16 ianuarie 2033

Oamenii au câini ca animale de companie în Halstead, așa cum se întâmplă în cele mai multe orașe și orășele.

Știu asta, dar eu am crescut în sud, unde oamenii săraci și câinii nu funcționau împreună. Se mâncau unii pe alții. Câinii mergeau în haite și erau unul dintre motivele pentru care ne bucuram că avem ziduri care să îi țină departe. Unii dintre oamenii foarte bogați foloseau câini fioroși ca să le păzească proprietățile. Ei erau singurii care își permiteau să cumpere carne ca să le-o dea câinilor. Noi, ceilalți, dacă primeam carne, eram fericiți să o mâncăm noi înșine.

Chiar și acum mă surprinde de fiecare dată când văd oameni și câini împreună, pașnici. Dar oamenii din orășelele locale și din fermele de familie, chiar dacă nu sunt bogați, au destulă mâncare ca s-o împartă cu câinii – chiar și cu câini care nu muncesc, ci doar stau tolăniți întreaga zi cu gura căscată, arătându-și colții lungi și ascuțiți. Copiii se joacă adeseori cu ei. De mai multe ori în ultimele zile, a trebuit să îmi reprim impulsul de a înșfăca un copil din preajma acelor colți și de a mă retrage din fața câinelui.

Este interesant de observat că nici câinii nu mă plac mai mult decât îi plac eu pe ei. Ne ținem la distanță unii de alții. Bankole, pe de altă parte, iubește câinii. Îi scarpină pe după urechi și le vorbește. Câinii îl plac. Când era copil, în sud, avea doi sau trei câini mari ca animale de companie. Este greu de crezut că oamenii

făceau așa ceva în San Diego sau Los Angeles, chiar și acum treizeci sau patruzeci de ani.

Pentru a-l mulțumi pe Bankole, m-am dus cu el pentru câteva zile în Halstead, un orășel rece și vântos. I-am spus că nu o să ajute la nimic, dar el tot a vrut să mă duc cu el.

I-am făcut atât de puține plăceri în ultima vreme, încât am fost de acord să merg. Este îndrăgostit de locul acela. Este exact ceea ce își dorește: înființat de mult timp, totuși modern, familiar și izolat. Acolo, sunt case mari și confortabile, cu trei sau patru dormitoare. Și, datorită turbinelor eoliene de pe dealuri, de-a lungul crestelor, există multă electricitate în cea mai mare parte a timpului. Apoi, au și canalizare modernă. Și noi avem ceva de genul ăsta acum, dar a fost o luptă de lungă durată. Halstead, în afara liniei de coastă ce se fărâmițează, este cam la fel de bine protejat ca orice alt orășel. Populația este de vreo 250 de oameni, incluzând și familiile de la fermele din apropiere.

Lui Bankole și mie ni s-a promis casa unei familii, Cannon, care emigra – se duceau să se stabilească într-o gospodărie dată de guvern în Siberia. Doi fii, tineri adulți, și capul familiei s-au dus deja să pregătească locul pentru femei, copiii mai mici și bunici. Pentru această familie, protejatul Tărâm al Făgăduinței al lui Bankole, adică Halstead, era doar încă o bucată din „țara veche”, uzată și de nelocuit pe care își doreau să o lase în urmă. Sunt oameni drăguți, dar abia așteaptă să părăsească Statele Unite. Spun că pur și simplu nu mai merge. Alegerea lui Jarret ca președinte a fost pentru ei ultima picătură.

Totuși, excursia la Halstead a fost o experiență bună pentru mine. Nu prea apuc să călătoresc la fel de mult cum o făceam până să rămân gravidă – fără recuperări de obiecte și nu prea mult comerț. Bankole mă bate la cap să rămân acasă și „să mă potolesc”, iar de cele mai multe ori cedez.

Uitasem cum este să trăiești într-o casă mare, modernă. Până și frigul și vântul nu erau atât de rele. Într-un fel, îmi plăceau.

Casa pârâia și scârțâia, dar era încălzită atât cu calorifere electrice, cât și cu foc în șemineuri și era așezată suficient de departe în spatele stâncilor de pe coastă încât să nu fie în pericol de prăbușire pentru mulți ani – sau poate niciodată.

În timpul primei zile, m-am plimbat pe stânci și am privit îndelung Oceanul Pacific. Putem să vedem oceanul de fiecare dată când ne deplasăm în sus pe autostradă, spre zona Eureka-Arcata, și mai departe în nord. Acolo, a înghițit lungi întinderi de dune de nisip și a provocat pagube serioase de-a lungul coastelor Humboldt și ale Golfului Arcata. Asta este în totalitate vina creșterii constante a nivelului mării și a ocazionalelor furtuni extreme.

Totuși, marea este frumoasă. Stăteam acolo în vântul ce bătea cu putere, fixând cu privirea valurile înspumate și bucurându-mă de vastitatea absolută a apei. Nu l-am auzit pe Bankole urcând în spatele meu decât când aproape a ajuns lângă mine. Asta spune ceva despre cât de în siguranță mă simțeam... Sunt mult mai atentă acasă, în Ghinda.

Bankole și-a pus brațul în jurul meu, iar vântul i-a biciuit barba. A zâmbit.

— E frumos, nu-i așa?

Am aprobat din cap.

— Mă întreb cum le va plăcea oamenilor care obișnuiau să trăiască aici să locuiască în câmpiile vaste ale Siberiei, chiar dacă locurile acelea sunt mai călduroase decât au fost odată.

A râs.

— Când eram copil, Siberia era un loc unde rușii – sovietici, le spuneam pe atunci – îi trimiteau pe oamenii pe care îi considerau criminali sau agitatori politici. Dacă în acea perioadă cineva ar fi spus că americanii vor renunța la casele și cetățenia lor și se vor duce să își clădească vieți noi în Siberia, noi, restul, ne-am fi uitat în jur după o cămașă de forță pentru acea persoană.

— Bănuiesc că este o caracteristică umană să nu știi când ești bogat, am spus.

Mi-a aruncat o privire piezișă.

— Of, așa este, a zis. Văd asta în fiecare zi.

Am râs, l-am cuprins cu brațul și ne-am întors la casa Cannon, unde ne aștepta o masă cu pește prăjit, cartofi fierți, varză de Bruxelles și mere coapte. Casa Cannon stă pe o suprafață mare și, la fel ca Bankole și cu mine, familia Cannon își cultivă singură cea mai mare a parte a hranei. Ceea ce nu puteau crește cumpărau de la fermierii locali sau de la pescari. De asemenea, fac parte dintr-o cooperativă care evaporează sarea pentru propria folosință și pentru vânzare. Dar, în comparație cu noi, ei foloseau prea puțină hrană luată din sălbăticie sau condimente – fără ghindă, fructe de cactus, mentă, manzanita, nici măcar muguri de pin. Cu siguranță, va fi altă hrană în Siberia. Vor învăța, oare, să o consume sau se vor agăța de orice vor putea cultiva ori cumpăra din familiara lor mâncare fadă?

— Câteodată, nu pot suporta gândul că părăsesc această casă, a spus Thea Cannon în timp ce eram așezați la masă. Dar vor fi mai multe oportunități pentru copii când vom pleca. Ce există pentru ei aici?

Nu sunt în chiar atât de multe luni de graviditate încât majoritatea oamenilor să observe. Și acum chiar port haine largi. Însă chiar am crezut că Thea Cannon, care născuse șapte copii, mi-ar fi remarcat sarcina. Poate că este doar prea absorbită de propriile griji. Este o femeie în jur de 40 de ani, blondă, drăguță, durdulie, care arată obosită și pare întotdeauna puțin distrasă – ca și cum ar avea multe pe cap.

În acea noapte, am stat întinsă lângă Bankole, trează, ascultând sunetele oceanului și vântului. Sunt sunete bune, atât timp cât nu ești nevoit să stai afară. În Ghinda, să stai de pază pe vreme urâtă nu este de glumă.

— Primarul îmi spune că orășelul este dispus să te angajeze ca să-l înlocuiești pe unul dintre profesori, a rostit Bankole, cu gura lângă urechea mea și mâna pe abdomenul meu, acolo unde

îi place să o lase. Au o profesoară care se apropie de 60 de ani și una care are 79. Cea mai în vârstă așteaptă de ani de zile să se pensioneze. Când le-am spus că tu ai fost cea care a cam pus bazele școlii din Ghinda, aproape că au aplaudat.

— Le-ai spus că tot ceea ce am absolvit este liceul, că am doar o mulțime de lecturi și cursurile pe care le-am urmat la computerul tatei?

— Le-am spus. Nu le pasă. Dacă poți să le ajuți copiii să învețe îndeajuns încât să ia testele de capacitate în liceu, vor considera că ți-ai meritat banii. Și, apropo, nu prea pot să te plătească mult în valută forte, dar sunt dispuși să te lase să locuiești în casă și să îți crești plantele în grădină chiar și după ce mor.

M-am mișcat înspre el, dar am reușit să nu spun nimic. Urăsc să-l tot aud vorbind despre moartea lui.

— În afară de profesoara mai în vârstă, a continuat, nimeni de aici nu are diplomă de profesor. Oamenii mai în vârstă care au diplome de colegiu *nu* vor a doua sau a treia carieră de predat în școli. Doar plantează-le în cap acestor copii niște citit, scris, matematică, istorie și științe, iar toată lumea va fi fericită. Ar trebui să poți s-o faci cu ochii închiși după câte ai avut de îndurat în Ghinda.

— Cu ochii închiși, am repetat. Asta sună ca o definiție a unei vieți în Iad.

Și-a luat mâna de pe abdomenul meu.

— Acest loc este minunat, am continuat. Și te iubesc că încerci să ne întreții pe mine și pe copil. Dar aici nu este altceva decât supraviețuire. Nu pot să renunț la Ghinda și la Sământa Pământului pentru a veni aici și a sădi o sământă de educație în copii care de fapt nu au nevoie de mine.

— Copilul tău va avea nevoie de tine.

— Știu.

Nu a mai spus nimic altceva. S-a întors cu spatele la mine. După un timp, am adormit.

Nu știu dacă și el a făcut-o.

Mai târziu, înapoi acasă, nu am vorbit prea mult. Bankole era nervos și neiertător. Încă nu le spusese un „Nu” ferm celor din Halstead. Asta mă neliniștește. Îl iubesc și cred că mă iubește, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc că ar putea să se stabilească în Halstead fără mine. Este un bărbat pe picioarele lui și crede cu adevărat că are dreptate. Spune că sunt copilăroasă și încăpățânată.

Marc este de acord cu el, că veni vorba – nu că vreunul dintre noi l-ar fi întrebat pe Marc ce crede. Dar încă stă cu noi și nu are cum să nu audă măcar o parte din neînțelegerile noastre. Ar fi putut evita să se bage, dar nu cred că i-a trecut prin cap.

— Ce-i cu tine? m-a interogat el în această dimineață, chiar înainte de Adunare. De ce vrei să faci un copil în această cocină? Gândește-te doar: ai putea să trăiești într-o casă adevărată într-un oraș adevărat.

M-am enervat atât de tare într-un timp atât de scurt, încât singurele mele variante erau să fiu foarte tăcută sau să urlu la el. El, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să știe mai bine încât să nu spună așa ceva. Am ajutat din *cocina* noastră pe banii făcuți în *cocina* noastră. L-am găsit și l-am eliberat. Fără noi și cocina noastră, încă ar fi sclav și o curvă masculină.

— Vino la Adunare, i-am spus aproape în șoaptă.

Și am ieșit afară din casă, departe de el.

M-a urmat la Adunare, dar nu și-a cerut scuze niciodată. Nu cred că și-a dat seama în vreun moment că îmi spusese ceva josnic.

După Adunare, Gray Mora a venit la mine și mi-a spus:

— Am auzit că pleci.

Am fost surprinsă. Nu cred că ar fi trebuit să fiu. Bankole și cu mine nu țipăm unul la altul și nu ne facem cunoscute problemele în felul în care o fac cei din familiile Figueroa și Faircloth, dar cu siguranță este clar pentru toată lumea că ceva nu e în regulă între noi. Și mai era și Marc. Le-ar putea spune oamenilor – doar dintr-o nevoie de a fi important. Chiar are o nevoie mistuitoare de a fi important, de a-și reafirma bărbăția.

— Nu plec, i-am răspuns lui Gray.

S-a încruntat.

— Ești sigură? Am auzit că te muți în Halstead.

— Eu nu plec.

A tras aer adânc în piept și a răsuflat ușurat.

— Bun. Probabil că acest loc s-ar duce naibii fără tine.

Și s-a întors și a plecat. Așa era Gray. Când ni s-a alăturat, mă gândeam că ar putea să ne facă probleme sau că nu va rămâne. În schimb, s-a dovedit a fi loialitatea întruchipată – atât timp cât nu voiai multe conversații și prietenie demonstrativă. Dacă îi erai loial lui Gray și familiei sale, și el îți era loial ție.

Mai târziu, după cină, Zahra Balter m-a smuls dintr-un șir de interpretări dramatice la niște lecturi pe care trei dintre cei mai mari copii le ofereau din propriile lucrări sau din lucrări îndrăgite, publicate. Savuram felul în care Tori Mora, fiica vitregă a lui Gray, recita o poezie comică pe care o scrisese. Cu cât mai multe râsete în Ghinda, cu atât mai bine. Iar eu o desenam între timp pe Tori, înaltă și slabă și ciolănoasă, o fată arătoasă, mai degrabă decât drăguță.

Descoperisem că desenatul era diferit de orice altceva făceam, așa că mă relaxa și, în același timp, îmi provoca o nouă agilitate – un nou tip de atenție. Am început să percep culoarea și textura, linia și forma, lumina și umbra cu o nouă intensitate. Intru în aceste stări concentrate, ca de transă, și desenez lucruri cu adevărat îngrozitoare. Prietenii mei râd de desenele mele, dar îmi spun că devin mai bune, devin recognoscibile. Zahra mi-a zis acum câteva săptămâni că un desen pe care i-l făcusem lui Harry arăta aproape uman.

Dar, de data aceasta, Zahra nu venise ca să vorbim despre desenatul meu.

— Deci intenționezi să pleci! mi-a șuierat în momentul în care am rămas singure.

Arăta nervoasă și înverșunată. Ici și colo, pe lângă noi, oamenii se imersau în propriile plăceri ale Zilei Adunării. May o învăța

pe Mercy Noyer cum să împletească un coșuleț din scoarța unui copac. Câțiva adulți și copii mai mari se apucaseră de un meci de fotbal, în ciuda frigului. Marc și Jorge erau pe teren în echipe adverse, distrându-se de minune, alergând în sus și jos pe teren, murdărindu-se și căpătând mai mult decât vânătăi. Travis, căruia îi place și lui fotbalul, a spus:

— Cred că ăștia doi se vor omorî unul pe altul pentru ocazia de a înscrie.

De s-ar limita Marc doar la a puncta la fotbal...

Bineînțeles, nu am fost atât de surprinsă de întrebarea Zahrei cum fusesem la Gray.

— Zee, nu plec, am asigurat-o.

La început, la fel ca Gray, nu m-a crezut.

— Am auzit că pleci. Fratele tău a zis... Lauren, spune-mi adevărul!

— Bankole vrea să mă mut în Halstead, am recunoscut. Știi asta. Nu vreau să plec. Cred că avem aici ceva care este valoros și este al nostru.

— Am aflat că v-au oferit o casă la ocean?

— Cu vedere la ocean, dar nu chiar atât de aproape. Nu vrei să fii prea aproape de ocean în Halstead...

— Dar o casă adevărată, vreau să zic. O casă ca acelea din Robledo.

— Da.

— Și i-ai refuzat?

— Da.

— Ești nebună de legat.

Asta chiar m-a surprins.

— Vrei să spui că tu vrei ca eu să plec, Zee?

— Nu fii tâmpită. Ești cea mai apropiată persoană pe care o am, ești ca o soră. Știi al naibii de bine că nu vreau să pleci. Însă... ar trebui să pleci.

— Nu mă duc.

— Eu aș face-o.

M-am holbat la ea.

— M-aș duce într-un loc mai bun dacă aș putea. Am doi copii. Unde se vor duce ei de aici? Unde se va duce copilașul tău de aici?

— Unde se vor duce cei din Halstead? Halstead este la fel ca Robledo, cu un zid mai bun. De ce crezi că acolo sunt oameni care vor să emigreze în Siberia sau Alaska și alții care încearcă doar să se agațe de bucățica lor de secol XX până mor? Nimeni nu încearcă să construiască nimic care să înlocuiască ceea ce am pierdut sau să crească spre ceva mai bun.

— Te referi la ceva ca Sămânța Pământului? Destinul?

— Da.

— Nu este suficient.

— Este un început. Este un fel de a încerca să clădești ziua de mâine în loc să mergi ciclic înapoi înspre o formă oarecare a zilei de ieri.

— Te oprești vreodată din predicat?

— Greșesc?

A ridicat din umeri.

— Știi că nu sunt religioasă așa cum ești tu. Pe lângă asta, chiar dacă pleci la Halstead, noi vom fi tot aici. Iar Sămânța Pământului va fi tot Sămânța Pământului.

Ar fi? Poate. Dar Sămânța Pământului este o mișcare tânără. Nu aș putea să plec și să las totul pe seama unui „poate". Nu aș pleca de aici la fel cum nu aș pleca de lângă bebelușul pe care îl voi avea în curând.

Vreau ca, într-o zi, oamenii să plece de aici și să predice despre Sămânța Pământului.

Și vreau ca ceea ce vor preda ei să fie recunoscut ca fiind Sămânța Pământului.

— Eu nu plec, i-am repetat. Și, Zee, cred că ești o mincinoasă. Eu cred că nici tu nu ai pleca. Știi că aici, în Ghinda, suntem alături

de tine dacă ai probleme. Și știi că am avea grijă de copiii tăi dacă s-ar întâmpla ceva cu tine și Harry. Cine altcineva ar face asta?

Fusese crescută pe unele dintre cele mai groaznice străzi din Los Angeles și știa ce înseamnă loialitate, să depinzi de prieteni și ei să depindă de tine.

S-a uitat la mine, apoi în altă parte.

— Este bine aici, a zis, fixând cu privirea dealurile din vest. Este mai bine decât am crezut că poate fi atunci când am ajuns aici. Dar știi că nu există nimic la fel de bun ca ceea ce aveam în Robledo. De dragul copilului tău ar trebui să pleci.

— De dragul copilului meu rămân.

Mi-a susținut din nou privirea.

— Ești sigură? Gândește-te la viitor.

— Sunt sigură. Și știi al naibii de bine că mă gândesc la viitor.

A tăcut pentru o vreme. Apoi, a suspinat.

— Bine.

O altă tăcere.

— Ai dreptate. Nu aș vrea să plec și nu aș vrea nici ca tu să pleci. Asta pentru că sunt la fel de fraieră ca tine. Nu știu. Dar... chiar avem ceva bun aici. Ghinda și Sământa Pământului – ambele sunt prea bune pentru a renunța la ele.

A rânjit.

— Cum se descurcă Bankole cu asta?

— Nu prea bine.

— Normal. El încearcă să-ți dea ceea ce orice femeie sănătoasă la cap și-ar dori, iar tu nu vrei asta. Săracul...

A plecat zâmbind. Mă îndreptam înapoi spre lectură și carnetul de desen când Jorge Cho s-a apropiat de mine, transpirat și murdar de la joc. Era cu prietena lui, Diamond Scott, mică și neagră și cu fiecare fir de păr la locul lui, ca de obicei. Am citit întrebarea pe fețele lor înainte ca Jorge să vorbească.

— Este adevărat că pleci?

Joi, 20 ianuarie 2033

Jarret a fost învestit astăzi.

I-am ascultat discursul – scurt și plin de exaltare. O mulțime de „America, America, Dumnezeu și-a revărsat binecuvântarea asupra ta" și „Dumnezeu să binecuvânteze America" și „O singură națiune, indivizibilă, sub Dumnezeu" și „patriotism", „lege", „ordine", „onoare sacră", steaguri peste tot, Biblii peste tot, oamenii făcând cu mâna. Predica lui – pentru că asta era – a fost din *Isaia*, Capitolul 1: „Țara voastră este pustiită, cetățile voastre arse cu foc, țarinile voastre le mănâncă străinii înaintea ochilor voștri, totul este pustiit, ca la nimicirea Sodomei."

Și apoi: „Veniți să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, ca zăpada le voi albi, și de vor fi ca purpura, ca lâna albă le voi face. De veți vrea și de Mă veți asculta, bunătățile pământului veți mânca. Iar de nu veți vrea și nu Mă veți asculta, atunci sabia vă va mânca, căci gura Domnului grăiește."

După aceea, a vorbit despre pace, reconstrucție și vindecare.

— O Americă Creștină, a declamat el, are nevoie de soldați Americani Creștini puternici, care să o reunească, să o reclădească sau să o apere.

Aproape dintr-o suflare, a vorbit atât despre „generozitatea și iubirea pe care trebuie să ni le arătăm unii altora către toți creștin-americanii", cât și despre „anihilarea pe care trebuie să le-o aplicăm trădătorilor și păcătoșilor, acești distrugători din mijlocul nostru".

L-aș numi un discurs plin de foc și pucioasă, dar ce se va întâmpla acum?

Duminică, 6 februarie 2033

Ieri, Marc i-a spus lui Bankole că intenționează să își țină propriile slujbe în Ziua Adunării. Ar vorbi, a zis el, chiar înainte de

întâlnirea noastră regulată. Se pare că își amintea de timpul petrecut cu soții Duran în Robledo, își amintea de biserica din garaj și dorea să-și recapete acea imagine despre sine.

Bankole l-a trimis la mine.

— Nu face eforturi suplimentare ca să intri în belele, l-a mai sfătuit Bankole. Sora ta a fost bună cu tine. Spune-i ce intenționezi să faci.

— Nu mă poate opri! a zis fratele meu.

— Fă ceea ce este corect. Ai o conștiință. Nu te furișa pe la spatele surorii tale.

Așa că, mai târziu în acea zi, Marc m-a găsit stând cu Channa Ryan, sortând și catalogând cărți. Întotdeauna suntem în urmă cu această îndeletnicire și este un lucru care trebuie făcut.

Toți copiii noștri lucrează la proiecte ca parte a educației lor. Fiecare copil lucrează la cel puțin un proiect de grup și la unul individual, pe an. Cei mai mulți copii descoperă că cele două proiecte care nu au nicio legătură unul cu altul se influențează în moduri neașteptate. Acest lucru îi ajută să înceapă să învețe cum funcționează lumea, cum tot felul de lucruri interacționează și se influențează unele pe altele. Copiii încep să se educe singuri și unii pe alții. Încep să învețe cum să învețe.

Cu ajutorul mentorilor lor, fiecare dintre ei alege un anumit aspect din istorie, științe, matematică, arte sau ce o mai fi și îl învață suficient de bine ca să îl poată preda. Iar după aceea, ei chiar asta fac: predau. Pentru a face o treabă bună, ei trebuie să fie în stare să afle informațiile de care dispunem aici și de care informații vor avea nevoie de pe rețele. Întrucât nu suntem încă bogați, cu cât le putem oferi mai multe din propria noastră bibliotecă, cu atât mai bine.

Totuși, catalogarea este plictisitoare. Aproape că am fost fericită când Marc a venit și mi-a întrerupt munca. Am ieșit amândoi afară ca să vorbim.

— Vreau să mă întorc la ceea ce prețuiesc cu adevărat, a început el și ne-am așezat pe o bancă frumoasă, pe care o făcuse Allie Gilchrist.

Allie a descoperit o adevărată plăcere în fabricarea mobilei și a muncit atât de mult să învețe să o facă bine, pe cât s-a străduit să îl asiste pe Bankole.

— Ce? l-am întrebat pe Marc, sperând că ceea ce își dorea era ceva ce noi puteam să îi oferim.

Nimeni nu își dorea mai mult decât mine ca el să-și găsească preocupări și să muncească la ceva ce îi plăcea.

— Vreau să deschid biserica mea din nou, a spus. Vreau să predic. Nu îți cer permisiunea. Doar te anunț. Cu Jarret învestit, ai nevoie oricum de cineva ca mine ca să poți susține că nu ești un cult satanist.

Am oftat. Dintr-odată, m-am simțit pur și simplu demoralizată de oboseală și teamă. Am spus doar atât:

— Dacă Jarret ne-a observat și vrea să ne socotească un cult satanic, predicile tale nu îl vor opri. Vrei să vorbești *la* Adunare?

Asta l-a surprins.

— Adică în timp ce voi aveți slujbele voastre?

— Da.

— Nu voi vorbi despre Sămânța Pământului. Vreau să predic.

— Atunci, predică.

— Care-i șpilul?

— Ar trebui să știi. Ai fost la slujbele noastre. Tu alegi subiectul. Spui ceea ce vrei să spui. Dar după aceea vor fi întrebări și discuții.

— Nu sunt în fața clasei ca să predau. Vreau să îmi țin slujba.

— Aceasta nu este calea noastră, Marc. Dacă iei cuvântul, va trebui să faci față întrebărilor și discuției. Trebuie să fii pregătit pentru asta. Apoi, indiferent de cum o numești, o slujbă bună este doar o lecție pe care încerci să o predai.

— Dar… nu o să încerci să îmi stai în calea predicii mele la Adunare dacă răspund după aceea la întrebări?

— Nu.
— Atunci, o fac.
— Nu este o glumă, Marc.
— Știu. Nici pentru mine nu este o glumă.
— Vreau să spun că suntem la fel de serioși în legătură cu aceste discuții pe cât ești tu cu predica ta. Unii dintre oamenii noștri s-ar putea să analizeze și să disece lucrurile în moduri care nu îți vor plăcea.
— Bine, o să mă descurc.

Nu, nu cred că putea să se descurce. Dar un lucru neplăcut trebuia făcut rapid, dacă tot trebuia făcut. Fratele meu avea o predică pregătită. Lucrase la ea în momentele lui libere. De vreme ce eram programată să iau cuvântul astăzi la Adunare, am putut să mă retrag și să îl las să vorbească imediat.

Nu ne-a cruțat deloc. Ne-a contrazis, ne-a provocat direct dinspre Biblie – prima dată tot din *Isaia*: „Iarba se usucă și floarea se veștejește, dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac!" Apoi, din *Maleahi*: „Că Eu sunt Domnul și nu M-am schimbat." Și după aceea din *Epistola către Evrei*: „Iisus Hristos, ieri și azi și în veci, este același. Nu vă lăsați furați de învățăturile străine cele de multe feluri."

Marc nu are vocea impresionantă a tatălui nostru – și știe asta. Se folosește cu dibăcie de ceea ce are și, bineînțeles, îl ajută și faptul că arată atât de bine. Însă, de îndată ce și-a terminat predica despre neschimbarea lui Dumnezeu, Jorge Cho a luat cuvântul. Jorge stătea lângă Diamond Scott, ca de obicei. Mi-a spus că intenționează să se căsătorească cu Di, dar Di se uitase la fratele meu într-un fel în care nu i-a plăcut deloc lui Jorge. Oricum există o rivalitate între Marc și Jorge, sunt amândoi tineri și competitivi.

— Noi credem că toate lucrurile se schimbă, a început Jorge, chiar dacă nu toate lucrurile se schimbă neapărat în toate felurile. De ce crezi că Dumnezeu nu se schimbă?

Fratele meu a zâmbit.

— Dar până și tu crezi că Dumnezeul tău nu se schimbă. Dumnezeul tău încurajează schimbarea, dar el rămâne același.

Acest lucru m-a surprins. Marc nu ar fi trebuit să facă asemenea greșeli evitabile. Avuse destul timp să citească, să vorbească, să asculte despre Sămânța Pământului, dar, nu știu cum, a înțeles greșit.

Travis a fost primul care a punctat greșeala:

— Dumnezeu este Schimbare. Dumnezeu nu *încurajează* nimic. Absolut nimic.

Iar Zahra, dintre toți oamenii, a spus:

— Dumnezeul nostru nu este bărbat. Schimbarea nu are sex. Marc, nu știi suficiente despre noi nici măcar ca să ne critici.

Jorge a început să își repete întrebarea înainte ca Zahra să fi terminat:

— De ce crezi că Dumnezeul tău nu se schimbă? Cum poți să o demonstrezi?

— Am credința că este adevărat, a răspuns Marc. Convingerea trebuie să se bazeze la fel de mult pe credință cât și pe dovezi.

— Dar trebuie să existe un test, a insistat Jorge. Trebuie să existe o modalitate prin care să știi când credința ta este rațională și când nu are niciun sens.

— Testul este Biblia, bineînțeles. Când Biblia ne spune ceva – în acest caz, ne spune în mod repetat –, putem să credem. Putem să avem credința că este adevărat.

Antonio Cortez, nepotul cel mai mare al lui Lucio, a intervenit:

— Uite ce e: în Biblie, Dumnezeu face lucruri. Se întâmplă lucruri și El reacționează. El face lucruri. Se enervează, distruge lucruri…

— Dar El, ca atare, nu se schimbă, a replicat fratele meu.

— Hai, pe bune, a strigat Tori Mora cu un dezgust fățiș. A acționa este a schimba. Este trecerea de la acțiune la lipsa de acțiune. Și El trece de la calm la furie – se înfurie mult. Și…

— Și în *Geneza*, a continuat Doe, sora ei vitregă, îi lasă pe bărbații lui favoriți să aibă copii cu surorile și fiicele lor. Apoi, în *Levitic* și în *Deuteronom*, spune că oricine face asta ar trebui omorât.

— Exact, a confirmat Jorge. Tocmai ce am citit aceste lucruri săptămâna trecută. Nu e util să spui că ceva este adevărat pentru că Biblia spune că este adevărat și să uiți că, după câteva pagini, Biblia îți spune – sau îți arată – ceva complet diferit.

— De fiecare dată când orice Dumnezeu este acceptat de un grup de oameni, acel Dumnezeu se schimbă, a punctat Harry Balter.

— Cred, a intervenit Marta Figueroa Castro, cu cea mai suavă voce, că versetele pe care le citești, Marc, semnifică faptul că Dumnezeu este întotdeauna Dumnezeu, întotdeauna acolo pentru noi, întotdeauna fiind de nădejde în acest fel. Și, bineînțeles, înseamnă că Dumnezeu și cuvântul lui Dumnezeu nu vor muri niciodată.

— Da, cea mai mare parte din Biblie este metaforă, a întărit Diamond Scott, și ea pe un ton suav. Îmi amintesc că mama obișnuia să încerce să ia totul cuvânt cu cuvânt, dar asta însemna doar că trebuia să ignore unele lucruri și să le răstălmăcească pe altele.

Lângă ea, Jorge zâmbea.

Discuția a continuat pentru încă ceva timp. Apoi, unora li s-a făcut milă de Marc. L-au lăsat să încheie discuția. Nicio secundă nu au intenționat să-l umilească. Ei bine, poate Jorge, însă chiar și el fusese politicos. Lucrurile ar fi mers mai bine pentru Marc dacă și-ar fi făcut temele, iar lucrurile ar fi fost mult mai interesante și de impact pentru audiența lui. Ar fi putut chiar să îi cucerească pe câte cineva din familia Faircloth sau Peralta. Îmi făcusem griji pentru asta.

Ca să fiu sinceră, l-am lăsat să ia cuvântul astăzi pentru că am vrut să vorbească înainte de a fi cu adevărat pregătit. Îmi doresc să nu fi fost nevoită să fac asta. Îmi doresc ca el să fi vrut să facă

altceva – orice altceva – pentru a-și recâștiga respectul de sine și a începe să se reconstruiască.

Am încercat să-l implic în câteva dintre tipurile de muncă pe care le facem aici. Nu este leneș. Își face cum trebuie partea lui de muncă. Dar nu îi place să facă munca de câmp sau cea cu animalele, nici să se ocupe de comerț, să predea la școală, să recupereze obiecte ori să se ocupe de tâmplărie. A încercat să repare unelte recuperate, dar l-a deranjat că avea atât de multe de învățat chiar și despre lucruri simple. Nu a făcut decât să distrugă o pereche de foarfece rezistente pe care trebuia să le ascută. A încercat să șlefuiască marginile aproape pătrățoase până la a deveni niște lame ascuțite și subțiri, încât Travis i-a tras un perdaf pe merit.

— Dacă nu știi, *întreabă*! a urlat Travis. Nimeni nu se așteaptă să le știi pe toate. Doar întreabă! Rahatul ăsta este ușor de făcut, doar trebuie să-ți dai silința să înveți câteva reguli de bază. Lucrează cu mine o perioadă. Nu încerca să le faci de capul tău.

Dar fratele meu avea nevoie „să le facă de capul lui”, să aibă propria ogradă, unde el să fie cel care spune „Da” sau „Nu” și unde toată lumea să-l respecte. Avea nevoie de asta mai mult decât avea nevoie de orice altceva – și intenționa să obțină acest lucru dintr-odată.

Dar acum, în loc să se simtă important și mândru, se simțea furios și rușinat. A trebuit să-l las să își reverse acele sentimente asupra propriei persoane. Nu puteam să-l las să dezbine comunitatea din Ghinda. Și, mai important – mult mai important –, nu puteam să-l las să înceapă a dezbina Sămânța Pământului.

9

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Ca să faci pace cu ceilalți,
Fă pace cu tine însuți:
Modelează-L pe Dumnezeu cu generozitate
Și compasiune.
Micșorează răul.
Protejează-l pe cel slab.
Prețuiește-l pe cel inocent.
Fii sincer cu Destinul.
Iartă-ți dușmanii.
Iartă-te pe tine.

Mama a fost destul de onestă în jurnal în legătură cu faptul că nu știa ce face și că aceasta era o frustrare teribilă pentru ea. Intenționa să facă din Sămânța Pământului o mișcare națională, dar nu avea nicio idee cum să o facă. Părea că are ceva planuri vagi ca într-o zi să trimită afară misionari ai Seminței Pământului, să folosească Ghinda ca școală pentru acești misionari. Poate că asta ar fi făcut dacă ar fi avut ocazia. Și chiar era posibil să funcționeze. A funcționat pentru alte culte. Era posibil să îi aducă mai mulți admiratori, mai multă recunoaștere.

Dar ea nu își dorea o simplă recunoaștere. Ea își dorea ca oamenii *să creadă*. Deținea un adevăr pe care voia să-l dea mai departe și un Destin, din afara spațiului, pe care îl voia luat în serios și dus într-o bună zi la îndeplinire. Și este evident din felul în care s-a comportat cu unchiul Marc că era foarte posesivă în legătură cu toată treaba. Nu știu dacă unchiul Marc și-a dat vreodată seama cum ea a permis ca el să eșueze și să facă o primă impresie proastă în fața oamenilor ei. Un lucru atât de simplu, atât de subtil... El s-a gândit că ea făcuse ceva mult mai evident și mai complicat.

Ea nu se lupta cu alți oameni decât dacă era destul de sigură că urma să câștige. Când nu era sigură, găsea metode de a evita lupta sau se alătura oponenților până când aceștia se împiedicau singuri ori se așezau singuri într-o poziție din care ea să-i poată pune în dificultate. Deștept, bănuiesc – sau perfid, depinde de punctul tău de vedere.

Ea învăța de la toți și tot. Cred că, dacă aș fi murit la naștere, ar fi reușit să învețe ceva din moartea mea care să îi fie de folos cu Sămânța Pământului.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Sâmbătă, 19 februarie 2033

Simt mai puternic ca niciodată că în curând va fi război. Președintele Jarret încă instigă la ură față de Alaska sau, după cum spune el, „al 49-lea stat al nostru, chiulangiu". Îl zugrăvește pe președintele Alaskăi, Leontyev, și legislatura alaskană ca fiind inamicii adevărați, ca „acea gașcă de trădători și hoți care încearcă să fure porțiunea vastă și bogată a acestor State *Unite* pentru ei înșiși. Acești oameni vor să trateze întreaga Alaskă ca pe proprietatea lor privată, personală. Putem noi să îi lăsăm să scape cu asta? Putem noi să îi lăsăm să ne înșele, să ne fure, să ne distrugă țara, să ne utilizeze Constituția noastră sacră ca pe o hârtie bună de aruncat? Putem noi să uităm că, «dacă o casă se va dezbina în sine, casa aceea nu va mai putea să se țină»? Iisus Hristos a rostit aceste cuvinte acum 2 000 de ani. Președintele Abraham Lincoln le-a parafrazat în 1858. A greșit Lincoln? Sau... să îndrăznesc, oare, să întreb? Să îndrăznim să ne imaginăm? A greșit Hristos? Domnul nostru a greșit?"

Este atât de bun la întrebările retorice dezagreabile, atât de bun în a-i încuraja pe tineri (nu și pe tinere, doar pe bărbați) zicându-le „Faceți-vă datoria, față de țară și față de voi înșivă. Demonstrați

că sunteți bărbații care merită să fie numiți soldații buni ai Americii Creștine. Serviți-vă țara, acum, cât este atât de mare nevoie de voi." Vor putea face toate acestea înrolându-se în serviciul militar. Nu am auzit niciodată un președinte vorbind astfel – deși am citit despre președinți și lideri ai altor state care au vorbit astfel când se pregăteau pentru război. Jarret nu a rostit nimic despre înrolarea oamenilor, dar Bankole spune că s-ar putea să fie următorul pas. Bankole a fost în Sacramento acum câteva zile și povestește că o groază de oameni cred că „a venit timpul să-i dăm o lecție găștii ăleia de trădători din Alaska".

Nu ar trebui să fie atât de ușor să-i împingi de la spate pe oameni spre ceva ce ar putea fi să le aducă propria pieire.

— Cine a vorbit așa? l-am întrebat, în timp ce își despacheta proviziile medicale.

Își ține majoritatea proviziilor în cabana noastră, până ce are nevoie de ele la clinică. Astfel, există mult mai puține șanse să-i tenteze pe copii sau pe hoți.

— Adică majoritatea oamenilor sau doar câțiva dintre cei cu care ai discutat?

— În special bărbații, a răspuns el. Unii tineri, dar și unii suficient de bătrâni ca să-și dea seama că nu este în regulă să gândească așa. Cred că mulți dintre cei care sunt mai tineri își doresc un război. Războiul este incitant. În el, băieții se pot afirma, pot deveni bărbați – dacă supraviețuiesc. Li se va da o armă și vor fi instruiți să împuște oameni. Vor face parte dintr-o echipă puternică. Există șanse mari să nu se gândească deloc la oamenii care vor trage, la rândul lor, în ei, care îi vor bombarda sau, în fine, vor încerca să-i ucidă, decât în momentul în care vor sta față în față cu ei.

M-am gândit la bărbații singuri din Ghinda: Jorge Cho, Esteban Peralta, Antonio Figueroa și chiar și fratele meu, Marc. Am clătinat din cap.

— Ai vrut vreodată să te duci la război?

— Niciodată, mi-a răspuns Bankole. Am vrut să fiu un vindecător. Am fost al naibii de idealist în legătură cu asta. Crede-mă, deja asta era o provocare suficient de înfricoșătoare pentru un tânăr negru la sfârșitul secolului XX – mult mai grea decât să înveți să ucizi. Nu m-am gândit niciodată atunci, în anii '90, când eram la facultatea de medicină, că, în ciuda idealurilor mele, va trebui să învăț să le fac pe amândouă.

Luni, 28 februarie 2033

Marc a vorbit ieri la Adunare. Este a treia oară când ia cuvântul. De fiecare dată, învață mai multe despre Sământa Pământului și încearcă din greu să ne convingă despre credințele noastre că sunt absurde. Se pare că a decis că unitatea, creștinismul și speranța pe care Jarret le-a adus țării îl fac pe Jarret să nu fie monstrul de care cu toții ne temeam, ci un potențial salvator. Țara, ne spune el, trebuie să ajungă din nou la Dumnezeu, altminteri este terminată.

— Destinul Seminței Pământului, a rostit el ieri, este un nimic nonșalant. Țara sângerează până la moarte de sărăcie, sclavie, haos și păcat. A venit momentul să muncim pentru salvarea noastră, nu să ne distragem atenția cu explorări fanteziste ale lumilor extrasolare.

Travis, încercând să-i explice, a spus:

— Destinul este important pentru lecțiile pe care ne forțează să le învățăm cât suntem aici, pe Pământ, pentru oamenii pe care ne încurajează să devenim. Este important pentru unitatea și scopul pe care ni le dă aici, pe Pământ. Iar pentru viitor ne oferă un fel de maturitate a speciei și o nemurire a speciei, atunci când ne vom răspândi printre stele.

Fratele meu a râs:

— Dacă voi căutați nemurirea în spațiu, ați fost induși în eroare. Voi aveți deja un suflet nemuritor și depinde de voi unde

își petrece acel suflet eternitatea. Aduceți-vă aminte de Turnul Babel! Puteți să urmați calea Seminței Pământului, să vă clădiți drumul spre stele, să cădeți în haos și să ajungeți în Iad! Sau puteți să urmați voința lui Dumnezeu. Iar dacă urmați voința lui Dumnezeu, puteți să trăiți veșnic, în siguranță și fericiți, în Raiul cel adevărat al lui Dumnezeu.

Zahra Balter, loială în ciuda credințelor personale, a luat cuvântul până să o pot face eu.

— Marc, a zis ea, dacă avem suflete nemuritoare, nu crezi că le vom lua cu noi când vom merge înspre stele?

Michael Kardos i-a dus întrebarea mai departe:

— De ce ți se pare atât de ușor să crezi că vom merge în Rai după ce murim, dar îți este atât de greu să crezi că putem să mergem în raiuri în timp ce încă suntem în viață? Să urmăm Destinul Seminței Pământului este dificil. Incredibil de dificil. Aceasta este provocarea. Dar dacă vrem să o facem, într-o bună zi o vom face. Nu este imposibil.

Îi spusesem lui Michael aceleași cuvinte la scurt timp după ce a venit să locuiască în Ghinda. Îmi replicase atunci, cu un dispreț sarcastic, că Destinul este fără sens. Tot ceea ce dorea să facă, a spus el, era să câștige suficienți bani pentru a pune un acoperiș deasupra capului, a-și hrăni și îmbrăca familia. Odată ce era capabil să facă acestea, a mai zis el, atunci poate ar avea timp pentru science-fiction.

Într-adevăr.

Duminică, 6 martie 2033

Marc a plecat.

A plecat ieri cu familia Peralta. Și ei au plecat definitiv. Ei au fost aceia pe care Marc i-a putut convinge. Întotdeauna au simțit că ar trebui să fim mai creștini și mai patriotici. Ei spun că Andrew Jarret este liderul nostru ales – Ramiro Peralta și fiica lui Pilar au

ajutat la alegerea acestuia – și un preot al Domnului, așa că merită respectul nostru.

Esteban Peralta urmează să se înroleze în armată. El crede – întreaga familie crede – că este datoria noastră patriotică, datoria tuturor, să-l sprijinim pe Jarret în efortul lui „eroic" de a ne renaște și reunifica țara. Ei nu cred că Jarret este un xenofob. Ei nu cred că incendierea bisericilor, arderea „vrăjitoarelor" și alte abuzuri sunt mâna lui Jarret.

— Unii dintre susținătorii lui sunt tineri și excitabili, spunea Ramiro Peralta. Jarret o să le pună fundurile în uniformă. Apoi, aceștia o să învețe niște disciplină. Jarret urăște tot acest haos la fel cum îl urăsc și eu. De aceea am votat pentru el. Acum, el va pune lucrurile în ordine!

Este adevărat că nu au existat incendieri sau bătăi de când Jarret s-a instalat în funcție – sau cel puțin eu nu am auzit, deși am dat atenție știrilor. Nu știu ce înseamnă asta, dar nu cred că înseamnă că totul este în regulă. Cred că nici familia Peralta nu crede. Cred că sunt doar speriați și se retrag din fața oricărei posibilități de a fi în bătaia puștii. Dacă Jarret chiar va lua măsuri drastice împotriva oamenilor care nu se potrivesc cu ideile lui religioase, atunci nu vor să se afle aici, în Ghinda.

Fratele meu, pe de altă parte, obișnuia să-l disprețuiască pe Jarret. Acum, spune că Jarret este exact ceea ce are nevoia America. Și mi-e teamă că eu sunt cea pe care a început să o disprețuiască. Mă învinovățește pe mine pentru eșecul lui la predicile sale de la Ziua Adunării. Nu a câștigat niciun susținător. Familia Peralta îl place și este cumva de acord cu el. Pilar Peralta este mai mult decât pe jumătate îndrăgostită de el, dar nici măcar ei nu îl văd ca pe un preot. Îl văd ca pe un băiat drăguț. De fapt, acesta este felul în care cei mai mulți dintre cei de aici, din Ghinda, îl văd.

El crede că este vina mea. Crede și chiar insistă că i-am instruit pe oameni să-l contrazică și să-l umilească, la toate cele trei Adunări. Și mi-a spus, cu un zâmbet plictisit, enervant și *onest*:

— Te iert. Poate că și eu aș fi făcut același lucru pentru a-mi proteja teritoriul – dacă aș fi avut vreun teritoriu de apărat.

Cred că zâmbetul a fost acela care m-a determinat să spun mai multe decât aș fi vrut.

— Adevărul este, i-am replicat, că ți s-a oferit un privilegiu special. Dacă ai fi fost altcineva, ai fi fost expulzat pentru că ai predicat un alt sistem de credință. Te-am lăsat să o faci pentru că ai trecut atât de mult timp prin iad și am știut că este important pentru tine. Și pentru că ești fratele meu.

Aș fi retras acele ultime cuvinte dacă aș fi putut să o fac. El va auzi milă în ele. Va auzi condescendență.

S-a holbat la mine pentru un moment îndelungat. L-am văzut devenind nervos – foarte nervos. Apoi, a părut că își alungă iritarea. A refuzat să reacționeze la ea. A ridicat din umeri.

— Gândește-te la Adunările la care ai participat, i-am spus. Numește-mi măcar una care nu a implicat întrebări, provocări, argumente. Este felul nostru de a fi. Chiar te-am avertizat. Oricine poate fi luat la întrebări, pe orice subiect alege să prezinte sau să susțină. Ți-am spus că suntem serioși în privința asta. Învățăm cel puțin la fel de mult din discuții cât învățăm din lecturi, demonstrații sau experiență.

— Uită, m-a întrerupt. Gata. Nu te învinovățesc pe tine. Serios. Nu ar fi trebuit să-mi încerc mâna aici. O să-mi fac un loc pentru mine în altă parte.

Nici acum nu-și exprima nervozitatea. Cu toate acestea, era furios. Nu ar fi arătat-o și nu ar fi vorbit despre ea, dar se degaja din el precum căldura. Probabil că asta este ce te învață zgarda: un tip oribil de autocontrol. Sau poate nu. Fratele meu a fost dintotdeauna o persoană rezervată. Știa cum să fie inaccesibil.

Am suspinat și i-am dat cât de mulți bani mi-am putut permite, plus o pușcă, un pistol pentru cingătoare și muniție pentru amândouă. Încă nu este un bun țintaș, cu nicio armă, dar cunoaște lucrurile de bază și nu puteam să-l las să plece și să ajungă

din nou în mâinile unuia precum Cougar. Cei din familia Peralta fuseseră cu noi doi ani, așa că aveau bani și bunuri în urma muncii prestate la noi. Marc nu avea. I-am condus pe el și pe familia Peralta în Eureka. Acolo, puteau găsi locuințe și locuri de muncă sau cel puțin un adăpost temporar până vor decide ce să facă mai departe.

— Credeam că mă cunoști, i-am spus fratelui meu chiar înainte de a ne părăsi. Nu aș face acele lucruri de care mă acuzi.

A ridicat din umeri.

— E în regulă. Nu îți mai face griji pentru asta.

A zâmbit. Și dus a fost.

Nu știu ce sentimente să am în legătură cu asta. Atât de mulți oameni au venit aici și au stat ori și-au dorit să stea, chiar dacă, dintr-un oarecare motiv, nu au putut. A trebuit să îl dau afară pe un hoț acum un an și plângea și se ruga să rămână. Îl prinsesem furând medicamente din proviziile lui Bankole, așa că a trebuit să plece, dar a plâns.

În timp ce plecau, până și cei din familia Peralta păreau nefericiți și speriați. Erau Ramiro, tatăl, apoi Pilar, de 18 ani, Esteban, de 17, și Eva, care avea doar 2 ani și a cărei naștere, la un popas de pe autostradă, o costase pe mama ei viața. Nu aveau alte rude rămase în viață, nici prieteni din afara Ghindei care i-ar fi putut ajuta dacă dădeau de necazuri. Iar Esteban avea de gând să-i lase în curând ca să se înroleze. Deci aveau numeroase motive să arate îngrijorați.

Marc va fi în aceeași situație odată ce ne părăsea. Mai rău, va fi complet singur. Cu toate acestea, zâmbea.

Nu știu dacă o să-l mai văd vreodată. Parcă simt că a murit… a murit din nou.

Joi, 17 martie 2033

Noaptea trecută, Dan Noyer și-a găsit drumul înapoi spre noi!

S-a întors. Uimitor. Cred că a fost plecat mai mult timp decât a stat cu noi. Am încercat să îl găsim – atât de dragul surorilor lui mai mici, cât și pentru el. Dar atât timp cât nu ai bani ca să angajezi o mică armată de polițiști privați, ca acel individ din Texas, găsirea oamenilor în haosul din ziua de azi este aproape imposibilă. Găsirea lui Marcus a fost un accident. Oricum, Dan a venit acasă de unul singur, dragul de el...

A fost o noapte friguroasă. Toți plecaserăm la culcare, cu excepția primei ture de pază din acea noapte.

Paznicii erau Gray Mora și Zahra Balter.

Zahra a fost cea care i-a ochit pe intruși. După cum mi-a descris mai târziu, a văzut doi oameni alergând, clătinându-se, părând câteodată că se ridică unul pe altul. Dacă nu era împiedicatul acesta, Zahra ar fi tras un foc de avertisment, cel puțin. Dar, până să se deconspire, a vrut să vadă de cine sau de ce voiau să scape fugarii.

În timp ce scana dealurile din spatele lor, a tastat pe telefonul ei semnalul nostru pentru urgențe.

Cinci oameni îi fugăreau pe cei doi care se clătinau – cel puțin, cu ochelarii cu infraroșu, a putut vedea cinci. A continuat să caute și alții.

Unul dintre cei cinci a urlat, apoi a căzut, iar Zahra și-a dat seama că acela cu siguranță a dat peste marginea gardului nostru. În întuneric, tufișurile noastre cu spini nu arată atât de sălbatice. Sunt drăguțe dacă nu le atingi. Unele chiar vor fi acoperite de flori în curând. Dar agață îmbrăcămintea și carnea – și sfârtecă.

Cei patru companioni ai celui rănit au încetinit, au părut că ezită, apoi și-au reluat pasul grăbit, în vreme ce rănitul șchiopăta în urma lor.

Zahra și-a pus pușca pe foc automat și a tras o rafală scurtă în calea celor doi care alergau mai în față. S-au oprit busc și s-au

aruncat în tufele pline de spini și cactuși. Unul a început să tragă la nimereală în direcția Zahrei. S-au auzit strigăte de durere și înjurături răstite. Apoi, toți cinci au început să tragă. În Ghinda, în centru, puteam să auzim împușcăturile. Chiar și fără telefon, am fi știut că vin din zona situată în jurul postului de pază al Zahrei.

Zahra și Henry sunt cei mai vechi prieteni ai mei și le sunt sora-Schimbării, iar copiilor lor, Tabia și Russell, le sunt mătușa-Schimbării. Din acest motiv, nici nu l-am băgat în seamă pe Bankole când mi-a spus să stau în casă. Îmi amintesc cum m-am gândit că, dacă acesta era un raid de tipul celui de la Dovetree, a sta înăuntru ar fi însemnat să cerem să ni se dea foc.

Dar ceea ce se întâmpla acum nu semăna cu ceea ce s-a întâmplat la Dovetree. Nu era destul de mult zgomot. Nu erau suficienți atacatori. Părea mai degrabă un raid mic al unor derbedei, un raid cum nu mai avuseserăm parte de ani de zile.

Bankole și cu mine ne-am strecurat din casă împreună și ne-am îndreptat spre rulotă. Pe cea mai mare parte a traiectoriei fugii noastre, eram protejați în primă fază de masivitatea cabanei noastre, apoi de cea a școlii. Bănuiesc că de aceea Bankole nu a încercat atât de mult pe cât ar fi putut să mă determine să rămân în urmă. Nu puteam să fim văzuți, cu atât mai puțin să se tragă asupra noastră. Păstrăm rulota parcată în propriul ei loc, pe partea de sud a școlii. Este protejată acolo, în centrul comunității, iar în timpul zilei putem să-i întindem aripile solare și s-o lăsăm să-și reîncarce bateriile.

Harry Balter a ajuns la rulotă chiar în același timp cu mine și Bankole. A deschis o ușă laterală și toți trei ne-am înghesuit repede înăuntru.

Harry și cu mine ne familiarizaserăm cu computerele rulotei. În viața noastră dinainte, în sud, amândoi folosiserăm computerele părinților noștri. Eram ieșiți din comun. Cei mai mulți adulți din Ghinda nu atinseră niciodată sau chiar nu văzuseră vreun

computer înainte. Altora le este încă frică de ele. Până în acest moment, cu toate că transmitem mai departe cunoștințele noastre, încă ne numărăm printre cei foarte puțini care profită la maximum de ceea ce poate face rulota cu armele ei, cu manevrabilitatea și sistemele senzoriale.

Am pornit totul, iar Bankole ne-a condus înspre postul de veghe al Zahrei. În timp ce conduceam, am folosit ecranul cu infraroșu al rulotei ca să-i localizăm pe fiecare dintre intruși. Bankole este un șofer bun și, desigur, are și încredere în armura rulotei. Părea că nu îl deranjează deloc că oamenii aceia trăgeau în noi. De fapt, era o chestie bună că intrușii își iroseau gloanțele pe noi. Asta i-a provocat Zahrei o oarecare ușurare.

Apoi, ne-am uitat în jur și am decis că unul dintre intruși era mult prea aproape de Zahra – și se târa și mai aproape. Ar fi putut să încerce să scape, dar nu a făcut-o. Niciunul dintre ei nu a făcut-o. Ne-am asigurat că țintele pe care le identificaserăm erau, de fapt, ținte, adică nu propriii noștri oameni. Odată ce am fost siguri, i-am semnalat rulotei și am lăsat-o să tragă asupra lor. Pe lângă abilitatea de „a vedea" în întuneric prin infraroșu, lumină ambientală sau radar, rulota avea și un „auz" foarte bun și un simț al „mirosului" incorect proiectat. Acesta din urmă este bazat mai degrabă pe analiza spectroscopică decât pe mirosul propriu-zis, dar este un fel de analiză chimică la distanță. Poate fi folosit pe orice emite sau reflectă radiația electromagnetică (lumină) de un anumit tip.

Iar rulota avea suficientă memorie. Putea înregistra – și chiar o făcea – tot ceea ce se putea din fiecare din noi: vocile noastre, amprentele de la mâini și de la picioare, amprentele retinei, sunetele corpului și siluetele noastre în mare, în diferite poziții, pentru a putea ajuta la recunoașterea noastră și a nu ne împușca.

Când mașina a început să tragă, i-am lăsat monitoarele din față lui Harry. Nu aveam nevoie să văd nimic din ceea ar fi putut să mă facă inutilă, iar rulota nu mai avea nevoie de ajutor din partea mea. Odată ce ne-am aflat între Zahra și atacatori, am verificat-o

pe Zahra pe un monitor din spate. Era în viață și încă în postul ei. Stătea cu cea mai mare parte a corpului ei ascunsă în scobitura din spatele unui adăpost de piatră al cărui scop era să o protejeze. La ceva distanță, Gray Mora era încă în postul lui și în viață. Nu era implicat în asta, iar datoria lui era să își păstreze poziția și să păzească un alt posibil acces în Ghinda. Ne luase ceva timp până să învățăm să nu fim distrași de oamenii care ar putea să ne perturbe la intrare în timp ce prietenii lor se strecurau prin spate.

Intrusul cel mai apropiat de Zahra era mort. Potrivit mașinii, nu mai schimba chimia aerului în vecinătatea lui imediată, în modul în care putea semnala respirația, și nu se mișca. Odată ce rulota s-a oprit, abilitatea ei de a detecta mișcare era la fel de bună precum auzul ei. Puse împreună, puteam detecta respirația și bătaia inimii – sau absența lor. Am încercat să o păcălim – să o păcălim să ne confunde pe unul dintre noi care se prefăcea mort cu un cadavru real – și niciodată nu ne-a ieșit. Asta era liniștitor.

— Bine, a zis Harry, ridicând privirea de pe ecran. Cum e Zee?

— În viață, i-am răspuns. Sunt toți țintașii la pământ?

— La pământ și morți, toți cinci, a confirmat el, apoi a tras aer adânc în piept. Bankole, hai să o luăm pe Zahra.

— I-a dat cineva lui Gray undă verde? am întrebat.

— Eu am făcut-o, a răspuns Bankole. Știi, eu am următoarea tură. Într-o oră, aș fi înlocuit-o pe Zahra.

— Pentru restul nopții, am zis, cine intră de serviciu ar trebui să păzească din rulotă. Oricine ar fi acești indivizi, ar putea avea prieteni.

Bankole a aprobat din cap.

A oprit cât mai aproape de postul de pază al Zahrei, atât cât putea rulota să ajungă. Am mai aruncat o privire în jur, apoi Harry a deschis ușa. Înainte să putem să o strigăm, Zahra a țâșnit din adăpost și a sărit în rulotă. Sângera din partea stângă a feței și a gâtului, iar asta m-a luat prin surprindere. Dintr-odată, am simțit durere în

fața și gâtul meu, dar am reușit să nu reacționez. Obișnuință… Harry a înșfăcat-o pe Zahra și a strigat după Bankole.

— Sunt bine, a zis Zahra. Am fost lovită doar de piatra spartă când acei indivizi trăgeau. Zbura piatră peste tot.

M-am dus sus, să-i iau locul lui Bankole, iar el a mers în spate să o consulte. Sunt un șofer destul de decent acum, așa că am condus înapoi spre case.

— Preiau eu ce a mai rămas din tura Zahrei, am anunțat. Și pe a ta, Bankole. Cred că vei fi ocupat.

— Stai de pază din mașină! a ordonat Bankole, ca și cum nu făcusem aceeași sugestie eu însămi cu puțin timp înainte.

— Bineînțeles.

— Ce s-a întâmplat cu cei doi oameni pe care pușcașii îi fugăreau? a vrut să știe Zahra.

Cu toții ne-am uitat la ea.

— Se împleticeau înspre Ghinda, a continuat ea. Nu puteau să ajungă departe. Nu i-am împușcat. Erau deja răniți.

Acum era prima oară când aflam despre perechea de fugari. Zahra credea că sunt amândoi răniți și amândoi bărbați. Cu toate acestea, încă nu îi reperaserăm. Bineînțeles, nu ne uitaserăm înapoi înspre Ghinda pentru mai mulți intruși. Nici măcar nu folosiserăm ecranele din spate pentru a face asta. Stupid din partea mea!

Ne uitam în jur prin Ghinda acum și descopeream obișnuitele semne de viață – îndeajuns de multă căldură și ceva sunete venind dinspre case. Fără îndoială, oamenii urmăreau ce se petrece afară, dar, în miezul nopții, nu ar fi năvălit din case până nu aveau undă verde din partea noastră. Copiii mai mari erau atenți la cei mai mici, iar adulții ne urmăreau pe noi. Nimeni nu folosea vreo lumină și nici nu se mișca pe unde să fie văzut. Singurul sunet era acel al unui copil plângând din casa Douglas. Până și acela s-a oprit brusc.

Dacă acesta ar fi fost o simulare, ar fi fost un exercițiu bun.

Dar unde erau cei doi fugari? Se ascundeau? Își croiseră drum spre școală sau într-una dintre case? Se piteau în spatele vreunuia dintre copaci?

Erau înarmați?

— Nu cred că aveau arme, a spus Zahra când am întrebat-o.

Apoi, i-am reperat – sau am reperat ceva. Am condus într-acolo: spre cabana noastră, a lui Bankole și a mea.

— Mașina confirmă că sunt încă în viață, am anunțat. Nu se mișcă prea mult, iar Zee are dreptate. Nu sunt înarmați. Dar sunt în viață.

Fugarii erau Dan Noyer și o tânără. Din momentul în care am văzut-o – înaltă ca Dan, însă mai zveltă, drăguță, cu părul negru, cu o bărbie mică, ascuțită ca a lui Mercy –, am știut că trebuie să fie una dintre surorile lui. După cum s-a dovedit, era Nina Noyer.

Atât fratele, cât și sora fuseseră bătuți la sânge cu ambii pumni și cu altceva. Bankole zice că arată ca și cum ar fi fost biciuiți.

— Bănuiesc, a spus el cu adâncă amărăciune, că oamenii care nu au acces la zgărzile pentru condamnați au trebuit să se străduiască într-un fel – să apeleze la metode de tortură mai vechi.

Frate și soră, amândoi aveau urme de sfoară la încheieturile mâinii, la glezne și gât. De asemenea, Bankole spune că au fost abuzați sexual foarte mult. Fata i-a spus că au fost siliți să „o facă pentru bani cu străini". Dan a îndurat și mai multă bătaie decât Nina și amândoi aveau ceea ce Bankole numește „obișnuitele infecții și vătămări ale țesutului". Nina spune că a rămas însărcinată, dar într-o noapte, în timpul captivității sale, a avortat. Nici nu știuse ce se întâmplă, una dintre celelalte sclave a lămurit-o. Ei bine, bănuiesc că ar fi fost surprinzător dacă nu ar fi rămas însărcinată. Spre binele ei, mă bucur că a pierdut sarcina.

Iar Dan, cumva, a găsit-o, a salvat-o și a adus-o acasă, în ciuda urmăritorilor care îi fugăreau direct spre valea noastră. Cum a realizat un copil de 15 ani atât de multe?

Și, în final, ce preț va plăti? În final, mai conta?

Vineri, 18 martie 2033

— Așa nu se poate trăi, mi-a spus Bankole în dimineața aceasta, după ce a terminat cu îngrijirile pentru Dan și pe Nina.

Stătea la masă și și-a așezat capul pe brațe.

Îi preluasem tura, așa cum îi promisesem, pentru a-l lăsa să facă ceea ce putea pentru Dan și Nina. Allie și May îl ajutau, de vreme ce cu toții s-au alăturat familiei Noyer, având grijă de Kassia și Mercy de atât timp.

Bankole și-a petrecut cea mai mare parte a timpului cu cei doi pacienți și s-a găsit din nou în ipostaza de a lupta pentru viața lui Dan. Băiatul s-a oprit din respirat de două ori, iar Bankole l-a readus la viață. Dar, în cele din urmă, trupul cel tânăr, cândva puternic și sănătos, pur și simplu a cedat. Avusese parte de incredibil de multe abuzuri în ultimele luni.

— Inima lui a cedat, a continuat Bankole. Dacă aș fi avut mai mult echipament modern, poate… La naiba, Olamina, vezi acum de ce am nevoie să ies de aici și să te scot și pe tine de aici?

— Chiar a murit? am șoptit, nevenindu-mi să cred – nevrând să cred.

— A murit. E strigător la cer! Un băiat tânăr ca el…

— Cum este sora lui?

— Nu era atât de rău bătută cum era el. Cred că o să fie în regulă.

Va fi? După tot ceea ce se întâmplase? Mă îndoiesc. Bankole și cu mine am rămas tăcuți pentru o vreme, fiecare cu gândurile lui. Ce ar fi însemnat pentru Dan că își salvase sora, chiar dacă

nu putuse să se salveze pe el însuși? Și-a imaginat vreodată acest lucru? Ar fi fost cumva în regulă? Îndeajuns?

— Unde este cealaltă soră, Paula? am întrebat. Ce s-a întâmplat cu ea?

Bankole a suspinat.

— Moartă. Ceva probleme pe drum în nord, în zona Trinidad. Trei oameni au încercat să o fure. Au fost prinși. Proprietarii ei și hoții au deschis focul și ea s-a aflat la mijloc. Nina spune că proprietarii ei nu au făcut altceva decât să o blesteme pentru că s-a aflat la mijloc și a fost ucisă. I-au lăsat trupul printre stânci, la ocean. Nina a spus că Paula a iubit marea când familia a văzut-o pentru prima dată, anul trecut. A spus că speră ca mareea să o poarte departe.

Am clătinat din cap. Bankole s-a ridicat și s-a dus să se întindă în pat.

— Dar Dan a reușit, am spus eu mai mult pentru mine decât pentru el. Și-a găsit sora și a adus-o acasă. Era *imposibil*, dar a făcut-o!

— Rahat, a zis Bankole și s-a întors cu fața la perete.

Acum, ziua cea lungă a luat sfârșit.

Am curățat câmpul de bătălie de pe panta dealului și am aruncat piper măcinat peste părți din acesta, astfel ca orice miros de sânge care încă stăruia să nu atragă atenția câinilor sălbatici.

Am adunat morții, le-am controlat corpul și, după întuneric, i-am înconjurat cu bucăți de lemn, i-am îmbibat în ulei pentru lampă și i-am ars. Facem o muncă minuțioasă și fumul este mai greu de observat noaptea – mai puțină tentație pentru scormonitorii de gunoaie și curioși.

Urăsc să fac asta – să îngrop morți. Bineînțeles, indiferent că sunt morții noștri sau ai altora, trebuie făcută treaba asta, dar o urăsc. Pe Dan l-am ars separat de atacatorii lui. Chiar eu am dat foc rugului său. Allie a ales versetul și l-a rostit. Vom avea o slujbă

completă pentru Dan când Nina se va simți suficient de bine ca să participe. Pentru moment, totuși, cred că Allie a făcut alegerea potrivită:

Ca vântul,
Ca apa,
Ca focul,
Ca viața,
Dumnezeu
E atât creativ, cât și distructiv,
Cerând și cedând,
Sculptor și lut.
Dumnezeu
Este Potențial Infinit.
Dumnezeu
Este Schimbare.

Ceilalți morți – intrușii – erau patru bărbați și o femeie, toți în jur de 20 sau 30 și ceva de ani. Erau murdari și zgâriați, dar bine îmbrăcați, bine înarmați, înstăriți. Aveau mulți bani canadieni în buzunare. Erau stăpâni de sclavi? Traficanți de droguri? Hoți? Copii de bani gata care au avut aroganța de a sta printre săraci? Nici măcar Nina nu știa cu siguranță. Ea și cu Dan evadaseră de la primii lor răpitori și se aflau pe autostradă, îndreptându-se spre Ghinda, când acest nou grup i-a reperat și le-a luat urma.

Intrușii nu aveau cărți de identitate la ei și nici măcar un schimb de haine. Aceasta însemna că aveau case sau o așezare de vreun fel în apropiere. Ne-am gândit la asta și am hotărât să le ardem hainele împreună cu corpurile. Erau de o calitate mult mai bună decât ale noastre – mai noi, mai la modă și mai scumpe. Dar dacă le purtam, puteau fi recunoscute în vreuna dintre piețe.

Și încă un lucru: doi dintre intruși purtau hanorace negre cu cruci albe brodate pe ele – brodate, nu imprimate. Nu erau

tunicile lungi pe care Aubrey Dovetree le menționase, dar erau imitații interesante. Intrușii erau niște bandiți de vreun fel care deciseră că era la modă să arăți ca oamenii lui Jarret.

Armele intrușilor sunt, ca ale noastre, de calitate bună, puști automate, cu laser, bine întreținute. Una este nemțească, alta e americană, iar cele trei mai noi sunt rusești. Toate sunt ilegale ca naiba și frecvente ca portocalele. Le vom piti în ascunzătorile noastre răspândite prin munți. Singurul lucru pe care l-au avut și pe care îl vom păstra la noi și îl vom folosi, pentru că aveam nevoie, era o parte din bani. Cea mai mare parte a lor va merge și ea în ascunzătorile noastre. Sunt toți folosiți și șifonați și de neidentificat. Faptul că sunt atât de mulți, mai mult per persoană decât orice grup dintre noi ar purta asupra lui, denotă că acești oameni erau fie bogați, fie implicați într-o activitate ilegală profitabilă – sau ambele variante.

Ei bine, acum erau morți. Oamenii dispar în această lume. Chiar și oamenii bogați, ieșiți pentru distracție și un profit mai mare, dispar. Se întâmplă tot timpul.

10

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Putem,
Fiecare dintre noi,
Să facem imposibilul
Atât Timp cât ne putem convinge
Că a mai fost făcut.

Viața la Ghinda însemna multă muncă fizică. Acest lucru spune multe despre lumea de la începutul anilor 2030, având în vedere că cei mai mulți oameni care au dat întâmplător peste comunitate au decis să facă parte din Sămânța Pământului și să rămână. Aceasta fiind situația, cu siguranță că familiei Peralta i-a trebuit multă voință ca să decidă să plece. Poate că existau mai multe motive pentru plecarea lor decât menționează mama, dar nu am reușit să aflu dovezi în acest sens. Se poate ca familia Peralta chiar să nu fi fost de acord cu sentimentele religioase și politice ale celorlalți din Ghinda. Se poate, de asemenea, să fi fost înspăimântați de modul în care se desfășura situația politică din țară. Aveau motive să fie.

Pe de altă parte, nu sunt deloc surprinsă că unchiul Marc a plecat. Chiar nu era loc pentru el în Ghinda. Era „micuțul frate al Olaminei" sau, cum spunea mama, un băiat simpatic. Ar fi putut să se însoare și să întemeieze o familie într-o altă cabană micuță. Însă ar fi fost intolerabil pentru el. Era un salvator al lumii, până la urmă, la fel ca mama. Sau nu ca ea, de vreme ce Pământul era singura lume care-l interesa. La fel ca și familia Peralta, se afla într-un dezacord religios și politic cu cei din Ghinda și, la fel ca familia Peralta, probabil că a fost înțelept să plece atunci când a făcut-o.

Am rămas cu impresia că mama nu a prea băgat de seamă faptul că era însărcinată. Nu e ca și cum i-ar fi displăcut ideea. Nu există niciun semn că i-ar fi displăcut. Pur și simplu, o ignora. Trebuia să nască în iulie. În perioada dintre momentul în care a alergat la lupta cu bandiții care îi fugăreau pe Dan și Nina Noyer și cel în care literalmente m-a născut, a muncit din greu să dezvolte atât vânzarea angro pentru Ghinda, cât și vânzările cu amănuntul. Era atât de bună la acestea, încât, până să mă nasc, comunitatea era în plin proces de negociere pentru cumpărarea încă unei rulote. Până la urmă, chiar au cumpărat-o. Cei mai mulți oameni erau stresați că exista doar o rulotă. Travis și cu ajutoarele lui păstraseră rulota veche funcționabilă și nu fuseseră nevoiți să cheltuiască mulți bani cu ea, de vreme ce ei înșiși făceau reparațiile, dar un accident major ar fi scos de pe piață întreaga comunitate – sau, cel puțin, afară din noile afaceri.

Cu două rulote – deja începutul unei flote –, mama abia aștepta ceea ce ea considera a fi un viitor asigurat, plăcut și rezonabil. A început să se gândească mai puțin la Ghinda și mai mult la Sămânța Pământului – la răspândirea Seminței Pământului către grupuri întregi de noi oameni. A scris de mai multe ori în jurnalul ei că spera să folosească misionari pentru a face convertiri în orașele și orășelele din jur și să edifice comunități complet noi ale Seminței Pământului – clone pentru Ghinda.

Cred că îi plăcea această idee în mod deosebit. Chiar își imagina nume pentru clonele Ghindei, asemenea unei fetițe care se gândește la nume pentru copiii imaginari pe care speră să îi aibă într-o zi. Exista o Aluna, un Pin, o Manzanita, o Floarea-Soarelui, o Migdala... „Ar trebui să fie comunități mici”, spunea ea. „Nu mai mult de câteva sute de oameni, niciodată mai mult de o mie. O comunitate a cărei populație depășește o mie ar trebui să se împartă și să fie «părintele» unei noi comunități”.

În comunitățile mici, credea ea, oamenii sunt mult mai responsabili unii față de ceilalți. E mai greu să scapi cu un comportament neadecvat grav, e chiar mai greu chiar să îl și adopți,

când toată lumea care te vede știe cine ești, unde locuiești, cine îți este familia și dacă ai vreo treabă să faci ceea ce faci.

Mama mea nu era o femeie nerealistă – în afară de credința ei în Sământa Pământului. Acesta este motivul, cred, pentru care oamenii din Ghinda aveau o asemenea încredere în ea. Era practică, directă, corectă, onestă și îi plăceau oamenii. Îi plăcea să lucreze cu ei. Era un lider de comunitate mult peste medie. Dar dedesubtul tuturor acestora se afla întotdeauna Sământa Pământului și o dorință, o obsesie care era mult mai puternică decât și-ar fi imaginat cineva vreodată. Oamenii care sunt inteligenți, ambițioși și, în același timp, se află în strânsoarea obsesiilor ciudate pot fi periculoși. Când ele apar, inevitabil complică lucrurile.

În *Prima carte a viilor*, mama spune: „Geniul este, în esență, adaptabilitate și obsesie perseverentă, pozitivă. Fără perseverență, ceea ce rămâne este un entuziasm al momentului. Fără adaptabilitate, ceea ce rămâne poate fi canalizat într-un fanatism distrugător. Fără o obsesie pozitivă, nu mai rămâne nimic."

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Vineri, 22 iulie 2033

Pe 20 iulie, am împlinit 24 de ani. Mai important este că în acea zi s-a născut fiica mea: Larkin Beryl Ife Olamina Bankole.

I-am pus toate acele nume, săraca mititică. „Larkin" este din aceeași rădăcină cu „Lauren" și numele tatălui meu, „Laurence". Toate cele trei nume derivă din „Laurel", adică „dafin" sau „laur", ca să evocăm obiceiul antic grecesc de a-i recompensa pe cei victorioși cu cununi din frunze de laur. Și mai există o similitudine plăcută între „Larkin" și „lark"[1], numele unei păsări cântătoare pe care nici Bankole, nici eu nu am văzut-o sau auzit-o vreodată, dar a cărei voce, am citit, este minunată. Plănuisem să o numesc

[1] „Ciocârlie". (n.tr.)

pe fiica noastră Larkin chiar înainte ca aceasta să se nască de ziua mea și a tatălui meu. Ce conexiune încântătoare! Trei generații cu începutul pe 20 iulie este mai mult decât o coincidență. Este aproape o tradiție.

„Beryl"[1] a fost numele mamei lui Bankole. El și cu mine ne-am tot ciondănit asupra lui luni de zile și știusem că va apărea undeva în numele întreg al fetei noastre. Atât timp cât nu era primul ei nume, era suportabil. Avea un înțeles denotativ bun. Berilul este un mineral foarte dur, incolor sau opac care, când este bine modelat și șlefuit, are un mare potențial de a fi frumos. Smaraldul e un tip de beril.

„Ife" este un nume din limba yoruba pe care l-am ales ca să meargă cu cele două nume yoruba ale noastre – din moment ce bunicul meu și tatăl lui Bankole aleseseră să ia prenume yoruba în anii '60. „Ife" a fost ideea lui Bankole. Nu îmi aduceam aminte de el. Ne-am pus cap la cap amintirile legate de numele yoruba și, imediat ce Bankole a venit cu „Ife", ni s-a părut potrivit amândurora. Înseamnă „iubire", mi-a explicat Bankole.

Și, bineînțeles, „Olamina" și „Bankole". Atât de multe nume pentru o singură fetiță! Când o să fie mai mare, fără îndoială că le va păstra câteva dintre ele și va renunța la celelalte.

Este întreagă și frumoasă și sănătoasă și o iubesc mai mult decât mi-aș fi închipuit vreodată. Încă am dureri și sunt obosită, dar nu mai contează. Cântărește trei kilograme și jumătate, are un apetit mare și o voce bună, puternică.

Bankole stă jos acum, ținând-o în brațe în timp ce doarme – ținând-o și uitându-se la ea, legănând-o în balansoarul din lemn frumos ornat, pe care Gray Mora a plătit-o pe Allie Gilchrist să îl facă pentru el. Lui Gray îi place să construiască lucruri mari: cabane, depozite, clădiri de orice tip. Le proiectează, organizează construcția și lucrează la ele. Atât timp cât construiește ceva, este

---

[1] „Beril". (n.tr.)

un om fericit. Școala este lucrarea lui și, dacă ar fi mai mândru de aceasta decât este, ar fi imposibil cu el. Dar lasă proiectarea și construirea lucrurilor mici, mobila mai ales, pe seama lui Allie Gilchrist.

Ea a învățat singură meșteșugul, nu doar citind cărți găsite, ci și desfăcând în bucăți mobila recuperată ca să vadă cum a fost făcută. Acum, în târguri, vinde scaune, mese, dulapuri, cufere, jucării, unelte și obiecte decorative pe care le face – și primește bani buni pentru ele. Fiul ei, Justin, are doar nouă ani, dar deja a făcut-o fericită nespus prin faptul că a luat meseria de la ea, învățând-o și bucurându-se de ea. May și fetele Noyer au început și ele să învețe meșteșugul, deși May este mai interesată de împletirea ierbii, a rădăcinilor, scoarței și a altor fibre, pe care le transformă în covorașe, coșuri și sacoșe.

Acum patru ani, după ce Bankole l-a adus pe lume primul fiu al lui Gray, acesta i-a plătit lui Allie să-i facă un balansoar frumos pentru „domnul doctor". Gray și Bankole nu se înțeleseră prea bine la început – din vina lui Gray, iar el o știa. Pretindea că este disprețuitor față de Bankole – „un bătrân sub papuc!" – când, de fapt, vârsta, educația și demnitatea lui Bankole îl intimidau.

Până când nevasta lui Gray a rămas însărcinată cu primul lor băiat, cei doi bărbați abia de își vorbeau. Apoi, Bankole a avut grijă de Emery în timpul sarcinii și în timpul nașterii dificile a lui Joseph – nu era întors cu capul în jos. După aceasta, minunatul scaun din stejar, înmânat într-o tăcere fără emoții, îi servise lui Gray drept ofertă de pace. Acum, Bankole stă în el legănându-se, uitându-se la fața adormită a fiicei sale, atingând-o ca și cum nu poate să creadă cu adevărat că este ceva real și, totuși, ca și cum este ceva mai real, mai important decât orice pe lumea aceasta.

Se pare că s-a molipsit de la Adela Ortiz. Bankole spune că Larkin arată exact cum arăta sora lui mai mică când era bebeluș. Aceasta era sora ale cărei oase le-am găsit când am ajuns aici. Oasele ei, ale bărbatului ei, ale copiilor ei. După moartea lor, Bankole cu siguranță s-a simțit rupt de viitor, de orice nemurire

a cărnii, a genelor. Nu avea alte rude. Acum, avea o fiică. Nu sunt sigură că își dă seama cât de mult timp a zâmbit în ultimele zile…

Duminică, 24 iulie 2033

Astăzi, am Întâmpinat-o pe Larkin în comunitate – în Ghinda și în Sământa Pământului.

Până acum, am fost cea care îl Întâmpina pe fiecare copil sau adult adoptat. Nu conduc Adunarea în fiecare duminică, dar l-am Întâmpinat pe fiecare nou-venit. Până acum, se așteaptă asta de la mine – este ceva ce *ar trebui* să fac eu. Însă, de data aceasta, l-am rugat pe Travis să conducă ceremonia. Și, bineînțeles, i-am rugat pe Harry și Zahra să stea alături de noi. Bankole și cu mine suntem deja sora și fratele Schimbării și mătușa și unchiul Schimbării pentru copiii lor. Acum, merge în sens invers la fel de bine. Fiecare stăm pregătiți pentru a fi părinți pentru copiii altora. Soții Balter sunt cei mai vechi prieteni ai mei și am încredere în ei, dar sper că promisiunile pe care ni le-am făcut unii altora nu vor trebui niciodată să fie ținute.

Devenim o comunitate cu mult mai adevărată, cumva, acum că multora dintre noi li s-au născut copii aici… acum că și au am adus pe lume un copil aici.

Larkin Beryl Ife Olamina Bankole,
Noi, oamenii tăi,
Te întâmpinăm…

Sâmbătă, 30 iulie 2033

— Nu cred că înțelegi cu adevărat ceea ce simt, mi-a spus Bankole noaptea trecută, în timp ce se așeza să mâncăm cina pe care o păstrasem caldă pentru el.

A fost în tura de seară de pază, stând jos cu binoclul și panoramând muntele unde putea vedea dacă vreo nouă gașcă de derbedei se apropia să îi distrugă familia. Este mai serios ca niciodată în privința menținerii pazei 24 de ore din 24, dar, pentru fiecare dintre noi, a sta de pază este încă o îndatorire obositoare. Nu m-am așteptat să se întoarcă acasă într-o formă bună, dar era încă suficient de extaziat în calitatea de nou tată ca să fie prea țâfnos.

— Doar așteaptă până ce Larkin va începe să-l trezească mai des, m-a avertizat Zahra.

Fără îndoială, are dreptate.

Bankole s-a așezat la masă și a suspinat.

— Până să te cunosc pe tine, a zis, erau momente în care mă simțeam ca și cum aș fi fost deja mort.

S-a uitat la mine, apoi la leagănul lui Larkin, care dormea, plină de lapte și, până în acel moment, uscată.

— Cred că m-ai salvat, a continuat. Vreau să mă lași să te salvez și eu.

Iar asta... Oamenii din Halstead își găsiseră un alt medic, dar nu îl plăceau. Ba chiar aveau îndoieli dacă este medic cu adevărat. Bankole credea că acela ar putea avea ceva pregătire medicală, dar că era mai puțin sau altceva decât un medic calificat. Avea doar vreo 35 de ani, iar zilele acestea, aproape toți medicii tineri – cei sub 50 de ani – lucrau în orașe, orășele privatizate sau deținute de străini ori la ferme imense. Acolo, puteau câștiga suficient pentru a-i oferi familiei lor o viață bună, iar poliția companiei îi ținea în siguranță în fața derbedeilor jefuitori sau a săracilor disperați. Trebuia să fie ceva în neregulă cu un medic de 35 de ani care încă își căuta un loc unde să-și agațe diploma.

Bankole credea că o persoană bolnavă sau rănită ar fi mai în siguranță în mâinile lui Natividad ori Michael decât cu Babcock, noul „medic" din Halstead. Îi avertizase pe câțiva dintre prietenii lui din Halstead, iar ei i-au dat de înțeles că încă suntem bineveniți. Ei nu se îndoiau de pregătirea medicală a lui Bankole și îl

preferau pe el. Iar Bankole încă voia să mă salveze ducându-mă să trăiesc printre ei.

— Ghinda este o comunitate de oameni care s-au salvat unii pe alții prin tot felul de căi, i-am spus. Ghinda este acasă.

S-a uitat din nou la mine, apoi a început să se ocupe de mâncare. Era târziu, eu deja mâncasem. Îmi luasem copilul și mă dusesem să mănânc cu Zahra, Harry și copiii lor. Iar acum stăteam cu el, sorbind din ceaiul fierbinte de mentă cu miere și savurând liniștea. Focul din soba noastră de lemne, antică, reciclată, aproape se stinsese, dar corpul din fontă al sobei era cald încă, iar noaptea de iulie nu era friguroasă. Foloseam trei lămpi mici cu ulei pentru lumină. Nu era nevoie să consumăm electricitate. Lumina lămpii era caldă și pâlpâia.

Priveam fix în întuneric, bucurându-mă de apropierea tăcută a familiei, mulțumită și somnoroasă, până când Bankole a vorbit din nou.

— Știi, a rostit el, mi-a luat mult timp să am încredere în tine. Păreai atât de tânără, atât de vulnerabilă și idealistă. Și, cu toate astea, atât de periculoasă și înțeleaptă.

— Poftim?

— E-adevărat. Erai un fel de contradicție. Încă ești. Am crezut că vei depăși această stare. În schimb, am ajuns să mă obișnuiesc cu asta – aproape.

Chiar ne cunoaștem după șase ani. Adeseori, pot să aud nu numai ce spune, dar și ce nu spune.

— Și eu te iubesc, i-am zis, nu chiar zâmbind.

Nici el nu și-a dat voie să zâmbească. S-a aplecat în față, cu antebrațele pe masă, și a vorbit cu o intensitate tăcută.

— Vorbește cu mine, fată dragă. Spune-mi exact ce vrei să faci în acest loc, cu acești oameni. Lasă teologia, măcar de data asta, și dă-mi niște planuri pas cu pas, ceva rezultate materiale pe care speri să le atingi.

— Dar le știi, am protestat.

— Nu sunt sigur că le știu. Nu sunt sigur că *tu* le știi. Spune-mi.

Am înțeles că își căuta motive ca să își reevalueze poziția. Tot mai credea că ar trebui să părăsim Ghinda, că am putea fi în siguranță doar într-un orășel mai mare, mai bogat, înființat de mai mult timp.

— Convinge-mă, a insistat el.

Am tras aer în piept, lung, neregulat.

— Vreau ceea ce se întâmplă, i-am răspuns. Vreau ca noi să continuăm să creștem, să devenim mai puternici, mai bogați, să ne educăm pe noi și pe copiii noștri, să ne îmbunătățim comunitatea. Acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le facem pentru moment și pentru viitorul apropiat. În timp ce creștem, vreau să ne trimitem cei mai buni și mai inteligenți copii la licee și școli profesionale, ca să ne poată ajuta la rândul lor, iar pe termen lung să ajute țara, lumea să se pregătească pentru Destin. În același timp, vreau să-i trimit în lume pe credincioșii noștri care au înclinații misionare – să-i trimit în grupuri de familie pentru a pune bazele Caselor de Adunare ale Seminței Pământului în comunitățile care nu sunt Sămânța Pământului. Vor educa, vor acorda îngrijiri medicale, vor modela noile comunități ale Seminței Pământului în interiorul orașelor și orășelelor și îi vor face pe oamenii din jurul lor să se concentreze asupra Destinului. Și vreau să înființez noi comunități Sămânța Pământului, precum Ghinda: formate din oameni adunați de pe autostrăzi, din așezările ilegale, de oriunde. Unii vor dori să rămână unde se află și să se alăture Seminței Pământului în felul în care li s-ar alătura metodiștilor sau budiștilor. Unii vor avea nevoie să se alăture unei comunități mai apropiate din punct de vedere geografic, emoțional, intelectual.

M-am oprit și am tras adânc aer în piept. Cumva, nu îndrăznisem să-i spun nimănui atât de multe despre planurile mele. Lucrasem la ele în mintea mea, am scris despre ele, am vorbit despre ele pe fragmente și fragmențele în fața grupului, la Adunare, dar nu le-am asamblat niciodată într-un tot, pentru ei.

Poate că asta a fost o greșeală. Problema era că ne concentraserăm atât de mult pe supraviețuirea imediată, pe rezolvarea problemelor evidente, pe afacere, pe pregătirea viitorului apropiat. Și mi-a fost frică să nu sperii lumea cu prea multe planuri mari. Cel mai rău, m-am temut să nu par ridicolă. *Este* ridicol pentru o persoană ca mine să aspire să facă lucrurile pe care aspir să le fac. Știu asta. Întotdeauna am știut-o. Nu m-a oprit niciodată.

— Suntem la început, am zis, gândind în timp ce vorbeam. Este ca și cum Sămânța Pământului ar fi doar un prunc, precum Larkin – „o mică sământă". În acest moment, suntem foarte ușor de eliminat. Asta mă îngrozește. De aceea trebuie să creștem și să ne răspândim – să ne facem mai puțin vulnerabili.

— Însă dacă te-ai duce la Halstead, a început Bankole, dacă te-ai muta acolo…

— Dacă m-aș duce la Halstead, s-ar putea ca sământa de aici să moară.

Am făcut o pauză, m-am încruntat, apoi am continuat:

— Iubitule, este la fel de improbabil să părăsesc Ghinda acum pe cât este să o părăsesc pe Larkin.

Asta a părut să îl zdruncine puțin. Nu știu de ce, după tot ce i-am spus deja. A scuturat din cap și s-a așezat, privindu-mă fix câteva secunde.

— Și cum rămâne cu președintele Jarret?

— Ce-i cu el?

— Este periculos. Faptul că este președinte va conta, chiar și pentru noi. Sunt sigur de asta.

— Noi nu suntem nimic pentru el, prea mici, prea nesemnificativi…

— Adu-ți aminte de Dovetree.

Dovetree era ultimul lucru de care doream să-mi amintesc. La fel și cazul candidatului la Senatul statului, pe care l-a menționat Marc. Ambele cazuri erau reale și, probabil, amândouă reprezentau

un pericol pentru noi, dar ce puteam să fac în privința asta? Și cum aș putea să las ca frica de ei să mă oprească?

— Țara asta are mai mult de 250 de ani, am spus. A mai avut lideri răi. Le-am supraviețuit. Va trebui să observăm ce face Jarret, să ne schimbăm unde este necesar, să ne adaptăm, poate să fim mai liniștiți pentru o perioadă. Dar întotdeauna ne-am adaptat în funcție de schimbări. Întotdeauna o vom face. Dumnezeu este Schimbare. Dacă va trebui să începem să spunem „Trăiască Jarret" și „Dumnezeu să binecuvânteze America Creștină", atunci o vom face. El este temporar.

— Și noi suntem. Iar a trăi cu el nu va fi ușor.

M-am aplecat înspre el.

— Vom face ceea ce va trebui să facem, indiferent cine încălzește scaunul din Biroul Oval. Ce șansă avem? Chiar dacă fugim și ne ascundem în Halstead, tot vom fi vulnerabili în fața lui Jarret. Și nu vom avea prieteni buni în jurul nostru care să ne ajute, să mintă pentru noi dacă este necesar, să riște pentru noi. În Halstead vom fi străini. Vom fi reperați ușor și învinovățiți și răniți. Dacă justițiarii nebuni sau chiar polițiști de vreun fel vin și întreabă de noi și ne acuză de vrăjitorie sau altceva, Halstead ar putea decide că aducem mai multe necazuri decât merităm. Dacă lucrurile merg prost, îmi vreau prietenii lângă mine. Aici, în Ghinda, dacă nu putem salva nimic, cel puțin putem să muncim împreună pentru a ne salva unul pe altul. Am mai făcut asta înainte.

— Ce va veni nu seamănă cu nimic din ceea ce am avut de înfruntat înainte, a replicat Bankole.

Umerii i s-au coborât și l-am auzit oftând.

— Nu știu ca țara aceasta să fi avut vreodată un lider atât de rău ca Jarret – sau atât de rău pe cât poate deveni Jarret. Ține minte asta! Acum, că ești mamă, va trebui să renunți la o parte din gândirea legată de Sămânța Pământului și să te gândești la copilul tău. Vreau să te uiți la Larkin și să te gândești la ea de fiecare dată când vrei să iei o decizie măreață.

— Nu mă pot abține, am spus. Aici nu este vorba despre decizii mari. Este vorba tocmai despre ea și viitorul ei.

Mi-am terminat ceaiul.

— Știi, am continuat, o lungă perioadă de timp mi-a fost groază – pe cuvânt că mi-a fost groază – să mă gândesc că Destinul însuși este atât de mare, de complex, de departe de viața pe care o trăiam sau de orice aș putea vreodată genera de una singură, atât de departe de orice care ar fi putut părea posibil. Mi-l amintesc pe tata spunând cum crede că până și acel program spațial mic, demn de milă și pe care tocmai l-am aruncat la gunoi este stupid și greșit și o imensă pierdere de bani.

— Avea dreptate, a spus Bankole.

— *Nu avea dreptate*! am șoptit, emoțiile mele luând foc.

După un moment, am zis:

— Avem nevoie de stele, Bankole. *Avem nevoie de un scop!* Avem nevoie de imaginea pe care Destinul ne-o oferă despre noi ca specie în creștere, hotărâtă. Avem nevoie să devenim specia adultă care Destinul ne poate ajuta să devenim! Dacă vrem să fim orice altceva decât dinozauri liniștiți care evoluează, se specializează și mor, atunci avem nevoie de stele. De aceea Destinul Seminței Pământului va prinde rădăcini printre stele. Știu că nu vrei să asculți versete chiar acum, dar acela este... o cheie esențială pentru noi, pentru ființele umane. Când nu avem un scop dificil, de lungă durată, pentru care să depunem eforturi, ajungem să ne luptăm unii cu alții. Ne distrugem între noi. Avem aceste perioade haotice, apocaliptice de nebunie criminală.

M-am oprit pentru o clipă, apoi mi-am permis să spun ceva ce nu-i mai spusesem nimănui. Avea dreptul să audă.

— La început, când le-am zis oamenilor despre Destin și cei mai mulți au râs, mi-a fost frică. Mi-am făcut griji că nu pot să fac asta, că nu pot să ajung la oameni și să-i fac să vadă adevărul. Mai târziu, când oamenii din Ghinda au început să accepte toate învățăturile Seminței Pământului, cu excepția Destinului, m-am

îngrijorat și mai mult. Oamenii par dornici să creadă în tot felul de lucruri stupide – magie, supranatural, vrăjitorie... Dar nu am putut să-i determin să creadă în ceva real, în ceva pe care l-ar putea face să fie real cu propriile lor mâini. Acum... acum cei mai mulți oameni de aici acceptă Destinul. Cred în mine și mă urmează și... să fiu a naibii dacă nu mă îngrijorez încă și mai mult.

— Niciodată nu mi-ai spus asta.

Bankole s-a întins și mi-a luat mâinile între ale lui.

— Ce aș putea să spun? Că eu cred în Sămânța Pământului, dar încă mă îndoiesc de propriile mele abilități? Că mi-e frică tot timpul?

Am suspinat.

— Aici intervine încrederea, bănuiesc. Întotdeauna vine mai devreme sau mai târziu, în orice sistem de credințe. În acest caz, este principiul „Ai credință și muncește pe brânci". Ai credință și pune-i să muncească pe brânci pe al naibii de mulți oameni. Îmi dau seama de toate acestea, dar tot îmi este frică.

— Crezi că se așteaptă cineva de la tine să știi totul?

Am zâmbit.

— Bineînțeles că da. Ei nu cred că le știu pe toate și nu m-ar plăcea prea mult dacă ar fi așa, dar, cumva, se așteaptă la asta. Logica nu este implicată în sentimente ca acestea.

— Nu, nu este. Presupun că logica nu este implicată nici în încercarea de a găsi o nouă religie, ca mai apoi să ai dubii în privința ei.

— Dubiile mele sunt personale, am zis. Știi asta. Mă îndoiesc de mine, nu de Sămânța Pământului. Îmi fac griji că poate nu voi fi în stare să transform Sămânța Pământului în ceva mai mult decât o altă mică sectă.

Am clătinat din cap.

— S-ar putea întâmpla. Sămânța Pământului este adevărată – este o colecție de adevăruri, dar nu există nicio regulă care să spună

că trebuie să și izbândească. Putem oricând să o dăm în bară. Eu pot oricând să o dau în bară. Sunt atât de multe de făcut...

Bankole a continuat să mă țină de mâini și mi-am dat voie să continui să vorbesc, să gândesc cu voce tare.

— Mă întreb câteodată dacă voi reuși. S-ar putea să îmbătrânesc și să mor fără să văd Sămânța Pământului cum crește așa cum ar trebui, fără să părăsesc eu însămi Pământul sau fără să îi văd pe alții plecând, poate chiar fără concentrarea unei atenții serioase asupra Destinului. Există atât de multe secte mici – precum viermii de pământ, răsucindu-se și hrănindu-se, formându-se și separându-se și neajungând nicăieri.

— Voi muri fără să văd rezultatele celor mai multe dintre eforturile tale, a reflectat Bankole.

Am tresărit, m-am uitat la el, apoi am zis:

— Ce?

Niciodată nu știu ce să spun când începe să vorbească în felul acesta. Mă sperie – pentru că, bineînțeles, este adevărat.

— Ascultă-mă, mi-a spus el. Tu chiar crezi că poți să îți petreci viața – viața ta, fată dragă! – zbătându-te și riscându-ți viața, poate chiar riscând și viața copilului nostru, pentru o... o cauză a cărei împlinire tu... probabil că nu vei mai trăi ca să o vezi? Chiar trebuie să faci așa ceva?

Îl simțeam cum se abține, încercând din greu să mă descurajeze fără să mă jignească.

Mi-a lăsat mâinile, apoi și-a mutat scaunul mai aproape de mine. Și-a pus brațul în jurul meu.

— Este un vis bun, fată dragă, dar asta e tot ce este: un vis. Știi asta la fel de bine ca mine. Ești o persoană inteligentă. Cunoști diferența dintre realitate și fantezie.

M-am sprijinit de el.

— Este mai mult decât un vis bun, iubitule. Este corect. Este adevărat! Și este foarte mare și dificil și de lungă durată, iar în ceea ce privește banii, este, probabil, atât de lipsit de profit, încât

va fi nevoie de toată credința religioasă puternică pe care noi, ființele umane, o putem strânge pentru a-l face să se îndeplinească. Este ceva ce omenirea nu a mai făcut niciodată până acum. Iar dacă nu îl pot avea și dacă nu pot ajuta ca el să se îndeplinească….

Spre surprinderea mea, am simțit că sunt pe punctul de a-mi da lacrimile.

— Dacă nu pot să-i dau brânciul de care are nevoie, dacă nu pot trăi ca să-l văd cum reușește…

Am făcut o pauză, înghițindu-mi emoția.

— Dacă nu pot trăi ca să-l văd cum reușește, atunci poate că Larkin va reuși!

Am simțit cuvintele ca aproape imposibil de rostit. Nu era o idee nouă pentru mine că s-ar putea să nu trăiesc suficient cât să văd Destinul îndeplinit. Dar acum ideea aceasta părea nouă. Acum, Larkin făcea parte din Destin și el părea nou și real. Îl simțeam adevărat. Mă făcea frenetică în interior, gândurile mele sărind de colo-colo. Mă simțeam ca și cum nu știam ce să fac.

Dintr-odată, am simțit nevoia să mă duc lângă pătuțul lui Larkin și să mă uit la ea și să o țin în brațe. Nu m-am clintit. M-am sprijinit de Bankole, tulburată, tremurând.

După un timp, el mi-a zis:

— Bine ai ajuns la maturitate, fată dragă.

Atunci, chiar am plâns. Am stat acolo cu lacrimile curgându-mi pe față. Nu m-am putut opri. Nu am scos niciun sunet, dar, bineînțeles, Bankole a observat și m-a ținut în brațe. La început, am fost îngrozită și dezgustată de mine. Eu nu fac asta. Eu nu plâng în brațele oamenilor. Niciodată nu am fost genul acesta de persoană. Am încercat să mă smulg de lângă Bankole, dar el m-a ținut. Este un bărbat puternic.

Și eu sunt puternică și înaltă, dar pur și simplu și-a înfășurat brațele în jurul meu ca să nu pot să plec de lângă el fără să îl rănesc. După un moment, am decis că sunt acolo unde vreau să fiu. Dacă trebuia să plâng pe umărul cuiva, ei bine, al lui era mare și lat.

După un timp, m-am oprit, toată plânsă, extenuată, pregătită să mă ridic și să mă duc în pat. Mi-am șters fața cu un șervețel și m-am uitat la el.

— Mă întreb dacă asta a fost cumva un fel de *post partum* sau așa ceva?

— E posibil să fi fost, a zis el, zâmbind.

— N-are importanță. Am vorbit serios cu tot ceea ce am spus.

A dat din cap.

— Cred că știu asta.

— Atunci, hai să mergem la culcare.

— Nu încă. Ascultă-mă, Olamina.

Am stat nemișcată și am ascultat.

— Dacă rămânem aici, dacă sunt de acord ca tu, Larkin și cu mine să rămânem aici, acest loc nu va fi doar o altă colibă pentru ocupanții ilegal.

— Niciodată nu a fost asta!

A ridicat mâna.

— Fiica mea nu va crește scormonind prin ruinele caselor altor oameni și prin mormanele de gunoi ca să trăiască. Acest loc va fi un oraș – un oraș al secolului XXI. Va fi un loc decent în care să crești un copil – un loc cu ceva speranță de supraviețuire și succes. Indiferent dacă vom reuși sau nu să facem alte lucruri mărețe, măcar pe acesta este musai să-l reușim!

— Este o Ghindă, am spus, mângâindu-i fața, barba. Va crește.

Aproape că a zâmbit. Apoi, a devenit solemn din nou.

— Dacă accept asta, mă bag până la capăt! Dacă te răzgândești după câteva momente grele…

— Am eu tendința să fac așa ceva, iubitule? Sunt eu așa?

S-a uitat intens la mine, tăcut, cântărind.

— Te-am ajutat să construiești această casă, am spus, referindu-mă la înțelesul literal al numelui său, „ajută-mă să construiesc o casă”. Te-am ajutat să construiești această casă. Acum, avem multă treabă de făcut.

11

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Alegeți-vă liderii
cu înțelepciune și precauție.
Să fii condus de un laș
înseamnă să fii controlat
de tot ceea ce lașul se teme.
Să fii condus de un prost
înseamnă să fii condus
de oportuniștii
care îl controlează pe prost.
Să fii condus de un hoț
înseamnă să-i pui pe tavă
cele mai prețioase comori ale tale
pentru a fi furate.
Să fii condus de un mincinos
înseamnă să ceri
să ți se spună minciuni.
Să fii condus de un tiran
înseamnă să te vinzi pe tine
și pe cei pe care-i iubești
sclaviei.

Nu sunt sigură cum să scriu despre următorul episod din viața părinților mei și a mea. Mă bucur că nu am nicio amintire despre asta. Aveam doar două luni când s-a întâmplat.

Totul este foarte ciudat, foarte urât, foarte confuz. Dacă mama ar fi acceptat să plece cu tata pentru a trăi în pace, normal, în Halstead, asta nu s-ar fi întâmplat. Sau, cel puțin, nu ni s-ar fi întâmplat nouă.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Luni, 26 septembrie 2033

Nu și-au croit drumul împușcând. Se pare că nu intenționau să ne omoare. Deocamdată. S-au schimbat lucrurile de la Dovetree. Liderul lor a ajuns la putere. Au dobândit… dacă nu legitimitatea, cel puțin o umbră de sofisticare. Să năvălească, să împuște pe toată lumea și să dea foc la tot este, probabil, prea grosolan pentru ei acum. Sau poate că nu mai li se mai pare la fel de distractiv.

Scriu neștiind cât voi mai putea să scriu. Scriu pentru că încă nu ne-au jefuit de toate cele. Libertatea noastră s-a dus, cele două rulote, pământul nostru, afacerile noastre, casele noastre sunt pierdute, ne-au fost furate. Dar, nu știu cum, încă am hârtie, pixuri și creioane. Niciunul dintre cei care ne-au capturat nu apreciază aceste lucruri, așa că nimeni nu mi le-a luat încă. Trebuie să le țin ascunse, altfel îmi vor fi luate. Toate posesiunile ne vor fi luate. Ne vor despuia. Ne-au dat de înțeles asta mult prea clar. Ne vor îngenunchea, ne vor remodela, ne vor învăța ce înseamnă să iubești țara lor și să îți fie frică de Dumnezeul lor.

Cele câteva ascunzători secrete cu mâncare, arme, bani, haine și dosare nu au fost găsite. Cel puțin, nu cred că au fost. Nimeni nu a auzit că ar fi fost.

Suntem închiși în două dintre încăperile școlii. Cărțile sunt încă aici, pe rafturile lor. Diferitele proiecte ale elevilor noștri sunt tot aici. Cele câteva telefoane și cele cinci noi computere pentru predare nu mai sunt. Acestea înseamnă valută forte. De asemenea, erau mijloace de a ține legătura cu exteriorul. Nu avem permisiunea să facem asta. Ne-ar împiedica reeducarea…

Trebuie să fac un raport al tuturor acestor lucruri. Nu vreau să o fac, dar trebuie. Și trebuie să ascund acel raport astfel ca, într-o zi, Sămânța Pământului să știe peste ce anume a trecut Sămânța Pământului.

Vom face asta. Vom supraviețui. Încă nu știu cum. „Cum” este întotdeauna o problemă. Dar știu bine că vom supraviețui.

Iată ce s-a întâmplat.

Marți după-amiaza, târziu, îi schițam pe doi dintre copiii Faircloth și vorbeam cu ei despre proiectul la care voiau să lucreze pentru școală. Studiind ce aveau în program la istorie, tocmai descoperiseră cel de-al Doilea Război Mondial și doreau să construiască machete cu navele de război, submarinele, avioanele acelor timpuri. Doreau să relateze despre marile bătălii și să afle mai multe despre bombele atomice aruncate la Hiroshima și Nagasaki. Erau fascinați de toate acele evenimente zgomotoase, explozive ale războiului, dar nu aveau nicio idee ce subiect uriaș își aleseseră sau, dincolo de expunerea pe scurt, de ce a avut loc războiul. Decisesem să îi desenez în timp ce noi trei vorbeam despre asta și reduceam lucrurile la esențial.

Familia Faircloth fusese întotdeauna săracă, locuiseră în așezări ilegale înainte să vină la noi. Alan Faircloth avea fotografii mici din hârtie, rău șifonate, cu băieții când erau bebeluși, dar nimic recent. Mi-a făcut o bucurie mai mare decât aș fi fost dispusă să recunosc când mi-a cerut să îi desenez pe cei doi. Devenisem orgolioasă în legătură cu desenatul meu. În sfârșit, se apropia de ceva bun. Chiar Harry, Zahra și Allie spuseseră asta, iar ei erau aceia care s-au distrat cel mai tare pe seama eforturilor mele precedente.

Eu și cu băieții eram afară, în spatele școlii, bucurându-ne de o zi ușoară, călduroasă. Larkin stătea lângă mine, adormită în leagănul ei, în ciuda gălăgiei făcute de băieți. Era deja obișnuită cu zgomotul. Băieții aveau 11 și 12 ani, mici pentru vârsta lor, întotdeauna gălăgioși și le era imposibil să stea liniștiți mai mult de două, trei minute consecutiv. Prima dată, au aruncat o privire spre Larkin, apoi și-au pierdut interesul și au strigat unul la altul, apoi la mine, vorbind despre arme și bătălii, bombardiere și portavioane, Hitler, Churchill, Tojo, Londra, Stalingrad, Tokyo și tot așa. Este

interesant că un fapt atât de îngrozitor și uriaș ca războiul mondial putea părea atât de minunat și incitant pentru doi puști preadolescenți ai căror bunici nu erau născuți pe vremea aceea – deși îi mai aveau pe bunicii din partea tatălui, care s-au născut și au crescut la Londra.

Am desenat rapid o schiță a băieților în timp ce le ascultam entuziasmul și le făceam sugestii. Tocmai terminam schițele când au sosit larvele.

Larva, poreclită așa pentru forma ei urâtă, este ceva mai mică decât un tanc și ceva mai mare decât un camion. Este un vehicul mare, înarmat și blindat, cu tracțiune integrală, pentru toate tipurile de teren. Polițiștii privați și militarii le folosesc, iar oamenii cu mulți bani le conduc pe post de mașini particulare. Larvele pot merge oriunde – peste, în jurul sau prin aproape orice. Cei din Halstead aveau una. O foloseau din când în când ca să îl ia pe Bankole. Câteva orășele mici aveau una sau două pentru polițiștii lor sau pentru căutările și salvările întreprinse pe dealuri. Dar obiectele acestea sunt mâncătoare serioase de combustibil – scumpe de condus.

În acea vineri, șapte larve au venit înspre noi târându-se dintre dealuri și trecând prin gardul nostru de spini. Nu existase niciun avertisment din partea paznicilor. Absolut nimic. Acesta a fost primul meu gând când i-am văzut venind. Unde erau Lucio Figueroa și Noriko Kardos? De ce nu ne avertizaseră? Erau în regulă?

Șapte larve! Adică de trei sau patru ori mai multă putere de foc decât puteam noi strânge dacă scoteam afară fiecare armă de foc pe care o aveam. Oricum, armele rulotei noastre ar fi mobilizat numai o umbră de șansă de a opri o larvă.

Șapte din afurisitele alea!

— Mergeți acasă! le-am strigat celor doi băieți. Spuneți-le tatălui și surorilor să iasă naibii afară. Nu este un exercițiu. E pe bune! Ieșiți afară, repede și în liniște! Fugiți!

Ambii copii au fugit.

Am luat telefonul din buzunar și am tastat semnalul de retragere de urgență. Am mai avut exerciții de retragere. Bankole le-a numit așa, iar numele li s-a răspândit. Mă gândeam la ele ca la exerciții de „evaporare în munți". Acum, eram față în față cu faptul real. Cu siguranță era real. Nimeni nu venea în vizită cu șapte larve înarmate și blindate.

Am apucat-o pe Larkin a mea cât de repede am putut și am alergat înspre dealuri. Am încercat să păstrez clădirea școlii între noi două și larvele cele mai apropiate. Se târau înspre noi în ceea ce părea a fi formație militară. Puteau să ne doboare, să ne împuște, să facă orice alegeau să facă. Singurul lucru pe care îl puteam face și pe care ei nu îl puteau era să dispărem în munți. Dar puteam oare să facem asta? Dacă stăteam nemișcați, echipamentul de senzori ai larvelor ne-ar fi depistat. Iar dacă fugeam, stâncile și copacii și tufele cu spini nu ne-ar fi oferit prea multă protecție în fața armelor larvelor. Dar ce altceva puteam face dacă nu să fugim? Atât timp cât nimeni nu ieșea din larve, nu aveam în cine să tragem.

Unde era Bankole? Nu știam. Ei bine, aveam puncte de întâlnire. Ne-am găsi unul pe altul. Idee era să *nu* pierdem vremea alergând ca să ne găsim rudele. În afara bebelușilor și copiilor foarte mici, toată lumea știa din simulări că o comandă de a ieși însemna exact acel lucru. „Ieșiți afară acum!"

Și trebuia să mergem în toate direcțiile. Nu să ne urmăm unul pe altul sau să ne grupăm și să le oferim inamicilor ținte mari, ușoare. Pe cât posibil, trebuia să punem copaci și alte elemente geografice între noi și dușman.

Dar ce puteam face când inamicul era peste tot?

Apoi, în aceeași clipă, toate cele șapte larve au început să tragă. Mi-a luat un moment să-mi dau seama că nu trăgeau cu gloanțe, că, probabil, nu urmăreau să fim omorâți. Trăgeau cu cartușe de gaze. Am continuat să alerg, sperând că ceilalți făceau același lucru. Indiferent ce fel de gaz era, nu avea cum să ne facă bine.

M-am îndreptat, prin dumbrava de stejari tineri care era cimitirul nostru, către un pliu al dealului unde speram să mă adăpostesc și, în același timp, mi-ar fi oferit un urcuș mai ușor peste primul deal.

Atunci, chiar în fața mea, a aterizat un cartuș. Înainte să atingă pământul, a început să împrăștie gaz.

Iar picioarele au început să nu mă mai țină. Fugeam. Apoi, am simțit cum încep să mă preling. Tot ce am putut să fac a fost să reușesc să nu cad peste fetița mea, ci, în schimb, să o fac pe ea să cadă peste mine. Am auzit-o cum începe să plângă – un scâncet subțire, nu în stilul lui Larkin. Nu cred că am țipat. Nu mi-am pierdut niciun moment cunoștința. Era un gaz îngrozitor. Tot nu îi știu numele. Mi-a luat cea mai mare parte a capacității de a mă mișca, dar m-a lăsat perfect trează, capabilă să aud și să văd, capabilă să aflu că oamenii mei erau colectați precum lemnele, erau cărați și târâți de bărbați în uniforme.

Cineva a venit la mine, s-a aplecat și a luat-o pe Larkin. Nu mi-am putut mișca capul să văd ce face cu ea. Nu am putut să lupt sau să protestez sau să implor. Nu puteam nici măcar să țip.

Cineva a venit după mine, m-a apucat de picioare și m-a târât pe pământ, în josul dealului, până la școală. Purtam o pereche de blugi și o bluză ușoară de bumbac și îmi simțeam spatele zgârindu-se de pietre și buruieni. Puteam să simt presiunea – izbirile și bufniturile. Nu durea în timp ce se întâmpla, dar știam că va durea. Toți adulții și copiii mai mari au fost cărați sau târâți la școală. Am reușit să-i văd pe câțiva dintre ei împrăștiați pe podea, aruncați la întâmplare de aceia care i-au capturat. Însă nu-i vedeam niciunde pe bebeluși și pe copiii mici.

Nu o vedeam pe Larkin a mea.

În acel moment, am auzit împușcături afară. Veneau din partea de sud a școlii, nu prea departe. Sunau ca armele rulotei noastre vechi. Poate că unul dintre noi ajunsese la rulotă și încerca să o folosească așa cum Bankole, Harry și cu mine am folosit-o

atunci când Dan și Nina Noyer au venit acasă. Era fără speranță. Rulota noastră veche nu ar fi făcut față nici măcar unei singure larve. Apoi, am auzit o explozie mare. După aceasta, tăcere.

Ce se întâmplase? Avea legătură cu copiii? Faptul de a nu ști era o tortură agonizantă. Pura neajutorare era și mai rea. Puteam să respir. Puteam să mișc puțin o mână sau un picior. Puteam să clipesc. Nimic mai mult.

După un timp, am putut să scâncesc puțin.

Cândva, mai târziu, un bărbat purtând uniforma zilei – pantaloni negri și o tunică neagră legată cu o curea și având o cruce albă în față – a venit să ne facă ceva, fiecăruia dintre noi. Nu am putut vedea ce făcea până când a ajuns la mine, mi-a descheiat trei nasturi la cămașă, mi-a ridicat capul și mi-a legat zgarda pentru sclavi în jurul gâtului...

Era simplu. Au cucerit Ghinda. Acum, numele ei este Lagărul Creștin. Noi, captivii, nu am putut face nimic în afară de a tresări, a clipi sau a geme timp de mai bine de o oră. Au avut suficientă vreme pentru a ne pune zgardă aproape tuturor.

Nimeni nu i-a pus zgardă lui Gray Mora. Fusese sclav mai înainte în viața lui. Nu purtase niciodată zgardă, dar își petrecuse copilăria și prima parte a maturității ca proprietate a unor oameni care îl tratau nu chiar atât de bine precum o făceau cu vitele lor. Îi luaseră soția de lângă el și i-au vândut-o unui bărbat bogat care o văzuse și și-o dorise. Potrivit lui Gray, era mică, zveltă, o femeie foarte frumoasă și a obținut un preț bun. Noul ei proprietar se folosea de ea pentru sex din când în când, apoi, cumva, accidental sau nu, a omorât-o. Când Gray a auzit asta, a luat-o pe fiica lui, Doe, și s-a eliberat. Nu ne-a spus niciodată exact cum s-a eliberat. Întotdeauna am presupus că i-a ucis pe unul sau mai mulți dintre stăpânii lui, le-a furat bunurile și a fugit. Asta este ceea ce aș fi făcut eu.

Dar de data asta nu era nicio scăpare. Și, cu toate acestea, Grey nu va mai fi din nou sclav.

Am aflat mai târziu că a reușit să ajungă la rulotă, s-a închis înăuntru și a deschis focul asupra câtorva dintre larve. Le-a zgâriat ceva mai mult decât puțin. Apoi, în timp ce larvele au început să tragă asupra lui și loveau armura rulotei ca naiba, a șarjat către una dintre ele. A izbit-o. A fost o explozie. Nu ar fi trebuit.

Rulota era atât de sigură pe cât era posibil. Să o faci să explodeze presupunea un efort conștient – doar dacă nu a explodat larva. Nu știu cu siguranță. Dar, cunoscându-l pe Gray, suspectez că a făcut ceva ca să cauzeze explozia. Cred că a ales să moară.

Este mort.

Nu pot să cred că ceva din toate acestea este adevărat. Vreau să spun... ar trebui să fie un mod diferit de a scrie despre aceste lucruri – un mod care, cel puțin, să înceapă să exprime nebunia și groaznica, groaznica durere a tot. Ghinda a fost întotdeauna plină de povești urâte. Nu era adult printre noi care nu să nu aibă una. Dar ne-am strâns laolaltă, am trăit împreună, ne-am ajutat unii pe alții, am supraviețuit, am prosperat, le-am făcut pe toate acestea! *Le-am făcut pe toate!* Ne-am clădit o casă bună pentru noi, ne câștigam existența onest. Iar acum, oameni cu cruci au venit și ne-au pus zgărzi.

Și unde este copilașul meu? Unde este Larkin?

Au separat femeile și fetele mai mari de bărbați și băieți în timp ce eram paralizați. I-au lăsat pe bărbați în încăperea mai mare a școlii și ne-au târât pe noi, femeile, în una dintre cele care erau mai mici. Nu m-am gândit atunci la asta, dar era un lucru ciudat să faci asta, deoarece eram mai multe femei decât bărbați în comunitate. Am fost aruncate pe podeaua de lemn, jumătate dintre noi unele peste altele, și lăsate acolo. Ferestrele erau deschise și îmi amintesc cum mă gândeam ce ciudat este că nimeni nu s-a sinchisit să le baricadeze sau măcar să le închidă.

Singurul lucru bun a fost că, în timp ce eram pe jumătate ridicată, pe jumătate târâtă, l-am văzut pe Bankole. Nu cred că el m-a văzut. Stătea întins pe spate, uitându-se fix în sus, cu o mână zgâriată, însângerată pe piept. L-am văzut clipind. Chiar am văzut asta, așa că am știut că este în viață. Măcar dacă el ar fi scăpat... Cel mai probabil, în comparație cu oricine altcineva, el ar fi putut găsi o cale să ne ajute pe noi, restul. Mai mult, ce vor face temnicerii cu un bărbat de vârsta lui? Le va păsa că este bătrân? Nu. Din felul în care arăta, era clar că fusese târât pe pământ exact cum am fost și eu. Nu le păsa.

Le va păsa că Larkin este doar un bebeluș? Și unde se afla ea acum? *Unde era?*

Eram îngrozită de fiecare dată când cineva se apropia de mine. Toți cei care ne țineau captivi erau tineri bărbați și am văzut doi sau trei nervoși, însângerați. Nu știam la acea vreme că asta a fost mâna lui Gray. Nu știam nimic. Nu mă puteam gândi decât la Larkin, Bankole, oamenii mei și nenorocita de zgardă de sclav în jurul gâtului meu.

În timp ce apunea soarele, corpul meu a început să doară – spatele și mâinile și brațele ardeau acolo unde se zgâriaseră de pământ, în timp ce eram târâtă. Îmi simțeam capul plin de cucuie și umflat. De asemenea, mă durea ceva intens și pulsând, poate din cauza gazului.

Era întuneric când am început să încerc să mă mișc. Pentru o lungă perioadă, tot ce am putut să fac a fost să mă tot prăbușesc. Cineva din încăpere a gemut. Altcineva a început să plângă. Cineva a tras aer în piept, s-a înecat și a început să tușească. Cineva tot repeta „Ah, rahat!” – am recunoscut vocea lui Allie Gilchrist.

— Allie? am rostit.

Mai mult am bolborosit cuvântul, îmi suna în urechi ca și cum eram beată, dar m-a auzit.

— Olamina?

— Mda...

— Ascultă, l-ai văzut pe Justin înainte să te târască aici?

— Nu. Îmi pare rău. Tu ai văzut-o pe Larkin?

— Nu. Îmi pare rău.

— Și mie mi-au luat copilașul, a șoptit răgușit Adela Ortiz. L-au luat și nu știu unde este.

A început să plângă.

Voiam să plâng și eu. Voiam doar să stau acolo întinsă și să plâng pentru că am rănit atât de mult și în atât de multe feluri. M-am simțit prea slabă și neîndemânatică ca să fac altceva în afară de a plânge. În schimb, m-am ridicat, am dat peste cineva, m-am scuzat, am stat o vreme așa, stupid, apoi am găsit de cuviință să spun:

— Cine mai este aici? Una câte una, spuneți-vă numele.

— Noriko, a spus o voce chiar în stânga mea. Le-au luat pe Deborah și pe Melissa, a continuat. O aveam pe Melissa, iar Michael o avea pe Deborah. Fugeam. Am crezut că vom reuși. Apoi, acel nenorocit de gaz. Am căzut și cineva a venit și le-a tras pe ambele fete de lângă noi. Nu am putut să văd nimic, simțeam doar mâini și brațe luându-le.

— Și copilașii mei, a zis Emery Mora. Copilașii mei....

Striga, aproape incoerent, „Micuții mei băieți. Fiii mei. Mi-au luat fiii din nou. *Din nou!*". Avusese doi fii când era sclavă, acum câțiva ani, și i-au fost vânduți. Fusese o sclavă datornică – o persoană angajată legal, legată de un contract pentru datoriile neplătite ale familiei sale. Datoriile au fost acumulate deoarece lucrase pentru o corporație agricolă care își plătea prost muncitorii, în bonuri ale companiei în loc de bani, apoi le dădeau mâncarea și cazarea la suprapreț, astfel ca aceștia să fie din ce în ce mai datori. Era împotriva legii să desparți familii prin vânzarea copiilor minori departe de părinții lor sau a soților departe de soțiile lor. Era împotriva atât a legilor locale, cât și federale, așa că aceste lucruri nu ar fi trebuit să se întâmple. Așa cum nici ceea ce tocmai ni s-a întâmplat nouă nu ar fi trebuit să se întâmple.

M-am gândit la fiica cea mare și la fiica vitregă ale lui Emery.

— Dar Tori și Doe? am zis. Sunt aici? Tori? Doe?

La început, nu a fost niciun răspuns și m-am gândit la Nina și Paula Noyer. Nu doream să mă gândesc la ele, dar Doe și Tori Mora aveau 14 și 15 ani – departe de a fi copilițe. Dacă nu erau aici, atunci unde se aflau?

Atunci, o voce foarte firavă a spus:

— Sunt aici. Dă-te jos de pe mine.

— Încerc să mă dau jos de pe tine, s-a auzit o voce mai puternică. Nu e loc aici. Abia mă mișc.

Tori și Doe trăiau – și erau la fel ca noi, restul. Am închis ochii și am tras aer în piept adânc, lung, recunoscătoare.

— Nina Noyer? am întrebat.

A început să răspundă, apoi a tușit de câteva ori.

— Sunt aici, a rostit într-un final, dar surorile mele mici… nu știu ce s-a întâmplat cu ele.

— Mercy? am strigat. Kassi?

Niciun răspuns.

— May?

Niciun răspuns. Nu putea vorbi, însă ar fi scos un sunet ca să știm că se află acolo.

— Le avea pe Kassia și Mercy cu ea, a zis Allie. Este puternică și rapidă. Poate le-a scos afară. Le iubea ca și cum ea le-ar fi dat naștere.

Am suspinat.

— Aubrey Dovetree? am întrebat.

— Sunt aici, a răspuns. Dar nu o pot găsi pe Zoë sau copiii… Zoë îi avea pe toți trei cu ea.

„Iar Zoë are probleme cu inima”, m-am gândit. S-ar putea să fie moartă, chiar dacă nimeni nu a intenționat s-o omoare. Neștiind ce altceva să fac, am continuat cu apelul.

— Marta Figueroa?

— Da, a șoptit. Sunt aici, singură. Fratele meu… Copiii mei… Nu mai sunt.

— Diamond Scott? Cristina Cho?

— Sunt aici, au răspuns două voci deodată, una în engleză, iar cealaltă în spaniolă.

Engleza Cristinei era bună acum, dar când era stresată, încă revenea la spaniolă.

— Beatrice Scolari? Catherine Scolari?

— Suntem aici, s-a auzit vocea lui Catherine Scolari.

Se auzea ca și cum plânsese.

— Vincent este mort, a spus. A căzut pe o stâncă, s-a lovit la cap. I-am auzit spunând că este mort.

Vincent era soțul ei și fratele lui Beatrice. Avea doar un singur braț din cauza unui accident dinainte să ni se alăture. Probabil că, dintre noi toți, el era mai predispus să își piardă echilibrul când l-a doborât gazul. Totuși…

— S-ar putea să nu fie mort, am spus.

— Este. L-am văzut…

Au venit alte sunete de plâns. Nu știam ce să le spun. Nu mă puteam gândi decât la faptul că poate Larkin era și ea moartă. Și Bankole? Nu voiam să mă gândesc la moarte. De fapt, nu voiam să gândesc deloc.

— Channa Ryan? am zis.

— Sunt aici. Of, Doamne, cât îmi doresc să nu fi fost.

— Beth Faircloth? Jessica Faircloth?

Nu s-a auzit niciun sunet la început, apoi, în niște șoapte aproape imperceptibile:

— Suntem aici. Amândouă suntem aici.

— Natividad? am zis. Zahra?

— Sunt aici, a zis Natividad în spaniolă. Dacă îmi rănesc copiii, le tai gâtul. Îi omor pe toți. Nu mă interesează ce îmi fac.

A început să plângă. Este puternică, dar copiii ei înseamnă mai mult decât însăși viața. Avea un soț și trei copii. Acum, niciunul nu mai era lângă ea.

— Toți copiii noștri au dispărut, am concluzionat. Trebuie să aflăm unde sunt ținuți și cine îi păzește și... ce se va întâmpla cu ei.

M-am mișcat, încercând să mă fac mai confortabilă, dar era imposibil.

— Larkin a mea ar trebui să fie alăptată acum. Chiar acum. Trebuie să aflăm tot ce putem.

— Ne-au pus zgărzi de sclavi, a spus Marta Figueroa aproape într-un geamăt. Ne-au luat copiii și bărbații și ne-au pus zgărzi de sclavi! Ce naiba trebuie să știm mai mult de-atât?

— Trebuie să știm tot ce putem, am răspuns. Nu ne-au omorât. Puteau să ne nimicească. Ne-au separat de bărbații noștri și de copiii noștri mici, dar suntem în viață. Trebuie să găsim o cale să ne luăm copiii înapoi. Trebuie să facem orice putem a ne lua copiii înapoi!

M-am simțit prăbușindu-mă în isterie, în plâns și țipete. Mi-am încordat corpul. Laptele mi se scurgea din sâni pe cămașă, umezind partea din față. Mă durea.

O lungă perioadă, nimeni nu a mai zis nimic. Apoi, Teresa Lin, care nu vorbise până atunci, a șoptit:

— Fereastra de acolo este deschisă. Pot să văd stelele.

— Ți-au pus zgardă? m-am auzit întrebând.

Mi s-a părut că vocea mea suna acum aproape normal, blândă și joasă.

— Ce, chestia aia lată? Mi-au pus una. Nu îmi pasă. Acea fereastră este deschisă! Plec de aici!

Și a început să se cațăre peste oameni, înspre fereastră. Cineva a țipat de durere. Câteva voci au înjurat-o.

— Toată lumea jos, am comandat. Cu fața în jos!

Nu am putut vedea cine m-a ascultat. Speram că toate empaticcele au făcut-o. Nu eram sigură ce ar putea să îi facă zgarda

Teresei în timp ce încerca să iasă pe fereastră. Poate că era falsă. Poate că nu o să-i facă nimic. Poate că o să îi taie respirația. Poate o s-o facă să se prăbușească și o să-i cauzeze o durere îngrozitoare.

A plonjat prin fereastră. Este o femeie subțirică, iute și agilă ca un băiat. Mi-am ridicat privirea la timp să o văd curbându-se prin fereastră ca și cum se aștepta să aterizeze pe ceva moale sau în apă.

Apoi, a început să țipe și să țipe și iar să țipe. Allie Gilchrist s-a ridicat, a făcut un pas spre fereastră și s-a uitat afară după ea. Apoi, Allie a încercat să se urce pe fereastră ca s-o ajute. În secunda în care a atins fereastra, Allie a țipat, apoi a căzut înapoi, în camera noastră de închisoare. S-a chircit pe o parte, cu spatele la mine, și a scos de câteva ori niște sunete ca de animal – puternice, agonizante. Mi-am întors fața de la ea, resimțindu-i durerea cum se răsucește în propriile mele măruntaie. A ajutat că nu mai putusem să o văd pe Teresa odată ce a căzut sub nivelul ferestrei, dar primisem deja și gustul durerii ei.

Afară, Teresa continua să țipe și să tot țipe.

— Nu este nimeni în apropiere, a spus Allie, încă gâfâind. Stă pur și simplu acolo pe pământ, țipând și răsucindu-se. Nu a ieșit nimeni nici măcar să vadă ce se petrece.

A stat acolo întinsă toată noaptea. Nu puteam s-o ajutăm. Vocea ei s-a deteriorat de la țipetele scoase din gâtlej, așa cum oricare dintre noi ar țipa în caz de teamă sau durere, scoțând sunete de animal răgușite, înfiorătoare. Nu a leșinat – sau mai bine zis, a leșinat, dar își tot revenea și scotea acele zgomote teribile.

Să te apropii de ușă însemna durere. Să te apropii de geam însemna durere. Chiar dacă nu intenționai să ieși, simplul fapt de a te afla acolo durea, durea rău. Diamond Scott s-a oferit voluntară să se târască pe podea, lăsând propria zgardă să îi spună ce este interzis. Femeile s-au plâns când se târa peste ele, dar le-am rugat să suporte și Di și-a cerut scuze, iar nemulțumirile s-au oprit.

Încă suntem umane, încă suntem civilizate. Mă întreb cât o să mai dureze asta.

— Este cineva aici! a spus Di, aproape urlând. Cineva este mort aici!

Of, nu. Of, nu.

— Cine e? am îndrăznit să întreb.

— Nu știu. E rece. Nu de tot rece, dar... sunt sigură că este moartă!

Am urmat vocea lui Di și i-am reperat silueta, o formă mai întunecată în întuneric. Se mișca mai mult decât celelalte, retrăgându-se rapid dinspre corpul despre care credea că nu mai este în viață.

— Cine era?

Apoi, în timp ce mă târam spre corp, încercând să fiu atentă, încercând să nu rănesc pe nimeni, am avut un sentiment, o amintire. Mi-a fost teamă că știu cine este.

Corpul stătea ridicat într-un colț, sprijinit de perete. Era mic, de mărimea unui copil. Era corpul unei negrese – părul unei negrese, nasul, gura, dar atât de mici...

— Zahra?

Nu răspunsese când am strigat-o mai devreme. Era o femeie scundă, dar curajoasă, directă și nu ar fi rămas tăcută în toată treaba asta. Chiar ar fi ieșit ea pe fereastră, înaintea Teresei... dacă ar fi putut.

Era moartă. Trupul ei nu era încă țeapăn, dar va fi în curând. Se răcea. Nu respira. I-am luat mâinile mici între ale mele și am simțit inelul pentru care Harry muncise atât de mult ca să i-l cumpere. Harry este un tip de modă veche, chiar dacă e de vârsta mea. Și-a dorit ca nevasta lui să poarte inelul lui, pentru ca nimeni să nu aibă vreun dubiu. Pe vremuri, când Zahra era cea mai frumoasă femeie din cartierul Robledo, nu era de nasul lui, era căsătorită cu alt bărbat. Dar când bărbatul a murit și Harry și-a văzut șansa, a acționat. Erau atât de diferiți – alb și negru, înalt și mic,

clasa de mijloc și viața pe străzi. Ea era cu trei, patru ani mai mare decât el. Nimic din toate acestea nu a contat. S-au descurcat cumva să aibă o căsnicie bună.

Iar acum era moartă.

Și unde îi erau copiii? Mi-a trecut brusc prin cap un alt gând oribil. Am căutat răni pe corpul ei, am găsit zgârieturi și sânge închegat, dar nicio rană penetrantă, niciun punct teribil de moale la cap. Fusese adusă cu noi, restul. Probabil că încă era în viață când a fost adusă. Cei care ne țineau captivi nu ar fi observat dacă era moartă? Noi toate am fost aruncate în această încăpere și închise cu ajutorul zgărzilor în răstimpul acelorași câteva minute.

După aceea, nimeni nu mai intrase.

Poate că a pățit ceva de la gazul folosit împotriva noastră. Să fi murit din cauza asta? Era cel mai scund adult din comunitate, chiar mai scundă decât Nina, Doe și Tori. Este posibil să fi inhalat prea mult gaz pentru statura ei mică și asta să o fi ucis?

Și, dacă scenariul ăsta este adevărat, ce s-a întâmplat oare cu copiii noștri?

Cumva, timpul trecea. Ședeam împietrită lângă trupul prietenei mele și nu puteam să gândesc sau să vorbesc. Plângeam. Plângeam de durere, de teroare și furie. Mi-au spus mai târziu că nu am scos niciun sunet, dar, înlăuntrul meu, am plâns. Înăuntrul meu, urlam odată cu Teresa – și am plâns, am plâns și iar am plâns.

După un timp, m-am întins pe podea, tot plângând și tot fără să scot niciun zgomot. Le puteam auzi pe femeile din jurul meu gemând, plângând, înjurând, vorbind, dar cuvintele lor nu aveau niciun sens pentru mine. Puteau la fel de bine să fie într-o limbă străină. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât că vreau să mor. Tot ceea ce muncisem ca să construiesc era acum pierdut, furat sau mort – și doream să fiu și eu moartă. Copilașul meu era mort. Cu siguranță era. Dacă m-aș fi putut omorî chiar atunci, aș fi făcut-o. Aș fi fost fericită să o fac.

M-am trezit, iar razele soarelui se revărsau prin fereastră. Adormisem. Cum am putut să dorm?

M-am trezit cu capul în poala cuiva. În poala lui Natividad. Venise să se așeze sprijinindu-se de zid, lângă trupul Zahrei. Îmi ridicase capul de pe podea și mi-l așezase în poala ei. M-am ridicat clipind și uitându-mă în jur. Natividad însăși dormea, iar mișcarea mea a trezit-o. S-a uitat la mine, apoi la trupul Zahrei, după care înapoi la mine, ca și cum lumea revenea în primul plan pentru ea și o tulbura din ce în ce mai mult, cu fiecare secundă. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Am luat-o în brațe și am ținut-o așa mult timp, apoi am pupat-o pe obraji.

Încăperea era plină de femei și fete dormind. Am numărat 19 dintre noi, incluzându-mă și pe mine și neincluzându-le pe Zahra și Teresa. Toate arătam murdare și zgâriate și julite, întinse în toate pozițiile posibile, unele răsfirate singure pe podea, altele în perechi sau în grupuri mai mari, cu capul sprijinit pe poale, umeri sau picioare.

Sânii mă dureau și se scurgeau și îmi era rău. Aveam nevoie la toaletă. Îmi doream copilul, soțul, casa. Lângă mine, Zahra era rece și țeapănă, cu ochii închiși, cu fața ei frumoasă și împăcată, cu excepția culorii gri.

M-am ridicat, am pășit peste oameni, în timp ce ei se trezeau. M-am dus spre un colț gol, care știam că are nevoie de reparații. Un cutremur mic, acum câteva luni, a cauzat o mică separare între peretele și podeaua din acel colț. Nu sărea în ochi, dar furnicile veneau pe acolo, iar apa vărsată în apropiere se scurgea pe acolo. Gray promisese să o repare, dar nu apucase.

Le-am îndepărtat pe femeile din zonă – le-am spus ce o să fac și de ce. Au aprobat din cap și nu au ridicat probleme. Nu eram singura cu vezica plină. M-am ghemuit acolo și am urinat. Când am terminat, altele mi-au urmat exemplul.

— Teresa este încă acolo? am întrebat-o pe Diamond Scott, care era cel mai aproape de fereastră.

Di a confirmat din cap.

— Este inconștientă – sau poate moartă.

Propria ei voce suna moartă.

— Mi-e atât de foame, a spus Doe Mora.

— Uită de foame, a zis Tori. Dacă aș putea avea doar puțină apă…

— Șșșt, le-am spus. Nu vorbiți despre asta. Vă va face să vă simțiți și mai rău. I-a văzut cineva pe temnicerii noștri în această dimineață?

— Construiesc un gard, a răspuns Diamond Scott. Poți să stai mai în spate de fereastră și să-i vezi. În ciuda zgărzilor pe care ni le-au pus, construiesc un gard.

M-am uitat și am văzut cum foloseau larvele pentru a întinde sârma în spatele câtorva dintre casele noastre, în sus, pe pantă. I-am urmărit cum distrug cimitirul, punând la pământ câțiva dintre copacii tineri pe care i-am plantat pentru a ne onora morții. Larvele își meritau numele. Erau precum larvele unor insecte uriașe, țesând un fel de cocon uriaș și sufocant.

Deci, cei care ne-au capturat păstrau terenul. Până atunci, asta nu mi-a trecut prin cap. Ei nu doar furau sau incendiau, nu doar înrobeau sau ucideau. Asta era ceea ce gangsterii făcuseră dintotdeauna. Asta este ceea ce au făcut în vechiul meu cartier din Robledo, în cartierul San Diego al lui Bankole și prin alte părți. Multe alte părți. Dar aceștia intenționau să rămână, construind un gard. De ce?

— Ascultați, am zis.

Majoritatea nu mi-au acordat atenție. Erau concentrate asupra propriei nefericiri sau asupra larvelor.

— Ascultați! am repetat, adăugând în voce cât de multă urgență am putut. Sunt lucruri despre care trebuie să vorbim.

Cele mai multe s-au întors să mă privească. Nina Noyer și Emery Mora încă se zgâiau pe fereastră.

— Ascultați, am zis iar, vrând să țip, dar neîndrăznind. Mai devreme sau mai târziu, temnicerii noștri vor veni aici. Când o vor face, trebuie să fim pregătite pentru ei – cât de pregătite putem.

M-am oprit, am tras aer adânc în piept și am văzut că acum toate se uitau la mine, toate erau atente.

— Trebuie să pretindem că suntem cooperante cât de mult putem, am continuat. Trebuie să ne supunem lor și să-i observăm, să aflăm cine sunt și ce vor și care le sunt punctele slabe!

Se uitau la mine fie ca și când credeau că îmi pierdusem mințile, fie ca și când era o veste bună și plină de speranță faptul că cei ce ne-au capturat ar avea, poate, puncte slabe.

— Tot ceea ce ne spun pot fi minciuni, am continuat. Și probabil că vor fi. Așa că oricare dintre noi care are șansa ar trebui să spioneze și să tragă cu urechea și să împărtășească informațiile cu restul. Putem să scăpăm de ei sau să-i ucidem dacă putem afla lucruri despre ei și ne punem toate cunoștințele la un loc. Învățați și despre zgărzi. Orice lucru ar putea ajuta. Și, cel mai important și esențial, aflați lucruri despre copii.

— Ne vor viola, a intervenit Adela, plângând în hohote. Știi că o vor face.

Ea știa că o vor face – ea, care fusese violată de atâtea ori. Ea și Nina și Allie și Emery. Celelalte dintre noi fuseserăm norocoase – până acum. Acum, ni s-a dus norocul. Cumva, va trebui să facem față acestei situații.

— Nu știu, am spus. Puteau deja să ne violeze, dar nu au făcut-o. Dar… bănuiesc că ai dreptate. Când bărbații au putere absolută asupra femeilor care le sunt străine, violează. Iar nouă ne-au pus zgardă.

Am aruncat o privire pe fereastra prin care sărise Teresa, împinsă de panică.

— Dacă cineva decide să o violeze pe vreuna dintre noi, nu vom putea să-l oprim.

Am făcut din nou o pauză.

— Cred… dacă nu puteți să-l faceți pe individ să se răzgândească sau dacă nu puteți să implorați și să plângeți până i se face milă sau să-l păcăliți că aveți o boală, atunci va trebui să suportați.

M-am oprit, simțindu-mă inadecvată și stupidă. Nu ar trebui să le dau astfel de sfaturi acestor femei. Eu, care nu am fost niciodată violată, nu aveam niciun drept să le spun ceva. Totuși, le-am spus.

— *Suportați!* am zis. Nu renunțați la viață. Nu sfârșiți precum Teresa. Învățați tot ce se poate despre acești oameni. Și aduceți-ne tot ce aflați nouă, celorlalte. Chiar și lucrurile stupide, urâte pe care le spun sau le fac pot fi importante. Promisiunile lor mincinoase ar putea ascunde un adevăr. Dacă adunăm ceea ce vedem și auzim, dacă stăm unite, dacă muncim împreună și ne sprijinim una pe alta, atunci va veni momentul când vom putea să ne câștigăm libertatea sau vom putea să-i ucidem – sau amândouă!

A urmat o tăcere lungă. Doar se holbau la mine. Apoi, cineva – Nina Noyer – a început să plângă.

— Trebuia să fiu liberă, a rostit printre lacrimi. Toate acestea trebuiau să fie încheiate. Fratele meu a murit ca să mă aducă aici.

Și, dintr-odată, am simțit o rușine *imensă*. Tot ce voiam să fac era să mă întind pe podea într-un nod strâns în jurul inutilității mele și al sânilor mei dureroși și să urlu și iar să urlu. Dar nu am putut. Nu am putut să-mi dau voia să îmi dezamăgesc oamenii într-un alt mod mizerabil.

Iar aceștia erau oamenii mei – oamenii mei. Avuseră încredere în mine, iar acum erau captivi. Și nu puteam să fac nimic – nimic decât să le dau sfaturi enervante și să încerc să le dau speranță.

— Dumnezeu este schimbare, m-am auzit spunând. Cei care ne-au capturat sunt sus acum, dar, dacă o facem cum trebuie, o să-i învingem. Asta sau, pur și simplu… murim.

— Nu am putut să-mi iau medicamentul, s-a auzit Beatrice Scolari în liniștea din preajmă. Poate că voi muri.

În ultimul an, a avut probleme cu tensiunea, iar Bankole i-a prescris medicamente. Nina încă plângea, acum strânsă lângă Allie, care o legăna puțin, deși era cu mult mai tânără. Allie însăși plângea, dar într-o liniște desăvârșită. Beatrice Scolari se holba la mine ca și cum i-aș putea obține medicamentele.

— Medicamentele tale sunt unul dintre primele lucruri pe care trebuie să le cerem atunci când vor începe să vorbească cu noi, i-am spus lui Beatrice. Însă primul lucru de care avem nevoie este ajutor pentru Teresa – dacă nu este prea târziu.

Cu siguranță o văzuseră pe Teresa. Trebuie să o fi auzit țipând mai devreme. Poate că pur și simplu nu le păsa. Știau că nu poate să scape. Probabil că voiau s-o folosească pentru a se asigura că ne înțelegem situația.

— Vom întreba de copii și de medicamentele tale, Beatrice, am continuat. Apoi… apoi poate ne vor lăsa… să ne ocupăm de Zahra.

Am stat așa până la prânz, înfometate, însetate, speriate, în mizerie, îngrijorate pentru copiii noștri și întrebându-ne în legătură cu bărbații noștri. Nimeni nu ne-a acordat nicio atenție. I-am văzut pe invadatorii noștri intrând și ieșind din casele noastre, terminându-și gardul, mâncând mâncarea noastră, însă i-am văzut doar de la distanță. Chiar și Teresa, întinsă la pământ în fața ferestrei noastre, a fost ignorată.

Fetele plângeau și se lamentau și se certau. Celelalte ședeam în liniște majoritatea timpului. Cu toate trecuserăm printr-un tip de iad sau altul. Cu toate supraviețuiserăm îndeajuns ca să știm că plânsul, protestele și certurile nu făceau bine. Am putea uita asta în timp, dar nu încă.

Cândva, în jur de ora 14 sau 15, ușa închisorii noastre s-a deschis. Un bărbat uriaș cu barbă a umplut pragul ușii și ne-am îndreptat toate privirea în sus la el. Purta uniforma obișnuită: tunică neagră cu cruce albă și pantaloni negri. Era înalt de cel puțin

doi metri. S-a uitat în jos la noi ca și cum puțeam – ceea ce era adevărat – și ca și cum asta era din vina noastră.

— Tu și tu, a tunat, arătând spre mine și Allie. Ieșiți afară și luați cadavrul ăsta.

Din reflex, Allie a căpătat o mină încăpățânată pe față, dar amândouă ne-am ridicat.

— Și ea este moartă, am zis, arătând spre Zahra.

Nu i-am văzut nicio clipă mâna mișcându-se, dar trebuie să fi făcut ceva. Am urlat, m-am zvârcolit, am căzut la podea din cauza unui șoc de agonie care părea că vine de nicăieri și de peste tot. Eram în flăcări. Apoi, nu am mai fost. Agonie mistuitoare. După aceea nimic.

Bărbatul a așteptat până am fost în stare să mă uit în sus la el, până m-am uitat la el.

— Nu vorbiți până nu vi se vorbește, a decretat. Faceți ceea ce vi se spune, când vi se spune și țineți-vă gura!

Nu am mai rostit nimic. Cumva, am reușit să aprob din cap. Mi-a trecut prin minte că ar trebui să fac asta.

Allie a pășit înspre mine ca să mă ajute să mă ridic, cu mâinile deja întinse să mă ajute. Dar s-a chircit imediat, în propria-i agonie. Ecouri ale durerii ei au ars prin mine și am înghețat, cu dinții încleștați. Eram disperată să nu-mi arăt vulnerabilitatea suplimentară, empatia. Dacă voi fi ținută captivă o lungă perioadă, vor afla. Știam asta. Dar nu acum. Nu încă.

Bărbatul nu părea că îmi acordă vreo atenție deosebită. Se uita la noi două și aștepta cu o aparentă răbdare până când Allie a privit în sus, uluită și nervoasă.

— Faceți ce vi se spune și numai ce vi se spune, a decretat el iar. Nu vă atingeți una pe alta. Indiferent cu ce mizerii sunteți obișnuite, s-a terminat. Este timpul să învățați să vă comportați ca niște femei creștine decente – dacă aveți cap ca să învățați.

Deci asta era! Eram un cult murdar al dragostei libere și ei veniseră ca să ne îndrepte. Să ne educe.

Cred că Allie și cu mine am fost alese pentru că eram cele mai masive dintre femei. Ni s-a ordonat să o cărăm prima dată pe Zahra, apoi pe Teresa, pe un petic de pământ unde creșteam jojoba pentru uleiul ei. Acolo, ni s-au dat târnăcoape și lopeți pentru a săpa gropi – găuri lungi, adânci – printre arborii de jojoba. Nu ni s-au dat nici mâncare, nici apă. Tot ceea ce primeam era un impuls de agonie din când în când, atunci când încetineam mai mult decât era dispus să permită supraveghetorul nostru.

Pământul nu era bun – dur și plin de pietre. De aceea îl folosisem pentru arborii de jojoba, care sunt puternici. Nu au nevoie de prea multe. Acum, se pare că noi eram aceia care nu aveau nevoie de prea multe. Nu am crezut că pot să o fac – să sap groapa aia blestemată. De mult timp nu m-am mai simțit atât de rău în toate felurile posibile, atât de oribil, atât de speriată. După un timp, nu mă mai gândeam decât la apă, la durere și la unde mi-o fi copilașul. Am uitat de orice altceva.

Săpam groapa Zahrei și nici măcar nu mă puteam gândi la asta. Voiam doar ca săpatul să se termine. Era prietena mea cea mai bună, sora Schimbării și stătea descoperită așteptând lângă groapa pe care o săpam. Și nu conta. Nu puteam să mă concentrez asupra ei.

Celelalte femei au fost scoase din școală și puse să se uite la noi cum săpăm. Știu asta pentru că atenția mi-a fost distrasă de mișcarea bruscă a siluetelor în tăcere, apropiindu-se. M-am uitat în sus, am văzut femeile mânate înspre noi de trei bărbați purtători de tunici negre cu cruci. Cândva, mai târziu, mi-am dat seama că și bărbații fuseseră scoși afară. Au fost ținuți separat și se pare că unii dintre ei săpau la rândul lor.

Am înghețat, holbându-mă la ei, uitându-mă după Bankole... și după Harry.

Durerea bruscă mi-a smuls un geamăt. Am căzut în genunchi în groapa pe care o săpam.

— Lucrați! a tunat conducătorul de sclavi. E timpul ca voi, păgânilor, să învățați să munciți ceva.

Nu văzusem pe cine îngropau bărbații. L-am văzut pe Travis, fără cămașă, izbind cu un târnăcop în pământul dur. L-am văzut pe Lucio Figueroa săpând o altă groapă și pe Ted Faircloth săpând-o pe a treia. Deci mai aveau trei morți pe lângă cei doi ai noștri. Cine erau morții lor? Pe care dintre bărbații noștri îi omorâseră nenorociții ăștia?

Unde era Bankole?

Nu îl reperasem. Aruncasem o privire rapidă. Am reușit să mă uit din nou în timp ce scoteam pământul din groapă. În grupul bărbaților, i-am reperat pe Michael, apoi pe Jorge, pe Jeff King. Brusc, durerea m-a lovit din nou. Nu am căzut de data aceasta. M-am ținut de lopată și m-am sprijinit cu spatele de latura gropii pe care o săpam.

— Sapă! a spus nemernicul de deasupra mea. Doar sapă!

Ce ar face dacă aș leșina? Ar acționa zgarda până aș muri, ca Teresa? Se simțea bine? Nu zâmbea în timp ce îmi provoca durere. Dar continua să mă rănească, deși nu îi arătasem niciun semn de rebeliune.

Supunerea nu aducea protecție. Dacă voiam să supraviețuim, trebuie să scăpăm de oamenii ăștia cât de repede posibil.

Stăpânul de sclavi cel mare, cu barbă, și probabil vreo trei duzini de teapa lui stăteau în jurul nostru, în timp ce noi ne aflam în jurul mormintelor. Am fost puși să defilăm pe lângă fiecare mormânt și să ne uităm la morți. Așa a aflat Harry că Zahra era moartă, iar Lucio Figueroa, care abia anul acesta începuse să fie interesat de Teresa Lin, a aflat despre moartea ei. Așa am aflat că Vincent Scolari era mort, așa cum au crezut soția și sora lui. Și Gray Mora era mort – însângerat, în bucăți, și mort. Și astfel am aflat că și Bankole al meu murise.

Și s-a declanșat haosul. Emery Mora și ambele ei fiice au început să țipe când au văzut corpul sfârtecat al lui Gray. Natividad și Travis au fugit unul în brațele celuilalt. Lucio Figueroa a căzut în genunchi lângă mormântul Teresei, iar sora lui, Marta, încerca să-l consoleze. Ambele femei Scolari au încercat să coboare în mormânt ca să-l atingă pe Vincent, să îl sărute, să își ia rămas-bun. Cu toții eram biciuiți electronic pentru vorbit, țipat, plâns, înjurat și cerutul de răspunsuri.

Iar eu am fost biciuită până când mi-am pierdut cunoștința pentru că am încercat să-l omor cu un târnăcop pe deținătorul meu cu barbă. Ar fi meritat oricâtă durere, numai să fi reușit.

12

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Aveți grijă:
Ignoranța
Se protejează pe sine.
Ignoranța
Încurajează suspiciunea.
Suspiciunea
Generează frica.
Frica tremură,
Irațională și oarbă,
Sau frica amenință,
Sfidătoare și închisă.
Oarbă, închisă,
Suspicioasă, temătoare,
Ignoranța
Se protejează pe sine
Și, protejată,
Ignoranța crește.

Îmi lipsește Ghinda. Bineînțeles, nu am nicio amintire de acolo, dar este locul unde părinții mei au fost împreună și fericiți în timpul scurtei lor căsnicii. Este locul unde am fost concepută, născută și iubită de amândoi. Ar fi putut să fie, ar fi trebuit să fie locul unde să cresc – de vreme ce era locul unde mama a insistat să rămână. Și, chiar dacă, în ciuda intențiilor tatălui meu și a visurilor mamei mele, locul ar fi ajuns să arate mai mult ca un sat de ferme din secolul al XIX-lea decât ca un prim pas înspre Destin, nu m-ar fi deranjat. Nu avea cum să fie atât de deprimant precum locul în care am crescut.

De la momentul sosirii Cruciaților lui Jarret – așa își spuneau ei –, viața mea a cotit-o departe de Ghinda și de mama mea. Singura surpriză ar fi ca noi să ne mai întâlnim vreodată.

Mama a avut dreptate despre gaz. Era destinat pentru a opri revoltele, pentru a subjuga masele de oameni violenți. Spre deosebire de gazele care ucid sau mutilează ori de acelea care provoacă lacrimi și senzația de sufocare sau amețeli, se presupunea că acest gaz era blând. Era socotit blând. Era un gaz paralizant. De cele mai multe ori, avea un efect rapid, nu provoca durere și nu avea efecte nasoale după. Dar, câteodată, copiii și adulții mignoni mureau din cauza lui. Din acest motiv a fost fabricat un antidot care să le fie administrat oamenilor mici care erau intoxicați: mi-a fost administrat mie și restului copiilor mici din Ghinda.

Dintr-un motiv, nu i-a fost administrat Zahrei Balter. Era, evident, adultă, în ciuda taliei ei mici. Poate Cruciații au crezut că vârsta era mai importantă decât mărimea. Printre ei nu se aflau medici. Nu exista personal medical de niciun fel. Aceștia erau oamenii lui Dumnezeu veniți să le aducă adevărata credință sectanților păgâni. Bănuiesc că, dacă unii dintre păgâni au murit din cauza lui, acest fapt nu avea cu adevărat o prea mare importanță.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Joi, 24 noiembrie 2033

Ziua Recunoștinței.

Ar trebui să fiu recunoscătoare că încă sunt în viață? Nu sunt sigură.

Astăzi este ca duminică – mai bine decât duminică. Ni s-a dat hrană suplimentară și odihnă suplimentară și, odată ce slujbele au fost încheiate, în această dimineață am fost lăsați singuri. Sunt recunoscătoare pentru asta. Măcar de data aceasta nu ne urmăresc. Nu vor să își petreacă sărbătorile păzindu-ne sau „educându-ne”, cum zic ei. Asta înseamnă că azi pot să scriu.

În majoritatea zilelor, până să ne lase în pace, este prea întuneric pentru a scrie și suntem extenuați. După munca noastră de afară, suntem supravegheați și puși să memorăm și să recităm secțiuni din Biblie până nu mai putem gândi sau ține ochii deschiși. Sunt recunoscătoare că scriu și sunt recunoscătoare să nu îmi aud propria voce incantând ceva de genul „Iar femeii i-a zis: Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naște copii; atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpâni".

Nu ni se permite să vorbim unii cu alții în prezența „învățătorilor" noștri și, cu toate acestea, nu ni se permite să fim tăcuți sau să ne odihnim.

Acum, trebuie să găsesc o cale să scriu despre ultimele săptămâni, să povestesc ce ni s-a întâmplat – doar să povestesc, ca și cum a fost normal și rațional. Voi face asta – dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru acela de a-mi pune o oarecare ordine în gândurile mele împrăștiate. Chiar trebuie să scriu despre... despre Bankole.

Toți copiii noștri nu mai sunt. Toți. De la Larkin, cea mai tânără, până la băieții Faircloth, cei mai mari, toți au dispărut.

Ni se spune că ne-au salvat copiii de răutatea noastră. Că au fost dați unor „case de creștini buni". Nu îi vom mai vedea decât dacă vom renunța la „păgânism" și vom demonstra că am devenit oameni în care se poate avea încredere să stea lângă copii creștini. Din bunătate și iubire, temnicerii noștri – ni se cere să i ne adresăm fiecăruia dintre ei cu apelativul „Învățător" – au avut grijă de copiii noștri. Au așezat picioarele copiilor noștri pe calea devenirii unor cetățeni americani buni, utili aici, pe Pământ, și obținerii unui loc în Rai când vor muri. Acum, noi, adulții și ceilalți copii, trebuie să fim învățați să mergem pe aceeași cale. Trebuie să fim reeducați. Trebuie să-l acceptăm pe Iisus Hristos ca fiind Salvatorul nostru, pe Cruciații lui Jarret ca pe învățătorii noștri, pe Jarret ca pe alesul lui Dumnezeu să restaureze măreția Americii, iar pe Biserica Americii Creștine ca fiind biserica noastră. Doar atunci vom fi patrioți creștini demni să creștem copii.

Nu ne luptăm împotriva acestor lucruri. Temnicerii noștri ne ordonă să îngenunchem, să ne rugăm, să cântăm, să mărturisim, iar noi o facem. Le-am dat de înțeles celorlalți prin propriul meu comportament că ar trebui să ne supunem. De ce ar trebui oricine să reziste și să riște tortura sau moartea? La ce ar fi bun? Îi vom minți pe acești criminali, pe acești răpitori, pe acești hoți, pe acești stăpâni de sclavi. Le vom spune orice își doresc să audă, vom face tot ce ne cer să facem. Într-o zi, vor deveni neatenți sau echipamentul lor se va defecta ori vom găsi sau crea vreun punct slab, vreun unghi mort. Apoi, îi vom omorî.

Însă, deși ne supunem, Cruciații trebuie să aibă și ei distracțiile lor. În bunătatea lor iubitoare, folosesc zgărzile ca să ne chinuie. „Asta nu este nimic în comparație cu Iadul", ne spun. „Învățați-vă lecțiile sau veți suferi în acest mod pentru întreaga eternitate!" Cum pot să facă ceea ce fac dacă ei chiar cred în ceea ce spun?

Ne mănâncă mâncarea și ne hrănesc cu resturile lor, fie sub formă de boluri cu firimituri evidente sau fierte într-o zeamă lungă cu napi ori cartofi din grădinile noastre. Locuiesc în casele noastre și dorm în paturile noastre în timp ce noi dormim pe podeaua școlii, bărbații într-o cameră, femeile în alta, nicio comunicare între cele două nefiind permisă.

Niciunul dintre noi nu este căsătorit cu acte în regulă, se pare. Nu am fost căsătoriți de un preot al Bisericii Americii Creștine. Drept urmare, am trăit în păcat – „preacurvind ca niște câini!", l-am auzit pe un Cruciat spunând. Același Cruciat a târât-o pe Diamond Scott în cabana sa, săptămâna trecută, și a violat-o. Ea ne-a povestit cum el i-a spus că totul este în regulă. Că el este un om al lui Dumnezeu, iar ea ar trebui să fie onorată. După asta, ea a tot plâns și a vomitat. Spune că se va omorî dacă este însărcinată.

Doar unul dintre noi a făcut asta până acum – să se sinucidă. Doar una: Emery Mora. S-a răzbunat pentru ce i s-a întâmplat soțului ei și pentru răpirea celor doi băieți mici ai lor. L-a sedus pe unul dintre Cruciați – pe unul dintre aceia care s-au mutat în

propria ei cabană. L-a convins că este dornică și nerăbdătoare să se culce cu el. Apoi, cândva în timpul nopții, i-a tăiat gâtul cu un cuțit pe care îl ținuse întotdeauna sub salteaua ei. După aceea, s-a dus la un alt Cruciat, care dormea în camera fetelor ei, și i-a tăiat gâtul. Apoi, s-a așezat în patul ei lângă prima victimă și și-a tăiat venele. Toți trei au fost găsiți morți în dimineața următoare. La fel ca Gray, Emery se răzbunase cu vârf și îndesat.

De dragul ei și al fetelor ei, îmi doresc să fi ales să trăiască. Știam că este deprimată și am încercat s-o încurajez să îndure. Noaptea, când eram închise împreună, toate vorbeam, făceam schimb de vești și încercam să ne încurajăm una pe alta. Dar adevărul este că, dacă Emery trebuia să moară, a ales cea mai bună cale posibilă de a o face. Ne-a dat de înțeles că ne putem ucide temnicerii. Zgărzile noastre nu ne-ar opri. Dacă Emery nu ar fi fost restricționată de zgarda ei la spațiul acelei cabane, ar fi putut să-i ucidă chiar pe mai mulți dintre ei.

Dar *de ce* zgarda ei nu o oprise să ucidă? Potrivit a ceea ce mi-a spus Marc despre captivitatea lui, zgărzile îi protejau pe deținătorii unităților de control. Era aici vorba despre un alt tip de zgardă? Poate. Nu puteam ști sigur. Niciuna dintre informațiile pe care le colectam și le împărtășeam în timpul nopții nu avea de-a face cu diferitele tipuri de zgărzi. Ceea ce aflaserăm noi era că toate zgărzile noastre sunt legate împreună, cumva, într-un fel de rețea pentru zgărzi. Totul putea fi controlat de unitățile pe care temnicerii noștri le purtau precum curelele, dar curelele însele erau acționate, coordonate sau controlate cumva de la unitatea principală mai mare, care, credea Diamond Scott, era ținută într-una dintre cele două larve ce sunt tot timpul aici. Lucrurile pe care violatorul lui Di le spusese în timp ce aceasta aștepta să fie violată din nou au făcut-o să fie sigură că este adevărat.

O unitate principală de control, protejată de arme, de lacăte și de armura unei larve, era peste puterile noastre – pentru moment. Trebuia să aflăm mai multe despre asta. Totuși, mi-a trecut

prin cap că motivul pentru care unitatea-curea a violatorului lui Emery nu salvase viața proprietarului era unul simplu: o scosese. Care bărbat își purta cureaua în pat? Amândoi bărbații pe care Emery îi ucisese își dăduseră jos curelele. De ce nu? Emery era o femeie micuță, subțire. Un bărbat de talie obișnuită nu și-ar fi pus la îndoială capacitatea de a o controla, cu sau fără zgardă.

Odată ce ar fi ucis, Emery ar fi încercat să folosească unitățile-curele ca să se elibereze, fie să evadeze, să încerce să ne elibereze, fie să își continue răzbunarea. Ar fi încercat. Sunt sigură de asta. Și ar fi eșuat, fie pentru că avea amprentele necorespunzătoare, fie pentru că îi lipsea vreo altă cheie necesară. Era important să știu asta, dar mai era ceva: încercase unitățile și, fără îndoială, îi provocaseră durere, dar eșuase să oprească alarmele. Poate că nu existau alarme. Asta ar putea fi foarte important într-o zi.

Am fost cu toate biciuite pentru ceea ce a făcut Emery. Bărbații au fost obligați să privească.

Am fost scoase afară din școală în marș forțat și biciuite în timp ce am fost puse să îngenunchem și să ne rugăm, să ne urlăm păcatele, să implorăm iertare și să citãm la comandă versete din Biblie. Mă tot gândeam că vor face o greșeală și le vor omorî pe câteva dintre noi. Aceasta era o orgie a abuzului și umilinței, care au continuat și au tot continuat ore întregi, cu „învățătorii" noștri făcând cu schimbul, profitând, urlându-și ura către noi și numind-o iubire. Nu mai îmi rămăsese niciun pic de voce când s-a terminat totul. Mă durea peste tot. O bătaie propriu-zisă nu ar fi putut să mă facă să mă simt mai rău. Dacă cineva mi-ar fi acordat atenție în mod special, ar fi observat că sunt o empatică. Am pierdut controlul. Nu aș fi putut să maschez nimic.

Îmi amintesc că îmi doream să pot să mor. Îmi amintesc că mă întrebam dacă la final ne vor forța să murim la fel cum a murit Emery, fiecare dintre noi luându-i pe câțiva dintre ei cu noi.

Noi oameni au fost aduși să trăiască cu noi – femei și bărbați din coloniile ilegale și din orășelele din apropiere. Cei mai mulți dintre ei păreau să fie pur și simplu oameni săraci. Unii erau ca cei din familia Dovetree. Produceau și vindeau droguri sau bere, vin sau whisky făcute în casă. Și vecinii noștri, familiile Sullivan și Gama, au fost capturați și aduși aici. Unii dintre copiii lor obișnuiau să vină la noi la școală, dar niciunul nu a fost capturat odată cu noi. Nu i-am văzut pe niciunul dintre ei de la capturarea noastră. De ce au fost luați captivi și aduși acum aici? Se pare că niciunul nu știe.

Noile femei au fost înghesuite cu noi sau puse în cea de-a treia încăpere goală a școlii – încăperea care a fost odinioară clinica noastră. Bărbații noi au fost adăpostiți în încăperea cea mare, împreună cu ceilalți bărbați.

Trebuie să scriu despre Bankole.

Intenționam să fac asta încă de la început. Trebuie să o fac, dar nu vreau. Pur și simplu, doare prea mult.

Cruciații ne pun să lărgim închisoarea noastră și să lărgim cabanele noastre, care acum sunt casele lor. Și lucrăm pe câmp ca înainte. Hrănim animalele și le curățăm țarcurile. Facem compost, cultivăm verdețuri, culegem fructele de iarnă, legumele și plantele aromatice, curățăm dealurile de tufișuri. Se așteaptă de la noi să ne hrănim pe noi și pe temnicerii noștri.

Ei mănâncă mai bine decât noi, bineînțeles. La urma urmei, le datorăm mai mult decât vom putea vreodată să îi plătim, pentru că, vezi bine, ei ne învață să ne ferim de căile noastre păcătoase. Continuă să vorbească despre a ne învăța ei pe noi ce înseamnă truda. Ne spun că nu mai suntem locuitori ilegali, paraziți și hoți. Mi-am luat mai mult decât o singură biciuială spunându-le că soțul meu și cu mine deținem acest pământ, că ne-am plătit întotdeauna taxele pentru el și că nu am furat niciodată nimic de la nimeni.

Ne-au ars toate cărțile și hârtiile.

Au ars tot ce au putut găsi legat de trecutul nostru. Este un gunoi ne-dumnezeiesc, spun ei. Ne-au pus să facem noi cea mai mare parte din luatul și căratul, adunatul și stivuirea a atât de mult din ceea ce am iubit. Ne supravegheau, cu mâinile pe curele. Toate cărțile pe hârtie și pe discuri. Toate colecțiile pe care copiii noștri le asamblaseră din minerale, semințe, frunze, poze... Toate referatele, machetele, sculpturile și picturile pe care copiii noștri mai mari le-au făcut. Toată muzica pe care Travis și Gray au scris-o. Toate piesele de teatru pe care Emery le-a scris. Toate fragmentele mele de jurnal pe care le-au găsit. Toate actele legale, incluzând certificatele de căsătorie, chitanțele pentru taxe și titlul de proprietate asupra pământului al lui Bankole. Peste toate aceste lucruri, învățătorii noștri au aruncat ulei din lampă și le-au ars, apoi le-au greblat și amestecat și le-au mai ars încă o dată.

De fapt, ei au ars doar copii ale actelor legale. Nu sunt sigură dacă asta contează, dar este adevărat. De când ne-am luat prima rulotă, păstram originalele într-un seif în Eureka – ideea lui Bankole. Și păstrăm alte copii în diferite ascunzători, împreună cu câteva cărți, alte rapoarte, armele obișnuite, mâncare, bani și haine. Scanasem scrierile lui Bankole și jurnalele mele și am ascuns discurile cu copii ale acestora tot în ascunzătorile noastre. Nu știu de ce am făcut asta. În cazul jurnalelor mele, este un răsfăț de care întotdeauna mi-a fost cam rușine – să arunc banii ca să-mi copiez propriile creații. Dar îmi amintesc că m-am simțit mult mai bine când am început să o fac. Acum, îmi doresc să fi scanat și piesele de teatru ale lui Emery și muzica lui Travis și Gray. Cel puțin, atât cât știu eu, ascunzătorile noastre sunt încă în siguranță.

Mi-am ascuns hârtiile de scris, pixurile și creioanele în încăperea noastră de închisoare. Allie și cu Natividad m-au ajutat să slăbesc câteva bucăți de parchet de lângă fereastră. Folosind doar pietre ascuțite și cuie vechi pe post de unelte, am făcut un compartiment mic, râcâind o gaură în una dintre marile grinzi de cherestea care

sprijină traversele podelei. Traversele înseși erau prea firave și prea evidente dacă cineva ar observa o placă de podea nefixată. Speram ca niciun „învățător" să nu arunce o privire în jos, în întuneric, să vadă dacă ar putea să fie ceva în grindă. Natividad și-a pus acolo inelul de logodnă, iar Allie și-a pus niște desene de-ale lui Justin. Noriko a pus o piatră ovală, verde, fină. Ea și cu Michael o găsiseră mai demult când au ieșit la reciclare împreună – atunci când au mai putut fi împreună.

Este interesant că am putut scormoni în grindă fără să suferim din cauza zgărzilor. Allie s-a gândit că asta însemna că am putea să evadăm desfăcând mai multe plăci de podea și târându-ne sub școală. Dar când am pus-o pe Tori Mora, cea mai firavă dintre noi, să încerce să se strecoare, a început să se zvârcolească de durere din momentul în care picioarele i-au atins pământul. Au apucat-o spasmele de durere și a trebuit să o tragem înapoi.

Deci am mai aflat un lucru. Este un lucru negativ, dar aveam nevoie să îl cunoaștem.

Atât de multe nu mai sunt... Atât de multe ne-au fost luate și distruse. Dacă nu am găsit o cale de ieșire, cel puțin am găsit o cale de a păstra câteva lucruri mici. Mă surprind câteodată gândind că aș putea să suport toate acestea mai bine dacă i-aș avea încă pe Larkin și Bankole sau dacă aș putea să o văd pe Larkin și să știu că este încă în viață și bine. De-aș putea să o văd...

Nu știu dacă acțiunile acestor așa-ziși Cruciați au cea mai mică urmă de legalitate. Este greu de crezut că ar avea – furând pământul și libertatea oamenilor care au respectat legea, care și-au câștigat cinstit existența și nu au creat probleme. Nu pot să cred că până și Jarret a ciopârțit Constituția încât să facă astfel de lucruri legale. Cel puțin, nu încă. Și-atunci, cum poate un grup de justițiari să aibă tupeul să pună bazele unei tabere de „reeducare" și să o conducă exploatând oameni care poartă zgărzi ilegale? Suntem aici de mai bine de o lună și nimeni nu a observat. Nici măcar

prietenii sau clienții noștri se pare că nu au observat. Familiile Gama și Sullivan nu sunt bogate sau pline de putere, dar se află pe dealurile acestea de câteva generații. Nimeni nu a venit să întrebe de ele?

Poate că au făcut-o. Și cine a răspuns la întrebări? Cruciații cu celelalte identități ale lor, cele de patrioți obișnuiți, care respectă legea? Nu cred că este prea mult să presupun că au astfel de identități. Ce minciuni au spus? Orice grup suficient de bogat ca să aibă șapte larve, să întrețină câteva zeci de oameni și să aibă ceea ce se pare a fi un număr fără de sfârșit de zgărzi trebuie să fie capabil să răspândească orice minciuni alege să răspândească. Poate că prietenilor noștri de afară li s-au spus minciuni credibile. Sau poate au fost înspăimântați și au amuțit, dându-li-se de înțeles că nu ar trebui să pună prea multe întrebări dacă nu vor să intre în belele chiar ei. Sau poate că niciunul dintre noi nu are prieteni suficient de prieteni. Suntem nimeni și anonimitatea noastră, departe de a ne proteja, ne-a făcut vulnerabili.

Nouă, la Ghinda, ni s-a spus că am fost atacați și înrobiți pentru că suntem un cult păgân. Dar familiile Gama și Sullivan nu fac parte din vreun cult. Le-am întrebat pe femeile din ambele familii de ce au fost atacate, dar nici ele nu știu.

Familiile Gama și Sullivan dețineau pământul la fel ca și noi și, în comparație cu familia Dovetree, niciodată nu cultivaseră marijuana, nici nu vânduseră băuturi alcoolice. Își munceau pământul și aveau locuri de muncă în oraș de câte ori puteau să găsească. Munceau din greu și se purtau frumos. Și, într-un final, ce a mai contat? Toată munca lor grea și a noastră, toată atenția lui Bankole față de legile de mult moarte și îngropate și toate speranțele mele pentru Larkin a mea și Sămânța Pământului...

Nu știu ce se va întâmpla. Vom ieși din asta! O vom face cumva! Dar după? Din ceea ce am putut să aud, unii dintre „învățătorii" noștri vin din familii importante ce fac parte din Bisericile Americii Creștine din Eureka, Arcata și din așezările mai mici din

împrejurimi. Acest pământ este al meu acum. Bankole, cu încrederea lui în lege și ordine, a făcut un testament, l-am citit. Copia pe care o păstram aici a fost distrusă, bineînțeles, dar originalul și alte copii există încă. Pământul este al meu, dar cum pot să îl iau înapoi? Cum vom putea vreodată să reconstruim ceea ce am avut?

Când ne vom elibera de „învățătorii" noștri, îi vom omorî pe câțiva dintre ei. Nu văd nicio modalitate să evităm asta. Dacă trebuie și dacă pot, ne vor omorî ca să ne oprească evadarea. Modul în care ne violează, modul în care ne biciuiesc, modul în care îi lasă pe unii dintre noi să moară – toate acestea îmi spun că nu pun preț pe viața noastră. Oare familiile lor știu ceea ce fac? Poliția știe? Sunt unii dintre acești „învățători" polițiști sau rude cu polițiști?

Un mare număr de oameni trebuie să știe că *ceva* se întâmplă. Fiecare schimb al „învățătorilor" noștri stă cu noi cel puțin o săptămână, apoi pleacă pentru o săptămână. Unde le spun oamenilor că au fost? Zona trebuie să fie plină de oameni care știu cel puțin că ceva neobișnuit se întâmplă. De aceea, odată ce ne-am eliberat, nu văd cum am putea rămâne aici. Prea mulți oameni de aici ne vor urî fie pentru că le-am omorât bărbații, fie pentru că nu vor putea să ne ierte pentru nedreptățile pe care ei, familiile lor sau prietenii lor ni le-au făcut.

Sământa Pământului trăiește. Mulți dintre noi știu asta și cred în ea pentru ca ea să continue să crească în noi. Sământa Pământului trăiește și va trăi. Dar Cruciații lui Jarret au sugrumat Ghinda. Ghinda a murit.

Tot spun că am nevoie să scriu despre Bankole și tot nu o fac. Am fost ca un zombie zile întregi după ce am văzut corpul lui aruncat în groapa goală pe care Lucio Figueroa a fost pus să o sape. Nu au rostit niciuna dintre rugăciunile lor la capătul lui și, bineînțeles, au refuzat să ne lase să ținem o ceremonie pentru el.

L-am văzut în viață în ziua când ne-au invadat Cruciații. Știu că l-am văzut. Ce s-a întâmplat? Era un om sănătos și nu era

nesăbuit. Nu ar fi provocat oameni înarmați să îl ucidă. Nu avem voie să vorbim cu bărbații noștri, dar trebuie să aflu ce s-a întâmplat. Am tot încercat, până am prins un moment să vorbesc cu Harry Balter. Am vrut să fie Harry ca să pot să-i spun despre Zahra.

Am reușit să ne întâlnim în câmp, în timp ce munceam doar cu membrii comunității noastre. Culegeam – de multe ori în ploaie – salată verde, ceapă, cartofi, morcovi și dovleci, toate plantate și îngrijite de Ghinda, bineînțeles. Ar fi trebuit să culegem și ghinde – ar fi trebuit să le fi cules deja –, dar nu ni se permitea să o facem. Unii dintre noi au fost puși să taie atât stejarii și pinii maturi, cât și puieții pe care îi plantaserăm. Acești copaci nu numai că ne comemorau morții și ne aprovizionau cu multe proteine, dar și ajutau la fixarea pantelor de deal lângă cabanele noastre. Cumva, „învățătorii" noștri au înțeles că ne închinam copacilor, drept urmare nu trebuie să avem copaci în jur, cu excepția celor care produceau fructe și nuci pe care „învățătorilor" le plăcea să le mănânce. Ce situație hilară! Copacii cu portocale, lămâi, grepfrut, curmale, pere, nuci și avocado erau buni. Restul erau tentații malefice.

Iată ce mi-a spus Harry, cuvânt cu cuvânt, în timpul momentelor când reușeam să fim unul lângă altul în munca noastră:

— Au folosit zgărzile, știi? În acea primă zi, au așteptat până când toți am fost conștienți. Apoi, au intrat și unul dintre ei a zis: „Noi vrem ca voi să nu faceți nicio greșeală. Vrem să înțelegeți cum vor funcționa lucrurile." După aceea, au început cu Jorge, iar el a țipat și s-a zvârcolit ca un vierme în cârlig. Apoi, i-au luat pe Alan Faircloth, după care pe Michael, apoi pe Bankole. Bankole era treaz, dar nu chiar atent. Doar stătea pe podea, ținându-și capul între mâini, holbându-se în jos. Scoseseră deja toată mobila și au îngrămădit-o într-o movilă afară, acolo unde erau rulotele. Deci nimeni nu a căzut pe nimic altceva decât pe podea. Când au folosit zgarda lui, nu a scos niciun sunet. Doar s-a răsturnat pe o parte și a avut un zvâcnet ca într-un fel de convulsie. Nu a țipat

nicio secundă, nu a scos niciun cuvânt. Dar a intrat în cele mai rele convulsii dintre noi toți. Apoi, a murit. Asta a fost tot. Michael a spus că zgarda i-a declanșat un atac de cord major.

Harry nu a spus mai mult pentru o perioadă îndelungată – sau poate a spus, dar eu nu am auzit. Plângeam fără să vreau. Aș fi putut să fiu tăcută, dar nu îmi puteam opri lacrimile. Apoi, l-am auzit șoptind, în timp ce treceam unul pe lângă altul:

— Îmi pare rău, Lauren. Doamne, îmi pare rău. Era un om bun.

Bankole îi adusese pe lume ambii copii ai lui Harry. Bankole i-a adus pe lume pe copiii tuturor, inclusiv pe fiica noastră. Fără să creadă în Sământa Pământului sau în Ghinda, rămăsese și muncise din greu ca să facă totul să funcționeze. Muncise mai mult decât oricine pentru a face ca totul să funcționeze. Cât de stupid și lipsit de sens că a trebuit să moară de mâna bărbaților care nu îl cunoșteau sau nu le păsa de el și nici măcar nu intenționau să-l ucidă! Pur și simplu, nu știau cum să folosească puternicele arme pe care le dețineau. Au gazat-o pe Zahra omorând-o din greșeală pentru că nu i-au luat în considerare statura. I-au provocat lui Bankole șocuri electrice până la infarct – din greșeală, pentru că nu au luat în considerare vârsta lui. Trebuie să fi fost din cauza vârstei. N-a avut probleme cu inima înainte de asta. Era un bărbat puternic, sănătos, ar fi trebuit să trăiască și să o vadă pe fiica lui crescând și, poate mai apoi, să mai facă un băiat sau o altă fiică.

Era tot ceea ce puteam să fac ca să nu mă prăbușesc printre rândurile de plante și să zac acolo pur și simplu gemând și plângând. Dar am rămas dreaptă, cumva reușind să nu le atrag atenția „învățătorilor" noștri.

După un timp, i-am spus despre Zahra.

— Chiar cred că din cauza staturii ei n-a rezistat, am încheiat. Poate că oamenii aceștia nu știu prea multe despre armele lor. Sau poate că pur și simplu nu le pasă. Ori poate ambele. Niciunul dintre ei nu a ridicat vreun deget ca să o ajute pe Teresa.

A urmat o altă tăcere lungă, lungă de tot. Munceam și Harry s-a stăpânit. Când a vorbit din nou, vocea lui era calmă.

— Olamina, trebuie să-i ucidem pe nenorociții ăștia!

Aproape niciodată nu îmi spunea Olamina. Ne știam de când eram amândoi în scutece. Îmi spunea Lauren, mai puțin în timpul ceremoniilor mai importante din Zilele de Adunare. Îmi spusese Olamina pentru prima dată când i-am Întâmpinat primul copil în comunitatea Ghinda și în Sămânța Pământului. Era ca și cum pentru el numele era un titlu.

— Prima dată, trebuie să scăpăm de zgărzile astea, am spus. Apoi, trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu copiii. Dacă... dacă sunt în viață, trebuie să aflăm unde se află.

— Crezi că sunt în viață?

— Nu știu.

Am tras adânc aer în piept.

— Aș da aproape orice să știu unde este Larkin a mea și dacă este în regulă.

O altă pauză.

— Oamenii ăștia mint despre aproape tot. Dar trebuie să existe niște registre pe undeva. Trebuie să fie ceva. Trebuie să încercăm să aflăm. Strânge informații. Caută slăbiciuni. Urmărește, așteaptă și fă tot ce trebuie să faci ca să rămâi în viață!

Un „învățător” venea spre noi. Fie ne-a văzut șoptind în timp ce munceam, fie doar ne verifica. L-am lăsat pe Harry să treacă pe lângă mine. Puținele noastre momente de vorbă erau încheiate.

13

Din *Sământa Pământului: Cărțile viilor*

Când viziunea eșuează,
Direcția e pierdută.

Când direcția e pierdută,
Scopul ar putea fi pierdut.

Când scopul e pierdut,
Emoțiile conduc singure.

Când emoțiile conduc singure,
Distrugere... distrugere.

Din Ghinda, am fost dusă într-un lagăr de reeducare care se afla într-o închisoare veche de maximă siguranță în districtul Del Norte, chiar la nord de districtul Humboldt. Locul acela fusese numit Închisoarea de Stat din Golful Pelican. A devenit lagărul de reeducare creștină din Golful Pelican. Nu am nicio amintire cu acesta, sunt fericită să o spun, dar oamenii care au petrecut timp acolo ca adulți și copiii mai mari mi-au spus că, deși locul nu mai era numit „închisoare", duhnea a suferință.

Din cauza structurii sale de închisoare, se preta mult mai bine decât a făcut-o Ghinda la izolarea oamenilor – nu numai în fața societății, ci și unii față de alții. De asemenea, oferea destul spațiu pentru o creșă complet separată de deținuții păgâni care îi puteau „contamina" pe copii. Am fost îngrijită la creșa din Golful Pelican timp de câteva luni. Știu asta pentru că mi s-au luat amprentele de la mâini, de la picioare, ale ADN-ului, iar înregistrările mele au fost stocate la Biserica Americană Creștină din orașul Crescent. Erau menite să fie accesibile doar

autorităților taberei, care trebuiau să mă protejeze de a fi adoptată de părinții mei biologici păgâni, și să fie de folos oricui mă adopta. De asemenea, mi s-a dat un nume: Asha Vere. Asha Vere era numele unui personaj dintr-un program cunoscut al Vismăștii.

Vismăștile – cunoscute și sub numele de „cuști de cap", „cărți de vise" sau, mai simplu, „Măști" – erau noi pe atunci și începuseră să depășească unele chestii de realitate virtuală. Chiar și primele au fost ieftine – dispozitive asemănătoare cu căștile de schi cu ochelari de protecție pentru ochi. Purtându-le, îi făceau pe oameni să nu arate prea umani. Dar măștile făceau visele ghidate și simulate pe computer disponibile publicului larg, iar oamenii le iubeau.

Vismăștile aveau legătură cu demodatele detectoare de minciuni, cu zgărzile sclavilor și cu o formă înfricoșător de eficientă a sugestiei audiovizuale subliminale. În ciuda felului în care arătau, erau ușoare, ca o îmbrăcăminte, și confortabile. Fiecare dintre ele îi oferea celui care o purta o întreagă serie de aventuri în care se putea identifica cu oricare dintre cele câteva personaje. Putea trăi complet viața fictivă a personajului său, trăind senzații reale. Putea să se scufunde în viața mai simplă și mai fericită a altora. Cei săraci se puteau bucura de iluzia bogăției, cei urâți puteau fi frumoși, cei bolnavi puteau fi sănătoși, cei timizi puteau fi îndrăzneți...

Oamenii lui Jarret se îngrijorau că această nouă distracție va fi ca un drog pentru cei „slabi moralicește". Pentru a evita cenzura, cei de la Vismăști Internațional au creat un număr de programe religioase ce prezentau în mod deosebit personaje creștin-americane. Asha Vere era unul dintre aceste personaje.

Asha Vere era o femeie înaltă, frumoasă, amazoniană, o femeie de culoare, creștin-americană. Ea alerga să-i salveze pe oameni de cultele păgâne, de comploturile anti-creștine și de proxeneții din taberele ilegale. Presupun că cineva s-a gândit că, numindu-mă după un astfel de personaj integru, ar putea să înăbușe orice înclinație ereditară înspre păgânism. Așa că am rămas cu numele. La fel și multe alte femei.

Personajele întruchipând femei puternice nu mai erau la modă în ficțiunea acelor vremuri. Președintele Jarret și adepții lui din America Creștină credeau că unul dintre lucrurile care mersese rău cu țara a fost intruziunea femeilor în „treburile bărbaților". Am văzut înregistrări cu el spunând asta și mari mase de oameni, atât bărbați, cât și femei, îl ovaționau și aplaudau frenetic.

De fapt, am aflat că Asha Vere a fost inițial destinată a fi bărbat, Aaron Vere, dar un executiv de la Vismăști și-a convins colegii că era timpul pentru un serial de succes având ca protagonistă o femeie dur-blândă, creștin-americană. S-a gândit bine. Exista un apetit atât de mare pentru personaje feminine interesante, încât, pe cât de prostești erau poveștile cu Asha Vere, pe atât de mult le plăceau oamenilor. Și un număr surprinzător de oameni și-au numit fetele „Asha", „Vere" sau „Asha Vere".

Până la urmă, numele meu era Asha Vere Alexander, fiica lui Madison Alexander și a lui Kayce Guest Alexander. Aceștia erau membri de culoare din clasa mijlocie a Americii Creștine din Seattle. M-au adoptat în timpul războiului Al-Can, când s-au mutat din Seattle – care fusese lovit de câteva rachete – în orașul Crescent, unde locuia mama lui Kayce, Layla Guest. Ca o ironie, Layla Guest era refugiată din Los Angeles. Dar era o refugiată mult mai bogată decât fusese vreodată mama mea.

Crescent, un oraș mare, în expansiune, printre arborii de sequoia, era atât de aproape de Golful Pelican, încât Layla s-a oferit voluntară la creșa din Golful Pelican. Layla a fost cea care ne-a adus împreună pe mine și pe Kayce. Ea nu mă voia la început. Eram un bebeluș mare, cu pielea închisă, sobră, iar ei nu i-a plăcut înfățișarea mea. „Era o chestie mică, posomorâtă, cu fața ca de piatră", am auzit-o spunându-le mai târziu prietenelor ei. „Și era ștearsă precum o piatră. Mi-a fost teamă pentru ea – teamă că, dacă nu o luam eu, nimeni nu ar fi luat-o."

Atât Kayce, cât și Layla credeau că e datoria creștin-americanilor buni să le ofere o casă multor copii orfani veniți din așezări ilegale și culte păgâne. Dacă cineva nu putea fi o Asha

Vere, salvând tot felul de oameni, putea cel puțin să salveze unul sau doi copii ghinioniști și să îi crească responsabil și corespunzător.

La cinci luni după ce Layla m-a prezentat fiicei sale, familia Alexander m-a adoptat. Nu am devenit propriu-zis fiica lor, dar intenționau să își facă datoria: să mă crească responsabil și corespunzător și să mă salveze de orice existență depravată aș fi putut să am cu părinții mei biologici.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Duminică, 4 decembrie 2033

Au început să ne lase mai mult singuri duminicile, după predică. Bănuiesc că sunt obosiți să își petreacă duminicile ca să ne biciuiască până memorăm capitole din Biblie. După cinci sau șase ore de predică și o mâncare de legume fierte, ni se spune să ne odihnim în zonele noastre și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru bunătatea pe care ne-o arată.

Nu ni se permite să facem nimic. Să facem orice în afara studierii Bibliei ar fi, în viziunea lor, „muncă" și o violare a celei de-a patra porunci. Se așteaptă să ședem liniștiți, să nu vorbim, să nu ne reparăm hainele sau pantofii – suntem toți în zdrențe de când ne-au fost confiscate toate hainele, cu excepția a două rânduri de haine. Avem voie să citim Biblia, să ne rugăm și să dormim. Dacă suntem prinși făcând orice altceva decât acestea, suntem biciuiți.

Bineînțeles, din momentul în care suntem lăsați singuri, facem ce vrem. Purtăm conversații în șoaptă, ne curățăm și ne reparăm lucrurile cât de bine putem, facem schimb de informații. Iar eu scriu. Doar duminicile putem face toate aceste lucruri la lumina zilei.

Nu ne sunt permise lumina electrică și lămpile pe ulei, așa că avem doar fereastra pentru lumină. În timpul săptămânii, este întuneric când ne trezim și întuneric când suntem închiși

pentru somn. În timpul săptămânii, suntem mașini – sau animale domestice.

Singurele facilități care ne sunt permise sunt o găleată galvanizată pe care trebuie să o folosim cu toții ca toaletă și un bidon de plastic de 20 de litri cu apă, prevăzut cu o pompă de sifon de plastic, ieftină. Fiecare dintre noi are un bol de plastic din care mâncăm și bem. Este ciudat cu bolurile acestea. Sunt în culori luminoase: albastru, roșu, galben, portocaliu și verde. Sunt singurele obiecte colorate din camera noastră de închisoare – minciuni luminoase, vesele. Este ceea ce vezi prima dată când intri. Mary Sullivan le numește vasele noastre de câine. Le uram, dar le foloseam. Ce puteam face? Singurele noastre posesiuni individuale „legale" sunt bolurile noastre, hainele noastre și păturile noastre – una de fiecare – și Bibliile tipărite de Lagărul Creștin pe hârtie.

Duminicile, când suntem suficient de norocoși să fim lăsați singuri devreme, scot hârtia și creionul și folosesc Biblia pe post de masă.

Scrisul este o modalitate de a-mi reaminti singură că sunt încă o ființă umană, că Dumnezeu este Schimbare și că voi scăpa din acest loc. Oricât de irațional ar fi acest sentiment, scrisul încă mă reconfortează.

Alți oameni găsesc alte moduri de a-și găsi confortul. Mary Sullivan și Allie își unesc păturile și fac dragoste târziu în noapte. Le relaxează. Locul lor de dormit se află lângă al meu și le aud. Nu sunt singurele care o fac, dar ele sunt singura pereche stabilă, până acum.

— Te dezgustăm? m-a întrebat șoptit Mary Sullivan într-o dimineață, cu obișnuita-i franchețe.

Fusesem trezite mai târziu decât de obicei și am putut să ne vedem una pe cealaltă în semiîntuneric. O zăream pe Mary stând ridicată lângă Allie, care dormea încă.

M-am uitat la ea surprinsă. Este o femeie înaltă – aproape de statura mea–, costelivă și osoasă, dar cu o față interesantă, expresivă.

Arată de parcă a avut tot timpul parte de suficient de multă muncă fizică dură, dar niciodată suficientă mâncare.

— O iubești pe prietena mea? am întrebat-o.

A clipit, s-a dat înapoi ca și cum era pe punctul să-mi spună să îmi văd de ale mele sau să mă duc naibii. Dar, după un moment, a spus cu o voce stridentă:

— Bineînțeles că da!

Am reușit să scot un zâmbet, deși nu știu dacă putea să îl vadă, și am aprobat din cap.

— Atunci, fiți bune una cu alta, am mai spus. Iar dacă apar probleme, tu și cu surorile tale stați cu noi, cu Sământa Pământului.

Suntem cel mai puternic grup de persoane singure dintre prizonieri. Familiile Sullivan și Gama au intenționat să se grupeze cu noi oricum, chiar dacă nimic nu fusese spus. Ei bine, acum am spus eu ceva, cel puțin lui Mary Sullivan.

După un moment, a dat din cap, fără să zâmbească. Nu era o femeie care să zâmbească des.

Mi-e teamă că cineva va rupe rândurile și le va denunța pe Allie și Mary, dar până acum nimeni nu a denunțat pe nimeni pentru nimic, deși „învățătorii" noștri au continuat să ne invite să ne denunțăm unii altora păcatele. Au mai fost probleme din când în când. Femeile din taberele ilegale intrau în niște certuri din cauza mâncării sau a posesiunilor, iar noi, restul, opream lucrurile înainte ca acestea să devină prea zgomotoase – înainte ca un „învățător" să vină și să ceară să afle ce se întâmplă și cine este responsabil.

Și mai este o tânără venită dintr-o tabără ilegală, Crystal Blair, care pare a fi o teroare nativă. Le lovește și le îmbrâncește pe femei, le ia mâncarea sau micile posesiuni. Se amuză spunând minciuni care duc la bătăi. („Știi ce a spus despre tine? Am auzit-o! A spus...") Fură lucruri, câteodată nefăcând niciun secret din ceea ce comite. Nu vrea obiectele acelea patetice. Câteodată, face un spectacol din distrugerea lor. Ea vrea ca celelalte femei să știe că poate să facă ce naiba vrea ea și că nu o pot opri. Ea are puterea, nu ele.

I-am dat o lecție – ca să le lase pe femeile din Sămânța Pământului și posesiunile lor în pace. Am făcut front comun și i-am dat de înțeles că voiam să îi facem viața și mai mizerabilă decât este deja. Am descoperit din întâmplare că tot ceea ce trebuia să facem era să o țintuim la pământ și să tragem de zgarda ei. Zgarda o pedepsea și mă pedepsea și pe mine și pe alte empatice dacă eram destul de stupide să ne uităm la ea suferind, dar nu lăsa nicio urmă. Dacă îi foloseam hainele ca să o legăm și să îi punem căluș, atunci doar cu o simplă smulgere a zgărzii puteam să îi dăm o noapte de coșmar. După ce am supus-o unei astfel de nopți, ne-a lăsat în pace. Le tortura pe alte femei. Torturarea oamenilor era consolarea ei, în mod special.

Ne îngrijorăm din cauza ei. Este mai nebună decât majoritatea dintre noi, aduce necazuri și îi urăște pe „învățătorii" noștri mai mult decât o facem noi. Nu se va duce la ei pentru ajutor. În timp, însă, una dintre victimele ei s-ar putea să o facă. O ținem sub observație. Încercăm s-o oprim înainte de a merge prea departe.

Duminică, 11 decembrie 2033

Și mai mulți oameni noi oameni au fost aduși aici – zdrențuroși, costelivi, toți necunoscuți. În fiecare zi din această săptămână, o larvă venea ca să descarce noi oameni în grupuri de trei, patru sau cinci. Am terminat de construit o anexă a școlii, lungă, de tip șopron, din cheresteaua pe care „învățătorii" noștri au adus-o cu camionul. Această extensie este formată din patru încăperi goale cu paturi suprapuse, fiecare menită să găzduiască 30 de persoane. Fiecare perete este acoperit cu trei rânduri de paturi suprapuse, plus o scară sau două pentru acces. Fiecare rând va fi de fapt un pat lung, îngust, în care trebuie să doarmă doi oameni, cap la cap sau picioare la picioare. Fiecăruia dintre nou-veniți i se dă ceea ce avem și noi: o pătură, un bol de plastic, o Biblie și un pat

suprapus pe care trebuie să doarmă și să își depoziteze lucrurile. Noi încă dormim pe podea în încăperile noastre, dar tot restul este la fel.

Ca și noi, cei nou-veniți folosesc găleți pe post de toalete. Unii dintre noi am fost puși să săpăm o hazna. Eu mi-am luat niște bice pentru că am scos în evidență faptul că era amplasată într-un loc nepotrivit. Putea să contamineze apa subterană care aproviziona fântânile. Asta ne putea îmbolnăvi pe toți, inclusiv pe „învățătorii" noștri.

Dar „învățătorii" noștri socoteau că știu totul. Nu au nevoie de sfaturi de la o femeie, cu atât mai mult de la o păgână. A fost în totalitate decizia lor, câteva zile mai târziu, să relocheze haznaua în josul dealului și departe de fântâni.

Cineva a pus un semn pe poarta de pe drumul forestier: „Complexul Lagărului Creștin de Reeducare". Cruciații au înconjurat locul cu un gard de sârmă Lazor, așa că nu exista nicio intrare sau ieșire sigură, cu excepția porții. Sârma Lazor este făcută din fire de sârmă atât de subțiri, că abia pot fi văzute. Taie carnea animalelor sălbatice care intră din greșeală în ele.

I-am întrebat pe unii dintre străini ce se întâmplă afară. Știu oamenii ce este cu adevărat o tabără de reeducare? Există și alte tabere? S-a constituit vreo mișcare de rezistență? Ce face Jarret? Ce se întâmplă?

Cei mai mulți dintre oamenii noi nu vor să discute cu mine. Sunt speriați, bătuți, obosiți. Cei care sunt dispuși să vorbească știu doar că au fost fie arestați, smulși din viața lor de ocupanți ilegali, vagabonzi sau escroci patetici.

Unii dintre aceștia sunt empatici. „Sămânță rea, dacă a existat vreodată vreo sămânță rea", spun „învățătorii" noștri. „Copiii păgâni ai dependenților de droguri." Pentru ei, empaticii fac obiectul suspiciunii, al disprețului și al unui amuzament urât. Sunt atât de ușor de chinuit! Nicio provocare.

Noi, empaticii din Sămânța Pământului, nu ne-am dat încă de gol. Am muncit din greu să ne ascundem și, recunosc, am fost norocoși. Niciunul dintre noi nu a fost împins dincolo de limitele sale într-un moment în care „învățătorii" noștri ar fi putut observa. Noi toți am avut ani în care ne-am ascuns în văzul lumii pentru a ne ajuta. Chiar și fetele Mora, doar 14 și 15 ani, au reușit să ascundă ceea ce sunt.

Am continuat să caut pe cineva care ar fi putut să îmi spună orice despre lumea de afară. Până la urmă, nu mi-am găsit informatorul. El m-a găsit pe mine. Era un tânăr de culoare, cu oase subțiri, cu cicatrici, atent, dar neînvins. Se numea David Turner.

— Day, a spus el când ne-am trezit amândoi săpând umăr lângă umăr în haznaua stupidă și periculoasă, mai târziu abandonată.

Acum, mă gândesc că a vorbit cu mine doar pentru că nu aveam voie să vorbim.

M-am uitat întrebător la el în timp ce aruncam pământul din lopată afară din groapă.

— Numele meu e David, a zis. Spune-mi Day.

— Olamina, am rostit fără să mă gândesc.

— Da? s-a mirat el.

— Da.

— Un nume diferit.

Am suspinat și i-am aruncat o privire. Mi-a plăcut înfățișarea lui încăpățânată, neînvinsă. Am continuat:

— Lauren.

Mi-a aruncat un rânjet scurt.

— Oamenii îți spun Laurie?

— Nu și dacă se așteaptă să le și răspund, am replicat.

Bănuiesc că am fost cam nesăbuiți. Deasupra mea, unul dintre „învățători" m-a biciuit prin zgardă cu putere. M-am zguduit și am căzut. Am observat înainte că, dacă un bărbat și o femeie ce poartă zgărzi vorbesc unul cu altul, femeia este cea care ajunge să fie pedepsită. Bineînțeles, pentru că femeile sunt ispitele... Noi

îi târâm pe bărbații inocenți în necazuri. Încă de pe vremea lui Adam și a Evei, femeile i-au târât pe bărbații inocenți în necazuri. Oricum, am fost biciuită puternic, dar o singură dată. După aceasta, am fost mult mai grijulie.

Să fii biciuit tare, de mai multe ori, este suficient pentru a induce probleme de coordonare și pierderi de memorie temporare. Day mi-a spus mai târziu că văzuse un bărbat biciuit până ce nu-și mai știa propriul nume. Îl cred. Știu asta de când am văzut trupul neînsuflețit al lui Bankole. M-am întors spre gardianul meu bărbos; niciodată în viața mea nu avusesem o intenție mai mare de a ucide o altă persoană. Am fost aruncată la pământ acolo unde eram printr-un șoc dur, apoi electrocutată de câteva ori, iar Allie îmi spune că felul în care zvâcneam și mă prăbușeam pe pământ a făcut-o să creadă că o să-mi rup oasele. M-am trezit umflată, acoperită de vânătăi, entorse, zgârieturi și tăieturi sângerânde făcute de pietre, dar asta nu era cel mai rău.

Cel mai rău este felul în care m-am simțit după aceea. Nu mă refer la durerea fizică. Acest loc este o universitate a durerii. Și chiar cred ceea ce am scris mai înainte. Timp de câteva zile după pedeapsa asta, am fost ca un zombi. La început, nici nu am putut să-mi amintesc că Bankole era mort. Natividad și Allie au trebuit să îmi spună acest lucru din nou, de mai multe ori. Și nu mi-am putut aminti ce s-a întâmplat cu Ghinda, de ce eram închiși în încăperile propriei noastre școli, unde erau bărbații, unde erau copiii...

Nu am scris despre asta până acum. Când am înțeles ce s-a întâmplat, m-am speriat de moarte. M-a speriat într-atât încât m-a făcut să scâncesc într-un colț, ca un copil de trei ani terorizat.

După ce am supraviețuit evenimentelor din Robledo, am știut că este posibil să apară străini care să fure și să distrugă tot ce iubeam. Oameni și proprietăți puteau fi smulse. Dar, cumva, nu îmi trecuse prin cap că... că *bucățele din propria mea minte* puteau fi smulse și ele. Știam că pot să fiu omorâtă. Nu am avut niciodată iluzii în privința asta. Puteam să ajung infirmă. Și asta știam. Dar

nu mă gândisem că o altă persoană, doar apăsând un buton mic, apoi zâmbind și apăsându-l din nou și din nou…

Chiar a zâmbit gardianul meu bărbos. Asta mi-am reamintit mai târziu. Totul mi-a revenit în minte. Iar când s-a întâmplat asta… Ei bine, acela a fost momentul când m-am retras într-un colț, scâncind și jelind. Nemernicul naibii zâmbea și își apăsa butonul iar și iar, ca și cum m-ar fi regulat, și rânjea în timp ce se uita la mine gemând electrocutată.

Fratele meu mi-a spus că zgarda te face să invidiezi moartea. Pe cât de rău sună, nu a reușit, nu a putut să îmi redea ideea cum zgarda te face să urăști. Te învață o întreagă nouă însemnătate a urii totale. Nu știam aproape nimic despre ură până ce acest lucru nu a fost pus în jurul gâtului meu. Acum, câteodată, este tot ceea pot să fac ca să mă opresc din a încerca iar să îl omor pe unul dintre ei și apoi să mor în felul în care a făcut-o Emery.

Am mai vorbit din când în când cu Day Turner. De câte ori putem, când trecem unul pe lângă altul sau când suntem puși să muncim în aceeași zonă comună, vorbim. I-am încurajat pe Travis, pe Harry și pe alți bărbați să comunice cu el. Cred că ne va spune orice poate ca să ne ajute. Iată un rezumat a ceea ce ne-a transmis până acum.

Day traversase munții Sierra de la ultimul lui loc de muncă prost plătit și fără perspective din Reno, în Nevada. A cutreierat prin nord și vest, sperând să găsească cel puțin o ocazie ca să iasă din sărăcie. Nu avea familie, dar, pentru protecție, umbla cu doi prieteni. Totul fusese bine până el și prietenii lui au ajuns în Eureka. Acolo, auziseră că una dintre biserici oferă adăpost peste noapte și mese, precum și muncă temporară pentru bărbații care își doreau acest lucru. Biserica era, ce surpriză, Biserica Americii Creștine.

Munca lui consta în a repara și vopsi mai multe case vechi pe care biserica intenționa să le folosească în cadrul complexului pentru copii orfani. În zonă nu exista niciun orfan – sau, cel puțin, niciunul pe care să îl fi văzut Day, altfel presupun că noi toți l-am

fi bătut la cap până la moarte în legătură cu copiii noștri. Te-ai gândi că există destui orfani adevărați în această lume mizerabilă. Cum îndrăznește cineva care se socotește biserică să creeze noi orfani cu larvele lor și zgărzile lor?

Oricum, lui Day și prietenilor săi le-a plăcut ideea să facă ceva pentru copii și să câștige câțiva dolari, împreună cu un loc de dormit și niște mese. Dar au avut ghinion. În timp ce dormeau în prima lor noapte în dormitorul bărbaților, un grup mic de bărbați de acolo au încercat să jefuiască locul. Day a spus că nu a avut nimic de-a face cu jaful. A zis că îl doare undeva dacă îl credem sau nu, dar el nu a furat niciodată doar pentru a mânca – și nu furase niciodată în viața lui de la o biserică. A fost crescut de un unchi și o mătușă foarte religioși, acum morți, și, mulțumită educației lor, existau niște lucruri pe care pur și simplu nu le-ar face. Dar s-a spus că hoții erau negri, iar Day și prietenii lui erau negri, așa că s-a presupus că Day și prietenii lui erau vinovați.

M-am trezit că îl cred. S-ar putea să fie stupid din partea mea, dar îl plac și nu mi s-a părut a fi un mincinos sau un jefuitor de biserici.

El spune că cei de la paza bisericii au năvălit în dormitoare, iar oamenii s-au trezit și au alergat în toate direcțiile. Toți erau oameni liberi și săraci. Când problemele au escaladat și când nu a mai existat niciun profit real de câștigat, cei mai mulți nu s-au gândit să facă altceva decât să se care – mai ales când au început împușcăturile.

Day nu avea armă. Unul dintre prietenii lui avea, dar cei trei au fost separați. Apoi, toți au fost prinși.

El și cu alți 18 sau 20 de oameni au fost prinși, iar toți cei de culoare au fost trimiși la închisoare. Unii au fost acuzați de crime violente – jaf armat și acte de violență. Restul au fost acuzați de vagabondaj – ceea ce este o infracțiune cu mult mai mare decât a fost odată. Vagabonzii au fost găsiți vinovați și transformați în sclavi ai Bisericii Americii Creștine. Prietenii lui Day au fost acuzați

de delicte grave ca fiind parte a primului grup deoarece au fost găsiți împreună, iar unul dintre ei avea o armă.

Day se afla în grupul vagabonzilor. A fost condamnat la 30 de zile de muncă silnică în folosul bisericii. Deja fusese transferat de câteva ori și obligat să muncească mai bine de două luni. Îl biciuiau când se plângea că sentința lui a luat sfârșit. La început, i-au spus că este liber să plece dacă putea să demonstreze că, afară, exista un loc de muncă care îl aștepta. Bineînțeles că, fiind un străin în acea zonă și neavând timp liber pentru a-și căuta o slujbă, îi era imposibil să-și găsească de muncă afară. Vagabonzii locali, pe de altă parte, erau, unul câte unul, salvați de rude și prieteni, care au promis fie să le ofere locuri de muncă, fie să îi hrănească și să îi găzduiască, să nu mai vagabondeze.

Day muncise în construcții, zugrăvise, prestase muncă de grădinar și de curățenie. I se făcuse un examen fizic complet, apoi i se ceruse de două ori să doneze sânge. Fusese încurajat să se ofere să doneze un rinichi sau o cornee, după care se putea vindeca și era liber să plece. Acest lucru l-a înspăimântat. A refuzat, dar asta nu l-a împiedicat să știe că organele lui și, de fapt, viața îi pot fi luate în orice clipă. Cine ar ști? Cui i-ar păsa? Se întreba cum de nu-l omorâseră până atunci.

Apoi, l-au mutat în Lagărul Creștin pentru reeducare. I s-a spus că există speranță pentru el – că putea, dacă alegea acest lucru, să învețe să fie un servitor al lui Dumnezeu și al adevăratei Biserici a lui Dumnezeu și un cetățean loial al celei mai minunate țări de pe pământ. Le-a zis că el este deja creștin. În replică, ei i-au spus: „Dovedește-o!" I-au mai zis că va fi acceptat în mijlocul lor doar după ce îl vor fi evaluat ca fiind cu adevărat căit și educat în adevărurile Bibliei.

Apoi, Day le-a recitat din *Exodul* 21, 16: „Cel ce va fura un om din fiii lui Israel și, făcându-l rob, îl va vinde, sau se va găsi în mâinile lui, acela să fie omorât." Bineînțeles, a fost biciuit pentru

citatul ales din Scriptură și i s-a spus că oamenii din America Creștină știu bine că diavolul poate să citeze din Sfânta Scriptură.

Cei mai mulți oameni nu au cunoștință de existența lagărelor, ne confirmă Day. A aflat, vorbind cu alți oameni care purtau zgardă, că există câteva lagăre mici precum Lagărul Creștin și cel puțin două mari – mult mai mari decât Lagărul Creștin. Unul dintre cele mai mari se află în nord, într-o închisoare abandonată în districtul Del Norte, iar celălalt este situat în sud, în districtul Fresno. Oamenii liberi nu-și dau seama cum sunt tratați vagabonzii și săraci, dar îi este teamă că, și dacă ar ști, nu le-ar păsa. Probabilitatea este că oamenii cu rezidență legală vor fi fericiți să vadă că Biserica are grijă de acțiuni precum furatul, consumul de droguri, răspândirea bolilor și de săracii liberi, fără acoperiș.

— Pe vremea când eram acasă, mătușa și unchiul meu ar fi gândit la fel, a comentat amar Day. Noi mergem pe autostrăzi și cerșim și scormonim prin gunoaie și cerem de muncă, iar toate acestea le amintesc oamenilor că ceea ce ni se întâmplă nouă li s-ar putea întâmpla și lor. Nu le face plăcere să se gândească la lucruri din acestea, așa că se înfurie pe noi. Îi fac pe polițiști să ne aresteze sau să ne alunge din oraș. Ne insultă și își doresc ca cineva să facă ceva ca să dispărem. Iar acum cineva chiar face asta!

Are dreptate. Există destui oameni care cred că Biserica face ceva generos și necesar: îi învață pe derbedei să muncească și să fie buni creștini. Nimeni nu ar vedea în asta o problemă până când lagărele nu vor deveni mult mai mari, iar oamenii din ele nu ar fi doar vagabonzi sau rezidenți ilegali. În ceea ce ne privește pe noi, Sămânța Pământului, asta s-a întâmplat deja, dar cine suntem noi? Doar niște membri ciudați ai unui cult care practică ritualuri ciudate, așa că nu este nicio îndoială că există oameni amabili, obișnuiți, care ar fi fericiți să ne vadă cum suntem învățați să ne purtăm.

Câți oameni, mă întreb, pot fi închiși în țarcuri și torturați – reeducați – până va începe să conteze pentru majoritatea americanilor?

Cum arată încarcerarea acestor oameni pentru alte țări? Ele știu? Le-ar păsa? Există lucruri mai rele care se întâmplă aici, în State, și în alte părți, știu. Există un război, spre exemplu.

De fapt, suntem în război. Statele Unite sunt în război cu Alaska și Canada. Oamenii îl numesc războiul Al-Can. Știam că Jarret își dorește un război, se străduia să pornească unul. Dar, până nu mi-a confirmat Day, nu aveam cum să-mi dau seama că începuse. Au avut deja un schimb de rachete teleghidate și s-au dat câteva bătălii violente la graniță. I-am povestit lui Allie despre acestea mai târziu, iar ea a rămas pe gânduri.

— Cine câștigă? a vrut să știe.

Am clătinat din cap.

— Day nu mi-a spus. La naiba, nici nu am întrebat!

A ridicat din umeri.

— Mda. Nu prea contează pentru noi, nu-i așa?

— Nu știu, am zis.

Suntem vreo 250 de deținuți și, după ultimul meu calcul, 20 de gardieni. Să ne gândim: dacă am putea să acționăm cu toții în același timp, 10 sau 12 oameni per gardian, poate am reuși să... să...

Poate o să murim ca Teresa. Fie și un singur „învățător" ar putea, cu un singur deget, să ne provoace tuturor să ne prăbușim și să ne zvârcolim pe jos. Poate o să murim, fiecare dintre noi, fără să facem altceva mai mult decât să-i uluim pe gardienii noștri.

Duminică, 18 decembrie 2033

Am fost violată.

S-a întâmplat de două ori. O dată luni și, din nou, ieri. Este cadoul de Crăciun din partea Americii Creștine.

Duminică, 25 decembrie 2033

Am nevoie să scriu despre ceea ce mi se întâmplă. Nu vreau, dar trebuie.

Să fii empatic înseamnă să simți plăcerea și durerea – plăcerea aparentă și durerea aparentă – a altor oameni. Au fost dăți când am simțit plăcerea unuia dintre „învățători" când biciuia pe cineva. Prima dată când s-a întâmplat – sau, mai degrabă, prima dată când am înțeles ce se întâmpla –, am vomitat.

Când cineva urlă de durere, am grijă să nu mă uit. Dacă se întâmplă să văd pe cineva că se chicește de durere, până acum am fost în stare să mă sprijin de un zid sau de o unealtă ori de un copac. Totuși, cumva, niciodată nu mi-a trecut prin cap că trebuie să mă protejez și de plăcerile „învățătorilor" noștri.

Există câțiva bărbați aici, câțiva „învățători", care declanșează zgărzile până au orgasm. Țipetele noastre și convulsiile și rugămințile și suspinele sunt ceea ce acești bărbați au nevoie să simtă pentru a fi satisfăcuți sexual. Cunosc trei care par că au nevoie să chinuie pe cineva ca să aibă parte de plăcere sexuală. De cele mai multe ori, tortureaza o femeie, apoi o violează. Câteodată, declanșarea zgărzilor este suficientă pentru ei. Nu vreau să cunosc acest fapt atât de limpede pe cât îl cunosc, dar nu mă pot abține. Acești bărbați se ospătează din durerea noastră – iar ei ne socotesc pe noi paraziți...

Violul are loc cu pretenția de a fi un secret. La urma urmei, acești bărbați vin în lagăr pentru a-și face treaba. Apoi, cel puțin câțiva dintre ei trebuie să meargă acasă la nevasta și copiii lor. Cu excepția reverendului Joel Locke și celor trei asistenți apropiați ai lui, care lucrează aici fără să plece, bărbații care vin în lagăr încă trăiesc în lumea reală. Ei violează, dar pretind că nu o fac. Ei spun că sunt religioși, dar puterea i-a corupt până și pe cei mai buni dintre ei.

Nu îmi place să recunosc, dar unii dintre ei sunt, într-un mod ciudat, oameni obișnuiți. Vreau să spun că ei cred în ceea ce fac.

Nu sunt cu toții sadici și psihopați. Unii dintre ei par cu adevărat să simtă că a-i aduna pe infractorii minori în locuri precum Lagărul Creștin este ceva drept și necesar pentru binele țării. Ei dezaprobă violul și biciuirile care nu sunt necesare, însă chiar cred că deținuții sunt cumva inamicii țării. Superiorii lor le-au spus că paraziții și păgânii ca noi au distrus „America cea sfântă". America a fost țara cea mai puternică de pe Pământ, dar oamenii ca noi au început să se prostitueze în căutarea religiilor străine și au refuzat să își facă datoria de cetățeni. Noi, femeile, ne-am pierdut modestia și ne-am oferit trupul pe străzi, iar bărbații care ar fi trebuit să ne controleze au devenit peștii noștri.

Aceasta este varianta scurtă a cât de răi suntem și motivul pentru care merităm să purtăm zgardă. Cealaltă parte a monedei este cât de mult încearcă harnicii și greu-încercații noștri „învățători" să ne „salveze".

Unul dintre bărbații, care o voia pe Cristina, sora lui Jorge, se specializase în atitudinea aceasta ciudată, în care își plângea de milă. Vorbea cu ea despre soția lui țintuită în scaunul cu rotile, despre copiii lui nerespectuoși, despre cât de săraci sunt ei cu toții. Ea spune că l-a implorat să o lase în pace, dar el a trântit-o la pământ și a forțat-o. El tot declara că este un creștin-american loial și harnic și că are dreptul la puțină plăcere în viață. Dar când a terminat, a implorat-o să îl ierte. Nebunie.

Violul meu a avut loc la finalul unei zile foarte reci, ploioase. Mi se dăduseră sarcini de gătit. Asta însemna că am avut șansa să mă spăl, să îmi păstrez hainele uscate, să stau la căldură și, pentru prima dată, să am ce mânca pe săturate. Mă simțeam în același timp recunoscătoare pentru asta și rușinată de recunoștința mea. Am lucrat cu Natividad și două dintre femeile familiei Gama, Catarina și Joan, iar la finalul zilei am fost duse toate la cabane și violate. Dintre noi patru, eu eram singura empatică. Dintre noi patru, doar eu am îndurat nu numai propria-mi durere și umilința, ci și plăcerea sălbatică, intensă a violatorului meu. Nu

există cuvinte pentru a explica urâțenia bolnăvicioasă, schizoidă a acestui fapt.

Nu ne putem spăla suficient de prea multe ori. Nu avem apă fierbinte și greu obținem ceva săpun, asta doar dacă nu avem treabă la bucătărie. Dacă cerem să fim lăsate să ne spălăm, se numește vanitate. Cu toate acestea, suntem privite cu dezgust dacă puțim. Ni se spune că „puțim de păcătoase ce suntem".

Așa să fie.

Am decis să put ca un cadavru. Am decis că prefer să iau o boală din cauză că sunt murdară decât să continui să atrag atenția acestor bărbați. Voi puți. Nu voi mai acorda atenție părului meu sau hainelor mele.

Trebuie să fac asta – sau mă omor.

2035

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Sinele este.
Sinele este corp și percepție corporală. Sinele este gând, memorie, credință. Sinele creează. Sinele distruge. Sinele învață, descoperă, devine. Sinele modelează. Sinele adaptează. Sinele își inventează propriile motive de a fi. Pentru a-i da formă lui Dumnezeu, dă formă Sinelui.

14

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Relaxați-vă.
Fiecare mișcare spre Destin,
Fiecare reușită a Destinului
Trebuie să însemne noi începuturi,
Noi lumi,
O renaștere a Seminței Pământului.
Singur,
Fiecare din noi este muritor.
Cu toate acestea, prin Sămânța Pământului,
Prin Destin,
Noi ne alăturăm.
Suntem Viață
Nemuritoare
Plină de scop!

Cumva, mama a îndurat mai mult de un an de sclavie în Lagărul Creștin. Cum a făcut-o, cum a supraviețuit, pot doar să ghicesc din însemnările ei din 2033 și 2035. Notițele ei din 2034 s-au pierdut. Dar a scris în 2034. Nu mă îndoiesc de asta. Nu ar fi putut să treacă printr-un an fără să scrie. Am găsit referințe ocazionale la notițele de atunci. Nicio îndoială, până atunci scria pe orice bucățică de hârtie putea găsi.

Evident că i-a plăcut să își păstreze însemnările atunci când putea, dar bănuiesc că, într-un fel, asta o ajuta doar să scrie, fie că putea să își păstreze însemnările sau nu. Actul scrierii în sine era un fel de terapie.

Cea mai importantă pierdere este aceasta: a existat cel puțin o tentativă majoră de evadare. Oamenii din Ghinda nu au participat la ea, dar bineînțeles că au suferit din cauza acesteia mai târziu, alături de restul prizonierilor Lagărul Creștin. Liderul

evadării a fost același David Turner pe care mama îl întâlnise și îl plăcuse în 2033. Știu asta pentru că am vorbit cu oameni care au fost acolo, care au supraviețuit și care își amintesc suferința.

Cea mai bună sursă a mea a fost Cody Smith, o femeie obișnuită să vorbească pe șleau și care în decembrie 2034 fusese arestată pentru vagabondaj în Garberville, apoi transportată la Lagărul Creștin. Ea a fost una dintre supraviețuitoarele rebeliunii, deși, ca rezultat al acesteia, a suferit leziuni nervoase și, în cele din urmă, acestea au dus la orbire. A fost bătută și lovită cu picioarele, precum și electrocutată cu zgarda. Iată povestea ei așa cum mi-a spus-o:

„Oamenii lui Day Turner au fost convinși că ar putea să-i învingă pe gardieni, năvălind trei sau mai mulți peste câte unul. Ei credeau că îi pot omorî pe gardieni înainte ca zgărzile să-i incapaciteze. Lauren Olamina a spus că nu merge așa. Ea a spus că un gardian pe care îl puteau rata era un gardian care avea puterea să-i ucidă pe toți doar cu un deget.

Day o plăcea. Nu știu de ce. Ea era mai înaltă decât un bărbat și nu era drăguță, dar o plăcea. Însă pur și simplu nu a crezut că ea are dreptate. A crezut că este speriată. Dar a iertat-o pentru că era femeie. Asta a scos-o din minți. Cu cât încerca mai mult să îl convingă să renunțe, cu atât era el mai hotărât să o facă. Apoi, a întrebat-o dacă avea de gând să îl denunțe, iar ea a devenit complet tăcută și atât de furioasă, încât el chiar a făcut un pas înapoi ca să se îndepărteze de ea. Ea avea puterea asta asupra oamenilor. Nu începea să țipe când se înfuria, ci devenea complet tăcută. Îi speria pe oameni.

Ea l-a întrebat cine naiba se crede, iar el i-a spus că începe să nu mai fie sigur cine este. Apoi, a urmat o atmosferă apăsătoare. Ea nu a mai vorbit cu el și a început să discute cu oamenii ei. Era greu să vorbești, era periculos să vorbești. Era împotriva regulilor. Oamenii trebuiau să șoptească și să murmure și să vorbească fără să își miște buzele și să nu se uite la oamenii cu care vorbeau. Erau pedepsiți prin zgardă dacă erau prinși.

Mesajele erau transmise de la o persoană la alta. Câteodată, ajungeau să fie modificate și răstălmăcite și nu mai puteai să îți dai seama ce încercau oamenii să îți spună. Câteodată, cineva ne turna gardienilor. Mai ales oamenii noi, aduși de pe drum, făceau asta – spuneau lucruri pe care nu aveau de ce să le spună. Primeau ceva hrană suplimentară pentru asta sau o cămașă călduroasă ori altceva. Dar dacă îi prindeam asupra faptului, nu o mai făceau niciodată. Aveam grijă de asta. Oricum, erau puțini dintre aceștia. O făceau pentru o recompensă sau pentru că erau speriați ori pentru că începuseră să creadă în toate acele slujbe și ore de religie și întâlniri pentru rugăciuni și în alte lucruri la care gardienii ne puneau să asistăm sau să le suportăm, când aproape eram prea obosiți ca să trăim. Cred că unele femei au turnat pentru ca gardienii să le trateze mai bine în pat. Unora dintre gardieni le plăcea să te rănească. Așa că, pentru noi, să vorbești era oricum periculos, chiar dacă niciun gardian nu te vedea făcând-o.

În fine, se pare că nimeni nu l-a turnat pe Turner. Lauren Olamina doar le-a spus oamenilor ei că, atunci când se va întâmpla, ar trebui să se întindă cu fața la pământ și cu mâinile la ceafă. Unii dintre ei nu voiau. Credeau că Day are dreptate. Dar ea s-a ținut de capul lor, presându-i, amintindu-le de electrocutările prin zgardă pe care le văzuseră – un gardian electrocutând opt sau nouă oameni în același timp folosind doar un singur deget... Ea însăși fusese electrocutată în repetate rânduri pentru că a încercat să comunice cu alții – mai ales cu bărbații din grupul ei.

Cred că Day le vorbea bărbaților noaptea, când bărbații și femeile erau închiși separat. Știi ce tip de mizerii își spun bărbații unii altora când vor să-i oprească pe alți bărbați să asculte de o femeie. Din ce am auzit, Travis Douglas i-a ținut în frâu pe bărbații din tabăra Olaminei. Nu era el prea mare, dar avea o forță a lui. Oamenii aveau încredere în el, îl ascultau, îl plăceau. Și, dintr-un oarecare motiv, Travis avea încredere în Olamina. Nu îi plăcea ceea ce le spunea să facă, dar el... cumva, știi, avea încredere în ea.

Când s-a ivit ocazia, cei mai mulți oameni ai Olaminei au făcut ceea ce le spusese ea să facă. Asta i-a salvat de la a fi împușcați sau bătuți atât de rău ca aceia, printre care și eu, care nu s-au aruncat la pământ suficient de repede. Oamenii lui Day au tăbărât pe gardieni, iar oamenii din Ghinda s-au aruncat la pământ precum bolovanii. Când durerea a lovit, deja se puneau la pământ, toți în afară de un tip pe nume King, Jeff King – un tip masiv, un blond arătos –, și trei femei. Două dintre ele se numeau Scolari – surori sau ceva de genul – și Channa Ryan.

O știam pe Channa Ryan. Pur și simplu, nici ea nu mai suporta. Era însărcinată, dar asta nu se vedea prea mult. S-a gândit că, dacă moare în timp ce-l doboară pe unul dintre gardieni și pe fătul gardianului deodată cu ea, va fi o treabă bună. Exista acolo un individ – al naibii nemernic! –, care se spăla, poate, doar o dată pe săptămână. Dar obișnuia s-o oblige să meargă la cabana lui de două sau trei ori pe săptămână. Se distra cu ea. Ea voia să-i facă felul. Însă nu a reușit.

Oamenii lui Day au izbutit să omoare un gardian. Doar unul singur – și tocmai o femeie a fost aceea care a făcut-o, târfa aia diabolică de Crystal Blair. A murit pentru asta, dar l-a prins. Nu știu de ce îi ura atât de mult pe gardieni. Nu au violat-o, nu i-au acordat prea mare atenție. Probabil a fost doar faptul că i-au luat libertatea. A fost o mare pacoste cât a trăit, dar oamenii oarecum au respectat-o după ce a murit. I-a smuls cu dinții beregata gardianului!

Oamenii lui Day au rănit și alți gardieni, dar asta i-au costat 15 oameni de-ai lor. Doar 15 morți pentru început. Alții au fost electrocutați până la moarte – sau până aproape de moarte, mai târziu. Unii au fost loviți cu picioarele, călcați în picioare și electrocutați în același timp. Eu am fost una dintre ei pentru că m-am aflat prea aproape de Crystal Blair când l-a omorât pe gardian.

Day a fost și el omorât, însă mai târziu. L-au spânzurat după o vreme. Până în acel moment, era atât de distrus, încât mă îndoiesc că a conștientizat ce se întâmplă. Noi, ceilalți, am fost

răniți, dar nu atât de rău. Cei care puteau umbla au trebuit să se ducă la muncă a doua zi. Nu a contat faptul că aveam dureri de cap sau dinți lipsă sau vânătăi sau răni adânci din cauză că fuseserăm loviți cu bocancii. Gardienii au spus că, dacă nu au putut scoate diavolul din noi prin bătaie, îl vor scoate afară prin muncă.

Cei care nu puteau să meargă au dispărut. Nu știu ce s-a întâmplat cu ei – poate au fost uciși, poate au fost duși pentru tratament medical. Nu i-am mai văzut. Toți ceilalți au muncit 16 ore fără oprire. Te biciuiau dacă te opreai ca să urinezi. Trebuia pur și simplu să faci pe tine și să continui să muncești. Ne-au chinuit așa trei zile la rând. Muncă de 16 ore – să sapi o groapă. Să o umpli. Să tai copaci. Să faci focul. Să mai sapi încă o groapă. Să o umpli. Să vopsești cabanele. Să tai buruienile. Să sapi o groapă. Să o umpli. Să târăști stânci de pe dealuri. Să le spargi mărunt, în pietriș. Să sapi o groapă. Să o umpli.

Câțiva oameni au luat-o razna. Una dintre femei s-a prăbușit pur și simplu de disperare și a început să țipe și să plângă. Nu se mai oprea. Altcineva, un bărbat mătăhălos cu cicatrici pe toată fața, a început să alerge și să urle – nu mergea nicăieri, se învârtea în cerc. Și ei au dispărut. Trei zile. Nu am primit suficientă mâncare. Niciodată nu primeai suficientă mâncare, doar dacă aveai treburi în bucătărie. În fiecare noapte, ne țineau predici despre focul Iadului și damnare și ne puneau să memorăm versete din Biblie, cel puțin o oră, până să ne lase să dormim. După aceea, era ca și cum nu am fi dormit deloc și ne trezeau ca să o luăm de la capăt. Era Iadul. Pur și simplu Iadul. Niciun diavol nu ar fi putut să o facă mai bine."

Cody Smith. Era o femeie bătrână când am întâlnit-o – analfabetă, săracă și plină de cicatrici. Dacă varianta ei legată de eveniment și ceea ce a urmat este adevărată, nu mă miră că mama mea nu a scris prea multe despre asta după captivitate. Nu am cunoscut niciodată pe nimeni care să o audă vorbind multe despre asta.

Dar, cel puțin, și-a salvat majoritatea oamenilor ei din rebeliune. A pierdut doar trei, iar alte două femei, surorile Mora, își

deconspiraseră slăbiciunea de a fi empatice. Mă mir că nu s-au dat de gol atunci toți empaticii. Pe de altă parte, când toată lumea țipă, bănuiesc că țipetele empaticilor nu atrag o atenție specială. Nu știu cum s-au dat de gol surorile Mora, dar Cody Smith și alți oameni cu care am vorbit mi-au spus că nu s-au mai putut controla. Poate că acesta a fost motivul pentru care, după rebeliune, au fost violate mult mai des decât alte femei. Ele nu l-au dat de gol pe niciun alt empatic.

Așa a fost pentru mama anul 2034. Nu i-aș fi dorit asta. Nu i-aș dori nimănui asta.

Ceea ce li s-a întâmplat mamei mele și multor oameni închiși în acea vreme a fost ilegal din toate punctele de vedere. Nu a fost niciodată legal să le pui zgărzi celor care nu sunt criminali, niciodată nu a fost legal să le confiști proprietățile sau să-i separi de soț ori de soție sau să-i forțezi să muncească fără nicio formă de plată. În orice caz, s-a dorit ca situația separării copiilor de părinți să fie rezolvată cât mai legal.

Legile vagabondajului au devenit și mai complicate și dure, iar vagabonzii adulți cu copii puteau să piardă custodia acestora dacă nu erau în stare să își stabilească un domiciliu într-o perioadă de timp specificată. În unele regiuni, era disponibil un ajutor pentru plasarea forței de muncă asigurat de către biserici și firme locale, iar aceste locuri de muncă trebuiau să asigure cel puțin masă și cazare pentru familie, chiar dacă nu exista niciun salariu. Femeile fără locuință deveneau deseori ajutor în casă, fără salariu, sau mame-surogat, prost plătite. În alte regiuni, nu exista niciun ajutor pentru vagabonzi. Trebuiau să își asigure o casă potrivită pentru copiii lor, altminteri copiii lor urmau să fie salvați din mâinile lor inadecvate, nepotrivite.

Deloc surprinzător, copiii erau „salvați" în acest fel mult mai des de la vagabonzii care erau considerați păgâni decât de la cei care erau considerați drept creștini acceptabili. Iar „păgânii" care erau săraci, dar nu cu adevărat vagabonzi, nu fără acoperiș, se puteau găsi reclasificați ca vagabonzi, așa că li se luau copiii,

plasați apoi în casele bune ale Americii Creștine. Ideea era, bineînțeles, să facă din ei creștin-americani demni, în ciuda răutății sau, în cel mai bun caz, în ciuda greșelii părinților lor.

Este greu de crezut că un astfel de lucru s-a întâmplat aici, în Statele Unite, în secolul XXI, dar s-a întâmplat. Nu *ar fi trebuit* să se întâmple, în ciuda întregului haos care avusese loc înainte. Lucrurile începeau să se vindece. Oameni precum mama mea începeau mici afaceri, trăind simplu, devenind mai prosperi. Criminalitatea era în scădere, în ciuda lucrurilor triste care li s-au întâmplat familiei Noyer și unchiului Marc. Până și mama mea spunea că lucrurile se îmbunătățeau. Cu toate acestea, Andrew Steele Jarret era capabil să sperie, să despartă și să se ia de oameni, în primă fază ca să fie ales președinte, apoi ca să fie lăsat să „repare" țara pentru ei. Nu a realizat tot ceea ce și-a propus. A fost capabil de un mult mai mare fascism. La fel au fost și cei mai înfocați adepți ai lui.

Pentru oameni ca mama, adepții fanatici ai lui Jarret erau cel mai mare pericol. În timpul primului an ca președinte al lui Jarret, cei mai răi adepți ai lui au luat-o razna. Plini de superioritate virtuoasă și cunoscuți de mulți cetățeni obișnuiți și speriați, care nu își doreau altceva decât ordine și stabilitate, fanaticii au pus bazele lagărelor. Între timp, Jarret însuși a fost ocupat cu ridicolul, infamul război Al-Can. Dacă ucigașii de sub aripa Jarret nu le puneau zgardă bieților oameni, Jarret însuși îi atrăgea în serviciul militar și îi folosea pe post de carne de tun în ceea ce s-a dovedit a fi un exercițiu de distrugere inutil și stupid. Țara, deja slăbită, nu a făcut altceva decât să se prăbușească. Prea mulți americani, indiferent dacă aderau sau nu la AC, aveau familii și prieteni atât în Canada, cât și în Alaska. Oamenii dezertau sau părăseau țara pentru a evita recrutarea – a existat o recrutare, într-un final – și era o vorbă în timpul războiului cum că tinerii bărbați sănătoși erau cel mai mare export al Americii.

Existau masacre de ambele părți ale graniței canadiene și atacuri aeriene și navale asupra orașelor de coastă ale Alaskăi. Războiul era ca o replică la scară gigantică a tentativei de

rebeliune din Lagărul Creștin: s-a vărsat mult sânge, dar puține lucruri au fost realizate. Războiul a început cu furie, amărăciune și invidie față de națiunile care păreau a fi pe o pantă ascendentă, în timp ce țara noastră părea să fie pe o pantă descendentă.

Apoi, războiul pur și simplu s-a dezumflat. La început, a existat multă luptă, multă distrugere, multe urale și fluturări de steaguri. Apoi, gradual, de-a lungul lui 2034, o epuizare amară părea că se furișează deasupra oamenilor. Familiile sărace și-au văzut fiii recrutați și uciși „pentru nimic!", cum spuneau ei. Era mai greu decât oricând să cumperi niște mâncare decentă. La urma urmei, o mare parte din grânele noastre din ultimii câțiva ani de schimbări climaterice și haos fuseseră importate din Canada.

În final, pe la sfârșitul lui 2034, au început discuțiile de pace. După aceea, cu excepția multor resentimente și a unor incidente urâte, ocazionale, războiul a luat sfârșit. Granița dintre Canada și America a rămas unde fusese de la bun început, iar Alaska a rămas o țară independentă. A fost primul stat care s-a desprins oficial, complet și cu succes de uniune. Oamenii spuneau că statul natal al lui Jarret, Texas, va fi următorul.

În mai puțin de un an, Jarret a trecut de la a fi salvatorul nostru – aproape reprezentantul celei de-a Doua Veniri, în mintea unor oameni – la a fi un nemernic incompetent care ne vlăguia esența pe lucruri care nu contau. Nu spun că toată lumea și-a schimbat sentimentele față de el. Mulți oameni nu și le-au schimbat niciodată. Nici părinții mei adoptivi nu și le-au schimbat vreodată, chiar dacă i-a costat o fiică frumoasă, inteligentă și iubitoare.

Am crescut ascultând cum se vorbește neîncetat despre acea fată. Numele ei era Kamaria și era perfectă. Știu asta pentru că mama îmi spunea despre ea cel puțin o dată pe zi, în fiecare zi a copilăriei mele. Nu puteam să arăt niciodată atât de bine precum Kamaria sau să îmi fac ordine în cameră sau să învăț la fel de bine ca ea sau chiar să curăț toaleta la fel de bine ca ea – deși găsesc greu de crezut că nemernica aia mică și perfectă a curățat vreodată o toaletă – sau a folosit vreuna.

Nu am știut că încă sunt atât de acră încât să scriu un lucru ca acesta. Nu ar trebui să fiu. Este prostesc să urăști pe cineva pe care nu l-ai întâlnit niciodată, care nu te-a rănit niciodată. Acum, cred că îmi transferasem resentimentele cu succes asupra Kamariei, care nu era acolo, astfel ca, cel puțin până la adolescență, să o pot iubi pe Kayce Alexander. Ea era, până la urmă, singura mamă pe care o știam.

Kamaria Alexander a murit în timpul unui atac cu rachete în Seattle când avea 11 ani, iar părinții mei adoptivi nu au încetat niciodată să îi acuze – și să îi urască – pe canadieni în durerea lor pentru ea. Dar nu l-au acuzat niciodată pe Jarret – „acel om bun", „acel om minunat", „acel om al lui Dumnezeu". Kayce vorbea în acest fel. La fel o făceau și prietenii ei atunci când, într-un final, s-a mutat înapoi la ei în Seattle, acolo unde cartierul și biserica ei au avut de suferit, dar încă stăteau în picioare.

Madison Alexander abia dacă vorbea. Își murmura aprobarea la orice spunea Kayce și mă pipăia mult, dar, în afară de acestea, era tăcut. Cea mai puternică amintire cu el, de când aveam vreo patru sau cinci ani, a fost când m-a ridicat, m-a așezat în poala lui și a început să mă pipăie. Nu știam pe atunci de ce nu îmi plăcea acest lucru. Pur și simplu, am învățat din fașă să mă feresc din calea lui, cât de mult puteam.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Duminică, 25 februarie 2035

Mi-a fost prea frig și m-am simțit prea mizerabil și bolnavă ca să scriu prea multe. Toți avem gripă. Însă oricum suntem puși să muncim. Patru persoane au murit săptămâna trecută în timpul unei ploi de durată, reci. Una dintre ele era însărcinată. A dat naștere singură în noroi. Nimănui nu i s-a permis să o ajute. Ea și pruncul ei au murit. Doi oameni au fost munciți până au căzut lați. Când s-au prăbușit, „învățătorii" i-au numit paraziți leneși și i-au electrocutat. Au murit în timpul nopții – doi bărbați. Toți

erau străini, nevoiași de pe autostradă, „vagabonzi" aduși cu forța aici. Erau bolnavi și aproape leșinați de foame când au ajuns. Din cauza frigului, a vremii umede, a lipsei de căldură din barăcile noastre și a dietei proaste, cu toții am căpătat bolile contagioase adusă de pe autostradă sau din orașe. Chiar și „învățătorii" noștri sufereau de răceli și viroză. Iar când suferă, își revarsă suferința asupra noastră.

Toate acestea și încă un alt lucru ne-a făcut să ne decidem că a venit momentul pentru propria noastră șansă – sau să murim încercând.

Avem informații. Unele dintre noi au aflat lucruri de la violatorii lor, alții culegeau informații căscând ochii și ciulind urechile. De asemenea, avem 23 de cuțite – ceea ce înseamnă că Sămânța Pământului, familiile Sullivan și Gama avem 23 de cuțite. Asta înseamnă mai mult decât unul pentru fiecare gardian. Unii dintre noi au furat cuțitele de la groapa de gunoi unde „învățătorii" noștri ne învață risipa și neglijența. Alte cuțite sunt doar bucăți ascuțite de metal pe care le-am găsit și le-am învelit în bandă sau materiale pentru a ne proteja mâinile. Sunt rudimentare, dar vor putea tăia gâtul unui om. Imediat ce ne vom dezactiva zgărzile, vom folosi cuțitele. Dacă suntem rapizi și dacă ne mișcăm împreună așa cum am plănuit, vom putea să îi surprindem pe câțiva dintre gardieni chiar înainte ca ei să se gândească să folosească larvele împotriva noastră.

Știm că unii dintre noi vor muri. Poate că vom muri cu toții. Dar, la cum merg lucrurile, oricum vom muri cu toții. Niciunul dintre noi nu știe cât vom fi ținuți în zgardă. Niciunul care a fost adus aici nu a fost eliberat. Chiar și puținii oameni care au încercat să le cânte în strună „învățătorilor", când nu aveau nevoie de asta, sunt tot aici, tot purtând zgarda. Niciunul dintre noi nu a auzit nimic despre ce s-a întâmplat cu copiii noștri. Iar majoritatea suntem bolnavi. Niciunul din Sămânța Pământului nu a murit de când cu rebeliunea lui Day, dar suntem bolnavi. Iar Allie…

Allie s-ar putea să moară. Ori s-ar putea să sufere leziuni cerebrale permanente. Ea este unul dintre motivele pentru care am decis că trebuie să riscăm o evadare în curând.

Allie și iubita ei, Mary Sullivan, au fost prinse duminica trecută.

Nu, retrag cele spuse. Nu au fost prinse. Au fost trădate. Au fost trădate de Beth și Jessica Faircloth. Asta este cel mai rău. Au fost trădate de oameni care erau dintre ai noștri, parte din Sămânța Pământului. Au fost trădate de persoane pe care Allie – și noi, ceilalți – le ajutaserăm să se salveze de la înfometare și sclavie în trecut, când nu aveau nimic. Le-am primit în mijlocul nostru, iar când familiile lor au decis să se alăture Seminței Pământului, le-am Întâmpinat când terminaseră anul de probă.

Am văzut trădarea. Nu am putut-o opri. Nu am putut să fac nimic. Nu sunt bună de nimic în aceste zile, pur și simplu nu sunt bună de nimic.

Duminica trecută, am avut parte de predica obișnuită de șase ore, de data aceasta pe tema relelor și a păcatelor sexuale. Prima dată l-am ascultat pe reverendul Locke, care conduce acest loc. Apoi, l-am ascultat pe reverendul Chandler Benton, un pastor din Eureka, care uneori se asmute singur împotriva noastră. Benton a ținut o predică violentă și ciudat de obscenă despre rău, nenorocirea depravată a bestialității, incestului, pedofiliei, homosexualității, lesbianismului, pornografiei, masturbării, prostituției și adulterului. A continuat și a tot continuat – relatări din știrile zilei, pilde din Biblie, citări lungi din legile Vechiului Testament și pedepse incluzând omorârea cu pietre, distrugerea Sodomei și Gomorei, viața și moartea lui Jezebel, boală, flăcările Iadului și tot așa.

Dar nu s-a spus absolut nimic despre viol. Chiar și „bunul" reverend Benton, în vizitele lui anterioare, a profitat atât de Adela Ortiz, cât și de Cristina Cho. Se duce la cabana care le este acum rezervată vizitelor VIP – odinioară, casa familiei Balter – și îi este adusă femeia pe care o poftește.

Îndurăm aceste slujbe. Ne oferă șansa de a fi scoși din ploaie. Ni se permite să ne așezăm și să nu muncim. Nu ne este frig, deoarece „învățătorilor" noștri nu se cuvine să le fie frig. Fac un foc mare în șemineul școlii o dată pe săptămână. Așa că, pentru câteva ore, duminica, ne este cald, suntem uscați și stăm aproape confortabil pe jos, așezați pe rânduri. Suntem flămânzi, dar știm că vom fi hrăniți în curând. Suntem într-o stare somnolentă, pasivă. Fără odihna pe care o primim duminicile, mai mulți dintre noi ar fi morți. Sunt sigură de asta. Oricum, ni se țin predicile în timp ce noi suntem în acea stare somnolentă, pasivă. Moțăim câteodată, dar suntem electrocutați dacă suntem prinși dormind. Îmi îndrept spatele ca și cum aș fi atentă, mă sprijin de perete și îmi dau voie să moțăi.

Nu mi-am dat seama, dar se pare că cele două femei Faircloth începuseră să asculte. Mai rău, începuseră să creadă, să fie înspăimântate, să fie convertite. Sau poate că nu. Poate că aveau cu totul alte motive.

Întotdeauna suntem chemați să mărturisim, să aducem mulțumiri publice pentru toată bunătatea și generozitatea arătate nouă de către Dumnezeu, în ciuda nemerniciei noastre. Și trebuie să ne mărturisim acea nemernicie și să ne căim în public și să cerem public mila lui Dumnezeu. Ni s-a cerut fiecăruia dintre noi să facem asta de multe ori. Cu cât cedăm mai mult, cu atât ni se cere mai mult să cedăm. „Învățătorii" noștri știu că nu vorbim serios, știu că jucăm teatru de teama durerii. Pur și simplu, facem cum ni se spune. Ne urăsc pentru asta. Ne privesc cu o ură, cu un dezgust și un dispreț evidente – și insistă că ceea ce simt ei este iubire. La urma urmei, Dumnezeul lor le cere să ne iubească. Și doar iubirea este cea care îi determină să încerce din greu să ne facă să vedem lumina. Ei spun că suntem orbiți de încăpățânarea noastră păcătoasă în fața iubirii și a ajutorului pe care ni-l oferă. „Bătaia este ruptă din Rai", ne spun ei, iar noi, suntem, în varianta cea mai bună, copii încă, cel puțin în ceea ce privește moralitatea.

Corect.

În fine, reverendul Benton a lansat chemarea la mărturisire. Fuseseră chemați trei oameni să mărturisească. Eu eram una dintre ei. Cum am ajuns să fiu selectată, nu știu, dar un „învățător" costeliv cu dinți stricați își pusese mâna pe umărul meu înainte ca slujba să înceapă și îmi ceruse să mărturisesc. Ceilalți doi cărora li se ceruse să mărturisească au fost Ed Gama și Teal, o femeie roșcată, cu un singur braț, proaspăt venită de pe autostradă. Ea era cu noi de mai puțin de o săptămână și îi era teamă și de umbra ei.

Ed și cu mine am mai făcut mărturisiri, așa că ne-am dus primii, ca să îi arătăm străinei ce să facă. Asta era practica obișnuită. Am adus mulțumiri pentru numeroasele mele binecuvântări, apoi mi-am mărturisit gândurile păcătoase, furia și rezistența mea în fața „învățătorilor", care nu încercau altceva decât să mă ajute. Le-am cerut iertare lui Dumnezeu și tuturor celor prezenți, o dată și încă o dată, pentru nemernicia mea. Am implorat pentru iertare, am implorat pentru putere și înțelepciune ca să fac voia lui Dumnezeu.

Așa se face. Așa procedam de mai bine de un an.

Când am terminat, Ed a făcut cam același lucru. Avea propria lui listă ticluită cu păcate și scuze. Teal a fost suficient de deșteaptă să facă ceea ce făcuserăm noi, dar era foarte speriată. Vocea îi tremura și nu reușea decât să mormăie.

Cu vocea lui puternică, nesuferită, reverendul Benton a tunat:

— Vorbește tare, sora noastră! Lasă biserica să îți asculte mărturisirea.

Lacrimi au început să curgă șiroaie din ochii femeii, dar a reușit să își facă auzită vocea și să se căiască și să ceară iertare pentru „toate lucrurile pe care le-am făcut greșit". Probabil că uitase genul de lucruri pe care ceremonia „sugerase" ca ea să le mărturisească. Apoi, s-a prăbușit în genunchi și a început să suspine, incontrolabil, îngrozită, implorând:

— Nu îmi faceți rău! Vă rog, nu îmi faceți rău. Fac orice!

Dacă aș fi încercat să mă duc la ea, s-o ajut să se ridice și s-o duc înapoi la locul ei de pe podea, aș fi fost electrocutată. Decența umană este un păcat aici. Ed și cu mine ne-am uitat unul la altul, dar niciunul dintre noi nu a îndrăznit să o atingă. Bănuiesc că vreun „învățător" ar fi ajutat-o să se ducă înapoi la locul ei. Electrocutarea ei până înapoi la locul de unde venise nu ar fi un lucru potrivit pentru asemenea circumstanțe.

Dar s-a produs o întrerupere. Beth și Jessica Faircloth se ridicaseră în picioare și își croiau drum prin congregație, încercând să nu calce pe nimeni, îndreptându-se spre altar. Când au ajuns la altar, au căzut în genunchi. Oamenii făceau asta câteodată, făceau mărturisiri voluntare în speranța smulgerii unei favori de la „învățători". Era ceva inofensiv – sau fusese întotdeauna inofensiv până atunci. Și putea să îți aducă o bucată de pâine sau un măr mai târziu. De fapt, cele două Faircloth o mai făcuseră de câteva ori. Câțiva dintre noi zâmbeam batjocoritor la asta, dar niciodată nu mi se păruse important. Proasta de mine…

— Și noi am păcătuit, a țipat Beth. Nu am intenționat. Nu am știut ce să facem. Am știut că era greșit, dar ne-a fost frică.

Ele nu au fost electrocutate. L-am văzut pe pastorul Benton ținându-și mâna ridicată, fără îndoială comunicându-le astfel „învățătorilor" să le lase în pace.

— Vorbiți, surorilor! le-a îndemnat el. Mărturisiți-vă păcatul! Dumnezeu vă iubește. Dumnezeu va ierta.

Nu au urmat procedura de data aceasta. În schimb, au vorbit ca atunci când le este groază, când știu că au făcut ceva ce altor oameni s-ar putea să nu le placă, când, împreună, se situează împotriva altora. Nu sunt gemene. De fapt, sunt surori de 18 și 19 ani, dar, stresate, reacționează ca niște persoane mult mai tinere și ca niște gemene, terminându-și una alteia propozițiile, vorbind la unison sau repetându-și una alteia cuvintele. Mărturia lor a fost cam așa:

— Le-am văzut făcând-o, a spus Beth.

— O făceau deja de ceva timp, a adăugat Jessica. Le-am văzut.

— Noaptea, a continuat Beth. Știam că e greșit.

— Este murdar și obscen și pervers! a completat Jessica.

— Puteai să le auzi sărutându-se și făcând zgomote, a zis Beth, având o mimică ce exprima dezgustul. Pervers!

— Nu am știut niciodată că Allie este așa, însă chiar și înainte ca voi să veniți să ne învățați, a trăit cu o altă femeie, a revenit Jessica. Am crezut că este în regulă, pentru că avea un băiețel, dar acum știu că nu era în regulă.

— Probabil că o făcuse cu femei tot timpul, a continuat Beth.

— Acum, o face cu Mary Sullivan, a spus Jessica, începând să plângă. Este greșit, dar ne-a fost teamă să spunem mai devreme.

— Este puternică precum un bărbat și este răutăcioasă, a adăugat Beth. Ne este frică de ea.

Mă gândeam: „Of, nu, la naiba, nu!” „Învățătorii” noștri ne-au tratat urât în fiecare zi, ne-au umilit și ne-au ținut predici. Dar suferința a continuat pentru atât de mult timp, iar predicile au continuat pentru atât de mult timp și noi am stat totuși împreună împotriva a tot…

Dar presupun că ceva de genul acesta trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Tot ce îmi doresc este ca trădătorii să fi fost străini, din exterior. Trădarea aceasta s-a întâmplat înainte în moduri mai insignifiante, dar, după o noapte sau două, am reușit întotdeauna să îi învățăm pe cei din afară să își țină gura legat de absolut orice văd printre colegii lor de închisoare. Niciun membru al Seminței Pământului nu ne-a trădat în niciun fel – până acum.

În timp ce Allie era târâtă în fața încăperii pentru a fi pedepsită, ea a strigat la Beth și la Jessica: „Tot vă vor viola și tot vă vor biciui! Iar când vor termina cu voi, tot vă vor omorî!”

Iar eu am țipat la ele: „V-a dat mâncare când v-a fost foame!”

Așa că „învățătorii” m-au electrocutat și pe mine.

Dar ceea ce le-au făcut lui Allie și lui Mary Sullivan a continuat și a tot continuat. Tatăl lui Mary Sullivan, Arthur, i-a implorat să se oprească și a reușit să îl lovească pe unul dintre ei și să-l doboare. Așa că, bineînțeles, a fost electrocutat. Dar nu a obținut niciun pic de milă pentru fiica lui. Mary avea niște convulsii înfiorătoare și au continuat să o electrocuteze. Le-au chinuit pe ambele femei până când niciuna dintre ele nu a mai putut țipa. Ne-au obligat să privim. Eu nu m-am uitat. Pentru a supraviețui, mi-am ținut capul plecat, cu ochii pe jumătate închiși. Am mai fost electrocutată pentru acest comportament din când în când, dar nu azi. Astăzi, întreaga atenție era îndreptată către cele două „păcătoase".

Le-au electrocutat pe Allie și pe Mary până când Mary a murit.

Le-au electrocutat până când Allie s-a pierdut undeva în sinea ei. Nu a mai putut rosti o propoziție întreagă de când cu pedeapsa.

Pentru că am vorbit în favoarea lui Allie, am fost pusă să sap groapa pentru Mary. Mai bine eu decât tatăl lui Mary. Nici el nu mai este întreg la minte. A fost forțat să se uite cum îi este torturat copilul până la moarte. Nu face altceva decât să bântuie, cu privirea în gol. „Învățătorii" îl electrocutează, iar el urlă de durere, dar când aceștia termină, el nu este cu nimic diferit. Ei par să creadă că îl pot tortura până să uite de suferința lui cumplită și de ura lui.

Nu pot să suport asta. Nu pot. Nu mă interesează dacă mă ucid. Fie mă eliberez din asta, fie mor.

Fetelor Faircloth li s-a dat o cameră în ceea ce fusese cândva casa King. Au o cameră întreagă pentru ele, în loc de o cameră pe care să o împartă cu alte 30 de femei. Încă poartă zgărzi, dar au acum sarcini permanente de gătit. Ele nu trebuie să taie lemne, să facă focul, să trudească în construcții, să curețe stufărișul, să sape fântâni sau morminte ori să facă vreo altă muncă grea, dură, murdară, pe care noi, restul, trebuie să o facem. Iar ele nu știu să gătească. Cumva, nu au învățat niciodată să încropească o mâncare

decentă. Așa că nu gătesc pentru „învățătorii" noștri. Ele gătesc doar pentru noi.

Bineînțeles, sunt detestate de toți. Nimeni nu vorbește cu ele, dar nici nu le face nimic. Am fost atenționați să le lăsăm în pace. Și li s-a dat o oarecare putere asupra noastră. Ele pot să ne asezoneze mâncarea cu scuipat, noroi sau rahat – și noi știm asta. Poate chiar asta și fac, poate din cauza asta mâncarea este și mai proastă decât obișnuia să fie. Nu credeam că acest lucru este posibil – ca mâncarea să devină mai proastă. Fetele Faircloth au reușit să strice și gunoiul. Frații și surorile Sullivan s-ar putea să le ucidă pe ambele fete Faircloth, dacă ar avea ocazia. Bătrânul Sullivan a fost trimis în altă parte. Nu știm unde. Și-a ieșit din minți, iar „învățătorii" noștri nu au reușit să-l electrocuteze înapoi spre sănătate mintală, așa că au scăpat de el.

Am aflat că unitatea de bază, unitatea care alimentează sau controlează toate zgărzile din Lagărul Creștin, se află în fosta mea cabană. Luni de zile, a fost ținută într-una dintre larve – sau, cel puțin, am aflat că acolo fusese ținută o vreme. A trebuit să punem cap la cap aluzii, zvonuri și comentarii prinse din zbor, oricare dintre ele putând să fi fost interpretate greșit sau să nu fie adevărate. Dar, până la urmă, cred că știm ce ne trebuie.

Cei doi asistenți ai reverendului Locke trăiesc în cabana mea și, din când în când, unele dintre noi suntem duse acolo peste noapte. Data viitoare când se va întâmpla acest lucru, ne vom găsi scăparea.

Femeile care au fost duse acolo cel mai des sunt Noriko, Cristina Cho și fetele Mora.

— Ei zic că le plac femeile mici, aducând a doamne distinse, a zis Noriko cu durere. Bărbații ăia urâți, cu pielea atârnând. Ei ne plac pentru că le este ușor să ne rănească. Le place să își folosească mâinile, să lase vânătăi, să te facă să-i implori să înceteze.

Ea, Cristina și fetele Mora spun că ar prefera să riște să moară decât să lase ca lucrurile să meargă ca până acum. Oricare dintre

ele, dacă va mai fi dusă în cabana mea, îi va tăia gâtul violatorului în timpul nopții. Ele pot să facă asta acum. Nu cred că ar fi putut să o facă acum câteva luni. Apoi, vor încerca să găsească și să scoată din funcțiune unitatea de bază. Problema este că nu știm cum arată unitatea de bază. Niciuna dintre noi nu a văzut-o.

Tot ce știm – sau credem că știm – este ceea ce am aflat de la aceia dintre noi cărora li se mai pusese zgarda. Ei spun că, odată ce ai scos din funcțiune unitatea centrală, unitățile mai mici nu vor mai funcționa. Singurul mod în care pot să îmi explic lucrul este să compar asta cu unul dintre telefoanele din casa Balter, în sud, în Robledo, acum mult timp. Era un dinozaur de telefon, de modă veche, „fără fir". Trebuia să bagi unitatea de bază într-o priză electrică și într-o mufă de telefon. Apoi, puteai să mergi în jurul casei și grădinii și să vorbești la unitatea din mână. Dar dacă scoteai din priză cele două cabluri ale punctului de legătură, unitatea de mână nu mai funcționa. Mi se spune că seamănă cu ceea ce se întâmplă într-o rețea de zgărzi.

Nu știu nimic sigur. Cred doar pe jumătate că putem face ceea ce gândim că putem – și să și supraviețuim. Umblatul la unitatea principală ar putea-o omorî pe femeia care face acest lucru. Dar adevărul este că nu mai puteam să rezistăm prea mult, indiferent ce s-ar întâmpla. Suntem doar ființe umane în acest moment – cei mai mulți dintre noi. Le-am spus asta oamenilor în care am încredere – oamenilor care m-au ajutat să strâng fragmentele de informație pe care le avem. I-am întrebat, pe fiecare dintre ei, dacă sunt dispuși să își asume riscul.

Da, sunt dispuși. Cu toții sunt.

Miercuri, 28 februarie 2035

Alaltăieri a fost o furtună îngrozitoare – cu adevărat îngrozitoare. Și, cu toate acestea, a fost un lucru minunat: vânt și ploaie

și răcoare... și o alunecare de pământ. Dealul unde a fost odată cimitirul nostru, cu toți copacii lui vechi și noi, acel deal a alunecat în valea noastră. „Învățătorii" ne puseseră să tăiem copacii mai bătrâni pentru foc și cherestea și Dumnezeu. Niciodată nu am aflat cum au ajuns ei să creadă că ne rugam la copaci, dar au continuat să creadă acest lucru. I-am implorat să lase în pace dealul, le-am spus că era cimitirul nostru, iar ei ne-au biciuit. Pentru că ne-au forțat să facem acest lucru, o parte din deal a cedat și a venit huruind peste noi. A îngropat o larvă și trei cabane, incluzând-o pe cea pe care Bankole și cu mine o construiserăm și în care apoi trăiserăm împreună, pentru o perioadă scurtă de șase ani.

De asemenea, îi îngropase și pe bărbații care dormeau singuri în acea cabană. Îmi pare rău să spun că mai erau două femei în fiecare dintre celelalte cabane. Veneau din taberele ilegale. Natividad fusese prietenoasă cu una dintre ele, dar eu nu le cunoșteam deloc. Oricum, ele sunt moarte, îngropate și moarte. Șase „învățători", patru femei în captivitate *și toate zgărzile noastre* erau moarte. Duminica trecută, am decis să ne eliberăm sau să murim încercând să ne eliberăm. În loc de asta, acum, vremea și propria stupiditate a „învățătorilor" noștri ne-au eliberat.

Iată ce s-a întâmplat.

Furtuna a început luni după-amiază cu o ploaie rece, biciuită de un vânt rece. Pentru un timp, am fost obligați să continuăm să muncim pe vremea aceea. Cu toate acestea, într-un final, „învățătorii" noștri, care sunt mult mai dornici să provoace suferință decât să o îndure, ne-au dus înapoi în camerele închisorii noastre, să ne așezăm în întunericul rece, în timp ce ei s-au dus la cabanele noastre să facă focul, să stea pe lumină și să încălzească mâncarea.

După un timp, „învățătorul" cu rangul cel mai mic le-a adus pe Beth și Jessica Faircloth cu mâncarea noastră dezgustătoare – multă varză cu cartofi, pe jumătate fiartă, pe jumătate stricată.

Am așezat-o pe Allie acolo unde cele două Faircloth nu puteau să evite să o privească, doream ca ea să le înfrunte când intrau.

Allie este un pic mai bine. Am avut grijă de ea cât de bine am putut. Umblă ca o femeie bătrână, încovoiată, vorbește monosilabic și nu pare că înțelege întotdeauna ce îi spunem. Nu cred că își amintește nici măcar ceea ce fetele Faircolth i-au făcut, dar se pare că are încredere în mine. I-am spus să se uite la ele – să se uite la ele în fiecare secundă.

A făcut asta.

Cele două Faircloth au tremurat și s-au împiedicat una de alta, punând jos oalele cu mâncarea îngrozitoare și retrăgându-se cu spatele. Noi, toate, le-am țintuit cu privirea în liniște, dar bănuiesc că ele au văzut-o doar pe Allie.

După cină, ne-am odihnit cât de bine am putut, căci ne era frig, ne simțeam înțepenite, murdare și umede pe podeaua de lemn goală, învelite în păturile noastre murdare. Unele dintre noi dormeau, dar furtuna a devenit și mai rea, scuturând clădirea și făcând-o să scârțâie. Ploaia bătea în geam și desprindea materialul acoperișurilor de pe cabane, răvășea ramurile copacilor și resturile din groapa de gunoi pe care învățătorii noștri ne puseseră să o realizăm. Nu avuseserăm până atunci groapă de gunoi. Aveam o grămadă făcută din lucruri reciclate și o grămadă făcută din compost. Niciuna nu era gunoi. Nu ne permiteam să fim risipitori. Învățătorii noștri au făcut un gunoi din întreaga noastră comunitate.

Câteodată, erau fulgere și tunete, alteori se auzea doar o ploaie torențială. A mers așa toată noaptea, sfâșiind lumea de afară. Apoi, cândva spre dimineață, înainte de răsărit, nu cu mult timp după ce reușisem să adorm, am fost trezită de un zgomot înfiorător. Nu era ca un tunet – nu era ca nimic din ce auzisem vreodată. Era un zgomot incredibil, ce aducea cu un huruit, spart, pleznit.

Am reacționat fără să gândesc. Locul meu se află lângă fereastră și am sărit în picioare și m-am uitat afară. M-am aplecat peste pervaz și am scrutat întunericul. La o secundă după aceea, a avut loc o

erupție de lumină provocată de un fulger și am văzut piatră și pământ acolo unde ar fi trebuit să fie cabana mea. Piatră și pământ.

Mi-a luat un moment să înțeleg ce se petrecuse. Apoi, mi-am dat seama că mă sprijineam de pervazul ferestrei, că eram aplecată mult în afara ferestrei. Și nu mă apucaseră convulsiile, nici nu m-am prăbușit la podea! Nicio durere. Nicio urmă din acea agonie mizerabilă și chinuitoare care ne transformase pe toți în sclavi.

Mi-am atins zgarda. Era încă acolo, capabilă încă de a livra agonie. Dar, dintr-un motiv oarecare, nu îi păsa că mă aplecasem peste pervazul ferestrei. În încăperea întunecată, m-am întins după Natividad. Dormea de o parte a mea, iar Allie, de cealaltă parte. Natividad are încredere în mine și știe cum să păstreze tăcerea.

— Libertate! am șoptit. Zgărzile nu mai funcționează! Nu mai funcționează!

M-a lăsat să o conduc pe întuneric prin ușa dintre camera noastră și cea a bărbaților. Am reușit să ajungem acolo, fiecare dintre noi trezindu-i pe ceilalți în timp ce treceam pe lângă ei, șoptindu-le, dar necălcând pe niciunul, pipăindu-ne drumul. La ușă, Natividad s-a tras puțin înapoi, apoi m-a lăsat să o trec pe ușă. Ușa nu a fost niciodată încuiată. Zgărzile au fost întotdeauna suficiente să țină pe toată lumea departe de ea. Dar nu și de data aceasta.

Nicio durere.

I-am trezit pe bărbați – pe cei care încă dormeau. Nu puteam să vedem suficient de bine pentru a-i trezi doar pe bărbații în care aveam încredere. I-am trezit pe toți. Nu am putut să facem acest lucru pe furiș, în tăcere. Eram tăcute, dar ei s-au trezit confuzi în acest haos. Unii erau deja treji și confuzi și mă înșfăcau atunci când își dădeau seama că sunt una dintre femei. L-am lovit pe unul care nu îmi dădea drumul – un străin adunat de pe drumuri.

— Libertate! i-am șuierat în față. Zgărzile nu mai funcționează! Putem să scăpăm!

Mi-a dat drumul și s-a precipitat înspre ușă. M-am dus înapoi și le-am adunat pe femei. Când le-am dus în camera bărbaților,

aceştia deja se prelingeau afară din clădire. I-am urmat prin uşa masivă. Travis şi Natividad, Mike şi Noriko, alţii din Sămânţa Pământului, familia Gama şi Sullivan, cumva s-au găsit unii pe alţii. Ne-am strâns cu toţii ciorchine, membri ai familiilor, femei sau bărbaţi, toţi se salutau unii pe alţii, plângeau, se strângeau în braţe. Nu putuseră nici măcar să se atingă unii pe alţii de-a lungul eternităţii captivităţii noastre. Şaptesprezece luni. O eternitate.

L-am îmbrăţişat pe Harry pentru că niciunul dintre noi doi nu mai avea pe nimeni. Apoi, el şi cu mine am stat împreună privindu-i pe ceilalţi, probabil simţind acelaşi amestec de uşurare şi durere. Zahra nu mai era. Bankole nu mai era. Şi unde ne erau copiii?

Dar nu era timp pentru bucurie sau suferinţă.

— Trebuie să intrăm în cabane acum, am spus, aproape împingându-i în faţa mea. Trebuie să-i împiedicăm să repare zgărzile. Trebuie să le luăm armele înainte de a-şi da seama ce se întâmplă. Vor pierde timp încercând să ne electrocuteze. Mergeţi în grupuri de patru sau mai mulţi la câte o cabană. Acum!

Cu toţii ştim cum să lucrăm împreună. Ne-am petrecut ani întregi lucrând împreună. Ne-am separat şi ne-am îndreptat spre case. Travis, Natividad şi cu mine le-am tras după noi pe fetele Mora şi am năvălit în ceea ce fusese casa Kardos – chiar în momentul în care au izbucnit urlete afară.

Unii dintre „învăţătorii" noştri au ieşit afară în grabă din cabanele lor să vadă ce nu era în regulă şi au fost sfâşiaţi în bucăţi de oamenii pe care îi torturaseră cu atâta plăcere.

Unii dintre captivi, disperaţi să evadeze cât mai puteau, au încercat să găsească o cale de ieşire prin întuneric, prin sârma Lazor, şi au ajuns să fie tăiaţi până la os când au nimerit în ea.

Noi, cei din Sămânţa Pământului, nu am făcut această greşeală letală. Ne-am dus la cabane ca să ne înarmăm, ca să scăpăm de „învăţătorii" noştri şi să ne eliberăm, tăindu-ne zgărzile alea nenorocite.

Grupul meu a năvălit grămadă peste cei doi „învățători" care se aflau acolo, afară din pat, unul cu pantalonii și cămașa pe el, iar altul în chiloți. Ar fi putut să ne împuște. Dar erau atât de obișnuiți să depindă de curelele lor ca să se protejeze, încât au încercat să ajungă la curele.

Unul s-a ridicat și a spus „Ce se întâmplă aici?". Celălalt a făcut un salt înainte înspre Natividad și mine, cu un urlet lipsit de cuvinte.

Ne-am încleștat într-o luptă corp la corp cu ei, i-am doborât și i-am sugrumat. Atât de simplu. Simplu chiar și pentru mine. A durut când m-au lovit. A durut când i-am lovit. Și nu a contat nici măcar o secundă! Odată ce am pus mâinile pe unul dintre ei, doar mi-am închis ochii și am făcut-o. Niciun moment nu am simțit morțile lor. Și nu am fost niciodată atât de nerăbdătoare și atât de bucuroasă să omor oameni.

Oricum, nu puteam să îi vedem prea bine în cabana întunecată, dar ne-am asigurat că sunt morți. Nu le-am dat drumul până nu au fost foarte, foarte morți. Cuțitele noastre improvizate erau încă în pereții și podeaua barăcilor noastre, dar mâinile noastre și-au făcut și singure treaba.

După asta, am avut pistoale. Am folosit un scaun și, apoi, o noptieră ca să deschidem dulapul cu arme.

Și mai important: după asta, am avut clești pentru tăiat sârma.

Tori Mora a găsit cleștii în ceea ce fusese odată sertarul pentru argintăria lui Noriko Kardos. Acum, era plin cu unelte mici de mână. Am făcut cu schimbul, tăindu-ne unul altuia zgărzile. Atât timp cât le purtam, eram într-un pericol teribil. Îmi era frică în fiecare minut, anticipând agonia convulsivă care ar putea să pună capăt libertății noastre și să dea drumul torturii finale. „Învățătorii" noștri ne-ar fi omorât dacă și-ar fi recâștigat controlul asupra noastră. Ne-ar fi omorât încet, foarte încet. Doar zgărzile singure ar fi putut să ne omoare dacă s-ar fi activat cumva din nou, în timp

ce încercam să le tăiem și să le desfacem. Am învățat de-a lungul lunilor că nimic nu era mai invincibil decât o zgardă funcțională.

Am tăiat zgărzile fetelor Mora, iar Tori a tăiat-o pe a mea. Travis și Natividad au făcut același lucru unul pentru celălalt. Apoi, am fost liberi. Apoi, indiferent de orice, am fost cu adevărat liberi. Cu toții ne-am îmbrățișat din nou. Încă existau pericole, încă erau lucruri de făcut, dar eram liberi. Ne-am permis acel moment intens de eliberare.

După aceea, am ieșit și am aflat că oamenii noștri și alți câțiva dintre ceilalți își terminaseră treaba. „Învățătorii" erau cu toții morți. Am văzut că unii dintre prizonieri încă purtau zgărzile, așa că am intrat din nou în cabana lui Kardos după cleștii pentru sârmă. Din momentul în care oamenii și-au dat seama ce anume făceam – tăiam zgărzile –, atât cei din afară, cât și cei din comunitatea Sămânța Pământului s-au așezat într-o coadă împrăștiată în fața mea. Mi-am petrecut următoarele minute cu tăierea zgărzilor. Era frig, vântul sufla, dar cel puțin ploaia se oprise. Dinspre est, cerul începea să se lumineze de dimineață. Eram oameni liberi, cu toții.

Și acum?

Am golit ceea ce era de golit din cabane. A trebuit să o facem. Cei din afara comunității alergau înșfăcând obiecte, sfârtecând și zdrobind lucrurile pe care nu și le doreau, țipând, ovaționând, smulgând perdelele de la ferestre, spărgând geamuri, luând mâncare și băutură. Incredibil cât de mult alcool aveau „învățătorii" noștri!

Am luat prima dată armele. Nu am încercat să îi oprim pe acești străini din orgia distrugerii, dar am păzit lucrurile pe care le-am colectat: arme, muniție, haine, încălțăminte, mâncare. Străinii au înțeles asta. Și noi eram ca ei, luând ceea ce voiam și păzind lucrurile. Unii dintre ei găsiseră și ei arme, dar exista o prudență respectuoasă între noi. Nici măcar oamenii care s-au făcut criță nu s-au luat de noi.

Cineva a împușcat lacătele porții și oamenii au început să plece.

Câțiva oameni au încercat să își croiască drum în singura larvă neîngropată, trăgând în ea, dar a rămas încuiată în fața tuturor eforturilor pe care le-am făcut. De fapt, dacă doar unul dintre „învățătorii" noștri ar fi dormit în larvă, ar fi putut să ne împiedice evadarea. Ne-ar fi putut omorî pe toți.

Propriile noastre rulote nu mai erau de multă vreme. Una fusese distrusă când Gray Mora și-a spus ultimul „Nu" sclaviei. Cealaltă fusese luată și dusă departe. Nu aveam nicio idee unde.

Când s-a luminat, am numărat șapte oameni morți în sârma Lazor. Bănuiesc că cei mai mulți sângeraseră până la moarte, deși doi aveau abdomenul despicat, cu intestinele scurse în afară, mânați de saltul lor lipsit de minte înspre libertate. Sârma Lazor este imposibil de văzut noaptea, mai ales pe ploaie, și chiar și cel mai mare sărăntoc de pe străzi ar trebui să știe de pericolele ei.

Când am fost gata să plecăm, am recuperat-o pe Allie, care rămăsese în interiorul școlii și pur și simplu doar stătea la fereastră, holbându-se la noi. I-am tăiat zgarda, apoi m-am gândit la surorile Faircloth. Nu le tăiasem zgărzile. Nu veniseră la mine. Cei doi băieți Faircloth, bineînțeles, fuseseră luați odată cu ceilalți copii mici. Alan Faircloth, tatăl lui Beth și al Jessicăi, probabil că își luase fetele și s-au fofilat – sau poate că familia Sullivan îi găsiseră și s-au răzbunat.

Am oftat. Fie fetele erau moarte, fie erau cu Alan. Cel mai bine era să nu spun nimic. Deja avuseseră loc destule omoruri.

Am strâns în jurul meu ceea ce rămăsese din comunitatea Sămânța Pământului. Soarele nu era vizibil din cauza norilor, dar vântul se potolise, iar cerul avea o culoare gri-pal. Era frig, dar în sfârși, ne era suficient de cald cu hainele noastre noi.

— Nu putem să stăm aici, le-am spus oamenilor mei. Va trebui să luăm doar cât putem căra și să mergem. Mai devreme sau mai târziu, Biserica va trimite oameni aici.

— Casele noastre, a zis Noriko Kardos, cu un fel de nemulțumire.

Am clătinat din cap.

— Știu. Dar deja nu mai sunt. Au dispărut de mult timp.

Mi-a trecut prin cap un anumit verset din Sămânța Pământului:

Pentru a se ridica
Din propria-i cenușă,
Pasărea Phoenix
Mai întâi
Trebuie
Să ardă.

Era un verset potrivit, dar nu unul care să aducă alinare. Problema dintotdeauna cu Sămânța Pământului era că nu este un sistem de credințe care să îți aducă alinare.

— Hai să mai aruncăm o ultimă privire prin case, am spus. Trebuie să căutăm dovezi despre ceea ce au făcut cu copiii noștri. Acesta este cel mai important lucru pe care putem să îl facem în pasul următor: să ne găsim copiii.

I-am lăsat pe Michael și pe Travis să păzească bunurile pe care le-am colectat, iar noi, restul, am plecat în grupuri să verificăm ruinele caselor.

Dar nu am găsit nimic care să aibă legătură cu copiii. Am găsit bani ascunși ici și colo, în jurul cabanelor, scăpați de prizonierii jefuitori. Am găsit stive cu tratate religioase, Biblii, liste cu „prizonierii" aduși din Garberville, Eureka, Arcata, Trinidad și alte orășele din apropiere. Am găsit un plan pentru răsadurile de primăvară, câteva cărți scrise de președintele Jarret sau de vreun alt autor sub semnătura lui. Am găsit hârtii personale, dar nimic despre copiii noștri – și nicio adresă. Niciuna. Nimic. Era ceva deliberat. Le-a fost frică să nu fie descoperiți. Le era frică de noi sau de altcineva?

Am căutat până aproape de amiază. Apoi, am știut că trebuie să plecăm. Drumurile erau numai noroi și apă și era puțin

probabil ca cineva să conducă pe drumurile acestea astăzi, dar trebuia să pornim cu dreptul. În special, voiam să mergem la ascunzătorile noastre, unde aveam nu numai cele necesare, ci și copii ale arhivelor, jurnalelor și, în două locuri, amprentele mânuțelor și picioarușelor unora dintre copiii noștri.

Bankole a luat amprentele mânuțelor și picioarușelor tuturor copiilor pe care îi adusese pe lume. Le-a pus etichete, le-a dat un exemplar părinților și a păstrat și el o copie. Puseserăm la păstrare aceste copii în două dintre ascunzătorile noastre – cele două de a căror existență știau doar puțini dintre noi.

Nu știu dacă aceste amprente ne vor ajuta să ne luăm copiii înapoi. Când îmi dădeam voie să mă gândesc la asta, trebuia să admit că nici măcar nu știu dacă ei mai sunt în viață. Tot ceea ce știu acum este că trebuie să ajung la cele două depozite. Se află mai departe, în munți, înspre mare, nu înspre drum. Putem să dispărem în acea zonă. Există locuri acolo unde putem să ne adăpostim și să hotărâm ce să facem. Una este să spui că trebuie să ne găsim copiii, alta este să îți dai seama cum să faci asta, de unde s-o apuci. În cine să ai încredere?

Am dat foc Ghindei. Ba nu. Nu, i-am dat foc Lagărului Creștin. I-am dat foc Lagărului Creștin ca să nu mai poată fi folosit vreodată ca Lagăr Creștin. Dacă America Creștină încă dorește pământul pe care ni l-a furat, va avea mult furcă pentru a reconstrui ceva acolo.

Am împrăștiat ulei pentru lămpi și motorină în interiorul cabanelor pe care le construiserăm din copacii pe care i-am tăiat și din piatra și betonul pe care le-am târât după noi. Am împrăștiat ulei în școala pe care Grayson Mora o proiectase și la care noi munciserăm cu toții ca să o construim și să o facem frumoasă. Am împrăștiat ulei pe corpul „învățătorilor" noștri. Am dat foc la tot ceea ce nu am putut să luăm cu noi, la tot ceea ce ceilalți prizonieri nu luaseră sau distruseseră. Poate că acele clădiri nu se

vor face scrum, pentru că ploaia înmuiase totul, dar vor fi compromise și periculoase de folosit. Mobila pe care noi o creaserăm sau pe care o salvaserăm din alte părți va arde. Stârvurile atât de urâte vor arde.

Așa că, încă o dată, ne-am uitat cum casele noastre ard. Am urcat pe dealuri, separându-ne de ultimii deținuți, care s-au dus pe drumul lor, înapoi pe autostradă sau oriunde altundeva doreau să meargă. Am privit, un timp, de pe dealuri. Cei mai mulți dintre noi își mai văzuseră casele arzând, dar nu își dăduseră singuri foc la case. Însă, de data asta, era prea târziu ca focul să fie mistuitorul pe care ni-l aminteam. Lucrurile pe care le creaserăm și pe care le iubiserăm fuseseră deja distruse. De data aceasta, focul doar curăța.

15

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Am mai trăit înainte
Și vom trăi din nou
Vom fi mătase,
Piatră,
Minte,
Stea,
Vom fi împrăștiați,
Adunați,
Modelați,
Încercați.
Vom trăi
Și vom fi în slujba vieții.
Îl vom modela pe Dumnezeu
Și Dumnezeu ne va modela pe noi
Din nou,
Întotdeauna din nou
Pentru totdeauna.

Cruciații i-au despărțit intenționat pe frați – pentru că, dacă erau împreună, puteau să se încurajeze unii pe alții în practicile lor păgâne secrete și în credințele lor. Dar dacă fiecare copil era izolat și lăsat într-o familie de buni creștin-americani, atunci fiecare dintre ei avea să fie transformat. Presiunea părinților, presiunea copiilor de aceeași vârstă și timpul îi va remodela în buni creștin-americani.

Câteodată, acest lucru se întâmpla și în rândul copiilor mai în vârstă din Ghinda. Iată-i pe copiii Faircloth. Unul a devenit pastor creștin-american. Celălalt a respins complet America Creștină.

Alteori, distribuirea era complet distructivă. Unii dintre noi au murit din cauza ei. Ramon Figueroa Castro s-a sinucis din

această cauză, potrivit spuselor unuia dintre frații lui adoptați: „Era prea încăpățânat să încerce să se adapteze și să uite de trecutul lui păcătos." America Creștină a fost, la început, cu mult mai mult un refugiu pentru ignoranți și intoleranți decât ar fi trebuit să fie. Chiar și oameni care nu ar fi bătut sau nu ar fi dat foc niciodată altei persoane puteau acum, dintr-odată, să îi trateze cu o cruzime rece, considerată îndreptățită, pe copiii lăsați orfani sau răpiți.

„Nu opuneți rezistență", le-a spus mama mea adulților din Ghinda. „Faceți cum vi se spune și păstrați-vă gândurile pentru voi. Nu le oferiți ocazia să vă rănească. Câștigați timp. Urmăriți-vă răpitorii. Ascultați-i. Adunați informațiile, puneți-le cap la cap și folosiți-le împotriva lor." Dar noi, copiii, nu am auzit nimic din toate acestea. Am fost înșfăcați și dați pe mâinile oamenilor care credeau că este de datoria lor să ne dezintegreze și să ne transforme într-o imagine a creștin-americanului. Și, bineînțeles, a-i dezintegra pe oameni este mult mai ușor decât a-i recompune la loc.

Atât de multă agonie provocată, atât de mult rău făcut în numele lui Dumnezeu...

Și, cu toate acestea, America Creștină începuse prin a încerca să ajute și să vindece la fel de mult pe cât încerca să convertească. Cu mult timp înainte ca Jarret să fie ales președinte, Biserica lui începuse să salveze copii. Dar, în acele prime zile, îi salvau doar pe copiii care cu adevărat aveau nevoie de ajutor. De-a lungul coastei Golfului, unde Jarret și-a început munca, erau câteva case de copii ale Americii Creștine care erau vechi de peste 10 ani în 2032. Aceste case adunau orfani de pe străzi, îi hrăneau, aveau grijă de ei și îi creșteau ca să devină „bastionul Americii Creștine". Doar mai târziu au ajuns fanaticii să preia situația și să-i fure pe copii de la „păgâni" și să-i trateze îngrozitor.

În pregătirea mea pentru această carte, am vorbit cu câțiva oameni care au fost crescuți în casele de copii ale AC sau care au fost adoptați de familiile AC din orfelinatele AC. Ceea ce mi-au povestit mi-a amintit de propriul meu trai cu familia

Alexander. Casele de copii și familiile adoptive nu erau menite să fie dure. Chiar și în orfelinate, nu erau folosite zgărzi, decât atunci când erau pedepsiți copiii mai mari, dar și acestea numai după avertismente și după ce pedepse mai ușoare eșuaseră.

Orfelinatele nu erau conduse de sadici sau perverși, ci de oameni care credeau profund în ceea ce făceau – sau, cel puțin, de lucrători care doreau foarte mult să își mulțumească angajatorii și să își păstreze locurile de muncă. Credincioșii doreau ca toți copiii „lor" să creadă la modul absolut în Dumnezeu, în Jarret și în ei ca buni soldați creștin-americani, gata să se lupte cu orice fel de păgânism anti-american. Mercenarii erau mai ușor de mulțumit. Ei nu doreau niciun copil rănit sau ucis în timp ce ei se aflau la datorie. Ei își doreau ca lecțiile cerute să fie învățate, ca testele cerute să fie trecute. Ei își doreau pace.

Familia Alexander era o combinație de credincioși și mercenari. Familia Alexander își dorea ca eu să fiu credincioasă și, chiar dacă nu m-au iubit, cel puțin au avut grijă de mine. Până să fiu destul de mare pentru școală – școala creștin-americană, bineînțeles –, învățasem să fiu liniștită și să nu le stau în drum. Când reușeam să fac asta, Kayce și Madison obișnuiau să mă recompenseze lăsându-mă în pace. Kayce lua o pauză de la a-mi spune cât de inferioară îi eram Kamariei. Madison lua o pauză de la a încerca să-și vâre mâinile umede sub rochie. Mergeam cu o carte într-un colț liniștit al casei sau în curte și citeam.

Primele mele cărți erau toate fie povești din Biblie, fie povești despre eroi creștin-americani, care, la fel ca Asha Vere, făceau fapte mărețe în numele credinței. Acestea m-au influențat. Cum ar fi putut să nu o facă? Visam să realizez și eu fapte mărețe. Visam să o fac pe Kayce atât de mândră de mine, să o fac să mă iubească în felul în care o iubea pe Kamaria. Ambii mei părinți biologici erau oameni mari, puternici. Datorită lor am fost întotdeauna mare pentru vârsta mea și puternică – încă o lovitură împotriva mea, de vreme ce Kamaria fusese „micuță și delicată". Visam să realizez lucruri mărețe, eroice, dar tot ceea

ce reușeam să fac era să mă ascund, să mă evaporez, să mă fac invizibilă.

Ar fi trebuit să fie greu pentru un copil supradimensionat ca mine să se ascundă în acest fel, dar nu era. Dacă făceam curățenie și teme, eram încurajată să dispar – sau, mai degrabă, nu eram încurajată să fac nimic altceva. În cartierul meu existau puțini copii și toți erau mai mari decât mine. Pentru ei, eram fie o pacoste, fie un pion. Mă ignorau sau mă băgau în belele. Kayce și prietenii ei nu apreciau nicio încercare pe care o făceam pentru a participa la conversațiile lor adulte. Chiar și când Kayce era singură, nu era cu adevărat interesată de nimic din ceea ce aveam de spus. Fie îmi spunea mai multe decât voiam să știu despre Kamaria, fie mă pedepsea pentru că puneam întrebări în legătură cu orice altceva.

Liniștea era bună. Întrebările erau rele. Copiii trebuiau văzuți, nu auziți. Ei trebuiau să creadă în ceea ce le spuneau adulții și să fie mulțumiți că era tot ceea ce trebuiau să știe. Dacă a existat vreo brutalitate în felul în care am fost crescută, aceasta a fost. Credința oarbă era bună. Gândirea și întrebările erau rele. Urma să fiu ca o oaie în turma lui Hristos – sau în turma lui Jarret. Urma să fiu tăcută și blândă. Odată ce am înțeles asta, copilăria mea a fost confortabilă din punct de vedere fizic.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Duminică, 4 martie 2035

Atât de multe s-au întâmplat…

Nu, este greșit. Lucrurile nu s-au întâmplat pur și simplu. Eu le-am cauzat. Trebuie să ajung din nou la normal, la a ști și a recunoaște, cel puțin față de mine, când cauzez lucruri. Sclavilor li se spune întotdeauna că au cauzat ceva rău să se întâmple, că au făcut ceva plin de păcat, că au făcut greșeli stupide. Lucrurile bune erau actele „învățătorilor” noștri sau ale lui Dumnezeu. Lucrurile rele erau din vina noastră. Fie am făcut un anumit lucru

rău, fie Dumnezeu era atât de nemulțumit de noi, la modul general, încât El pedepsea întregul lagăr.

Dacă auzi absurditatea aceasta suficient de des, pentru suficient de mult timp, ajungi să o crezi. Te încarci cu vină pentru toată durerea lumii. Sau decizi că ești o victimă inocentă. Stăpânii tăi sunt de vină sau Dumnezeu sau Satana – sau pur și simplu lucrurile se întâmplă de la sine. Sclavii se protejează în multe feluri.

Dar nu mai suntem sclavi.

Am făcut asta: mi-am trimis oamenii departe. Am supraviețuit sclaviei împreună, dar nu credeam că puteam să supraviețuim libertății împreună. Am sfărâmat comunitatea Sămânța Pământului și am trimis bucăți din ea în toate direcțiile. Cred că a fost un lucru bun pe care l-am făcut, dar abia dacă pot să suport să mă gândesc la el. Odată ce am scris asta, poate că o să reușesc să încep să mă vindec. Nu știu. Tot ceea ce știu acum este că am rupt o bucată din mine. I-am trimis departe pe aceia care însemnau cel mai mult pentru mine. Ei erau tot ceea ce îmi mai rămăsese și știu că s-ar putea să nu îi mai văd vreodată.

Marți, am evadat din Lagărul Creștin, dând foc locului și gardienilor, în timp ce ne luam tălpășița. Am lăsat în urma noastră oasele morților noștri și visul Ghindei ca primă comunitate Sămânța Pământului. Familiile Sullivan și Gama s-au dus pe drumul lor. Nu i-am fi rugat să plece de lângă noi, dar mă bucur că au făcut-o. Aveam între noi doar banii din ascunzători și banii pe care i-am luat de la „învățătorii" noștri. De vreme ce toți suntem acum fără adăpost, fără locuri de muncă și ne deplasăm pe jos, banii aceștia nu ne vor duce prea departe.

Am rugat ambele familii care urmau să stea la rude sau prieteni să strângă orice informații posibile despre copiii noștri, despre legalitatea lagărului, despre existența altor lagăre. Cu toții trebuie să aflăm tot ce putem. I-am rugat să lase veștile la familia Holly.. Cei din familia Holly ne erau vecini, mai distanți decât

familiile Sullivan și Gama, dar totuși vecini. Erau prieteni buni cu familia Sullivan și nu exista niciun zvon cum că ei ar fi fost făcuți sclavi. Trebuie să avem grijă să nu îi băgăm în belele, dar, dacă suntem atenți și dacă păstrăm legătura cu ei din când în când, putem cu toții să facem schimb de informații.

Problema este că nu am îndrăznit să luăm niciunul dintre telefoanele din Lagărul Creștin. Cei din afară au luat câteva din ele, dar nouă ne-a fost frică că ni s-ar lua urma dacă le-am folosi. Nu putem să riscăm să ni se pună zgardă din nou. Am putea fi făcuți sclavi pentru restul vieții noastre sau am putea fi executați pentru că am omorât cetățeni, buni creștin-americani. Faptul că acei cetățeni ne furaseră casele, pământul, libertatea și copiii ar putea fi pur și simplu trecut cu vederea dacă cetățenii aceia au fost suficient de influenți. Credem că acest lucru s-ar putea întâmpla. Este suficient să ne uităm la ceea ce s-a întâmplat deja! Tuturor ne era teamă.

În grupul nostru – mă refer doar la Sămânța Pământului –, am convenit asupra unui loc pe care să îl folosim ca loc pentru lăsat mesaje. Este mai la sud, lângă ceea ce a mai rămas din Parcul de Stat al Arborilor Sequoia din Humboldt. Acolo, oricare dintre noi putea să lase informația pentru a fi citită, copiată și pentru ca noi toți să acționăm conform ei. Este un loc bun pentru că toți știm unde se află și pentru că este izolat. Să ajungi la el nu este ușor. Nu îndrăznim să lăsăm informația sau să ne întâlnim în grupuri în vreun loc mai convenabil de lângă autostradă sau de lângă drumurile locale și avem nevoie de o modalitate de a da unii de alții fără să depindem de familia Holly. Vom lua legătura cu ei din când în când, dar cine știe ce sentimente au ei acum în legătură cu noi. Vom comunica între noi lăsând mesaje la locul nostru secret și, probabil, ne vom întâlni acolo.

Dar merg prea departe. După ce am părăsit Lagărul Creștin, am petrecut ceva timp împreună.

Am înaintat mai mult în munți, departe de străzile pavate, în sud și vest, către cele mai mari ascunzători ale noastre, unde știam că se află adăpostul răcoros al unei mici peșteri. La peșteră, ne-am odihnit și am împărțit mâncarea pe care am adus-o de la Lagărul Creștin. Apoi, ne-am scos afară din pământ proviziile pe care le-am ținut în saci grei de plastic, termosudabili, și pe care i-am depozitat acolo. Acest lucru ne-a oferit tuturor pachete de mâncare uscată – fructe, nuci, fasole uscată, ouă și lapte – plus pături și muniție. Cel mai important, le-am distribuit părinților prezenți amprentele cu piciorul și mâna bebelușilor, care fuseseră depozitate în această ascunzătoare. Le-am dat fetelor Mora amprentele fraților mai mici, iar ele s-au așezat, privind îndelung la ele, fiecare ținând câte o amprentă. Ambii lor părinți erau morți. Se aveau doar una pe cealaltă și pe micii lor frați, dacă îi puteau găsi.

— Ar trebui să fie cu noi! a murmurat Doe. Nimeni nu are dreptul să îi ia de lângă noi.

Adela Ortiz a împăturit amprentele fiului și le-a pus înăuntrul cămășii. Apoi, și-a împreunat brațele înainte ca și cum ar fi legănat un bebeluș. Amprentele lui Larkin și cele ale copiilor lui Travis și Natividad erau într-un alt loc, dar am găsit amprentele copiilor lui Harry, ale Tabiei și ale lui Russell, și i le-am dat lui Harry. A stat doar privind la ele, încruntându-se la ele și scuturând din cap. Era ca și cum încerca să citească o explicație în ele pentru tot ceea ce i se întâmplase. Sau poate vedea chipurile copiilor lui și al Zahrei, de mult plecată.

Am stat încălzindu-ne în jurul focului pe care îndrăzniserăm, într-un final, să îl facem. Adunaserăm lemn de afară în timpul ultimei ore de lumină, dar am așteptat până s-a întunecat ca să încercăm să și facem focul. Lemnul era ud și nu a ars din prima. Când am avut un foc mic, a părut că face mai mult fum decât căldură. Am sperat ca nimeni să nu vadă fumul ridicându-se și ieșind din peșteră sau, dacă oamenii l-ar fi văzut, să creadă că vine din numeroasele tabere ilegale din munți. Iarna, acești munți sunt

reci, umezi, un loc neplăcut, un loc dificil în care să trăiești fără avantajele modernității, dar sunt și un loc unde oamenii practici își văd de treburile lor.

Am stat cu Harry, iar el continua să se uite insistent la amprente și să scuture din cap. Apoi, a început să se legene înainte și înapoi. Expresia lui în lumina focului părea că se crapă, că se descompune cumva, incapabilă să se păstreze intactă.

L-am tras înspre mine și l-am ținut în brațe în timp ce înjura și plângea într-un suspin dur, tensionat. La un moment dat, mi-am dat seama că și eu plângeam. Cred că în interiorul nostru amândoi urlam, dar, cumva, nu ieșea niciodată ceva mai mult decât un murmur, un gâjâit. Puteam să îmi simt urletul zbătându-se să îmi iasă din gâtlej, țipetele care ieșeau afară sub formă de strigăte mici, neregulate, ale lui și ale mele. Nu știu cât am stat așa împreună, ținându-ne îmbrățișați, înnebunind în interiorul nostru, jelind și suspinând după morți și cei pierduți, nemaiputând să ținem în frâu nici măcar un minut în plus cele 17 luni de umilință și durere.

Am plâns până am adormit, precum copiii obosiți. În ziua următoare, Natividad mi-a spus că ea și Travis au făcut cam același lucru. Ceilalți, de unii singuri sau în grupuri, își găsiseră alinarea în plâns cathartic, somn profund sau făcând dragoste frenetic, pe ascuns, în fundul peșterii. Eram în sfârșit împreună, consolându-ne unii pe alții, dar cred că fiecare dintre noi era mai degrabă singur, întinzându-se spre ceilalți, cu o parte din sine încă blocată înapoi în incertitudine și frică, în durerea și dezolarea Lagărului Creștin. Ne zbăteam înspre un fel de eliberare, spre un fel de contact uman, spre o oarecare cale înspre normalitate, spre un bocet uman care ne fusese refuzat atât de mult timp. Mă uimește că am fost în stare să ne comportăm atât de sănătos precum am făcut-o.

Dimineața următoare, Lucio Figueroa și Adela Ortiz s-au trezit îmbrățișați strâns în fundul peșterii. S-au holbat unul la altul, prima dată cu groază și confuzie, apoi cu o rușine profundă, apoi

cu resemnare. El și-a pus brațul în jurul ei, a tras peste ea una dintre păturile pe care le recuperaserăm, iar ea s-a cuibărit în el.

Jorge Cho și Diamond Scott s-au trezit într-o îmbrățișare asemănătoare, cu toate că ei păreau amândoi lipsiți de sentimentul de surprindere și rușine.

Michael și Noriko s-au trezit împreună și au stat întinși nemișcați, sprijiniți unul de celălalt, pentru o lungă perioadă de timp, fără să spună nimic, fără să facă nimic. Părea să fie suficient pentru fiecare din ei să poată să se trezească, în sfârșit, în brațele celuilalt.

Fetele Mora s-au trezit împreună, chipul lor încă purtând urmele lacrimilor vărsate abundent în noaptea precedentă.

Cumva, Aubrey Dovetree și Nina Noyer se găsiseră una pe cealaltă în timpul nopții, cu toate că niciodată nu prea își acordaseră atenție una alteia până atunci. Odată trezite, s-au îndepărtat, afișând un disconfort evident.

Doar Allie s-a trezit singură, ghemuită în poziție fetală sub pătură. Uitasem de ea. Și nu pierduse ea chiar mai mult decât noi toți ceilalți?

Am pus-o între Harry și mine și am făcut focul pentru micul dejun cu lemnele rămase din noaptea trecută. Am încropit un mic dejun din resturi, iar Harry și cu mine am obligat-o pe Allie să mănânce. Am împrumutat o perie de păr de la Diamond Scott, care reușise, în preocuparea ei pentru un aspect îngrijit, să găsească una înainte de a părăsi Lagărul Creștin. Cu aceasta, am periat părul lui Allie, apoi pe al meu.

Lucruri ca acestea începuseră să conteze din nou, oarecum. Toți am început să încercăm să ne prezentăm din nou ca ființe umane respectabile. Pentru atât de mult timp, fuseserăm sclavi murdari, în cârpe murdare, cultivând obiceiul de a ne neglija igiena în încercarea de a evita violul sau biciuirea. M-am surprins tânjind după o cadă plină cu apă curată, fierbinte. Mulțumită „învățătorilor" noștri, murdăria și degradarea deveniseră atât de obișnuite,

încât, câteodată, uitam că eram în cârpe și că puțeam. În epuizarea, teama și durerea noastră, am ajuns să prețuim acele momente când puteam să stăm întinși pe jos și să uităm, când nimeni nu ne rănea, când aveam ceva să mâncăm. Aceste conforturi animalice erau singurele pe care ni le permiteam. Să îți reamintești nu era prudent. Îți puteai pierde mințile dacă îți reaminteai.

Străbunii mei din această emisferă au fost, conform legii, bunuri sclavagiste. În Statele Unite, existau sclavi de două secole și jumătate – cel puțin 10 generații. Obișnuiam să cred că știam ce înseamnă asta. Acum, îmi dau seama că nu pot să îmi imaginez multe lucruri teribile care trebuie că li s-au întâmplat. Cum le-au supraviețuit și și-au păstrat și umanitatea? Cu siguranță, nu a existat niciodată intenția ca ei să își păstreze umanitatea – la fel ca în cazul nostru.

— Astăzi sau mâine trebuie să ne despărțim, am spus. Trebuie să plecăm de aici în grupuri mici.

Terminaserăm micul dejun și ne făcuserăm cu toții un pic mai prezentabili. Am observat că ceilalți începuseră să se uite unii la alții, începuseră să se întrebe ce să facă în continuare. Eu știam ce trebuie să facem. Știusem aproape din momentul în care ni s-au pus zgărzile că, chiar dacă reușeam să ne eliberăm, nu vom putea să stăm împreună.

— Sămânța Pământului continuă, am rostit în tăcerea așternută, dar Ghinda a murit. Suntem prea mulți. Vom fi prea ușor de reperat, prea ușor de capturat din nou sau uciși.

— Ce putem face? a vrut să știe Aubrey Dovetree.

I-a răspuns Harry Balter, cu o voce terminată:

— Trebuie să ne despărțim. Trebuie să mergem pe căi separate și să ne găsim copiii.

— Nu, a șoptit Nina Noyer, apoi, și mai tare, a zis: Nu! Toți ai mei s-au dus și vrei să plec din nou de una singură? Nu!

Acum, deja țipa.

— Da, i-am confirmat, pe cel mai blând ton pe care l-am putut mobiliza. Nina, tu vii cu mine. Și familia mea a dispărut. Vino cu mine. Le vom căuta pe surorile tale și pe fiica mea și pe fiul lui Allie.

— Vreau să stăm cu toții laolaltă, a șoptit ea și a început să plângă.

— Dacă stăm împreună, vom fi înzgărduiți sau vom fi morți cât ai clipi, i-a repetat Harry.

Apoi, el s-a uitat la mine:

— Merg și eu cu tine. Vei avea nevoie de ajutor. Și... îmi vreau copiii înapoi. Mi-e frică de mor cu gândul la ce li s-a putut întâmpla. Este singurul lucru la care mă pot gândi acum. Este singurul lucru de care îmi pasă.

Iar Allie i-a pus mâna pe umăr, încercând să îl aline.

— Nimeni nu ar trebui să plece singur, am zis. Este prea periculos să fii singur. Dar nu vă adunați în grupuri mai mari de cinci sau șase.

— Cum rămâne cu noi? a spus Doe Mora, apucând mâna surorii sale.

A fost greu în acel moment să îmi amintesc că cele două nu erau rude de sânge. Doi foști sclavi, însingurați și speriați, s-au întâlnit și s-au iubit unul pe altul și s-au căsătorit, iar fiicele lor, Doe și Tori, au devenit surori. Iar acum sunt surori orfane și singure. Le invidiez apropierea și mi-e teamă pentru ele. Sunt copii încă și au fost abuzate dincolo de suportabilitate în Lagărul Creștin. Arată înfometate și bântuite. Într-un fel pe care nu prea pot să îl descriu, arată bătrâne.

„Învățătorii" noștri și-au dat seama că erau empatice încă de pe vremea Zilei rebeliunii și le-au abuzat și mai mult pentru asta, dar fetele nu ne-au dat de gol pe niciunul dintre noi, ceilalți. Totuși, în ciuda curajului lor, ar fi atât de ușor pentru ele să ajungă din nou să li se pună zgardă în jurul gâtului. Sau ar putea să ajungă să decidă că e mai bine să se prostitueze – doar ca să mănânce.

— Voi veniți cu noi, a decretat Natividad. Intenționăm să ne găsim copiii. Dacă putem, îi vom găsi și pe frații voștri.

Doe și-a mușcat buza.

— Sunt însărcinată, a spus. Tori nu e, dar eu sunt.

— Este o minune că nu suntem toate, am liniștit-o. Am fost sclave. Acum suntem libere.

M-am uitat la ea. Este o fată înaltă, slăbuță, cu o înfățișare delicată, cu ochii mari, precum omonima ei.[1]

— Ce vrei să faci, Doe?

Doe a înghițit în sec.

— Nu știu.

— Vom avea grijă de ea, a zis Travis. Indiferent ce decide să facă, o vom ajuta. Tatăl ei a fost un om bun. A fost prietenul meu. Vom avea grijă de ea.

Am aprobat din cap, ușurată. Travis și Natividad sunt doi dintre cei mai competenți oameni pe care te poți baza, din câte cunosc eu. Vor supraviețui, iar dacă fetele sunt cu ei, și ele vor supraviețui.

Și ceilalți au început să se grupeze. Adela Ortiz, care a crezut prima dată că va merge cu Travis, Natividad și familia Mora, a decis până la urmă să stea cu Lucio Figueroa și sora lui. Nu sunt sigură cum au ajuns ea și Lucio unul în brațele unui altuia în noaptea dinainte, dar cred că acum Adela caută să aibă o relație permanentă cu Lucio. El este cu mult mai în vârstă decât ea și cred că ea speră ca el o va plăcea și va avea grijă de ea. Dar Adela este și ea însărcinată. Nu se vede încă, dar, potrivit a ceea ce îmi spusese, crede că este însărcinată cel puțin în două luni.

De asemenea, Lucio încă o păstrează în suflet pe Teresa Lin. Moartea ei și felul în care a murit l-au făcut foarte, foarte tăcut – amabil, dar distant. Nu era așa mai înainte, în Ghinda. Soția și copiii îi fuseseră uciși înainte ca el să ne întâlnească. Își investise tot timpul și toată energia pentru a o ajuta pe sora lui cu copiii.

---

[1] *Doe* = „căprioară". (n.tr.)

Abia începuse să scoată capul la suprafață când Teresa ni s-a alăturat. Acum... Acum, probabil a decis că doare prea mult să începi să ții la cineva, ca după aceea să o pierzi și pe acea persoană.

Doare. Este înfiorător. Știu asta. Dar o știu și pe Adela. Are nevoie să fie dorită. Țin minte că a urât să fie însărcinată de prima dată, i-a urât pe bărbații care o făcuseră poștă. Dar a adorat să aibă grijă de bebelușul ei. Era o mamă atentă, iubitoare – și era fericită. Nu știu ce îi rezervă viitorul...

Și, cu toate acestea, în ciuda temerilor mele pentru prietenii mei, pentru oamenii mei, în ciuda dorinței mele arzătoare de a ține împreună o comunitate care trebuie să se despartă, totul a decurs mult mai ușor decât crezusem că va fi – mai ușor decât am crezut că ar putea fi. Cu toții munciserăm atât de bine împreună timp de șase ani și înduraserăm atât de multe ca sclavi. Acum, ne despărțeam, decizând cum să o luăm pe căi diferite. Nu vreau să spun că a fost ușor, ci doar că nu a fost atât de greu pe cât m-am așteptat. Dumnezeu este Schimbare. M-am gândit la asta timp de șase ani. Este ceva adevărat – și presupun că ne-a netezit drumul și de data aceasta. Sămânța Pământului te pregătește să trăiești în lume așa cum este și să încerci să o modelezi în lumea pe care o dorești. Dar nimic din toate acestea nu este cu adevărat ușor de făcut.

Ne-am petrecut restul zilei mergând pe la alte ascunzători și împărțind proviziile pe care le lăsaserăm acolo și strângând alte seturi de amprente cu piciorușele și mâinile copiilor. Apoi, am mai petrecut o noapte împreună. Odată ce am fost pe la toate ascunzătorile – una fusese devalizată, dar restul erau intacte –, ne-am petrecut noaptea într-o altă peșteră mică. Ploua din nou și era frig. Asta era bine, pentru că făcea aproape imposibilă reperarea noastră.

În acea ultimă noapte, după ce am mâncat, ne-am scufundat repede în somn. Merseserăm prin munți toată ziua, cărând pachete care deveneau din ce în ce mai grele cu fiecare popas, și eram obosiți.

Iar în dimineața următoare, înainte să plecăm, am ținut o ultimă Adunare. Am cântat versete ale Seminței Pământului, pe muzica pe care Gray Mora și Travis o scriseseră. I-am comemorat pe morți, inclusiv pe Ghinda noastră moartă. Ghinda. Fiecare dintre noi a vorbit despre ea, Comemorând-o.

— Voi sunteți Sământa Pământului, le-am spus la final. Întotdeauna veți fi. Vă iubesc. Vă iubesc pe toți.

M-am oprit pentru un moment, luptându-mă să păstrez ceea ce îmi mai rămăsese din stăpânirea de sine.

Cumva, am continuat:

— Nu toată lumea din țara asta este alături de Andrew Jarret, le-am spus. Știm asta. Jarret va dispărea, iar noi vom fi aici. Știm mai multe despre supraviețuire decât majoritatea oamenilor. Dovada este că am supraviețuit. Avem mijloacele pe care alți oameni nu le au și de care au nevoie. Va veni din nou momentul când vom putea împărtăși ceea ce știm.

Am făcut o pauză, înghițindu-mi saliva.

— Rămâneți cu bine, le-am mai zis. Aveți grijă unii de alții.

Ne-am înțeles să mergem la noul nostru punct de informare de la Pădurea de sequoia din Humboldt, o dată la o lună sau două, timp de un an de zile – cel puțin atât. Ne-am pus de acord că cel mai bine era ca fiecare grup să nu știe încă unde se duc celelalte grupuri – astfel că, dacă un grup era prins, să nu fie forțat să îi trădeze pe ceilalți. Am hotărât că este cel mai bine să nu trăim în Eureka sau în zona Arcata, deoarece acolo au locuit cei mai mulți dintre temnicerii noștri, atât cei morți, cât și cei care nu se aflau în tură atunci, deci erau încă în viață. În fiecare oraș exista un sediu al Bisericii Americane Creștine și al câtorva organizații afiliate. S-ar putea să fim nevoiți să mergem în aceste orașe ca să ne căutăm copiii, dar, odată ce îi vom găsi și îi vom lua înapoi, ar trebui să mergem să locuim în altă parte.

— Și schimbați-vă numele, i-am sfătuit. Cumpărați-vă noi identități cât de repede se poate. Apoi, relaxați-vă. Sunteți oameni

cinstiți. Dacă cineva spune altceva, atacați-i credibilitatea. Acuzați-l că este sectant pe ascuns, vrăjitoare, satanist, hoț. Orice credeți că îi va pune în pericol cel mai mult pe acuzatorii voștri, dați-i glas! Nu doar vă apărați. Atacați. Și nu vă opriți din atac până nu îi speriați de moarte pe acuzatorii voștri. Urmăriți-i. Fiți atenți la limbajul corpului. Propriile lor reacții vă vor spune cum este cel mai bine să îi răniți sau să îi speriați. Nu cred că veți fi nevoiți să faceți prea mult genul ăsta de lucruri. Șansele ca oricare dintre noi să dea peste cineva care ne știa din Lagărul Creștin sunt mici. Doar că trebuie să fim pregătiți mental pentru asta dacă se întâmplă. Dumnezeu este Schimbare. Aveți grijă de voi.

Și ne-am dus pe drumuri separate. Travis a zis că ne-ar fi mai bine să nu circulăm pe autostrăzi, doar dacă ne-am putea pierde într-o mulțime. Dacă nu erau mulțimi de oameni, a mai spus el, ar trebui să mergem printre dealuri. Va fi mai greu, dar mai sigur. Am fost de acord.

Ne-am îmbrățișat. A fost nevoie de foarte multe îmbrățișări. A fost nevoie de încrederea de a ne aduna din nou într-o zi, într-un alt stat sau într-o altă țară sau într-o Americă post-Jarret. A fost nevoie de lacrimi și teamă și speranță. A fost teribil acest rămas-bun de final. Decizia de a o face a fost mai ușoară decât mă așteptam. Să o și fac a fost mult mai greu. A fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să îl fac vreodată.

Apoi, am rămas cu Allie, Harry și Nina. Noi patru am mers anevoie prin noroi, îndreptându-ne spre nord. Am călătorit printre dealurile familiare, spre zonele mărginașe ale Eurekăi și, într-un final, spre Georgetown. Eu am fost cea care a sugerat Georgetown în momentul în care ne separaserăm de ceilalți.

— De ce? a vrut să știe Harry, cu o voce rece care nu prea aducea a Harry.

— Pentru că este un loc bun ca să strângem informații, am spus. Și pentru că o știu pe Dolores Ramos George. Poate că n-o să aibă cum să ne ajute, dar nu va vorbi despre prezența noastră acolo.

Harry a dat din cap.

— Ce este Georgetown? a vrut să știe Nina.

— O așezare ilegală, i-am explicat. Una mare, periculoasă. Ne-am dus acolo când te căutam pe tine și pe sora ta. Te poți pierde acolo. Oamenii nu își bagă nasul unde nu le fierbe oala, iar familia George este în regulă.

— Da, sunt în regulă, a fost de acord Allie. Nu toarnă pe nimeni.

Acestea au fost primele ei cuvinte, din proprie inițiativă, de când a fost electrocutată. M-am uitat la ea, iar ea a repetat:

— Sunt în regulă. Putem să îl căutăm din Georgetown pe Justin.

16

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Destinul Seminței Pământului
Este să încolțească printre stele.

Este să trăiască și să înflorească
În noi pământuri.

Este să devină noi ființe
Și să ia în considerare noi întrebări.

Este să se arunce în noi ceruri
Iar și iar.

Este să exploreze imensitatea
Raiului.

Este să exploreze imensitatea
Propriei noastre ființe.

Prima mea amintire clară este cea cu o păpușă. Aveam în jur de trei ani sau, poate, patru. Nu știu de unde era păpușa. Nici acum nu știu. Nu mai văzusem una până atunci. Nu mi se spusese niciodată că păpușile sunt imorale sau interzise sau măcar că există. Am o bănuială acum că fusese aruncată peste gardul nostru și abandonată. Am găsit-o la rădăcina unui pin mare care creștea în curtea noastră din spate.

Păpușa reprezenta imaginea unei adolescente cu păr blond și ochi albaștri. Îmi amintesc că era foarte dreaptă și slabă. Era îmbrăcată cu o bucățică de material roz. Îmi amintesc că am simțit nodul din spatele ei, unde trei capete ale materialului erau înnodate pe un umăr și în jurul taliei. Nodul era o umflătură

moale, strâns ciudat pe plasticul dur al corpului păpușii, și, imediat ce degetele mele l-au găsit, am început să trag de el. Apoi, am început să-l rod. După aceea, am început să examinez părul aspru, blond. Aducea a păr, dar, când l-am atins, nu părea în regulă. Și mă deranja că picioarele nu se mișcau. Doar se lungeau țepene, cu tălpile ridicate permanent pe vârfuri. Nu știam cum să mă joc cu o păpușă, dar știam cum să mă uit la ea, să o simt, să o gust, să o clasez departe în mintea mea ca pe unul dintre lucrurile noi, ciudate, care au apărut în lumea mea.

Apoi, a apărut Kayce acolo și mi-a înșfăcat păpușa. Când m-am întins după ea, dorind-o înapoi, m-a pleznit. A venit prin spatele meu, a văzut ce aveam în mâini și, în furia ei bruscă, a luat-o pe arătură. Era de o strictețe severă în materie de disciplină, dar rareori m-a lovit. Ce-i al ei e al ei, aceasta a fost singura dată pe care mi-o amintesc când s-a năpustit asupra mea, atât de furioasă. Poate de aceea îmi amintesc atât de bine.

Un bărbat care a crescut la Casa de copii a Americii Creștine din Golful Pelican mi-a povestit despre o infirmieră care a izbucnit cu o asemenea furie, încât a omorât un copil.

Victima ei a fost un băiat de șapte ani care avea sindromul Tourette. Sursa mea mi-a spus: „Noi, copiii, nu știam nimic despre sindromul Tourette, dar știam că acest copil nu se putea stăpâni să nu urle injurii și să scotă zgomote. Nu o făcea intenționat. Unii dintre noi nu îl plăceau. Unii dintre noi credeau că este nebun. Dar cu toții știam că nu vorbea serios în legătură cu lucrurile pe care le urla. Știam că nu se poate abține. Dar infirmiera a decretat că îl are pe diavol în el și de fiecare dată țipa la el – în fiecare zi. Apoi, într-o zi, l-a lovit, l-a trântit de muchia dulapului de bucătărie. El s-a lovit cu capul de dulap și a murit. Nu cred că infirmiera-șefă a fost condamnată sau că i s-a pus zgardă, dar a fost concediată. Doar sper că nu a putut să își mai găsească un alt loc de muncă în domeniul ăsta și că a trebuit să se bage slugă pe undeva. Într-un fel sau altul, o persoană ca ea ar trebui să ajungă să poarte zgardă.”

Exista o rigiditate gratuită la unii creștini-americani – la aceia care făceau cel mai mult rău. Erau atât de convinși că au dreptate, la fel ca inchizitorii medievali, încât te omorau, chiar te torturau până la moarte, doar ca să îți salveze sufletul. Kayce nu era atât de rea, dar era mult mai rigidă și lipsită de imaginație decât i-ar fi fost permis oricărei ființe umane cu inteligență normală. Și am suferit din această cauză.

În orice caz, mi-a înșfăcat păpușa și a început să mă plesnească peste față. În tot acest timp, țipa la mine. Îmi era atât de frică și țipam și eu atât de tare, încât nu am știut ce îmi spunea. Uitându-mă înapoi acum, știu că trebuie să fi fost ceva în legătură cu idolatria, păgânismul sau chipurile de lut.

America Creștină crease o categorie cu totul nouă de păcate și le-a dezvoltat pe unele vechi. Nu ne erau permise fotografiile de niciun fel. Filmele și televiziunea erau interzise, dar, cumva, Vismăștile nu erau – deși erau permise doar subiectele religioase. Mai apoi, când eram la școală, copiii mai mari strecurau Vimăști profane care ofereau povești cu aventuri, război și sex. Am avut primele experiențe sexuale plăcute purtând în mod deliberat o Vismască etichetată greșit. Pe etichetă scria „Povestea lui Moise". De fapt, era povestea unei fete care a avut parte de sex sălbatic cu pastorul ei, cu diaconii și cu oricine altcineva pe care a putut să-l seducă. Aveam 11 ani când am descoperit acea Mască. În cazul în care Kayce ar fi aflat vreodată ce era, ar fi făcut mai mult decât să mă plesnească peste față. Am ținut bine ascunsă Masca obscenă.

Dar, la 3 ani, nu știusem suficiente lucruri ca să ascund păpușa. Doar reacția lui Kayce m-a dumirit ce lucru înfiorător reprezenta ea. M-a pus să privesc în timp ce săpa o groapă în curtea din spate, a pus păpușa în ea, a acoperit-o cu ulei de gătit și hârtii și i-a dat foc. Acest lucru, a spus ea, mi se va întâmpla și mie dacă voi continua să Îl sfidez pe Dumnezeu și să lucrez pentru Satana. Mă voi duce jos în Iad, iar lucrurile pe care i le făcuse ea păpușii mi le va face mie diavolul. Țin minte că m-a obligat să mă uit la umflătura de plastic înnegrită și lipsită de formă ce

devenise păpușa. M-a forțat să o țin în mână și am țipat pentru că era încă fierbinte și mi-a ars mâna.

– Dacă tu crezi că asta doare, mi-a spus ea, doar așteaptă să ajungi în Iad!

Ani mai târziu, când eram deja femeie adultă, fiica cea mică a unei prietene mi-a arătat păpușa ei. Am reușit să mă ridic repede în picioare și să ies din casă. Nu am țipat, nici nu am dat păpușa la o parte. Doar am fugit. M-am panicat la vederea păpușii fetiței – m-am panicat pe bune. Am avut nevoie de o lungă perioadă ca să mă gândesc și să îmi reamintesc, până să înțeleg de ce am făcut acest gest.

Scopul Americii Creștine era să facă din America țara creștină minunată care era menită să fie, să o pregătească pentru un viitor plin de forță, stabilitate și de conducătoare a lumii și să îi pregătească pe oamenii ei pentru viața eternă în Rai. Cu toate acestea, acum, când mă gândesc la America Creștină și la tot ce a făcut atunci când a avut puterea asupra atâtor vieți, nu mă gândesc la ordine și stabilitate sau măreție ori la locuri precum Lagărul Creștin sau Golful Pelican. Mă gândesc la alte extreme, la numeroasele extreme mici, triste, prostești ce făceau parte atât de mult din viața creștin-americanului. Mă gândesc la păpușa fetiței și încerc să blochez umbrele panicii pe care nu mă pot abține să nu o simt când văd vreo păpușă.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Miercuri, 28 martie 2035

L-am găsit pe Justin Gilchrist – sau, mai bine zis, el ne-a găsit pe noi. În săptămânile cât am stat în Georgetown, acesta este cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat.

Lucram la familia George pentru masă și casă, în perioada în care ne înzdrăveneam. Ne străduiam să aflăm unde s-ar putea afla copiii noștri, ne puneam la punct cu noutățile și încercam să găsim moduri de a ne integra în lume așa cum era ea atunci. Pentru că

am muncit ca să ne câștigăm existența, aveam încă aproape toți banii cu care veniserăm. Ba chiar am reușit să câștig ceva mai mult citind și scriind pentru oameni.

Cei mai mulți oameni din Georgetown sunt analfabeți. Am început să îi învăț scrisul și cititul pe câțiva dintre cei puțini care își doreau acest lucru. Aceasta însemna și câștigarea unei sume mici de valută forte. Și vindeam schițe făcute în creion ale copiilor sau persoanelor iubite. Cu acestea din urmă trebuie să fiu atentă. Se pare că unele dintre personajele mai fanatice din America Creștină au decis că o pictură a copilului tău poate fi văzută ca o imagine idolatrică. Acest lucru pare a fi prea dus în extrem ca să poată fi înțeles de majoritatea oamenilor, chiar dacă Jarett este iubit în Georgetown. Mulți oameni au aici fii, frați, soți sau alte rude de parte bărbătească ce au fost rănite sau omorâte în Războiul Al-Can, dar, totuși, îl iubeau pe Jarret.

De fapt, Jarret este deopotrivă iubit și disprețuit aici. Săracii religioși care sunt ignoranți, speriați și disperați să își îmbunătățească situația sunt bucuroși să vadă „un om al lui Dumnezeu" în Casa Albă. Și asta este el pentru ei: un om al lui Dumnezeu.

Chiar și unii dintre cei mai puțini religioși îl sprijină. Ei spun că țara are nevoie de o mână de fier care să reinstaureze ordinea, locurile de muncă bune, polițiștii onești și școlile gratuite. Ei spun că trebuie să i se acorde suficient timp și mână liberă ca să poată pune lucrurile din nou în ordine.

Dar cei dedicați altor religii și cei care nu sunt religioși deloc îl ridiculizează și îl socotesc un ipocrit. Își bat joc de el, îl urăsc, dar se și tem de el. Îl văd ca fiind tiranul care este. Criminalii îl văd ca pe unul de-ai lor. Îl invidiază. El este hoțul, criminalul, stăpânul de sclavi mai mare, mai plin de succes.

Muncitorii săraci care îl iubesc pe Jarret vor să fie păcăliți, au nevoie să fie păcăliți. Ei trăiesc de azi pe mâine, trudind ore lungi, istovitoare în locuri de muncă murdare, periculoase și au nevoie de un salvator. Mai ales femeile sărace tind să fie profund religioase

și mai mult decât dornice să îl vadă pe Jarret întruchipând a Doua Venire a lui Iisus. Religia este tot ceea ce au. Angajatorii și bărbații lor le abuzează. Poartă în pântece mai mulți copii decât pot să hrănească. Ele suportă disprețul tuturor.

Și, cu toate acestea, chiar dacă extremiștii jarretiști spun sau nu că este un păcat, ei vor picturi cu chipul celor mici. Iar eu cer mai puțin decât fotografii locali. Sunt și mai drăguță decât fotografii. Nu reproduc niciodată jegul unui copil sau plăgile sau zdrențele. Așa ceva nu este necesar. I-am transformat pe băieți din banali în atrăgători, iar pe fetele neatrăgătoare le înfățișez drăguțe, pentru iubiții și pentru părinții lor. Ba chiar am reușit, după multe încercări, să desenez persoane decedate, ghidată de memoria iubitoare a unei rude sau a unui prieten. Nu știu cât de exacte sunt aceste desene, bineînțeles, dar îi mulțumeau pe oameni.

Cred că voi fi în stare să îmi câștig existența din desenat, predat, citit și scris pentru oameni – atât timp cât voi sta aproape de așezările ilegale și de zonele sărace ale orașelor. Plus că mai există un bonus în a le deveni cunoscută celor de pe aici. Mulți dintre oamenii din aceste așezări ilegale lucrează în curțile și casele unor oameni care o duc ceva mai bine, în orașe mai mici și mai mari. Aceștia se ocupă de grădinărit, făcutul curățeniei în casă, vopsit, dulgherit, îngrijirea copiilor, chiar și ceva muncă de instalatori sau de electricieni. Ei îi slujesc pe oamenii care își permit să locuiască în case și apartamente, dar care nu își permit servitori interni neplătiți. Astfel de oameni plătesc sume mici de bani sau asigură mâncare și îmbrăcăminte pentru munca prestată. Locuitorilor ilegali care prestează astfel de munci li se oferă șansa de a vedea și a auzi o multitudine de lucruri folositoare. Dacă, spre exemplu, au apărut copii noi în casa angajatorului sau într-o casă din apropiere, lucrătorii cu ziua află acest lucru. Iar pentru suma corectă, îți vor spune ceea ce știu. Informația aici este la fel de vandabilă ca orice altceva.

În ciuda eforturilor mele, totuși, l-am găsit pe Justin nu prin cumpărarea de informații, ci pentru că el a evadat din noua lui familie și a venit să ne caute. Are acum 11 ani – îndeajuns de mare ca să decidă de unul singur ceea ce este adevărat și ceea ce nu este și prea mare ca să i se spună că cea pe care a numit-o „mamă" în 8 dintre cei 11 ani era malefică și îl venera pe diavol.

Tocmai terminasem o schiță în creion și tuș a unei femei cu cei doi copii mai mici ai ei, stând lângă cocioaba lor din lemn și plastic. Mă îndreptam înapoi spre camera mea de la hotel. Străzile din Georgetown sunt toate drumuri mizerabile sau șanțuri pline de gunoaie – țevi de scurgere deschise –, unde este posibil să calci în orice. Familia George era îndeajuns de practică pentru a-și dezvolta colecția de afaceri pornind de la ceea ce era mai rău din tot acest dezastru, dar eu pot să îmi fac munca doar coborând înspre locul unde se aflau majoritatea oamenilor. Nu am cumpărat prea multe de când sunt aici, dar am investit într-o pereche de bocanci bine făcuți, rezistenți la apă.

Mă gândeam, în timp ce mergeam, la femeia pe care tocmai o desenasem împreună cu copiii ei de 3 și, respectiv, 18 luni. Mama nu are încă 30 de ani, dar arată de 50. Are nouă copii, păr rar, cărunt și aproape niciun dinte. M-am simțit ca și cum m-aș fi întors înapoi în timp. Cu mult timp în urmă. Eram în secolul al XIX-lea în Ghinda. Iar acum, mă întreb, ce este aici? Secolul al XVIII-lea? Cu toate acestea, în mod ciudat, m-am trezit plină de invidie.

Câteodată, mă uit la aceste femei sărace, triste și aproape crăp de invidie. „Cel puțin, ele își au copiii lângă ele." Deși nu aveau nimic altceva, totuși își au copiii cu ele. Mă uit la copii și îi desenez și abia dacă pot să suport acest lucru.

În timp ce mergeam agale în susul dealului, spre camera mea de la familia George, am văzut un băiețel stând pe vine pe marginea cărării, cu capul în mâini. Era încă unul dintre acei băieți

costelivi, în zdrențe. M-am gândit că poate îi curge sânge din nas, ceea ce m-a făcut să îmi doresc să trec în grabă pe lângă el. Empatia mea mă face câteodată lașă. Dar mă face și să mă opun la a deveni o lașă.

M-am oprit.

— Ești bine, dragule? l-am întrebat.

A tresărit la auzul vocii mele, apoi s-a holbat în sus, la mine. Nu sângera, dar buzele îi erau tăiate și umflate și avea o tăietură veche pe obraz și o umflătură, vineție înspre negru, pe partea stângă a frunții. Am înțepenit – în felul în care învățasem să înțepenesc când mă confrunt cu o durere neașteptată. Copilul a mormăit ceva ce nu am înțeles, deoarece gura îi era prea umflată. Apoi, pur și simplu s-a năpustit asupra mea.

În prima fază, am crezut că este un fel de atac. M-am gândit că poate are vreun cuțit sau brici de tip vechi ori poate chiar vreun petic cu otravă pe care să îl aplici pe piele sau un drog. Nu este nicio noutate pentru copiii cu gânduri criminale sau de furtișag. Într-o așezare ilegală precum Georgetown, existau câțiva dintre aceștia, deși aveau tendința să îi urmărească pe cei mici, slabi sau bolnavi. Și aveau obiceiul să călătorească în clici. Apoi, cumva, înainte ca băiatul să mă atingă, mi-am dat seama. În ciuda durerii pe care mi-o transmitea, i-am recunoscut fața rănită, deformată.

Justin! Justin bătut și tăiat, dar în viață. L-am ținut în brațe, ignorându-i pe oamenii din jurul nostru care se holbau sau șușoteau. Justin este mic și slăbuț. Mă gândesc că mai are mult de crescut. Este alb, roșcat și cu pistrui. Pe scurt, nu arată ca cineva care ar trebui să mă îmbrățișeze pe mine. Dar, în Georgetown, chiar dacă oamenii se holbează, nu intervin. Își văd de treaba lor. Nu au nevoie de problemele altora.

L-am îndepărtat un pic ca să-l văd mai bine. Era murdar și plin de sânge și nu arăta ca și cum avusese parte de prea multă mâncare în ultima vreme. Tăieturile de pe față și de pe gură și

capul cu vânătăi nu erau singurele lui răni. Se mișca de parcă îl durea în altă parte.

— E și mama aici? a întrebat.

— Este aici, i-am spus.

— Unde?

— Te duc eu la ea.

Începuserăm deja să mergem împreună înspre complexul George.

— Și doctorul e acolo?

M-am oprit, privind spre complex, apoi mi-am îndreptat privirea în pământ, așteptând până când puteam să-mi fac vocea să nu mai tremure.

— Nu, Jus. Nu este aici.

Acel Justin pe care îl știusem pe vremuri, înainte de Lagărul Creștin, ar fi luat aceste cuvinte *ad litteram*. Ar fi întrebat unde se află Bankole, dar nu ar fi spus ceea ce acest copil rănit, mult mai în vârstă și mai înțelept, a spus.

— Formatoareo?

Nu mai auzisem acest titlu de ceva timp. De fapt, nu îmi mai auzisem numele de ceva timp. În Georgetown, mă prezentam drept Cory Duran. Era numele de fată al mamei mele adoptive și l-am folosit în speranța că îi voi atrage atenția fratelui meu, în caz că era prin zonă. Numele fals este acceptat aici, deoarece, chiar dacă mai fusesem înainte prin Georgetown înainte de distrugerea Ghindei, dintre rezidenții permanenți doar Dolores George și soțul ei îmi știau numele. Iar familia George nu bârfește.

În privința titlului, în Ghinda toți copiii îmi spuneau „Formatoarea". Travis era și el numit „Formatorul", la fel și Natividad.

— Formatoareo?

— Da, Jus.

— Doctorul e mort?

— Da. Este mort.

— Of.

A început să plângă. Nu plângea din cauza propriilor răni, ci plângea pentru Bankole al meu. I-am luat mâna și am urcat dealul spre casa familiei George.

La fel ca toți ceilalți, Allie lucra pentru Dolores George. Nu m-am îngrijorat niciodată pentru capacitatea mea de a-mi câștiga existența. Mă îngrijoram din cauza depresiei lui Harry, dar nu pentru talentele sale. Nu ar fi avut probleme. Nina Noyer nu mi-a dat timp să mă îngrijorez din cauza ei. A sosit în Georgetown și, aproape imediat, s-a îndrăgostit de unul dintre fiii mai tineri ai lui George. În ciuda celor două surori pierdute ale ei, în ciuda dezaprobării lui Dolores George, Nina și băiatul erau atât de serioși, atât de atașați unul de altul, încât Dolores știe că va reuși doar să-și îndepărteze fiul dacă se împotrivește. Ea speră că pasiunea subită va arde de la sine. Eu nu sunt atât de sigură.

Dar mă îngrijoram pentru Allie. Se vindecă. Acum, vorbește la fel de mult ca întotdeauna – deci nu prea mult. Poate să gândească și să raționeze. Dar nu i-a revenit întreaga memorie. Din această cauză, i-am spus lui Dolores o parte din povestea ei și i-am mărturisit speranța mea de a-i găsi un loc de muncă permanent. La început, Dolores i-a dat câteva munci ușoare de făcut, să spele podelele, să repare treptele, să vopsească balustradele... Când a văzut că Allie muncește bine și nu creează probleme, i-a spus că poate să stea cât dorește. Fără salariu, doar casă și masă.

Cam pe la jumătatea dealului, m-am oprit la bușteanul unui copac, m-am așezat și am luat mâinile lui Justin în ale mele. Fața lui arăta rău și era greu să te uiți la el, dar m-am forțat să o fac.

— Jus, i-au făcut rău mamei tale.

A început să arate înspăimântat.

— I-au făcut rău... cum?

— I-au pus o zgardă în jurul gâtului. Tuturor ne-au pus zgărzi. Au rănit-o cu ajutorul zgărzii. Nu știu dacă ai văzut vreodată...

— Am văzut. Am văzut echipe de oameni cu zgărzi lucrând pe autostradă, iar în Eureka, astupau gropile, smulgeau buruieni,

lucruri de felul ăsta. Am văzut cum poate răni o zgardă și cum te face să te prăbușești și să te zvârcolești și să urli.

Am aprobat din cap.

— Zgărzile pot să facă mult mai mult decât atât. Cineva chiar s-a înfuriat rău pe mama ta și a folosit zgarda ca să o rănească rău. Este aproape în regulă acum, dar încă are probleme cu memoria.

— Amnezie?

— Da. Mare parte din ceea ce a uitat are legătură cu ceea ce s-a întâmplat în săptămânile și lunile chiar dinainte de a fi rănită. Au fost niște vremuri foarte rele pentru noi toți și poate că este mai bine pentru ea că le-a uitat. Dar să nu te miri dacă o întrebi ceva, iar ea nu își amintește. Nu are ce să facă.

S-a gândit la asta o vreme, apoi a întrebat aproape în șoaptă:

— Își va aminti de mine?

— Absolut. Am tot ținut legătura cu tot felul de oameni, încercând să aflăm unde sunteți tu și ceilalți.

Apoi, nu m-am mai putut eu abține. Trebuia să adresez niște întrebări importante pentru mine.

— Justin, tu ai fost cu vreunul dintre ceilalți copii? Ai fost cu Larkin?

A scuturat din cap.

— Ne-au dus pe toți în Arcata, la biserica de acolo. Apoi, ne-au separat pe toți. Ne-au spus că noi toți urmam să avem familii noi, creștin-americane. Ne-au spus... ne-au spus că voi ați murit cu toții. La început, i-am crezut și nu am știut ce să fac. Dar apoi am văzut că mințeau de fiecare dată când simțeau nevoia. Obișnuiau să spună lucruri despre noi și despre Ghinda care nu erau altceva decât minciuni. Apoi, nu am mai știut ce să cred.

— Știi unde au trimis-o pe Larkin – sau pe oricare dintre ceilalți?

A clătinat din cap din nou.

— Pe mine m-au făcut să merg cu unii care aveau o fată și un băiat, propriii lor copii. Aproape că am fost primul care a plecat. Nu am apucat să văd cine i-a primit pe ceilalți copii. Bănuiesc că

au mers cu alte familii. Oamenii care m-au luat pe mine, bărbatul, era diacon. Spunea că era de datoria lui să mă ia. Bănuiesc că era de datoria lui și să mă bată!

— El ți-a făcut asta la față?

Justin a confirmat din cap.

— El și cu fiul său, Carl. Carl a spus că mama îl venera pe diavol și că era vrăjitoare. Întotdeauna spunea asta. Are 12 ani și crede că le știe pe toate. Apoi, acum câteva zile, a spus că era o... curvă. Și l-am pocnit. Ne-am încăierat rău, iar tatăl lui a ieșit afară și mi-a zis că sunt un mic bastard satanist. Apoi, amândoi m-au bătut de mi-a sunat apa în cap. M-au închis în camera mea, dar eu am ieșit pe geam. După aceea, nu am știut încotro să o iau, așa că am luat-o spre sud, am ieșit din oraș, înspre Ghinda. Diaconul îmi spusese că Ghinda nu mai există, dar trebuia să văd cu ochii mei. Apoi, o femeie m-a văzut pe drum și m-a adus aici. Mi-a oferit niște mâncare și mi-a dat cu niște creme pe față. Avea o mulțime de copii, dar m-a lăsat să stau cu ea câteva zile. Cred că m-ar fi lăsat să locuiesc acolo. Însă voiam să mă duc acasă.

Am ascultat toate acestea, apoi am suspinat.

— Ghinda chiar nu mai este, i-am confirmat. Când am reușit să ne eliberăm, am dat foc la tot ce a mai rămas din ea.

— *Voi* i-ați dat foc?

— Da, nu puteam rămâne acolo. Am fi fost prinși din nou, ni s-ar fi pus zgărzi sau am fi fost omorâți. Așa că am luat ce puteam căra și am dat foc la ceea ce a mai rămas. De ce să poată să fure restul și să îl folosească? I-am dat foc.

S-a retras puțin și mi-a fost teamă că l-am speriat. Este un copil puternic, dar trecuse prin multe. M-am simțit rușinată că mi-am lăsat trăirile să arate mai mult decât ar fi trebuit.

Apoi, s-a apropiat și mi-a șoptit:

— I-ați omorât?

Deci nu îl speriasem. Expresia feței lui subțiri, bătute, era serioasă și furioasă și mult mai plină de ură față decât ar fi trebuit să fie fața unui copil.

Doar am dat din cap.

— Pe cei care i-au făcut rău mamei mele – i-ați omorât și pe ei?

— Da.

— Perfect!

Ne-am ridicat și l-am dus la Allie. I-am văzut cum s-au întâlnit, am văzut lacrimile pline de bucurie ale lui Allie, i-am auzit plânsul. Abia de puteam să suport imaginea, dar i-am privit.

Apoi, lui Harry i-a venit o idee cam pe unde ar putea fi copiii lui. Primise o slujbă de șofer pe unul dintre camioanele lui George sau de însoțitor înarmat – ceva pentru care avea destulă experiență, întrucât făcuse aceste lucruri și în Ghinda. A fost chiar în stare să se împrietenească și cu bărbații din clanul George. Niciodată nu va fi unul dintre ei, dar îl plăceau și, odată ce și-a demonstrat abilitatea de a repera și de a ajuta la împiedicarea unui jaf, au căpătat încredere în el. Acest loc de muncă i-a dat posibilitatea să vadă mai mult din stat decât ar fi putut să o facă doar luând-o la pas de colo-colo. Dar munca l-a ținut și ocupat, cu camioanele, în majoritatea timpului. Nu putea să își caute copiii el însuși – nu putea să o ia la pas prin orășelele mici, uitându-se la copii, în timp ce munceau sau se jucau. Oricum, faptul de a face așa ceva probabil că l-ar fi băgat în belele.

Justin ne dăduse două informații triste, dar folositoare. În primul rând, toate numele copiilor au fost schimbate. Numele lui Justin fusese Matthew Landis, încă unul dintre copiii diaconului Landis. Copiii mai în vârstă, ca Justin, își aminteau numele lor reale și cine le erau părinții, dar cei mai mici, bebelușii, ca Larkin a mea…

Cea de-a doua informație era că frații erau întotdeauna despărțiți – o mostră de sadism nenecesară, chiar și pentru Biserica Americii Creștine. Justin nu știa de ce se proceda așa, nici nu

văzuse cum se făcea acest lucru, dar îl auzise pe diaconul Landis menționându-i asta unui alt bărbat. Așadar, copiilor care deja își pierduseră casa și părinții sau tutorii li se luaseră acum și surorile, frații și numele proprii.

Având în vedere toate acestea, cum o voi găsi pe Larkin?

Cum îmi voi găsi vreodată copilul? I-am rugat toată ziua pe muncitorii pe care îi cunosc să se uite după o fetiță de culoare, cu pielea închisă, care încă nu are doi ani, dar care probabil este înaltă pentru vârsta ei, care să fi apărut subit într-o casă unde nu fusese vreo femeie însărcinată, într-o familie care s-ar putea să nu fie de negri sau într-un orfelinat. Am pretins eu însămi că sunt lucrătoare cu ziua și le-am ținut locul unor menajere ca să pot să mă uit la doi copii care îmi fuseseră semnalați ca posibili candidați. Niciunul nu aducea cu Larkin.

Dar mai aduce Larkin cu Larkin pe care mi-o amintesc? Cum ar putea arăta acum? Bebelușii cresc și se schimbă atât repede! Avea doar două luni când mi-au luat-o. Mi-e teamă că nu o s-o mai cunosc acum. Dar încă am amprentele de la mână și picior. Am făcut copii după ele, ca să am tot timpul una cu mine. M-am dus chiar și la poliție – comisariatul regiunii Humboldt – cu numele meu fals și le-am spus o poveste neadevărată despre cum fiica mea îmi fusese furată în timp ce mergeam pe autostradă. Le-am lăsat o copie cu amprenta mâinii și a tălpii și am plătit „taxa pentru serviciile poliției”, pe care trebuia să o achiți pentru orice nu era o urgență. Nu știu dacă ceea ce am făcut a fost înțelept sau folositor, dar am făcut-o. Fac tot ceea ce îmi trece prin minte.

De aceea, nu îl acuz pe Harry pentru ceea ce a făcut. Îmi doresc al naibii de mult să nu o fi făcut, dar nu îl acuz. Când ești disperat, faci lucruri disperate.

Harry a venit să mă vadă acum două zile.

Tocmai se întorsese dintr-o călătorie de trei zile în nord, în Oregon, apoi prin Tahoe și înapoi. Lucrul normal pentru el după o astfel de călătorie ar fi fost să mănânce ceva și să se bage în pat.

În schimb, a venit să mă vadă în camera mea. Lucram la o măsuță șubredă pe care o cumpărasem. Realizasem o schiță unei mame cu cei trei copii ai ei și m-a plătit dându-mi acea masă. Cămăruța mea, cât un dulap, avea o fereastră, un butuc de lemn ca să o deschidă sau ca să o zăvorească, un pat îngust, multă mizerie și câțiva gândaci. Cumpărasem un ulcior și un lavoar pentru o spălare rapidă, ceva săpun, un scaun și o masă pentru lucru și o carafă cu cel mai bun purificator de apă disponibil pentru apă potabilă. Și un spray de gândaci.

— Șic, îmi spusese Dolores când a venit să mă vadă. De ce naiba nu te bagi la o cameră decentă? Îți permiți.

— Când îmi voi găsi fiica, poate că o să mă gândesc și la astfel de lucruri, i-am zis. Nu știu cât mă va costa ca să o găsesc sau poate chiar ca s-o răscumpăr. Nu știu ce voi fi nevoită să fac.

Și – asta nu i-am zis – poate că va fi nevoie să o răpesc și să fug. Poate că va trebui să plătesc familia George pentru un drum rapid peste granițele unui stat sau două. Se putea întâmpla orice. Nu puteam să irosesc bani.

— Mda, a mai spus ea. Nu am mai auzit nimic altceva, dar oamenii mei sunt cu urechile ciulite.

Încă sunt cu urechile ciulite. La fel și liber profesioniștii pe care îi plătisem cu puțin și le-am promis multe – oameni ca Cougar, îmi pare rău să o spun –, cu excepția că ei au de-a face chiar cu copii și mai mici. Mă simțeam murdară de fiecare dată când trebuia să vorbesc cu unul dintre ei. Dacă cineva merită să i se atașeze zgardă și să fie pus la muncă, ei sunt. Și, cu toate acestea, încă nu există nicio măsură aspră creștin-americană în privința lor.

Se pare că noi reprezentăm un pericol mai mare pentru America lui Jarret. Ceea ce ni s-a întâmplat nouă a fost ilegal, apropo. Cel puțin, am aflat măcar atât. Nicio nouă lege nu a fost făcută pentru a valida toate acestea. Dar, așa cum Day Turner a spus cu mult timp în urmă, foarte mulți oameni au fost convinși că a lua măsuri drastice împotriva celor săraci și diferiți este o idee bună.

Acum, există un număr de cazuri legale – hinduși, evrei, musulmani și alții care au reușit să evite să fie prinși de Cruciați, când aceștia au venit după ei. Însă chiar și în cazul acestor oameni, copiii care le-au fost luați nu sunt prea des returnați. Împotriva părinților și tutorilor se emit acuzație după acuzație de neglijență și abuz. De fapt, părinții sau tutorii riscă să li se pună zgardă, în mod legal, pentru lucrurile oribile pe care se presupune că le-ar fi făcut propriilor copii. Câteodată, spălați pe creier sau terorizați, copiii sunt obligați să aducă mărturii împotriva părinților biologici pe care nu îi mai văzuseră de luni sau ani de zile. Nu știam ce să cred despre ultima parte. Justin nu se întorsese împotriva lui Allie, indiferent de ceea ce i se spusese despre ea. Ce tip de spălare a creierului l-ar determina pe un copil să se întoarcă împotriva propriilor părinți?

Așa că, din câte se vedea, calea legală nu ducea la returnarea copiilor răpiți – sau nu s-a întâmplat asta până acum. Nici măcar nu a dus la închiderea lagărelor. Lagărele sunt menționate pe rețele și pe discuri ca existând strict pentru reabilitarea și reeducarea infractorilor minori – vagabonzi, hoți, toxicomani și prostituate. Atât. Nicio problemă.

Noi suntem, așa cum am fost dintotdeauna, pe cont propriu.

— Mi-am dat demisia azi, mi-a mărturisit Harry.

Stătea pe patul meu, aplecat peste masa mea, uitându-se la mine cu o intensitate deranjantă.

— Plec.

Am pus deoparte lecțiile pe care le scrisesem pentru unul dintre elevii mei – o femeie care dorea să învețe să citească ca să poate să își învețe, la rândul ei, copiii. Elevii mei nu pot sau nu vor să își permită cărți de niciun fel. Scriu lecții pentru ei pe coli de hârtie pe care le cumpără din magazinul La George și mi le aduc. I-am învățat cum să repete primele litere și apoi cuvintele pe pământ, pe un petec de țărână, fără denivelări. Scriu cu arătătoarele, ca să învețe să simtă formele literelor și cuvintelor. Apoi, îi învăț

să scrie cu bețigașe subțiri și ascuțite, pentru a se obișnui cu senzația de a folosi un creion sau un stilou.

Se pare că am predat dintotdeauna. Cu patru frați mai mici, simt ca și cum m-am născut ca să predau. Îmi place să o fac. Nu sunt prea sigură la ce este bun. La ce mai este bun ceva acum?

— Ce ai aflat? l-am întrebat pe Harry.

Se uita în gol, într-o parte, pe fereastra mea. M-am întins peste masă ca să îi iau mâna.

— Spune-mi, Harry.

S-a uitat la mine și a încercat, cred eu, să zâmbească puțin.

— Am auzit că există un orfelinat mare condus de America Creștină, mai jos de noi, în regiunea Marin, a început el. Și mai există unul în regiunea Ventura. Nu le am adresele, dar le voi găsi. Adevărul este că am auzit că există multe case de copii conduse de America Creștină. Dar acestea sunt singurele două pe care le cunosc în California.

A făcut o pauză, s-a uitat din nou pe fereastră.

— Nu știu dacă ne-au trimis copiii în unul dintre acele locuri. Justin spune că nu a auzit nimic despre case de copii sau orfelinate. Spune că tot ce a auzit este că el și alți copii mergeau la familii noi pentru a fi aduși pe calea cea dreaptă, de creștin-americani patriotici.

— Dar tu te duci înspre Ventura și Marin pentru a fi sigur?

— Trebuie.

M-am gândit un pic la ce a spus, apoi am clătinat din cap.

— Nu cred că au trimis copii atât de mici ca ai tăi și ca a mea acolo. I-au dat spre adopție ori i-au băgat în plasament undeva prin zonă. În cel mai rău caz, sunt pe aici, în case cu grupuri mici de copii. Casa Ventura ar fi avut un flux de copii venind din toată partea de sud a Californiei. Casa Marin ar fi plină de copii din toată zona Golfului și din Sacramento.

— Deci vei continua să cauți aici, în zonă, a zis el. Vreau să o faci. Dacă ne găsești copiii, va fi la de bine ca și cum i-aș fi găsit

eu. Nu vor fi în mâinile oamenilor nebuni – în cele ale criminalilor mamelor lor.

— *Aici* are sens să cauți! am insistat. Dacă AC face vreo mutare de copii, șansele sunt să-i ducă din sud spre nord. Încă este foarte aglomerat în partea de jos – cu toată imigrarea din America Latină, plus oamenii din Arizona și Nevada și cei care se aflau deja aici.

— Trebuie să plec, a repetat. Știu că ai dreptate, dar nu contează. Nu știu unde să caut aici. Casele de adopții, cele de adopții temporare, chiar și cele de grupuri mici nu atrag suficientă atenție asupra lor. Le-am tot verificat, una câte una, și am putea să facem asta cu anii. Dar în cazul în care copiii se află jos, în sud, aș putea să îmi iau o slujbă la primul orfelinat, apoi la celălalt, și să arunc o privire.

M-am lăsat pe spate, gândindu-mă.

— Cred că greșești, i-am spus. Dar dacă insiști să pleci...

— Mă duc.

— Nu ar trebui să pleci singur. Ai nevoie de cineva care să îți acopere spatele.

— Nu te vreau cu mine. Te vreau aici, căutând.

A luat din buzunarul de la jachetă două telefoane cu cartele preplătite de mărimea unei palme și l-a împins pe unul dintre ele spre mine. Erau o versiune ieftină a tipului acela de telefoane prin satelit, preplătite și care puteau fi reînnoite; le foloseam și în Ghinda.

— Le-am cumpărat ieri, mi-a explicat. Am plătit pentru cinci ore de folosință în interiorul țării. Sunt ieftine, simple și anonime. Tot ceea ce poți să faci cu ele este să suni și să primești apeluri, doar cu vocea. Fără video, fără acces la internet, fără stocarea mesajelor. Dar cel puțin vom putea vorbi unul cu altul.

— Însă șansele tale să supraviețuiești de unul singur pe drum...

S-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă.

— Harry! am strigat, ridicându-mă în picioare.

— Sunt obosit, a mai spus. Trebuie să dorm puțin. Sunt mort de oboseală.

L-am lăsat să plece. Depresia lui era suficient de rea. Depresia împreună cu extenuarea erau prea mult ca să lupți împotriva lor. Nu mai fusese în apele lui de când cu moartea Zahrei. Îl voi lăsa să se odihnească, apoi voi încerca să îl fac să gândească logic. Nu voi încerca să îl determin să stea, dar să se ducă de unul singur era sinucidere curată. Știa asta. Odată ce se va fi odihnit, va fi în stare să recunoască acest lucru.

Dar în ziua următoare – azi –, Harry deja plecase.

A plecat de la familia George devreme în această dimineață, cumpărându-și bilet într-un camion care se îndrepta spre Santa Barbara. Nu știam de acestea până când nu am văzut-o pe Dolores dimineață. Mi-a întins un bilet pe care el i-l lăsase pentru mine.

„Trebuie să plec, Lauren", scria. „Ține telefonul la tine și fii pe fază. Mă voi întoarce. Dacă nu-i găsesc pe copii în sud, te voi ajuta cu căutarea aici. Nu te îngrijora și ai grijă de tine."

Toată viața lui a fost o persoană haioasă, blândă și inteligentă, cu o urmă de seriozitate. Ne știm dintotdeauna și ne simțeam destul de confortabil împreună ca să fim frate și soră. El și cu Zahra erau cei mai buni prieteni ai mei. Am pierdut șirul dăților în care ne-am salvat viața unul altuia.

Iar acum s-a sfârșit. S-a sfârșit cu adevărat. Zahra este moartă. Harry a plecat. Toată lumea a plecat. Allie intenționa să trăiască în Georgetown cu Justin. Avea acel ceva de care îi păsa: copilul ei. Iar Nina Noyer voia să se căsătorească și să se stabilească în casa unor oameni care puteau să aibă grijă de ea și să o protejeze. Nu o condamn, dar îmi dau seama că nu îmi place cum gândește. Surorile ei mai mici ar putea purta la ora asta zgărzi sau ar putea trăi cu oameni care le abuzează și le terorizează în numele lui Dumnezeu. Ori s-ar putea afla într-un depozit al unei case de copii, pierdute în mulțime, dar separate una de alta, dacă ce spune Justin este corect. Pierdute pentru toți cei care le-au iubit vreodată.

Nu cred că Ninei nu îi pasă. Pur și simplu, nu se gândește că poate să facă ceva ca să le ajute.

— Nu sunt Dan, mi-a spus ea – și nu o singură dată. Poate că asta înseamnă că sunt slabă, dar nu am ce face. Nu pot să fac ceea ce a făcut el. Nu pot! Nu este corect să se aștepte de la mine să pot. El era băiat – aproape bărbat! Eu vreau doar să mă mărit și să fiu fericită!

Are 16 ani. Fratele ei avea doar 15 ani când a salvat-o și ne-a adus-o. Dar, după cum spune, ea nu este el.

17

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Toate rugăciunile sunt către Sine
Și, într-un fel sau altul,
Toate rugăciunile sunt ascultate.
Roagă-te,
Dar fii atent.
Dorințele tale,
Fie că ți le îndeplinești sau nu.
Vor defini ceea ce devii.

Mă întreb cum ar fi arătat viața mea dacă mama m-ar fi găsit. Nu mă îndoiesc că m-ar fi furat de la familia Alexander – sau ar fi murit încercând să o facă. Dar apoi? Cât i-ar fi luat înainte să mă lase deoparte pentru Sămânța Pământului, celălalt copil al ei?

Sămânța Pământului nu i-a dispărut niciodată din gânduri. Dacă nu i-a fost consolare în timpul captivității ei – și bănuiesc că i-a fost –, cel puțin a susținut-o. I-a permis să supraviețuiască fără să renunțe sau să cedeze cu adevărat în fața celor care au capturat-o. Nu aș fi putut să o ajut. Eram slăbiciunea ei. Sămânța Pământului era puterea ei. Nu-i de mirare că Sămânța Pământului era favorita ei.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Duminică, 8 aprilie 2035

Sunt pe cont propriu.

Am părăsit Georgetown, mi-am părăsit elevii bătrâni și tineri, mi-am părăsit camera mobilată cu nimicuri. I-am lăsat lui Allie

o parte din banii mei și una dintre arme, ca să am ceva pe care să mă bazez dacă eram jefuită. Prima dată, m-am dus la ascunzătoarea cu mesaje – o călătorie de două zile – ca să văd dacă a fost lăsat ceva. Sunt acolo acum. Voi dormi în adăpostul unui sequoia de coastă încă viu, în care timpul și stricăciunile au scobit destul pentru a adăposti un om sau trei. Am găsit mesaje nesemnate de la Travis și Natividad și de la Michael și Noriko. Cu toții s-au identificat referindu-se la incidente pe care orice membru al comunității și le-ar aminti și înțelege, dar care nu ar însemna nimic pentru străini. Am făcut și eu la fel în mesajul pe care l-am lăsat.

Niciunul dintre cupluri nu își găsise copiii. Ambele lăsaseră numere. Își cumpăraseră telefoane noi – dintre cele ieftine, „vorbește și ascultă", telefoane preplătite ca ale lui Harry și al meu. Am lăsat trei numere: al meu, al lui Harry și unul unde putea fi găsită Allie. Apoi, le-am scris un mesaj acelora care ar putea veni mai încolo: „Justin este iar cu noi! Este bine. Este speranță. Dumnezeu este Schimbare!"

Dumnezeu este Schimbare. Am scris aceste cuvinte, apoi m-am așezat comod ca să mă gândesc la aceasta. Găsesc că nu m-am gândit prea mult la Sământa Pământului în ultimele luni. Cred că învățăturile ei m-au ajutat, ne-au ajutat pe toți să supraviețuim Lagărului Creștin. Dumnezeu este Schimbare. Nu am pierdut nimic din credința mea. Tot ceea ce i-am spus lui Bankole cu mult timp în urmă – acum doi ani – încă este adevărat.

Atât de multe au fost distruse, dar încă este adevărat. Sământa Pământului este adevărată. Destinul este la fel de important ca scop uman ca dintotdeauna. Doar Ghinda nu mai este. Ghinda a fost prețioasă, dar nu esențială.

Stau acum aici, încercând să gândesc, să fac planuri. Trebuie să îmi găsesc fiica și trebuie să vorbesc despre Sământa Pământului, să fac astfel încât Sământa Pământului să le fie reală cât mai multor oameni la care pot să ajung și să-i trimit să le vorbească și altora despre ea.

Adevărul este că, atunci când îi învățam pe oameni cititul, foloseam câteva versete simple din Sământa Pământului. Așa procedasem și în Ghinda, asta este ceea ce am făcut, automat, în Georgetown. Ciudat este că nimeni nu a obiectat. Oamenii păreau câteodată uimiți, uneori nu erau de acord sau erau de acord entuziasmați, dar nimeni nu s-a plâns. Unii oameni chiar păreau să creadă că ceea ce citeam era din Biblie. Nu m-am îndurat să îi las să continue a crede asta.

— Nu, le spuneam. Este din altceva, numit *Sământa Pământului: Cărțile viilor*.

Și le-am arătat una dintre cele câteva copii care au supraviețuit – scoase din una dintre ascunzători. De vreme ce îmi spuneam Cory Duran, nimeni nu făcea conexiunea cu numele acela ciudat al autoarei, Lauren Oya Olamina.

Versuri ca cele obișnuite:

„Tot ceea ce atingi
Schimbi."

Și:

„Ca să fii alături de Dumnezeu,
Ia în calcul consecințele comportamentului tău."

Și:

„Credința
Inițiază și ghidează acțiunea
Sau nu realizează nimic."

Și:

„Bunătatea facilitează Schimbarea."

Se pare că oamenilor le plac fragmente scurte de versete sau versurile ritmice – deoarece sunt ușor de memorat. Iar memorarea versurilor făcea mai ușoară reperarea cuvintelor individuale și

deprinderea de a le recunoaște în formele lor scrise. În acest fel, presupun că niciodată nu m-am oprit din a predica Sămânța Pământului. Dar, fără Destin, fără o înțelegere mai complexă a sistemului de credințe, ceea ce predam nu era mai mult decât câteva versuri și aforisme disparate. Nimic nu le unește.

Trebuie să găsesc cel puțin câțiva oameni care sunt dispuși să învețe mai mult și care vor fi dornici să predea mai departe ceea ce au învățat. Trebuie să construiesc… nu o comunitate fizică de data aceasta. Presupun că înțeleg, în sfârșit, cât de ușor este să distrugi o astfel de comunitate. Am nevoie să construiesc ceva extins și mai greu de ucis. De aceea, trebuie să le predau profesorilor. Trebuie să creez nu numai un grup dedicat de adepți, nu numai un grup de comunități, cum mi-am imaginat la un moment dat, ci o mișcare. Trebuie să creez o nouă modă în credință – o modă care să evolueze într-o nouă religie, o nouă forță călăuzitoare, care poate să ajute omenirea să își pună minunata energie, competitivitatea și creativitatea în slujba realizării menirii cu adevărat vaste de a îndeplini Destinul.

Dar, prima dată, cumva, trebuie să îmi găsesc copilul.

Sunt singură și știu că asta este stupid. A călători singur este echivalent cu a te face și mai vulnerabil. Îmi doresc să îl pot convinge pe Harry să lucreze cu mine. Se pune în pericol și își pierde vremea în California de sud și în jurul Golfului. Nu cred că există vreo șansă să fi fost expediați copiii noștri în acea zonă. Sunt aici. Iar copiii lui și al meu sunt atât de mici, încât cu siguranță au fost dați spre adopție. Larkin a mea ar putea crește crezând că este fiica unuia dintre răpitorii ei. Copiii lui aveau patru și doi ani când au fost luați și presupun că același lucru li s-ar putea întâmpla și lor – dacă lăsăm să se întâmple acest lucru.

Mâine o voi lua înspre Eureka. Sunt înarmată. Am vechiul semiautomatic de calibru 45 care a făcut călătoria de la Robledo cu mine. L-am băgat într-una dintre ascunzători, gândindu-mă că nu voi mai avea nevoie de el vreodată. De asemenea, am făcut

tot ceea ce părea rezonabil ca să arăt atât a bărbat, cât și a om sărac. Sunt înaltă și neatrăgătoare. Cel puțin, este un camuflaj bun. Nu e o protecție reală, dar este cel mai bun lucru pe care îl pot face. Dacă cineva trage în mine, nu mă apără nimeni, așa că șansele să mor sunt mari. Dar nu sunt unica ce umblă singură în zonă și poate că hoții și nebunii vor ataca persoanele mai scunde, care arată că aduc mai puține probleme. Și sunt mai puțini hoți și nebuni. Sau erau. În Georgetown și în drumul meu aici am văzut din ce în ce mai mulți bărbați în uniforme militare – sau cu părți din uniforme. Îl ajutau pe Jarret să își ducă războiul Al-Can. Acum, mulți dintre ei trec prin momente grele ca să își câștige existența – și, de cele mai multe ori, sunt bine înarmați.

Acum, există mai mulți stăpâni de sclavi de vreme ce Cruciații lui Jarret s-au alăturat lui Cougar și prietenilor săi în jocul de a le pune zgărzi oamenilor și de a le lua copiii. Sper să fiu invizibilă pentru ei. Vreau să îmi țin gura, să îmi fac treaba și să arăt destul de nebună pentru a-i încuraja pe oameni să mă lase în pace. Ca bărbat, totuși, trebuie să fiu foarte atentă cum urmăresc cele câteva piste pe care le am despre copiii mici de culoare care au apărut dintr-odată în familii în care nu a fost însărcinată nicio femeie. Nu vreau să fiu confundată cu cineva care stă la pândă ca să molesteze copii sau cu un răpitor.

Sper să muncesc pentru mâncare în Eureka și Arcata – puțină muncă în grădină, ceva zugrăvit, ceva tâmplărie necomplicată, lemne ce trebuie tăiate... Dacă voi sta departe de cartierele mai bogate, ar trebui să fiu în regulă. Oricum, oamenii bogați nu ar avea nevoie de mine. Își păstrează câțiva servitori – oameni care lucrează în schimbul cazării și hranei. Aș lucra pentru oamenii din clasa de mijloc – ce a mai rămas din ea. Aș fi încă un alt muncitor care trudește pentru următoarea lui masă.

Jos, în sud, și în zona Golfului, viața unui zilier ar fi mai grea. Oamenii sunt prea neîncrezători unii în alții, prea dezbinați dacă își permit ziduri. Dar aici bărbații sunt angajați și, după aceea,

hrăniți cel puțin decent. Ar putea chiar să fie lăsați să doarmă într-un grajd, garaj sau hambar. Și ar putea – deseori o fac – să se uite la copiii familiei. Și ar putea – deseori o fac – să audă discuții care ulterior se dovedesc a fi utile. Pentru cei mai mulți zilieri, „folositor" înseamnă și să fie ghidați spre alte locuri de muncă sau îndepărtați de probleme sau conduși înspre locurile unde oamenii își păstrează obiectele de valoare. Pentru mine, „folositor" ar putea însemna zvonuri despre adopții, adopții temporare și case de copii.

Mă voi plimba prin complexul Eureka-Arcata și prin orășelele din jur, atât cât pot. Allie mi-a promis să continue să adune informații pentru mine și spune că pot să înnoptez în camera ei din Georgetown atunci când am nevoie să mă odihnesc într-un pat adevărat. De asemenea, dacă sunt ridicată și mi se pune zgardă, Dolores va garanta pentru mine – în schimbul unei sume, bineînțeles. Ea știe ce fac. Crede că nu am nicio șansă să reușesc, dar are și ea copii și nepoți, deci știe că trebuie să fac asta.

— Și eu aș face la fel, mi-a spus când am vorbit cu ea. Aș face tot ce aș putea. Lua-i-ar naiba pe așa-zișii „oameni religioși". Hoți și criminali – asta sunt. Ei ar trebui să poarte zgarda. Ei ar trebui să ardă în Iad!

Există momente când îmi doresc să cred în Iad – adică în alte iaduri decât cele pe care ni le facem unii altora.

Duminică, 15 aprilie 2035

Mi-am petrecut prima săptămână făcând munca de jos a altor oameni. Ciudat cât de familiare îmi sunt toate muncile: să plantez legume sau flori de grădină, să tai buruienile, să tund tufișurile și copacii mici, să curăț acumularea de mizerii din timpul iernii, să repar gardurile și așa mai departe. Acestea toate sunt lucruri pe care le-am făcut în Ghinda, unde toată lumea făcea de toate.

Clienții par mulțumiți și cam surprinși că fac treabă bună. Chiar am câștigat niște bani sugerând niște munci în plus pe care eram dispusă să le preiau în schimbul unei sume de bani. Oamenii își țineau copiii departe de mine în cea mai mare parte a timpului, dar apuc să văd copiii, de la bebeluși în brațele mamei lor până la copii mici și copii mai mari și copiii vecinilor. Nu am văzut până acum nicio față familiară, dar, evident, abia am început. M-am dus la cât de multe familii de culoare sau mixte am putut. Nu știu ce fel de oameni ar trebui să verific, dar mi s-a părut că cel mai bine este să încep cu astfel de oameni. Dacă par cât de cât prietenoși, îi întreb dacă au prieteni care ar putea să mă angajeze. Asta mi-a adus câteva slujbe până acum.

Problema mea s-a dovedit a fi locul în care să dorm. În cea dintâi noapte, un bărbat s-a oferit să mă lase să dorm în garajul lui dacă îi fac un sex oral.

Nu eram sigură dacă a crezut că sunt bărbat sau dacă văzuse că sunt femeie – și nici nu mi-a păsat. M-am culcat pe jos în acea noapte, într-un parc ponosit, unde au supraviețuit câțiva arbori de sequoia. Acolo, printre o turmă mică de alți oameni fără adăpost, am dormit în siguranță și m-am trezit devreme ca să evit poliția. Oamenii din Georgetown m-au avertizat că polițiștii le pun zgardă vagabonzilor când au nevoie de niște arestări care să le justifice salariile. De asemenea, este ceva ce unii dintre ei, mai înrăiți, fac când nu au prea avut parte de distracție de ceva timp.

Era frig, însă aveam haine ușoare și călduroase și un vechi sac de dormit ponosit, dar confortabil, pe care îl folosisem în călătoria mea de la Robledo. M-am trezit cu mici dureri de la pământul denivelat, dar în rest eram în regulă. Aveam nevoie de o baie, însă, în comparație cu cantitatea de mizerie care se aduna de obicei pe mine în Lagărul Creștin, eram aproape prezentabilă. Deja decisesem că mă voi spăla când voi putea, că voi dormi sub un acoperiș când voi putea. Nu îmi permit să îmi fac griji pentru lucruri dintre acestea.

Marți, mi s-a permis să dorm într-o magazie de unelte, ceea ce a fost bine, pentru că ploua tare.

Miercuri, am fost din nou în parc, deși femeia pentru care am lucrat mi-a spus că ar trebui să mă duc la un adăpost al Centrului Americii Creștine de pe Fourth Street.

A naibii idee! Știam de săptămâni că acel loc există și m-am ținut departe de el. Zilierii din Georgetown spun că evită acel loc. Se știa că dispar oameni de acolo. Totuși, mi-e groază că într-o zi va trebui să mă duc acolo. Am nevoie să aflu mai multe despre ceea ce fac creștin-americanii cu orfanii. Problema este că nu știu cum voi fi în stare să suport. Îi urăsc pe nenorociții ăia atât de mult! Sunt momente în care i-aș ucide pe toți dacă aș putea. *Îi urăsc.*

Și sunt îngrozită de ei. Dacă mă recunoaște careva? Este puțin probabil, dar dacă? Nu mă pot duce încă la centrul AC. Mă voi forța să o fac, dar nu încă. Mai degrabă mi-aș zbura creierii decât să mai port vreodată zgardă.

Joi, am stat în parc, dar vineri și sâmbătă am dormit în garajul unei bătrâne care voia să i se repare și vopsească gardul, apoi să-i șlefuiesc și vopsesc pervazurile. Vecina ei tot venea pe la ea „la o vorbă". Am priceput că vecina doar voia să se asigure că nu îi omoram prietena, dar nu m-a deranjat. Până la urmă, totul a ieșit bine. Vecina a ajuns prin a mă angaja să smulg buruienile, să desțelenesc pământul și să îi pregătesc grădinile de legume și flori. Asta a fost de bine, deoarece ea era motivul pentru care am venit în această parte a orașului. Era o femeie blondă cu un soț blond și auzisem prin contactele mele din Georgetown că avea doi copilași frumoși cu păr negru și pielea închisă.

Femeia, s-a dovedit, nu era deloc înstărită și, cu toate acestea, m-a plătit pentru munca pe care am prestat-o cu câțiva dolari în plus față de cele câteva mese bune. Îmi plăcea de ea și am fost bucuroasă când am văzut că cei doi copii pe care îi adoptase îmi erau necunoscuți. Scriu acum din garajul ei, unde este lumină electrică și un pat de campanie. Este frig, bineînțeles, dar sunt învelită

și mi-e îndeajuns de cald, cu excepția mâinilor. Am nevoie să scriu acum mai mult ca niciodată pentru că nu am cu cine să vorbesc, dar scrisul, în nopți ca aceasta, este ca și cum ai modela un metal fără foc.

Duminică, 13 mai 2035

Am fost la Centrul Americii Creștine. Într-un final, m-am forțat să mă duc. A fost ca și cum m-aș fi forțat să intru într-un cuib mare de șerpi cu clopoței, dar am făcut-o. Nu puteam să dorm acolo. Fie și fără experiența lui Day Turner care să mă ghideze, nu aș fi putut să dorm în acel loc cu șerpi veninoși. Dar am mâncat deja acolo de trei ori, încercând să ascult ceea ce ar fi de ascultat.

Îmi amintesc cum mi-a povestit Day Turner că îi fuseseră oferite casă, masă și câțiva dolari dacă ar fi ajutat la vopsirea și repararea câtorva clădiri care făceau parte din casele AC pentru copiii orfani. El nu știa adresele acestor case. Nici nu cunoștea Eureka destul de bine ca să mă ajute să-mi fac o idee despre unde s-ar afla aceste case – și asta era păcat. Copiii noștri s-ar putea să nu mai fie acolo – dacă au fost vreodată. Dar aș putea să aflu ceva din acest loc. Poate că există dosare pe care aș putea să le fur sau zvonuri, amintiri, povești pe care să le aud. Iar dacă unii dintre copiii noștri fuseseră trimiși acolo, atunci poate că i-aș mai găsi pe unul sau doi încă acolo.

Ultimul gând mă speria puțin. Dacă i-aș găsi pe câțiva dintre copiii noștri, nu aș putea să îi las pe mâinile creștin-americanilor. Într-un fel sau altul, ar trebui să îi eliberez și să încerc să îi reunesc cu familiile lor. Aceasta ar atrage o asemenea atenție asupra mea, încât ar trebui să părăsesc zona și, bănuiesc, să o părăsesc și pe Larkin a mea – asta presupunând că aș fi în stare să plec și că nu aș ajunge să port din nou zgardă.

Mâncarea de la Centrul AC era comestibilă – câteva felii de pâine și o fiertură bogată în cartofi și legume cu gust de vită, deși niciodată nu am găsit carne de niciun fel în ea. Oamenii din jurul meu se plângeau de lipsa cărnii, dar pe mine nu mă deranja. În ultimele câteva luni, am învățat să mănânc orice mi se punea în față și să mă bucur de asta. Dacă puteam să stau liniștită și să îmi umplu stomacul, mă consideram norocoasă. Dar mă uimea că puteam să stau calmă în timp ce eram atât de aproape de inamicii mei la Centrul AC.

Prima mea vizită a fost cea mai rea. Amintirea mea despre ea nu este atât de clară pe cât ar trebui să fie. Știu că m-am dus acolo. M-am așezat la masă și am mâncat lângă zeci de bărbați vagabonzi. Am reușit să nu o iau razna când cineva a început să ne predice. Știu că am făcut toate acestea și mai știu că după aceea am avut nevoie de lungul, foarte lungul drum spre parc ca să îmi pun creierul din nou în funcțiune. Plimbatul, ca și scrisul, ajută.

Am făcut totul cap-coadă într-o teroare oarbă. Habar nu am cum le păream celorlalți. Cred că trebuie să fi părut prea bolnavă mintal încât cineva să mi se adreseze. Nimeni nu a încercat să lege conversație cu mine, cu toate că unii bărbați vorbeau unii cu alții. M-am pus la rând și, după aceea, m-am mișcat automat, am făcut ceea ce făceau și ceilalți.

Odată ce m-am așezat cu mâncarea mea, m-am trezit chircită deasupra ei, protejând-o, înfulecând-o ca un șoim care și-a prins porumbelul. Îi vedeam pe cei din Lagărul Creștin că obișnuiesc să facă asta. Câteodată, îți era atât de al naibii de foame, că parcă o luai razna. De data aceasta, totuși, nu de mâncare îmi păsa mie. Nu îmi era atât de foame. Iar dacă aș fi vrut, aș fi putut să mă schimb de haine, să mă duc într-un restaurant decent și să îmi cumpăr o cină adevărată. Doar că, dacă mă concentram pe mâncare și îmi umpleam cu ea atât mintea, cât și corpul, mă puteam ține locului – ca să nu mă ridic și să fug țipând din acel loc.

Niciodată nu mi-a fost atât de frică în libertate. Oamenii se îndepărtau de mine. Vreau să zic că nebunii, drogații, curvele și hoții se îndepărtau de mine. Nu m-am gândit la asta atunci. Nu mă gândeam la nimic. Sunt surprinsă că reușesc să îmi amintesc ceva din toate acestea acum. Am traversat momentul într-un nor de teroare pură și de disponibilitate absolută de a ucide.

Îmi înfășurasem arma în hainele de schimb și am pus-o pe fundul rucsacului. Am făcut asta intenționat, ca să nu existe o cale ușoară pentru mine de a ajunge la ea. Nu doream să fiu tentată să ajung la ea. Dacă aveam nevoie de ea înăuntrul Centrului AC, eram deja moartă. Nu puteam să o las oriunde, dar puteam să o descarc. Mai devreme în acea seară, mi-a luat mult timp s-o descarc de muniție și s-o înfășor, uitându-mă la mine cum o împachetez ca să știu, chiar și în cea mai adâncă panică, faptul că nu puteam să ajung la ea.

A funcționat. A fost necesar și a funcționat.

Cu ani în urmă, când cartierul meu din Robledo a ars, când atât de mult din familia mea a ars, a trebuit să mă întorc. Am fugit în noapte și, a doua zi, a trebuit să mă întorc. A trebuit să recuperez ceea ce puteam din acea parte a vieții care era încheiată și trebuia să îmi iau rămas-bun. Trebuia. Până în acel moment – și mult timp după întoarcerea mea în cartierul meu din Robledo –, a fost cel mai greu lucru pe care îl făcusem vreodată. Acesta de acum era mai rău.

Când m-am dus a doua oară la Centrul AC, câteva zile mai târziu, nu a fost la fel de rău. Am putut să privesc și să gândesc și să ascult. Nu îmi amintesc niciun cuvânt care a fost rostit în timpul primei mele vizite. Am încercat să ascult, dar nu puteam asimila nimic. Dar în timpul celei de-a doua vizite, i-am auzit pe oameni vorbind despre mâncare, despre angajatori care nu plăteau, despre femei – mă aflam în secțiunea pentru bărbați –, despre locuri din nord, est sau sud unde se găsea de muncă, despre articulații care dureau, despre război... Ascultam și priveam.

După un timp, m-am văzut pe mine. Am văzut un bărbat chircit asupra mâncării lui, îndreptând-o cu lingura spre gură, cu o concentrare intensă și teribilă. Ochii lui, când i-a ridicat, când se uita în jur, erau goi și înfricoșători. La coadă, mai mult își târșâia picioarele decât mergea. Dacă cineva se apropia de el, îi arăta nebunie și moarte. Abia de era uman. Oamenii se țineau departe de el. Poate luase ceva. Era masiv. Putea fi periculos. Și eu m-am ținut departe de el. Dar era ca mine, cea de acum câteva zile. Nu am aflat niciodată care erau problemele lui particulare, însă știu că erau la fel de înfiorătoare pentru el pe cât erau ale mele pentru mine.

Nu am auzit mai nimic despre copii orfani sau despre Cruciații lui Jarret. Câțiva bărbați au menționat că aveau copii. Majoritatea nu vorbesc mult, dar unii nu se pot opri din vorbit: despre casele lor de mult pierdute, femei, bani, fapte de curaj și suferința din timpul războiului. Nimic folositor.

Cu toate acestea, m-am întors pentru a treia oară seara trecută. Aceeași mâncare. Aruncă în ea diferite legume – orice se întâmplă să aibă, mă gândesc. Singurul ingredient inevitabil din fiertură este cartoful, dar cina este întotdeauna fiertură de legume și pâine. Iar după cină, întotdeauna ai cel puțin o oră de predică de suportat. Ușile sunt închise. Mănânci, apoi asculți. După aceea, poți să pleci sau să încerci să primești un pat.

De prima predică nu îmi amintesc – pentru că viața mea depindea de ea. A doua a fost despre Hristos vindecându-i pe cei bolnavi și dornic să ne vindece și pe noi, dacă doar am cere. A treia a fost despre Iisus Hristos fiind același ieri, azi, pentru totdeauna.

Pastorul laic care a ținut această a treia predică era Marc.

Era el, fratele meu, devenit pastor laic în Biserica Americii Creștine.

Speriată și surprinsă, mi-am coborât capul, întrebându-mă dacă mă observase. Erau vreo două sute de oameni în cantina bărbaților în acea noapte – bărbați de toate rasele, etniile și în toate

gradele de sănătate mintală. Stăteam înspre spatele cantinei și la stânga podiumului sau amvonului sau ce-o fi fost. După o vreme, mi-am ridicat privirea fără să îmi ridic și capul. Nimic din limbajul corpului lui Marc nu arăta că m-ar fi văzut.

Cu toate acestea, în timp ce se încălzea pentru predică, a menționat că avea o soră care era cufundată în păcat, o soră care fusese crescută pe calea Domnului, dar care se lăsase să fie târâtă în jos de Satana. Această soră, sub influența Satanei, îi adusese un mare prejudiciu, a spus el, dar o iertase. O iubea. Îl durea că ea nu-și întorcea spatele păcatului. Îl durea că trebuise să îi întoarcă spatele surorii. A vărsat câteva lacrimi și a clătinat din cap. Într-un final, a zis:

— Iisus Hristos a fost Salvatorul tău ieri. El este Salvatorul tău astăzi. El va fi Salvatorul tău pentru totdeauna. Poate că sora ta te-a părăsit. Poate că fratele tău te-a trădat. Poate că prietenii tăi încearcă să te tragă în păcat. Dar Iisus va fi întotdeauna acolo pentru tine. Așa că ține-te cu Domnul! Rezistă! Stai ferm în credința ta. Fii curajos. Fii puternic. Fii un soldat al lui Hristos. Te va ajuta și te va proteja. Te va ridica – și niciodată, niciodată, niciodată nu te va lăsa!

Când s-a încheiat, m-am strecurat afară cu mulțimea. Trebuia să mă gândesc. Trebuia să îmi dau seama cum să ajung la Marc în afara Centrului AC. În ultimul moment, m-am întors și am lăsat un bilet pentru pastorul laic unuia dintre servitori.: „Te-am auzit predicând în această noapte. Nu știam că ești aici. Trebuie să te văd. În față, mâine seară, acolo unde se formează cozile pentru cină." Și am semnat Bennett O.

Unul dintre frații noștri se numea Bennett Olamina. Olamina era un nume neobișnuit. Cineva din AC putea să-l observe și să și-l amintească din registrele deținuților din Lagărul Creștin. De asemenea, mi-am dat seama că, semnând cu numele pe care îl foloseam, „Cory Duran", ar putea fi crud. Cory era mama lui Marc, în definitiv, nu a mea. Nu mi-am dorit să îi reamintesc durerea de a o pierde sau să fac vreo aluzie că ar fi în viață. Iar dacă aș fi

scris Lauren O., m-am gândit că Marc ar putea decide să nu vină. La urma urmei, nu ne-am despărțit în cei mai buni termeni.

Poate că e o cruzime și să sugerez că unul dintre cei doi frați ai noștri mai tineri ar putea fi încă în viață. Poate că va ști sau va ghici că eu am scris biletul. Dar a trebuit să folosesc un nume care să îi atragă atenția. Trebuie să îl văd. Dacă nu va face nimic altceva, cu siguranță tot mă va ajuta să o găsesc pe Larkin. Nu are cum să știe ce ni s-a întâmplat. Nu cred că s-ar fi alăturat mișcării AC dacă ar fi știut că este formată din hoți, răpitori, stăpâni de sclavi și ucigași. El dorea să conducă, să fie important, să fie respectat, dar fusese un sclav pentru prostituție la rândul lui. Indiferent cât de supărat era pe mine, nu mi-ar dori captivitatea și o zgardă. Cel puțin, nu cred că și-ar dori.

Adevărul este că nu știam ce să cred.

Un bărbat în vârstă mă lasă să dorm în garajul lui în această noapte. Astăzi, am smuls buruieni și am golit gunoiul pentru el. Acum, sunt mulțumită. Am împrăștiat niște plăci late peste beton și am acoperit plăcile cu cârpe. Deasupra acestora, în sacul meu de dormit, mă simt destul de confortabil. Aici există chiar și o veche toaletă murdară și o chiuvetă la care curge apa – un adevărat lux. M-am spălat.

Acum, vreau să dorm, dar tot ceea ce pot să fac, tot ceea ce îmi trece prin minte este Marc în acel loc, Marc cu acei oameni. Poate că se afla aici încă de la prima mea vizită. Am fi putut să ne vedem unul pe altul și să nu o știm. Ce ar fi făcut, mă întreb, dacă m-ar fi recunoscut?

18

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Aveți grijă:
De prea multe ori,
Spunem
Ceea ce îi auzim pe alții că spun.
Gândim ceea ce ni se spune să gândim.
Vedem
Ceea ce ni se permite să vedem.
Mai rău!
Vedem ceea ce ni se spune că vedem.

Repetiția și mândria sunt cheia pentru asta.
A auzi și a vedea
Chiar și o minciună evidentă
Iar
Și iar și iar,
Poate să o spunem,
Aproape din reflex,
Apoi să o apărăm
Pentru că am spus-o
Și la final să o îmbrățișăm
Pentru că am apărat-o
Și pentru că nu putem admite

Că am îmbrățișat și am apărat
O minciună evidentă.
Astfel, fără gândire,
Fără intenție,
Creăm
Doar ecouri
Ale noastre –
Și spunem
Ceea ce îi auzim pe alții că spun.

Din *Războinicul*, de Marcos Duran

Întotdeauna am crezut în puterea lui Dumnezeu, distantă și profundă. Dar, mai degrabă, cred în puterea religiei în sine ca o mare forță de a mișca masele. Mă întreb dacă asta este ciudat pentru un fiu de pastor baptist. Poate că tatăl meu credea cu onestitate că este suficientă credința în Dumnezeu. A trăit ca și cum credea acest lucru. Dar nu l-a salvat.

Am început să predic când eram doar un băiat. M-am rugat pentru cei bolnavi și i-am văzut pe câțiva vindecați sub mâinile mele. Am primit bani pentru cutia milei și mâncare de la oameni care nu aveau îndeajuns să mănânce ei înșiși. Oameni care erau destul de vârstnici ca să-mi fie părinți au venit la mine după sfaturi, asigurări și alinare. Am reușit să îi ajut.

Cunoșteam Biblia. Aveam propria versiune a atitudinii tatălui meu, liniștită, grijulie, încrezătoare. Eram doar un adolescent, dar am descoperit că oamenii sunt interesanți. Îmi plăceau și am înțeles cum să ajung la ei. Întotdeauna am fost un bun imitator și avusesem parte de mai multă educație decât majoritatea oamenilor cu care aveam de-a face. În unele duminici, în biserica mea pipernicită din Robledo aveam chiar 200 de oameni care ascultau în timp ce predicam, educam, mă rugam și treceam mai departe cutia milei.

Dar, când autoritățile au decis că nu suntem decât gunoi care să fie măturat afară din casele noastre, rugăciunile mele nu au avut puterea să îi oprească. Autoritățile orașului erau mai puternice și mai bogate.

Aveau arme mai multe și mai bune. Aveau puterea, cunoștințele și disciplina ca să ne îngroape.

Guvernele, orașul, regiunea, statul și federația, plus companiile mari, bogate erau sursele banilor, ale informațiilor, ale armelor, adevărata putere fizică. Dar în America post-Variolă, Bisericile de succes erau doar surse de influență. Le ofereau oamenilor un

catharsis emoțional sigur, un sentiment al comunității și moduri de a-și organiza dorințele, speranțele și fricile în sisteme etice. Aceste lucruri erau importante și necesare, dar nu erau putere. Dacă țara asta ar fi să fie vreodată restaurată la măreția ei, nu acei mici predicatori de duzină ar face-o.

Andrew Steele Jarret a înțeles asta. Când a creat America Creștină și după ce a trecut de la amvon la politică, când a pus religia și guvernarea la un loc și a cimentat legătura cu banii oamenilor de afaceri bogați, a creat ceea ce ar fi trebuit să fie motorul care să restaureze țara. Și mi-a devenit învățător.

Îl iubesc pe unchiul Marc. Au existat momente când am fost mai mult decât aproape îndrăgostită de el. Era atât de arătos! Iar o persoană frumoasă, fie ea bărbat sau femeie, poate scăpa cu spusele sau faptele sale – care i-ar fi fatale unei persoane oarecare. Niciodată nu m-am oprit din a-l iubi. Până și mama mea, cred, l-a iubit, chiar în ciuda sieși.

Ceea ce suportase unchiul Marc în timpul sclaviei l-a marcat, sunt convinsă, dar nu știu cât de mult. Oare poate să știe cineva cum va fi devenit un om dacă nu ar fi crescut cum a crescut el, marcat de oroare? Ce i-a făcut mamei mele perioada de bătăi, jafuri, violuri? Ea a fost întotdeauna o femeie dedicată scopului obsesiv și de un curaj fizic fantastic. Întotdeauna a fost dispusă să-i sacrifice pe alții pentru ceea ce ea credea că este corect. A recunoscut această ultimă caracteristică în unchiul Marc, dar nu cred că a văzut-o clar în ea.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Luni, 14 mai 2035

M-am întâlnit cu fratele meu ceva mai devreme în seara aceasta.

Mi-am petrecut ziua ajutându-l pe ultimul meu angajator – un bătrânel plăcut, plin de poveștile lui aventuroase, de tânăr din

anii 1970. Era cântăreț și chitarist într-o formație. Au călătorit prin lume, au cântat muzică zgomotoasă și au avut parte de sex nebun cu sute, poate mii de tinere topite după ei. Minciuni, presupun.

Ne-am ocupat timpul plantând o grădină de legume și am tuns ramurile moarte ale pomilor lui fructiferi. Nu mă refer la „noi", bineînțeles. El îmi spunea: „Ei bine, ce zici? Să facem asta?" Sau: „Crezi că am putea să facem asta?" Și încerca să ajute, ceea ce era în regulă. Avea nevoia să se simtă util, la fel cum avea nevoia ca cineva să îi audă poveștile scandaloase.

Mi-a spus că are 88 de ani. Cei doi fii ai lui sunt morți. Nepoata lui, trecută de prima tinerețe, și cei câțiva strănepoți tineri trăiau în Edmonton, în Alberta, sus, în Canada. Era singur, cu excepția unei vecine care mai trecea pe la el din când în când. Ea avea 74 de ani.

Mi-a spus că pot să stau cât de mult doresc dacă îl voi ajuta cu lucruri în casă și în afara ei. Casa nu era într-o stare bună. Era neglijată de ani de zile. Nu aș fi putut să fac toate reparațiile, bineînțeles, chiar dacă și-ar fi putut permite toate materialele necesare. Dar am decis să stau pentru câteva zile și să fac tot ce pot. Nu am îndrăznit să stau îndeajuns cât el să înceapă să fie dependent de mine, doar câteva zile.

M-am gândit că îmi va oferi o bază de la care să lucrez, în timp ce făceam cunoștință din nou cu fratele meu.

Încerc să mă decid cum să vorbesc despre întâlnirea mea cu Marc. Drumul din această seară înapoi spre casa bătrânului m-a ajutat să mă relaxez puțin, să mă calmez puțin. Dar nu îndeajuns.

Când am ajuns, Marc aștepta lângă lunga coadă pentru cină. Arăta atât de bine, în largul lui, în hainele lui curate, elegante, lejere. Purtase un costum albastru închis când a predicat ieri noapte și reușise, chiar dacă le-a spus unor sute de hoți și bețivi cât de îngrozitoare sunt, să arate uimitor de frumos.

— Marc, am spus.

A tresărit, apoi s-a întors și m-a privit lung. Aruncase și înainte o privire în direcția mea, dar era evident că nu mă recunoscuse până nu i-am vorbit. Încurajase un om care stătea la coadă în fața mea să îl accepte pe Iisus Hristos ca pe Salvatorul lui personal și să îl lase pe Iisus să-l ajute în problema lui cu băutul. Se pare că Centrul AC avea un program de dezalcoolizare riguros, pe care Marc se străduia din greu să îl vândă.

— Hai să facem câțiva pași după colț și să vorbim, i-am propus.

Până să poată să își revină sau să răspundă, i-am întors spatele și m-am îndepărtat, sigură că mă va urma.

A făcut-o. Când m-a prins din urmă, eram destul de departe de coadă – și destul de departe de orice urechi care să ne audă.

— Lauren! a exclamat. Dumnezeule, Lauren, tu ești? Ce naiba...?

L-am condus după colț, în afara razei vizuale a cozii, pe o stradă mică și murdară ce dădea spre golf. Am mers câțiva pași în josul străzii aceleia, apoi m-am oprit, m-am răsucit și m-am uitat la el.

Stătea încruntat, fixându-mă cu privirea, părând nesigur, surprins, aproape nervos. Nu era nicio rușine sau defensivă în el. Asta era bine. Reacția lui la vederea mea ar fi fost diferită, sunt sigură, dacă ar fi știut ceea ce îmi făcuseră prietenii lui de la Lagărul Creștin.

— Am nevoie de ajutorul tău, i-am spus. Am nevoie de tine să mă ajuți să îmi găsesc fiica.

Cuvintele mele nu păreau să-l ajute să înțeleagă la ce mă refer, dar îl îndepărtaseră de furie, ceea ce îmi și dorisem.

— Ce? a zis el.

— Oamenii tăi o au. Au luat-o. Nu... nu cred că au omorât-o. Nu știu ce au făcut cu ea, dar suspectez că unul dintre ei a adoptat-o. Am nevoie de ajutorul tău ca s-o găsesc.

— Lauren, despre ce vorbești? Ce cauți aici? De ce încerci să arăți ca un bărbat? Cum m-ai găsit?

— Ți-am ascultat predica aseară.

Și din nou s-a limitat la a spune „Ce?”. De data aceasta, arăta mai jenat, mai neliniștit.

— Am venit aici în speranța că voi afla ce face AC cu copiii pe care îi ia.

— Dar oamenii aceștia nu iau oameni! Vreau să spun, ei îi salvează pe orfanii de pe străzi, dar nu…

— Și îi „salvează" și pe copiii păgânilor, nu-i așa? Ei bine, au „salvat-o" și pe fiica mea, Larkin, dar și pe toți ceilalți copii mai mici din Ghinda! Mi-au omorât Ghinda! Și pe Zahra au omorât-o! Zahra Moss Balter din Robledo! Au omorât-o! Mi-au pus o zgardă la gât – și nu numai mie, ci tuturor oamenilor mei. AC a făcut asta! Apoi, sfinții ăștia creștini ne-au tratat ca pe niște sclavi în fiecare zi și ne-au folosit ca pe niște curve noaptea! Asta este ceea ce au făcut. Ăsta este genul de oameni care sunt ei. Acum, am nevoie de ajutorul tău ca s-o găsesc pe fiica mea!

Toate acestea mi-au ieșit într-un șuierat grăbit, dur, urât, cu fața mea apropiată de a lui, cu emoțiile aproape scăpate de sub control. Nu intenționasem să i le arunc în față pe toate în felul acesta. Aveam nevoie de el. Intenționasem să îi spun toate acestea, dar nu așa.

S-a holbat la mine ca și cum i-aș fi vorbit în chineză. Și-a pus mâna pe umărul meu.

— Lauren, hai înăuntru. Mănânci ceva, faci o baie, ai un pat curat. Hai înăuntru. Trebuie să vorbim.

Am stat nemișcată, nelăsându-l să mă clintească.

— Ascultă, i-am zis, pe un ton mai uman. Ascultă, știu că mă folosesc de tine, Marc, și îmi pare rău.

Am tras aer adânc în piept, apoi am continuat:

— Dar ești unica persoană pe care simt că mă pot baza. Am nevoie de ajutorul tău. Sunt disperată.

— Hai, intră.

Nu prea urmărea ce spuneam. Părea să fie în negare, dar fără să vorbească despre asta. Încerca să mă distragă, să mă tenteze cu răsfățuri fără sens.

— Marc, dacă este posibil, nu voi mai pune niciodată piciorul în locul acela otrăvit. Acum, că te-am găsit, nu mai este nevoie să o fac.

— Lauren, dar acești oameni te vor ajuta. Faci o greșeală. Nu înțeleg care, dar o faci. Mai degrabă am lua familii întregi decât să le separăm. Am lucrat la apartamente pe care le renovăm ca să-i ajutăm pe oameni să nu mai stea pe străzi. Știu…

Încerca să mă îmbuneze.

— Ai auzit vreodată de un loc numit Lagărul Creștin? l-am întrerupt, lăsând duritatea să-mi revină în voce.

A rămas tăcut pentru un moment, dar știam, încă înainte de a vorbi, că răspunsul la întrebarea mea era „Da”.

— Nu l-aș numi așa, a zis. Este o tabără de reeducare – un loc unde sunt trimiși oamenii cei mai răi de care ne ocupăm. Aceștia sunt oameni care ar ajunge la închisoare dacă nu am avea grijă de ei. Infractori minori, cei mai mulți dintre ei – hoți, drogați, prostituate, genul acela de oameni. Încercăm să ajungem la ei, să îi învățăm meserii și autodisciplina, să îi oprim să ajungă în adevăratele închisori.

L-am ascultat clătinând din cap. Fie era un bun actor, fie chiar credea în ceea ce spune.

— Lagărul Creștin *a fost* o închisoare, i-am replicat. Timp de 17 luni, a fost o închisoare. Înainte de asta, a fost Ghinda. Eu și cu oamenii mei am construit Ghinda cu mâinile noastre, apoi America ta Creștină ne-a luat-o, ne-a furat-o și a transformat-o într-un lagăr.

Stătea pur și simplu acolo, holbându-se la mine de parcă nu știa ce să creadă sau ce să facă.

— În septembrie, am continuat, păstrându-mi vocea joasă și neutră. În luna septembrie, în ’33, au venit cu șapte larve, ne-au pus la pământ gardul de spini și ne-au doborât paznicii. Știam că nu putem să ne luptăm cu o forță ca aceea. Le-am dat semnalul tuturor să alerge cât îi țin picioarele, să se risipească. Știi că aveam

exerciții – exerciții pentru luptă și exerciții pentru a dispărea în munți. Nimic din toate astea nu a contat. Ne-au gazat. Este posibil să fi scăpat trei persoane: May, femeia mută, și cele două fete mici Noyer. Ele sunt cele despre care nu am mai auzit nimic. Noi, ceilalți, am fost capturați, ni s-au pus zgărzi și am fost folosiți pentru muncă și sex. Copiii noștri mai mici au fost duși de lângă noi. Nimeni nu ne-a spus unde. Bankole al meu, Zahra Balter, Teresa Lin și alți câțiva au fost uciși. Dacă întrebam ceva, eram pedepsiți cu zgărzile. Dacă eram prinși vreodată vorbind, eram pedepsiți. Dormeam pe podea sau pe rafturi în școală. Oamenii tăi sfinți ne-au luat casele. Și ne-au luat și pe noi, când au avut chef. Ascultă!

Încetase să mă mai privească și începuse să se uite peste mine, peste umărul meu drept.

— Au adus oameni ai străzii și vagabonzi și infractori și alte familii din munți. Și le-au pus și lor zgardă, am spus. Marc! Mă auzi?

— Nu te cred, a zis într-un final. Nu cred nimic din toate astea!

— Du-te și vezi ce a mai rămas din Ghinda. Vezi tu însuți. Du-te la una dintre așa-zisele „tabere de reeducare". Pun pariu că sunt la fel de rele. Verifică-le.

A început să scuture din cap.

— Nu este adevărat! Îi cunosc pe oamenii aceștia! Nu ar face lucrurile de care îi acuzi tu.

— Poate că unii dintre ei nu ar face. Dar alții dintre ei au făcut-o. Au furat tot ceea ce am construit.

— Nu te cred, a repetat, dar mă credea. Greșești!

— Du-te și vezi singur, am repetat. Ai grijă cum pui întrebări. Nu vreau să intri în vreo belea. Sunt oameni periculoși, violenți. Du-te și vezi.

Nu a avut nimic de spus pentru câteva secunde. Mă deranja că se încrunta și, din nou, nu se uita la mine.

— Ți-au pus zgardă? a întrebat într-un final.

— Am purtat-o 17 luni. Tot timpul.

— Cum ai scăpat? Ți s-a ridicat pedeapsa?

— Ce? Ce pedeapsă?

— Adică te-au lăsat să pleci?

— Ei nu lasă pe nimeni niciodată să plece. I-au omorât pe câțiva dintre noi, dar nu au eliberat pe nimeni niciodată. Nu știu care le erau planurile pe termen lung pentru noi, dacă or fi avut vreunul, dar sunt sigură că nu ar fi avut curaj să ne lase să plecăm după ceea ce ne-au făcut.

— Cum te-ai eliberat? Nu scapi odată ce cineva ți-a pus zgardă. Nu există scăpare din zgardă.

„Asta dacă nu cumva cineva negociază cu diavolul și îți cumpără libertatea", m-am gândit. Dar nu i-am spus-o.

— A fost o alunecare de pământ, i-am zis. A zdrobit cabana unde era ținută unitatea de control – cabana mea. Unitatea de control alimenta cumva toate unitățile-centură individuale de control. Este posibil să fi alimentat chiar zgărzile. Nu sunt sigură. Oricum, odată ce a fost zdrobită și îngropată, zgărzile au încetat să mai funcționeze și am intrat în casele noastre și i-am omorât pe paznicii care supraviețuiseră – cei care nu fuseseră omorâți de alunecarea de pământ. Apoi, le-am dat foc cabanelor, cu corpurile lor înăuntru. Le-am dat foc. Erau ale noastre! Am construit-o pe fiecare dintre ele cu mâinile noastre.

— Ai omorât oameni...?

— Marc, numele lor era Cougar! Fiecare dintre ei era un Cougar!

S-a întors – s-a smucit ca și cum era nevoit să se smulgă ca să se miște – și s-a îndreptat spre colțul străzii.

— Marc!

A continuat să meargă.

— Marc!

L-am apucat de mână și l-am tras înapoi cu fața spre mine.

— Nu ți-am spus asta ca să te rănesc. Știu că te-am rănit și îmi pare rău, dar nenorociții aceștia mi-au luat fetița! Am nevoie de ajutorul tău ca s-o iau înapoi. Te rog, Marc!

M-a lovit.

Nu m-am așteptat nicio secundă, nu am văzut-o venind. Chiar și când eram copii, el și cu mine nu ne loveam niciodată unul pe altul.

M-am dezechilibrat pe spate, mai degrabă surprinsă decât rănită. Și a dispărut; până să ajung la colț, dispăruse deja în Centrul AC.

Mi-a fost frică să intru după el. În starea lui mentală actuală, ar putea să mă predea. Cum voi ajunge să îl văd din nou? Chiar dacă se va decide să mă ajute, cum voi lua legătura cu el? Cu siguranță se va decide să mă ajute odată ce va fi avut timp să se gândească. Cu siguranță o va face.

Duminică, 3 iunie 2035

Am părăsit zona Eureka-Arcata.

Sunt înapoi la copacul cu mesaje în noaptea aceasta. Am adus cu mine o lanternă ca să am lumină unde am nevoie, fără să îmi asum riscuri cu focul. Acum, ferindu-mi lumina, citesc ce a fost lăsat acolo. Jorge și Di au lăsat un număr, Jorge spune că l-a găsit pe fratele său, Mateo. De fapt, la fel ca și în cazul lui Justin, fratele lui l-a găsit pe el. În zona de nord din Garberville, unde există încă arbori de sequoia, Mateo a găsit grupul lui Jorge dormind pe pământ. Îi căuta de luni de zile. La fel ca Justin, fugise de abuz, deși, în cazul său, abuzul a fost sexual. Acum, este rănit și înverșunat, dar e din nou cu fratele lui.

Nu existau vești de la Harry. Prea devreme pentru el să fi venit înapoi, presupun. L-am sunat de câteva ori, dar nu mi-a răspuns. Sunt îngrijorată pentru el.

Am scris un mesaj, prevenindu-i pe ceilalți să evite Centrul AC din Eureka. Am scris că Marc fusese acolo și că nu era de încredere.

Marc nu este de încredere.

M-am forțat să mă duc înapoi la Centrul AC miercurea trecută – m-am întors ca femeie sănătoasă, dar sărăcăcioasă, în loc de bărbat murdar și nebun. Mi-a luat prea mult să îmi adun curajul ca să fac asta – să merg. Mi-a fost teamă că Marc îi avertizase în legătură cu mine pe prietenii lui de la AC. Nu puteam să cred cu adevărat că ar face asta, dar ar fi putut, și avusesem coșmaruri cu aceștia înșfăcându-mă imediat ce îmi făceam apariția. Îi simțeam cum îmi pun zgarda. Mă trezeam complet transpirată și speriată de moarte.

Într-un final, m-am dus la un magazin de haine purtate și am cumpărat o fustă neagră veche și o bluză albastră. De la un magazinaș ieftin am cumpărat ceva farduri și un batic pentru păr. M-am îmbrăcat, m-am fardat, apoi m-am murdărit puțin, ca și cum poate mă tăvălisem cu cineva pe pământ.

La AC, m-am pus în rând cu celelalte femei și am mâncat în secțiunea mică, înconjurată de pereți, rezervată femeilor. Nimeni nu părea să îmi acorde vreo atenție, deși înălțimea mea sărea mai tare în ochi când mă aflam doar printre femei. Când stăteam în picioare, îmi încovoiam spatele și îmi țineam capul plecat. Încercam să arăt mai degrabă istovită și murdară decât ca și cum m-aș fi furișat, dar am descoperit că a te furișa nu era deloc neobișnuit. Cele mai multe dintre femei, la fel ca majoritatea bărbaților, erau apatice, indiferente, resemnate. Dar câteva erau gaițe nebune, smiorcăite sau arătând ca niște iepurași înspăimântați. De asemenea, era acolo o femeie grasă cu un singur ochi care dădea târcoale prin încăpere și încerca să înșface pâinea din mâinile tale, chiar și în timp ce o mâncai. Era nebună, bineînțeles, dar nebunia ei specifică o făcea obraznică și, probabil, periculoasă. Pe mine m-a lăsat în pace, dar le-a hărțuit pe câteva dintre femeile mai micuțe, până când o femeie scundă, curajoasă, a amenințat-o cu cuțitul.

Atunci, cei care serveau au chemat paza, iar oamenii de pază au venit dintr-o încăpere din spate și le-au înșfăcat din spate pe ambele femei.

M-a deranjat foarte mult că aceștia le-au luat pe ambele femei. Nebuna cea grasă fusese lăsată în treaba ei până când cineva i-a opus rezistență. Apoi, atât victima, cât și agresoarea au fost tratate ca fiind la fel de vinovate.

M-a deranjat și mai tare că femeile nu fuseseră pur și simplu alungate. Fuseseră luate pe sus. Și duse unde? Nu s-au mai întors. Nimeni cu care am vorbit nu știa ce se întâmplase cu ele.

Cel mai îngrijorător era că l-am recunoscut pe unul dintre bărbații de la pază. Fusese la Ghinda. Fusese unul dintre „învățătorii" noștri de acolo. Îl văzusem când a luat-o pe Adela Ortiz ca să o violeze. Dacă închideam ochii, îl vedeam aievea târând-o spre cabana pe care o folosea. Probabil că erau mulți bărbați dintre aceștia încă în viață și liberi – bărbați care nu au fost în Lagărul Creștin atunci când ne-am luat înapoi libertatea și ne-am răzbunat. Dar acesta era primul pe care îl vedeam.

Frica și furia s-au reîntors cu forță maximă și aproape că m-au sufocat. Am avut nevoie de întreaga stăpânire de sine ca să stau nemișcată, să îmi termin mâncarea și să continui să fiu acea ciudată pe care trebuia să o înfățișez. Lui Day Turner i se pusese zgardă după o bătaie cu care nu avuse nimic de-a face, spusese el. Oficialii Americii Creștine se făcuseră singuri judecători, jurați și călăi când pofteau. Nu își pierdeau energia încercând să fie corecți. Auzisem în una dintre vizitele mele precedente că Forțele de Securitate ale Centrului AC, numai bărbați, erau formate din polițiști pensionați sau fără slujbă. Ceea ce, dacă era adevărat, era terifiant. M-a făcut să fiu și mai sigură că am avut dreptate să nu mă duc la poliție cu povestea adevărată a ceea ce mi se întâmplase mie și Ghindei. La naiba, nu fusesem în stare nici măcar să îl conving pe propriul meu frate să mă creadă. Ce șanse aș avea să îi conving pe polițiști, dacă unii dintre ei lucrau pentru AC?

După cină, după predică, am reușit să mă forțez să mă duc la unul dintre cei care serveau – o femeie blondă cu o cicatrice mare, roșie pe frunte. Era una dintre puținele care râdea și vorbea cu noi

în timp ce punea cu polonicul fiertura în boluri și ne dădea pâine. Am rugat-o să îi dea biletul meu pastorului laic Marcos Duran. Cum se vede, îl cunoștea.

— Nu mai este aici, mi-a spus. A fost transferat la Portland.

— În Oregon? m-am mirat, apoi m-am simțit stupid; bineînțeles că se referea la Portland din Oregon.

— Mda, mi-a confirmat femeia. A plecat acum câteva zile. I s-a oferit ocazia să predice mai mult în noul nostru centru din Portland și întotdeauna și-a dorit acest lucru. Era un bărbat drăguț. Ne-a părut rău să îl pierdem. L-ai auzit vreodată predicând?

— De câteva ori, am zis. Ești sigură că a plecat?

— Da. Am organizat o petrecere pentru el. Va fi un pastor minunat într-o zi. Un pastor minunat! Este atât de spiritual.

A suspinat.

Probabil că în cercurile ei „spiritual" era un alt cuvânt pentru „fantastic de arătos". Oricum, Marc nu mai era aici. În loc să mă ajute să o găsesc pe Larkin sau măcar să mă mai vadă o dată, plecase.

I-am mulțumit femeii și m-am îndreptat în noapte spre casa bătrânului de 88 de ani, în care stăteam încă. Îmi lăsasem hainele de schimb și sacul de dormit în garajul lui. Pentru prima dată, călătoream și eu fără prea multe. Rucsacul meu era pe jumătate gol. Mergeam ca un robot, fără să mă gândesc unde mă duc. Mă întrebam dacă aș putea să îl găsesc pe Marc din nou, mă întrebam dacă mi-ar face vreun bine să ajung la el. Ce ar face dacă aș apărea în Portland? Ar fugi spre Seattle?

Și, la urma urmei, de ce fugise? Nu l-aș fi rănit – nu i-aș fi spus sau făcut nimic care să-i fi dăunat reputației lui de pastor laic. A fugit pentru că l-am menționat pe Cougar? Poate că greșisem spunându-i ce ni se întâmplase nouă și Ghindei. Poate că ar fi trebuit să îi spun același lucru pe care îl spusesem poliției: „Ei bine, mergeam spre nord pe autostrada 101, îndreptându-mă spre Eureka, când acești indivizi..."

Era atât de esențial pentru el să fie important în AC, încât nu i-a păsat de lucrurile rele pe care AC le făcea, nu i-a păsat nici măcar de ceea ce AC i-a făcut singurei familii care îi mai rămăsese?

Apoi, am văzut un bărbat profilându-se în fața mea – un bărbat uriaș, înalt și masiv, purtând uniforma Forțelor de Securitate ale AC. M-am oprit chiar înainte de a mă fi ciocnit de el. Am sărit înapoi. Impulsul meu a fost să fug cât mă țineau picioarele. Acest individ arăta îndeajuns de înfricoșător cât să facă pe oricine să fugă. Dar adevărul este că am încremenit de frică. Nu mă puteam mișca. Doar mă holbam la el.

Și-a pus o mână uriașă în interiorul jachetei de la uniformă și am avut o străfulgerare închipuindu-mi mâna ieșind și ținând un pistol – nu că acest individ avea nevoie de o armă să mă ucidă. Era uriaș.

Dar mâna lui a ieșit din jachetă ținând un plic – un plic mic, din hârtie albă, ca acelea pe care obișnuia să le aducă poșta. Pe vremuri, când trăiam în Robledo, tatăl meu aducea câteodată acasă hârtie de scrisori în astfel de plicuri de la colegiu.

— Reverendul Duran mi-a spus să îi dau aceasta oricărei persoane înalte și de culoare care ar întreba de el folosindu-i numele, mi-a zis uriașul.

Avea o voce blândă, liniștită, care îi făcea înfățișarea cumva mai puțin înfricoșătoare.

— Se pare că te califici, a încheiat el.

A trebuit să mă forțez să mă întind ca să iau plicul.

Uriașul s-a uitat la mine fix pentru o clipă, apoi a continuat:

— Mi-a spus că ești sora lui.

Am confirmat din cap.

— Mi-a mai spus că s-ar putea să fi îmbrăcată ca un bărbat.

Nu i-am răspuns. Nu puteam încă să dau glas cuvintelor.

— A zis că îi pare rău. M-a rugat să îți spun că poți să ai un pat la Centru oricând ai nevoie de unul. Voi fi prin preajmă. Este prietenul meu. Voi avea grijă de tine.

— Nu, am rostit, reușind să îmi fac vocea să funcționeze. Dar mulțumesc.

Am stat dreaptă, neconștientizând clipa când mă chircisem în frica mea. Am întins o mână și uriașul a luat-o și mi-a strâns-o.

— Mulțumesc, am repetat – și dus a fost, îndreptându-se înapoi înspre Centru.

Nu m-am oprit să mă gândesc. Am pitit plicul lui Marcus în bluză și am continuat să merg. Nu stai să deschizi lucruri pe străzi întunecate, mai ales în această parte a orașului. Îmi țineam acum urechile ciulite și acordam atenție la ceea ce mă înconjura. Uriașul mă ajunsese din urmă, mă depășise și ajunse în fața mea, iar eu nu auzisem nimic. Acest tip de neatenție era mai mult decât stupid. Era sinucigaș.

Și, cu toate acestea, aproape mă relaxasem din nou până să ajung la trei străzi de căsuța bătrânului. Eram obosită, plină de mâncare, dorindu-mi să ajung mai repede la salteaua mea călduroasă și nerăbdătoare ca să văd ceea ce îmi scrisese fratele meu.

Apoi, în timpul preocupărilor mele, am început să aud pași. M-am balansat chiar la fix cât să mă trezesc și să mă confrunt cu doi bărbați care se strecurau în spatele meu. Pistolul nu îmi era la îndemână, se afla în rucsac, dar aveam cuțitul în buzunar. L-am înșfăcat și l-am deschis înainte ca acei indivizi să își revină și să șteargă cu mine pe jos. Nu erau înalți, dar erau doi. M-am sprijinit cu spatele de gardul de sequoia al cuiva și i-am lăsat să decidă cât de mult își doresc ceea ce credeau ei că am. De fapt, aveam cu mine nu numai arma, ci și destui bani cât să îi facă fericiți zile întregi, la fel ca și biletul lui Marcus – și nu doream să renunț la nimic din toate acestea.

— Doar pune rucsacul jos, fată, a spus unul. Pune rucsacul jos și îndepărtează-te de el. Te vom lăsa să pleci.

Nu m-am mișcat. Ca să îmi dau jos rucsacul, ar fi trebuit să cobor cuțitul și să am încredere că nu vor sări pe mine. Nu îndrăzneam să o fac. Nu le-am răspuns. Nu eram interesată să

vorbesc cu ei. Detestam când cineva mi se adresa cu „fată”. Așa îmi spunea Bankole cu dragoste. Iar acum cuvântul era în gura altcuiva, cu dispreț.

Nu știu dacă eram sau nu stupidă. Știu că eram speriată de moarte și furioasă. Încercam să ațâț furia.

Am văzut că unul dintre ei are și el cuțit. Era un cuțit vechi de friptură, dar era un cuțit – făcut pentru a tăia carnea.

Cel cu cuțitul s-a repezit la mine. Într-o secundă, celălalt s-a repezit și el – unul să taie, celălalt să apuce.

M-am aruncat la pământ și de acolo am înjunghiat burta posesorului de cuțit. În timp ce-mi smulgeam cuțitul înapoi, fără să mă uit, fără să vreau să văd ceea ce făcusem, m-am izbit cu tot corpul în picioarele celuilalt bărbat – sau în locul unde ar fi trebuit să fie picioarele lui. Am lovit doar unul – suficient ca el să se dezechilibreze, dar părea că a reușit să reziste, fără să cadă. Apoi, chiar a căzut. S-a prăvălit ca un copac, în timp ce eu mă agitam să mă ridic în picioare.

Amândoi erau căzuți, unul chircit în jurul rănii din burtă, gemând, celălalt nescoțând niciun sunet cu excepția respirației gâjâite. Cuțitul pentru friptură ieșea din el, chiar de sub stern.

Rahat.

Am căzut în genunchi, cu corpul cuprins de un val de agonie în flăcări, din cauza rănilor celor doi. M-am răsucit îndepărtându-mă de amândoi, m-am târât din preajma lor în patru labe, cu lacrimi scurgându-mi-se de la durerea înfiorătoare, absolut înfiorătoare. M-am târât până după colț și am stat acolo îndelung pe cimentul crăpat. Tremuram de durere, icnind odată cu ea, până când, în sfârșit, a început să cedeze.

M-am ridicat înainte ca totul să treacă. M-am dus cât de repede am putut la garajul bătrânului. Durerea trecuse până când am ajuns acolo, iar furia se dizolvase deja de mult timp. Nu-mi mai rămăsese decât frica. Mi-am strâns lucrurile cât de repede am putut, le-am înghesuit în rucsac și m-am îndreptat afară din oraș.

Poate că nu era necesar să plec. Poate că nimeni nu va face legătura între vagabondul care locuise în garajul bătrânului și cei doi morți – sau „în curând morți" – de pe strada din apropiere. Poate.

Dar nu voi risca o zgardă.

Așa că am fugit.

Așa că fug. A trebuit să verific dacă a mai apărut ceva la copac, înainte de a mă îndrepta spre Portland, și intenționez să mă opresc în Georgetown. Apoi, o voi lua pe o rută ferită și voi evita Eureka. Până atunci, iată cuvintele pe care mi le-a lăsat fratele meu:

> „Lauren, îmi pare rău că te-am lovit – îmi pare foarte rău. Sper că nu te-am rănit prea mult. Doar că nu am putut suporta să pierd totul *din nou.* Pur și simplu, nu am putut. Asta mi se tot întâmplă. Mama și tata, familia Duran și chiar Ghinda, unde am crezut că aș putea sta. Și nu puteam să văd cum oricine având conexiuni cu America Creștină ar putea face ceea ce tu spuneai că a fost făcut. Abia puteam să suport să te aud spunând-o. Știam că pur și simplu este greșit. Trebuia să fie.
>
> Și am avut dreptate. Oamenii care fac genul acela de lucruri pe care le-ai descris sunt o facțiune. Jarret a negat orice afiliere cu ei. Își spun Cruciații lui Jarret, dar mint. Sunt extremiști care cred că reeducarea păgânilor adulți și plasarea copiilor lor mici în casele creștin-americanilor e singura cale de a restaura ordinea și măreția. Dacă Ghinda a fost atacată, aceștia sunt probabil atacatorii. Am vorbit cu prietenii mei din AC, iar ei spun că nu este prudent să cercetăm prea adânc ceea ce fac Cruciații.
>
> Cruciații sunt un fel de societate secretă, dedicați la modul absolut și nemiloși. Sunt oameni curajoși. În eroare, dar curajoși. Mi s-a spus că ei chiar găsesc case bune pentru copiii pe care îi salvează. Așa numesc ei asta: salvarea copiilor. Îi iau în propriile lor case dacă este necesar și îi cresc ca pe propriii copii sau îi găsesc pe alții care să îi crească.

Problema este că sunt un grup cu răspândire națională. Ei îi trimit pe copii în afara zonelor natale – de multe ori în afara statelor în care s-au născut. Sunt foarte serioși în ceea ce privește creșterea acestor copii conform principiilor creștin-americane. Ei cred că ar fi un păcat împotriva lui Dumnezeu și o crimă împotriva Americii să îi lase să revină la părinții lor păgâni.

Am auzit toate aceste lucruri la mâna a doua sau a treia de la cel puțin șase oameni. Nu știu cât din asta este adevărat. Nu știu unde este Larkin și nu am nicio idee cum să aflu. Îmi pare rău pentru asta, îmi pare rău pentru Bankole, îmi pare rău pentru tot.

Probabil că nu îți va plăcea asta, Lauren, dar cred că, dacă vrei să îți găsești fiica, ar trebui să ni te alături – să te alături Americii Creștine. Cultul tău a eșuat. Dumnezeul tău, al schimbării, nu te-a putut salva. De ce să nu te întorci acolo unde îți este locul? Dacă mama și tata ar fi în viață, ni s-ar alătura. Și-ar dori să fii parte a unei organizații creștine care încearcă să reîntregească țara. Știu că ești deșteaptă și puternică și prea căpoasă ca să-ți pese de binele tău. Dacă poți să fii și răbdătoare și să ni te alături în munca noastră, vei avea singura șansă posibilă de a strânge informații despre fiica ta.

Totuși, trebuie să te avertizez: mișcarea nu te va lăsa să predici. Sunt de acord cu Sfântul Pavel în privința asta: «Femeia să se învețe în liniște, cu toată ascultarea. Nu îngăduiesc femeii nici să învețe pe altul, nici să stăpânească pe bărbat, ci să stea liniștită.» Dar nu te teme. Sunt suficiente alte munci mult mai potrivite pentru femei ca să se pună în slujba mișcării.

Unii dintre oamenii noștri au rude sau prieteni care sunt Cruciați. Alătură-te nouă, muncește din greu, ține-ți ochii și urechile larg deschise și poate vei afla lucruri care

te vor ajuta să îți găsești fiica – și te vor ajuta înspre o viață bună, decentă, de femeie creștin-americană.

Nu știu ce altceva să-ți mai spun. Îți atașez câteva sute în valută forte. Îmi doresc să îți fi putut da mai mult. Îmi doresc să te pot ajuta mai mult.

Îți doresc tot binele, indiferent ce decizi să faci. Și, încă o dată, îmi pare rău.

Marc"

Și asta a fost tot. Niciun cuvânt despre plecarea lui în Portland – nicio explicație, niciun rămas-bun. Nicio adresă. Chiar plecase în Portland? M-am gândit la asta și am decis că a făcut-o – sau, cel puțin, cea care mi-a spus credea asta.

Dar de ce fratele meu nu a menționat unde se ducea – sau *chiar* că se ducea – în scrisoarea lui? Credea că nu o să aflu? Sau doar îmi semnala în mod deliberat, rece, că nu își mai dorește să aibă vreun contact cu mine. Spunea, de fapt: „Ești sora mea și am datoria să te ajut. Așa că ai aici niște sfaturi și ceva bani. Îmi pare rău pentru necazurile tale, dar nu pot să fac mai mult. Trebuie să îmi văd de viața mea."

Ei bine, puteam să folosesc banii. În ceea ce privește sfatul, primul meu impuls a fost să înjur – și să-l înjur și pe fratele meu pentru că mi l-a dat. Apoi, pentru un moment, m-am întrebat dacă aș putea să mă alătur dușmanului și să îmi găsesc copilul. Poate că aș fi în stare.

Apoi, mi-am amintit de bărbatul pe care îl văzusem la Centru – cel pe care îl zărisem ultima dată pretinzând a fi unul dintre „învățătorii" noștri la Ghinda și violând-o pe Adela Ortiz. Poate că el era tatăl copilului pe care ea îl va avea curând. Marc putea să se adoarmă cu gândul că Cruciații sunt extremiști alungați, dar eu știu mai bine. Chiar dacă AC alege să recunoască sau nu, ea și Cruciații au membri în comun. Câți? Care sunt adevăratele conexiuni? Ce crede cu adevărat Jarret despre Cruciați? Îi controlează?

Dacă nu îi place ceea ce comit, ar trebui să facă un efort ca să-i oprească. Nu ar trebui să își dorească, precum acum, ca ei să transforme nebunia lor în parte a imaginii lui politice.

Pe de altă parte, un mod de a-i face pe oameni să le fie frică de tine este să ai o parte nebună – o parte a ta sau a organizației tale care să fie periculoasă și imprevizibilă, care să își dorească să facă tot ceea ce poftește.

Asta este ceea ce se întâmplă? Nu știu, dar îmi este foarte clar că fratele meu nici nu dorește să știe.

19

Din Sămânța Pământului: Cărțile viilor

Toate religiile sunt, până la urmă, culte cargo[1]. Cei care aderă la ele îndeplinesc ritualurile cerute, urmează reguli specifice și așteaptă să fie recompensați supranatural cu premiile dorite: viață lungă, onoare, înțelepciune, copii, sănătate, bogăție, victorie asupra adversarilor, nemurirea după moarte, orice premiu dorit.
Și Sămânța Pământului oferă recompense: spațiu unde grupuri mici de oameni pot să înceapă o nouă viață și noi drumuri ale vieții cu noi oportunități, o nouă bogăție, noi concepte despre bogăție, noi provocări pentru a crește, a învăța și a decide ce să devii. Sămânța Pământului reprezintă zorii maturității speciei umane. Doar ea oferă nemurirea adevărată. Ea permite ca semințele Pământului să devină semințele unei vieți noi, ale unor comunități noi, pe pământuri noi. Destinul Seminței Pământului este să prindă rădăcini printre stele, iar acolo, din nou, să crească, să învețe și să zboare.

Am început să creez în secret scenarii pentru Vismăști când aveam 12 ani. Până atunci, am fost foarte mult fata timidă și grijulie a lui Kayce și Madison Alexander. Știam că, deși mi se dădea voie să folosesc Vismăștile cu scenarii strict creștin-americane – cum ar fi poveștile vechi cu Asha Vere –, nimeni nu ar aproba faptul că eu creez scenarii noi, necenzurate. Știu asta

[1] Sistem de credințe ale membrilor unei societăți relativ subdezvoltate, în care aceștia practică ritualuri superstițioase în speranța că vor primi bunuri moderne furnizate de o societate mult mai dezvoltată tehnologic. Termenul a fost folosit prima dată de Norris Mervyn Bird în 1945 și folosit apoi de antropologi pentru a descrie practici religioase din Melanezia, în Oceanul Pacific. (n.tr.)

pentru că, atunci când aveam nouă ani, am început să inventez povești în foileton, simple, lineare, pentru propriul amuzament și al puținilor mei prieteni de la Școala Americii Creștine.

A fost distractiv. Prietenilor mei le-a plăcut, asta până când am intrat cu toții în belele. O învățătoare a tras cu urechea, și-a dat seama ce făceam și m-a pedepsit pentru minciună. Iar prietenii mei au fost pedepsiți pentru că nu mi-au denunțat minciunile. A trebuit să memorăm capitole întregi din *Exodul*, *Psalmi*, *Proverbe*, *Ieremia* și *Ezechiel*. Până nu le-am memorat și nu am fost verificați pentru fiecare capitol care ne-a fost desemnat, nu am avut dreptul la timp liber – nicio pauză și nicio pauză de prânz. Eram ținuți câte o oră în plus în fiecare zi. Eram monitorizați inclusiv la baie, pentru a se asigura că nu ne răsfățam cu alte ciudățenii, cum ar fi să furăm un minut sau două „de la Dumnezeu".

Nu a contat că spusesem de la bun început că poveștile mele au fost pură invenție. Nu am încercat niciodată să conving pe nimeni că sunt adevărate. Și nu a contat nici că scenariile Vismăștii pe care eram lăsați să le experimentăm erau și ele la fel de imaginare. Era ca și cum învățătorii mei credeau că toate poveștile posibile fuseseră deja create și că era un păcat să creezi mai multe – sau, cel puțin, era un păcat pentru mine să fac mai multe.

Până să ajung la pubertate, cu excepția pornografiei pe care am reușit să o găsesc, cele mai multe scenarii pe care mi se permitea să le accesez erau obosite, anoste și plictisitoare. Personajelor li se arătau întotdeauna erorile căii lor, sufereau pentru păcatele lor și apoi se întorceau la Dumnezeu. Băieții luptau pentru America Creștină. Se duceau la război împotriva păgânilor sau mergeau ca misionari în jungle și deșerturi periculoase, malefice, îndepărtate. Fetele, pe de altă parte, tot timpul găteau, făceau curățenie, coseau, plângeau, se rugau, aveau grijă de bebeluși sau oameni bătrâni și se duceau la biserică. Asha Vere era neobișnuită pentru că făcea lucruri interesante. Salva oameni. Îi *făcea*

să se reîntoarcă la Dumnezeu. Ea era una dintre cei puțini. De fapt, ca om de culoare și ca femeie, ea era unica.

O femeie foarte bătrână – avea vreo 90 de ani și locuia într-unul dintre azilurile de bătrâni pe care America Creștină le pusese pe picioare pentru membri în vârstă – mi-a spus odată că Asha Vere este Nancy Drew a generației mele. Au trecut ani de zile până să aflu cine a fost Nancy Drew.

În fine, scriam scenarii – trebuia să le scriu cu un creion digital în carnețel, de vreme ce, chiar și în afara Americii Creștine, nimeni nu ar fi avut încredere să lase un copil să lucreze cu un aparat de înregistrat scenarii. Cel puțin, carnețele noastre aveau destulă memorie și puteam să le codez ca să șteargă scenariile în cazul în care altcineva încerca să ajungă la ele. Sau cel puțin credeam că pot.

Am scris despre cum aveam alți părinți – părinți care țineau la mine și nu își doreau în permanență să fiu o altă persoană, acea sfântă Kamaria. Nu știam la acea vreme că sunt adoptată. În schimb, aveam acea obișnuită suspiciune a copilului că s-ar putea să fiu adoptată și că, undeva, cumva, am niște părinți „reali", frumoși și puternici care vor veni după mine într-o bună zi.

Am scris despre cum aveam patru frați și trei surori. Ideea de opt copii mă atrăgea. Nu consideram că te-ai simți singur într-o familie atât de numeroasă. Împreună cu frații și surorile mele, țineam petreceri uriașe de Sărbători și de aniversări și aveam întotdeauna parte de aventuri, iar eu aveam un iubit arătos, care era înnebunit după mine, și fetele de la școală erau toate geloase pe tema asta.

În loc să trăim în bătrânul Seattle, îngrămădit și ponosit, cu cicatricile lui lăsate de atacurile cu rachete, trăiam într-un oraș mare, corporatist. Eram oameni importanți și aveam o căruță de bani. Ne petreceam timpul gonind pe străzi în mașinile noastre rapide sau făcând descoperiri științifice răsunătoare în laboratoare ori prinzând cete de spioni, delapidatori și sabotori. De vreme ce aceasta era o Mască, puteam să trăiesc asemenea aventuri fie ca oricare dintre frații mei, fie ca părinții

mei. Asta însemna că puteam „să experimentez" cum este să fii băiat sau adult.

Însă, întrucât nu era o experiență a unei Vismăști reale, nu aveam niciun ghidaj senzorial în afara documentării și imaginației proprii. Mă uitam la alți oameni, încercam să-mi imaginez cum ar fi să conduc o mașină sau să trag cu o armă ori cum să fiu un frate mai mare care lucra ca miner marin în Pacificul de Sud sau o mamă care era biolog molecular. Tatăl era un bărbat înalt, cu înfățișare de zeu, care era bogat și deștept și... nu era prezent cea mai mare parte a timpului. Cel mai greu mi-a fost să fiu el. Documentarea nu m-a ajutat prea mult. Era mai degrabă reținut comparativ cu ceilalți.

Cum ar trebui să fie un tată în interior, în gândurile lui și trăirile lui? Nu sunt sigură. Nu ca Madison, cu siguranță. Ca tații prietenilor mei ocazionali? I-am mai văzut din când în când pe tații prietenilor mei, dar nu îi cunoșteam. Poate ca pastorul – sever și sigur pe el și de obicei înconjurat de o mulțime de bărbați respectuoși și de femei zâmbitoare, dintre care unele, existau zvonuri, se culcaseră cu el chiar dacă ele aveau soți, iar el avea soție. Dar cum se simțea? În ce credea? Ce își dorea? Ce îl speria?

Citeam mult. Îi studiam pe oameni și trăgeam cu urechea. Mi-au venit o groază de idei de la copiii ai căror părinți îi lăsaseră să aibă Măști laice – „cărți rele", le numim noi. Pe scurt, am încercat să empatizez, adică ceea ce mama mea biologică detesta, dar nu m-am putut abține. Am încercat să simt ceea ce alți oameni simțeau și să îi cunosc – să îi cunosc cu adevărat.

Totul era o prostie, bineînțeles. O prostie inocentă. Dar când am fost prinsă asupra faptului, a devenit brusc una criminală în totalitate.

A avut loc un furt la ora noastră de istorie a Americii Creștine. Cineva a furat un telefon personal mic, pe care profesoara îl lăsase pe biroul ei. Am fost cu toții percheziționați și bunurile ne-au fost strânse și verificate la sânge. Cineva mi-a verificat carnețelul prea „la sânge" și, în ciuda codurilor mele de autoștergere, mi-a descoperit scenariul.

A trebuit să particip la ore speciale de religie pentru delicvenți și să primesc consiliere. A trebuit să îmi mărturisesc păcatele în fața bisericii noastre locale. A trebuit să memorez o duzină și mai bine de capitole din Biblie. În timp ce îmi ispășeam pedeapsa, am început să aud șușoteli cum că într-adevăr sunt adoptată și că eram fiica nu a unor oameni bogați, importanți și minunați, ci a celor mai răi diavoli păgâni – ucigași, hoți și răstălmăcitori ai cuvântului lui Dumnezeu. Copiii au început asta. Erau o grămadă de copii în jur cunoscuți ca fiind adoptați, așa că era un lucru banal să îi ridiculizezi și să inventezi minciuni despre cât de malefici sunt părinții lor adevărați. Iar dacă nu erai adoptat și cineva se înfuria pe tine, puteau să te numească „bastard păgân" fie că erai sau nu.

Așa că prima dată au început să se ia de mine copiii. Apoi adulții, dintre care unii știuseră că eram adoptată, au început să vorbească: „Ei bine, la urma urmei, gândiți-vă ce fel de femeie trebuie să fie mama ei. Era firesc să lase o urmă asupra ei." Sau: „Evident. Nu e nimic de capul fetei ăsteia. Bunica mea obișnuia să spună că așchia nu sare departe de trunchi!" Sau: „Ei bine, la ce te puteai aștepta? «Vere» înseamnă adevăr, nu? Și adevărul este că există o sământă rea în ea, dacă a existat vreodată o sământă rea!"

Îmi amintesc cum mă tot răsuceam în biserică să o confrunt pe baba nesuferită care-i suflase această ultimă stupiditate prietenei sale, la fel de preistorică precum ea. Cele două stăteau exact în spatele nostru, al meu, al lui Kayce și Madison în timpul slujbei de duminică. M-am uitat la ea, iar ea mi-a întors privirea ca și cum eram un animal care cumva dăduse năvală în biserică.

– Dumnezeu e iubire, i-am citat cu o voce cât de dulce am reușit. Iubirea este împlinirea legii.

Am încercat să mă asigur că vorbele mele se aud la fel de bine pe cât se auzise și șușoteala ei urâcioasă. „Sământă rea", pentru numele lui Dumnezeu! Kayce îmi zisese că oamenii spun lucruri dintr-acestea pentru că sunt ignoranți, dar că trebuie să îi respect până și pe ignoranți pentru că sunt mai în vârstă.

În acea seară, Kayce mi-a dat un ghiont cu umărul în momentul în care am vorbit și am văzut gura femeii ignorante căzându-i într-o grimasă de dezgust și dezaprobare.

Tocmai împlinisem 13 ani când s-a întâmplat asta. Îmi amintesc că, după biserică, Kayce și cu mine ne-am certat îngrozitor, mi-a zis că am fost obraznică cu o persoană mai în vârstă, iar eu i-am spus că nu îmi pasă. I-am spus că vreau să știu dacă sunt adoptată și, dacă da, cine îmi erau părinții adevărați.

Kayce mi-a replicat că ea și cu Madison sunt singurii părinți cu care trebuie să îmi bat eu capul și că sunt o păgână nerecunoscătoare care nu apreciază ceea ce are.

Și asta a fost tot.

Când aveam 15 ani, o rivală la școală mi-a spus că mama mea adevărată nu numai că era o păgână, dar și o curvă și o criminală. Am lovit-o până să apuc să mă gândesc ce fac – și am descoperit că nu îmi cunoșteam propria-mi putere. I-am rupt falca. Țipa și plângea și sângera, iar eu eram îngrozită – speriată de moarte.

Am fost dată afară de la școală și am fost foarte aproape de a mi se pune zgardă în calitate de delincventă minoră. Doar Madison și cu pastorul, unindu-și forțele, au reușit să îmi țină gâtul departe de zgardă. Acesta a fost începutul celei mai rele perioade din adolescența mea. I-am fost recunoscătoare lui Madison. Nu mă gândisem că va lupta pentru mine. Nu mă gândisem că va lupta pentru ceva. Cu cât creșteam, devenise și mai mult o umbră. Repara calculatoare vechi pentru muncitorii săraci. Părea mai apropiat de uneltele lui decât de mine, cu excepția pipăielilor lui.

Apoi, sâmbătă, după ce problemele cauzate de mine au fost băgate sub preș, în timp ce Kayce participa la biserică la o întrunire a unui grup de femei, Madison mi-a explicat cât de recunoscătoare ar trebui să îi fiu. M-a salvat de zgardă. Mi-a citit un articol despre zgărzi – cum dor, cum îl pot „domoli" până și pe cel mai violent criminal, totuși lăsându-i capacitatea de a presta o muncă folositoare, cum deținătorul unității de control al

zgărzii este „păpușarul virtual” în ceea ce îl privește pe condamnat. Și chiar dacă durerea provocată de zgardă este intensă, nu lasă nicio urmă și nu provoacă leziuni permanente, indiferent cât de des trebuie folosită.

Madison mi-a dat și alte articole să le citesc. În timp ce le luam, s-a întins cu ambele mâini transpirate și mi-a pipăit sânii.

— Nu ar strica să îmi arăți puțină recunoștință, a spus el când a văzut că mă trag în spate. Te-am salvat de la ceva cu adevărat brutal. Nu știu. Ești atât de nerecunoscătoare. Poate că nu voi mai fi în stare să te salvez data viitoare.

A făcut o pauză.

— Știi, mami a ta a vrut să te lase să continui și să ți se pună zgardă. Ea crede că ai rănit-o pe fata aceea intenționat.

Încă o pauză.

— Trebuie să fii drăguță cu mine, Asha. Eu sunt singurul care ți-a mai rămas.

S-a tot ținut după mine. Erau momente când credeam că ar trebui pur și simplu să mă culc cu el și să termin cu povestea asta. Dar pe vremea aia mergeam din nou la școală și puteam să stau departe de casă în cea mai mare parte a timpului. Era un smiorcăit îngrozitor! Singurul meu noroc era că el era scund și, după o vreme, mi-am dat seama că îi este cam frică de mine. Asta a fost un șoc. Crescusem timidă și temătoare față de aproape toată lumea – plină de resentimente, dar temătoare. Trebuia să fiu provocată brusc și la modul serios ca să mă faci să reacționez cu orice altceva decât argumente. De aceea am fost atât de supărată când i-am rupt falca fetei. Nu numai că nu știam că pot să rănesc pe cineva atât de rău, dar nici măcar nu eram genul de persoană care să-i rănească pe oameni.

Dar, cumva, Madison nu știa acest lucru.

Nu mă lăsa în pace, însă cel puțin nu își folosea forța fizică împotriva mea. Micile lui mâini umede continuau să rătăcească, iar el continua să cerșească și mă supraveghea. Ochii lui mă urmăreau atât de mult, încât mi-a fost teamă că va observa Kayce și va da vina pe mine. A încercat să tragă cu ochiul când

eram în baie – l-am prins de două ori. A încercat să mă privească în dormitorul meu când mă îmbrăcam.

La 15 ani, abia așteptam să părăsesc casa, departe de amândoi, pentru totdeauna.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Joi, 7 iunie 2035

Sunt din nou în Georgetown. Trebuie să mă odihnesc puțin, să vorbesc cu Allie, să mă spăl, să iau niște lucruri pe care le-am lăsat la ea și să adun ce informații pot. Apoi, mă voi îndrepta spre Oregon. Trebuie să ies din această zonă pentru o vreme și pare o alegere bună să o iau înspre nord, unde se află Marc. Nu va dori să mă vadă. El are nevoie să fie parte a Americii Creștine, chiar dacă știe că mâinile Americii Creștine sunt departe de a fi curate. Dacă nu mă vrea prin apropiere, ca să îi reamintesc cu ce fel de oameni s-a încurcat, atunci măcar să mă ajute. Odată ce îmi voi fi recuperat copilul, nu o să mă mai vadă niciodată – decât dacă va dori.

Acum, îmi este greu să accept chiar și confortul din Georgetown. Se pare că mă pot suporta doar atunci când sunt în mișcare, când muncesc, când o caut pe Larkin. Trebuie să plec de aici.

Allie spune că ar trebui să stau până săptămâna viitoare. Spune că arăt ca naiba. Presupun că așa arătam când am sosit. La urma urmei, pretindeam că sunt un vagabond. M-am spălat acum și am redevenit o femeie normală. Însă, chiar și când eram curată, mi-a spus că arăt îmbătrânită.

— Mult prea bătrână, a spus ea.

— Îl ai pe Justin al tău înapoi, i-am zis, iar ea s-a uitat în altă parte, spre Justin care se juca baschet cu alți copii din Georgetown.

Bătuseră în cuie un coș de baschet, sus, pe peretele cabanei cuiva. Primele cabane din Georgetown erau făcute din butuci

crestați în V, piatră și noroi. Sunt lucruri masive, solide – atât de masive, încât câteva dintre ele s-au prăbușit și au omorât oamenii în timpul cutremurelor. Dar un coș de baschet fixat în cuie și loviturile unei mingi de baschet proaspăt furate nu le-au făcut niciun rău. Unul dintre bărbații care făceau curățenie în clădirile de birouri în Eureka adusese mingea acasă ieri, spunând că o găsise pe stradă.

— Cum e Justin? am întrebat-o pe Allie.

Își organizase un punct de lucru în spatele hotelului. Acolo confecționa și repara mobilă, repara și ascuțea unelte și citea și scria pentru oameni. Nu îi învăța scrisul și cititul cum o făceam eu. Susținea că nu are răbdarea necesară pentru un astfel de predat – deși era dornică să le arate copiilor cum să lucreze cu lemnul și le repara pe gratis jucăriile stricate. Continua să facă reparații pentru diversele afaceri ale familiei George, dar nu mai trebuia să facă și curățenie, să care și să aducă lucruri. Odată ce Dolores George a văzut calitatea muncii ei, lui Allie i s-a permis să facă lucrurile care îi plăceau pentru a se întreține pe ea și pe Justin. Reparațiile pe care le făcea acum pentru alți oameni erau pentru niște bani în plus ca să cumpere haine și cărți pentru Justin.

— Îmi doresc să stai și să îi predai, mi-a zis. Mi-e teamă că petrece prea mult timp cu copii care deja sparg case și îi jefuiesc pe alții. Dacă există ceva să mă facă să părăsesc Georgetown, asta va fi.

Am dat din cap, întrebându-mă ce fel de lucruri învață Larkin. Și nedorita întrebare mi-a venit așa cum venea ea câteodată: era încă în viață ca să învețe ceva? M-am întors cu spatele la Allie și m-am uitat fix la vasta și amestecata pădure de colibe, cabane, corturi și anexe care era Georgetown.

— Lauren? a rostit Allie cu o voce prea domoală ca să fiu sigură că îmi vorbea.

Mi-am îndreptat privirea înspre ea, dar șlefuia cu mâna un picior de scaun și nu se uita la mine. Am așteptat.

— Știi… am avut un băiat înaintea lui Justin, mi-a zis.

— Știu.

Tatăl ei, care le trimisese să se prostitueze pe ea și pe sora ei, Jill, îi omorâse copilul într-o furie alcoolică. De aceea ea și Jill plecaseră de acasă. Așteptaseră până ce tatăl lor a băut până a adormit. Apoi, au dat foc colibei cu el înăuntru și au fugit. Focul, din nou. Ce prieten purificator. Ce inamic teribil.

— Nici măcar nu am știut vreodată cine este tatăl primului meu fiu, a continuat ea, dar l-am iubit – pe micul meu băiat. Nu poți să știi cât l-am iubit. A venit din mine și mă știa și era al meu.

A suspinat și și-a ridicat privirea de la piciorul scaunului.

— Pentru opt luni întregi, a fost al meu.

M-am uitat iar în gol la Georgetown, știind unde vrea să ajungă cu asta, nedorind să aud cu adevărat. Avea un sunet îndeajuns de nasol când îl auzeam în capul meu.

— Am vrut să mor când tati mi-a omorât bebelușul. Mi-am dorit să mă fi omorât și pe mine.

A făcut o pauză.

— Jill a tras de mine să-mi revin – cam cum ai tras tu de mine în Lagărul Creștin.

O altă pauză, mai lungă de data aceasta.

— *Lauren, s-ar putea să nu o găsești niciodată.*

Nu am spus nimic, nu m-am mișcat.

— Ar putea să fie moartă.

După un timp, m-am întors să mă uit la ea. Mă privea cu tristețe.

— Îmi pare rău, a zis. Dar este adevărat. Și, chiar dacă e în viață, s-ar putea să nu o găsești niciodată.

— Tu ai știut despre copilul tău, am spus. Ai știut că este mort, că nu suferă pe undeva, că nu este abuzat de oameni nebuni care cred că sunt creștini. Eu nu știu nimic. Dar Justin e aici, înapoi, iar acum și fratele lui Jorge, Mateo, e înapoi.

— Știu. Și tu știi că este diferit. Ambii băieți sunt destul de mari ca să știe cine sunt. Și... și sunt destul de mari pentru a supraviețui abuzului și neglijării.

M-am gândit la asta, am înțeles-o, m-am îndepărtat de ea.
— Tu mai ai încă o viață, a zis.
— Nu pot să renunț la ea.
— Nu poți acum. Dar timpul acela ar putea veni...

Nu am mai spus nimic. După un timp, l-am văzut pe unul dintre oamenii de la care luasem informații, pe vremea dinainte de a lucra în Eureka. M-am dus să vorbesc cu el, să văd dacă auzise ceva. Nu auzise.

Duminică, 10 iunie 2035

Se pare că voi avea o tovarășă pentru călătoria în nord. Allie a trimis-o la mine. Este o femeie care ar fi trebuit să fie bogată și în siguranță cu familia ei, în regiunea Mendocino, dar, potrivit ei, rudele nu o doreau. Îl voiau pe fratele ei, dar pe ea nu au dorit-o niciodată. A fost născută din corpul unei femei surogat angajate, pe vremea când acest lucru încă era neobișnuit, și, deși seamănă foarte mult cu mama sa și deloc cu surogata, părinții ei nu au acceptat-o cu adevărat niciodată – mai ales după ce fratele ei a fost născut pe calea clasică, din corpul propriei mame.

La 18 ani, a fost răpită pentru recompensă, dar recompensa nu a fost niciodată plătită. Știa că părinții ei au bani, dar nu au plătit niciodată. Fratele ei era prințul și, cumva, ea niciodată nu a fost prințesa. Răpitorii au păstrat-o un timp pentru sex. Apoi, i-a venit ideea să se prefacă bolnavă. Își băga degetul pe gât oricând ei nu se uitau. Apoi, voma peste tot. Într-un final, dezgustați și speriați, cei care o țineau captivă au abandonat-o lângă Clear Lake. Când a încercat să se ducă acasă, a descoperit că, înainte de a izbucni războiul Al-Can, familia ei a părăsit zona și s-a mutat în Alaska. Acum, la mai bine de un an după răpirea ei, era în drum spre Alaska ca să îi găsească. Faptul că războiul nu era încă oficial încheiat nu o deranja. Nu avea nimic și pe nimeni în afară de

familia ei – și se ducea în nord. Allie îi spusese să meargă cu mine, măcar până în Portland. „Ca să vă păziți una alteia spatele", a zis când ne-a prezentat. „Poate veți reuși amândouă să supraviețuiți un timp mai îndelungat."

Belen Ross era numele fetei. Îl pronunța Bei-LEN și voia să i se spună Len. S-a uitat la mine – la hainele mele de bărbat curate, dar ieftine, la părul meu scurt, la cizmele mele.

— Nu ai nevoie de mine, mi-a zis.

Este înaltă, slabă, palidă, cu un nas ascuțit și păr negru. Nu pare puternică, dar arată impresionant. În ciuda a tot ceea ce i s-a întâmplat, nu era dărâmată. Încă avea multă mândrie.

— Știi să folosești o armă? am întrebat-o.

A confirmat din cap.

— Sunt al naibii de bună trăgătoare.

— Atunci, hai să vorbim.

Ne-am dus amândouă sus, în camera lui Allie, și ne-am așezat la masa de pin pe care Allie și-o făcuse pentru ea. Era simplă și arăta bine. Mi-am trecut o mână deasupra ei.

— Allie nu ar trebui să fie într-un loc ca acesta, am spus. Este foarte bună în ceea ce face. A trebui să aibă un magazin al ei în vreun oraș.

— Nimeni nu are ce căuta într-un loc ca acesta, m-a completat Len. Ce șanse pot să aibă copiii care cresc aici?

— Tu ce șanse ai? am întrebat-o.

S-a uitat în altă parte.

— Aici este vorba doar despre călătoria noastră împreună înspre Portland, a răspuns.

Am dat din cap.

— Allie are dreptate. Vom avea mai mari șanse împreună. Călătorii solitari sunt ținte bune.

— Am mai călătorit singură înainte, a zis ea.

— Și eu. Și știu că singur trebuie să respingi atacurile care nu ar trebui nici măcar să se întâmple dacă nu ești singur și dacă tu și companionul tău sunteți înarmați.

A suspinat și a dat din cap.

— Ai dreptate. Bănuiesc că nu mă deranjează cu adevărat să călătoresc cu tine. Nu va fi pentru mult timp.

Am aprobat-o dând din cap.

— Ai dreptate. Nu va trebui să mă suporți pentru mult timp.

S-a încruntat la mine.

— Ei bine, ce mai vrei? Vom ajunge în Portland și asta va fi tot. Nu ne vom mai vedea niciodată.

— Pentru moment, totuși, vreau să știu că ești o persoană în care pot să am încredere cu viața mea. Am nevoie să știu cine ești, iar tu ai nevoie să știi cine sunt.

— Allie mi-a spus că vii dintr-o comunitate-enclavă, în sud.

— Din Robledo, da.

— De unde o fi. Comunitatea ta a fost nimicită și tu ai venit aici să pui bazele unei alte comunități. Și aceasta a fot nimicită, iar tu ai ajuns aici.

Asta a sunat ca Allie, oferind doar strictul necesar despre viața mea.

— Soțul meu a fost ucis, copilul mi-a fost răpit, iar comunitatea mi-a fost distrusă, am lămurit-o. Îmi caut copilul – și oricare dintre copiii fostei mele comunități. Doar doi au fost găsiți până acum – doi dintre cei mai mari. Fiica mea era doar un bebeluș.

— Mda.

Len și-a abătut privirea în altă parte, apoi a continuat:

— Allie mi-a spus că îți cauți fiica. Îmi pare rău. Sper să o găsești.

Chiar când începeam să mă enervez pe această femeie, mi-a trecut prin cap că juca un rol. Și, din momentul în care mi-a venit acest gând, acesta a fost urmat de altele. Mare parte din ceea ce îmi arătase până acum era fals. Nu mințise prin cuvintele pe care le rostise. Ci purtarea ei era o minciună – împânzită cu fire

de incorectitudine. Nu era persoana plictisită, indiferentă care dorea să pară că este. Încerca să păstreze distanța. Străinii pot fi periculoși și nemiloși. Cel mai bine este să păstrezi distanța.

Problema era că, deși această fată fusese tratată atât de rău, ea nu era distantă. Nu stătea în firea ei. O făcea să se simtă inconfortabil tot timpul – ca o mâncărime, iar prin limbajul corpului ei îmi comunica disconfortul ei. Și, uitându-mă la ea, am decis că mai era ceva în neregulă.

— Călătorim împreună? am întrebat. De regulă, călătoresc ca bărbat, apropo. Sunt destul de mare și înfățișarea mea e destul de androgină ca să fiu crezută.

— E-n regulă, din punctul meu de vedere.

M-am uitat la ea, așteptând.

A ridicat din umeri.

— Deci călătorim împreună. Bine.

Am continuat s-o privesc.

S-a fâțâit în scaunul ei țeapăn.

— Ce s-a întâmplat? Ce e?

M-am întins și i-am luat mâna înainte să poată să și-o retragă.

— Sunt o empatică, i-am spus. Și tu ești.

Și-a smuls mâna și s-a holbat la mine.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Doar călătorim împreună. Poate nici chiar asta. Ține-ți acuzațiile pentru tine!

— Ăsta este tipul de secret care îi face pe tovarășii de călătorie să fie uciși. Dacă ești încă în viață, este evident că poți să faci față unei dureri bruște, neașteptate. Dar, crede-mă, două empatice călătorind împreună au nevoie să știe cum să se ajute una pe alta.

S-a ridicat și a fugit din cameră.

Am căutat-o, întrebându-mă dacă se va întoarce. Nu îmi păsa dacă o făcea sau nu, dar forța reacției sale m-a surprins. Pe când eram în Ghinda, oamenii erau întotdeauna surprinși să fie recunoscuți ca empatici când veneau la noi. Dar, odată ce erau recunoscuți și nimeni nu îi rănea, totul era în regulă. Niciodată nu

am deconspirat un empatic fără să mă deconspir și eu. Și mulți dintre cei pe care i-am recunoscut și-au dat seama că noi, empaticii, chiar trebuie să învățăm să ne descurcăm fără să ne handicapăm unii pe alții. Empaticii bărbați erau sensibili – își urau vulnerabilitatea suplimentară mai mult decât păreau să o facă femeile, dar niciunul dintre ei, bărbat sau femeie, nu și-a întors spatele ca să fugă.

Ei bine, Belen Ross fusese bogată, dacă nu iubită. Fusese protejată de restul lumii chiar mai bine decât fusesem eu în Robledo. Învățase că oamenii din interiorul zidurilor ce împrejmuiau teritoriul tatălui său erau de un tip, iar cei de afară erau de un alt tip. Învățase că trebuie să se protejeze de celălalt tip. Nu trebuie niciodată să îi lași să vadă slăbiciune. Poate că despre asta era vorba. Dacă așa era, nu se va mai întoarce. Își va lua lucrurile și va părăsi zona cât de repede va putea. Nu va sta acolo unde cineva îi cunoștea periculosul secret.

Toate acestea s-au petrecut vineri. Nu am mai văzut-o pe Len până ieri – sâmbătă. M-am întâlnit cu câțiva bărbați care îmi oferiseră informații utile cu alte ocazii – mai ales aceia care fuseseră în Portland. Le-am cumpărat băuturi și am ascultat ceea ce aveau să spună, apoi i-am lăsat și am cumpărat hărți cu nordul Californiei și Oregonului. Am cumpărat fructe uscate, fasole, mălai, migdale, semințe de floarea soarelui, provizii pentru trusa mea de prim ajutor și muniție pentru pușca și pistolul meu. Am cumpărat aceste lucruri de la George chiar dacă prețurile erau mai mari decât acelea din majoritatea magazinelor din Eureka.

Nu mă voi duce din nou în Eureka prea curând. Mă voi duce în interiorul continentului pentru un timp, către Autostrada interstatală 5. S-ar putea chiar să călătoresc de-a lungul I-5, dacă mi se va părea înțelept odată ce ajung acolo și arunc o privire. În anumite părți din California, I-5 a devenit înfricoșătoare și periculoasă – sau, cel puțin, așa era în '27, când am mers pe ea câteva

mile. În orice caz, I-5 m-ar duce direct în Portland. Dacă aș înconjura-o înapoi spre coastă și aș lua-o pe Autostrada 101, aș merge mai mult. Iar 101 părea mai solitară. Erau mai puține orășele, mai mici.

„Orașele mari sunt bune", îmi spusese un om din Salem, Oregon. „Poți să fii anonim. Orașele mici sunt rele și suspicioase când apar străini. Dacă tocmai au trecut printr-un jaf sau ceva de genul, s-ar putea să te aresteze și să îți pună zgardă sau să te închidă ori chiar să te împuște. Orașele mari sunt piază rea. Te mestecă și te scuipă în fărâme. Ești nimeni, iar dacă mori în șanț, nimănui nu îi pasă, decât departamentului de salubritate. Poate că nici ălora nu le pasă."

„Trebuie să te gândești că încă este război", îmi spusese un om din Bakersfield, California. „Ar putea să reizbucnească oricând, indiferent cât de mult vorbesc ei despre pace. Nimeni nu știe ce va însemna mai mult război pentru oamenii care călătoresc pe autostradă. Mai multe arme, bănuiesc. Mai mulți indivizi nebuni, mai mulți indivizi care nu știu să facă nimic decât să omoare oameni."

Probabil avea dreptate. Cum zicea el, „am vagabondat mai bine de 20 de ani" și încă se învârtea pe aici. Numai asta și opinia lui tot valora ceva. Mi-a spus că nu avusese nicio problemă să se ducă și să se întoarcă din Portland, chiar anul trecut în timpul războiului, iar asta era o veste bună. Existau mai puțini oameni pe drum decât fuseseră prin anii 2020, dar mai mulți chiar decât înainte de război. Îmi amintesc când am sperat că mai puțini călători era un semn că lucrurile se îndreaptă. Bănuiesc că lucrurile devin mai bune pentru anumiți oameni.

Len a venit la mine chiar când terminam cumpărăturile în complexul La George. Fără niciun cuvânt, m-a ajutat să îmi car lucrurile în camera lui Allie, unde, într-o tăcere continuă, se uita la mine în timp ce împachetam. Cu asta chiar nu mă putea ajuta.

— Rucsacul tău e gata? am întrebat-o.

A clătinat din cap că nu.

— Du-te și pregătește-l.

M-a prins de braț și a așteptat până mi-a captat întreaga atenție.

— În primul rând, spune-mi cum de ți-ai dat seama, a vrut să știe. Nimeni până acum nu m-a depistat în halul ăsta.

Am tras o gură de aer lungă.

— Tu ai cât? 19 ani?

— Da.

— Și nu ai depistat pe nimeni până acum?

A scuturat din nou din cap.

— Tocmai ce decisesem că nu mai există alții. Credeam că cei care se lasă descoperiți au parte de zgardă sau sunt uciși. Am fost îngrozită că cineva ar observa. Apoi, m-ai descoperit tu. Era cât pe ce să plec fără tine.

— M-am gândit că o să pleci, dar nu știam ce aș putea spune ca să nu te necăjesc chiar mai mult.

— Și tu chiar ești…? Tu chiar… o ai și tu?

— Sunt o empatică, da.

Mi-am ațintit privirea deasupra ei pentru câteva minute.

— Una dintre cele mai bune zile din viața mea a fost aceea în care mi-am dat seama că fiica mea probabil nu este. Nu poți să fii sigur 100% cu bebelușii, dar nu cred că este. Am avut un prieten cu patru copii empatici. Și el mi-a spus că nu crede că ea este.

Și unde erau acum copiii lui Gray Mora? Ce s-a întâmplat cu băiețeii pierduți? Poate să fie cineva mai vulnerabil decât micii băieți empatici la mila atât a bărbaților, cât și a celorlalți băieți?

— Patru copii empatici? s-a mirat Len. Patru?

Am confirmat din cap.

— Cred… cred că viața mea ar fi fost atât de diferită dacă fratele meu ar fi fost și el un empatic, în loc de sinele lui normal, perfect, a spus Len. Era ca și cum eu aveam lepră, iar el, nu. Știi ce zic? A existat la un moment dat ideea că oamenii care aveau lepră erau necurați și că Dumnezeu nu prea îi plăcea.

Am aprobat din cap și am întrebat-o:

— Cine era dependent de Paracetco în familia ta?

— Amândoi erau – amândoi părinții.

— Of! Iar tu erai dovada comportamentului lor neadecvat, cea care le reamintea mereu. Bănuiesc că nu te-au putut ierta pentru asta.

S-a gândit la asta pentru o vreme.

— Ai dreptate. Oamenii chiar te învinovățesc pentru lucrurile pe care ți le fac. Bărbații care m-au răpit m-au învinovățit pentru că au depus atâtea eforturi ca să mă ia și după aceea nu a existat nicio recompensă. Nu îmi amintesc de câte ori m-au lovit pentru asta – de parcă era vina mea.

— În aceste zile, proiectarea vinei este aproape o formă de artă.

— Tot nu mi-ai spus cum ți-ai dat seama

— Limbajul corpului. Totul despre tine. Dacă ai ocazia să întâlnești alți empatici, vei începe să îi recunoști. E nevoie doar de practică.

— Unii cred că împărtășirea este putere – ca un fel de percepție extrasenzorială.

Am ridicat din umeri.

— Tu și cu mine știm că nu e așa.

A început să arate ceva mai fericită.

— Când plecăm?

— Luni dimineață, chiar înainte de răsărit. Să nu-i spui nimic nimănui despre asta.

— Bineînțeles că nu!

— Ești în regulă cu proviziile?

Pe un ton diferit, a repetat:

— Bineînțeles că nu. Dar voi fi în regulă. Pot să îmi port singură de grijă.

— Vom călători împreună aproape o lună, am zis. Ideea e că ar trebui să avem grijă fiecare de sine, dar și una de alta. De ce anume ai nevoie?

Am stat împreună ceva timp, iar ea s-a luptat în tăcere cu mândria și temperamentul ei.

— Câteodată, este mai bine să eviți orășelele, am spus. În unele, localnicilor le este frică de călători și îi urăsc. Dacă nu îi arestează sau dacă nu îi bat, îi alungă. Câteodată, la capătul zilei, nu sunt orașe în apropiere. Iar înfometarea și drumeția nu merg bine împreună. Acum, hai să îți facem rost de niște provizii. Presupun că ai furat lucrurile pe care le ai acum.

— Mulțumesc pentru că ai presupus.

Am râs și am auzit amărăciune în propriul meu râs.

— Facem ceea ce avem de făcut pentru a trăi. Dar nu fura cât ești cu mine.

Mi-am lăsat vocea să se înăsprească puțin.

— Și nu fura de la mine.

— O să mă crezi pe cuvânt că nu o să o fac?

— Îmi dai cuvântul tău?

S-a uitat în josul nasului ei lung și subțire, la mine.

— Îți place să le spui oamenilor ce să facă, nu-i așa?

Am ridicat din umeri.

— Îmi place să trăiesc și îmi place să fiu liberă. Iar tu și cu mine avem nevoie să putem avea încredere una în cealaltă.

Acum, o priveam ca și cum aveam nevoie să văd tot ceea ce era de văzut.

— Știu, mi-a spus. Doar că... întotdeauna am avut lucruri. De Crăciun, obișnuiam să dau de pomană haine, pantofi, mâncare, lucruri dintr-acestea, pentru familiile servitorilor noștri. Acum cinci ani, mama mea a încetat să mai vadă pe cineva, exceptând membri ai familiei, iar tata și-a luat obiceiul să îi lase pe mâna mea pe servitorii casei. Acum, sunt mai săracă decât erau servitorii noștri. *Și, da, am furat tot ceea ce am.* Eram atât de idealistă când eram acasă! Nu aș fi furat nimic. Acum, mă simt etică pentru că sunt o hoață, și nu o prostituată.

— Cât suntem împreună, nu vei fi niciuna.

— Bine...

Și mi-am dat voie să mă relaxez puțin. Părea că vorbește serios.

— Atunci, hai să mergem să îți luăm ce ai nevoie. Haide.

Miercuri, 13 iunie 2035

Suntem pe drum și nu am avut probleme. Când ne-am oprit noaptea trecută, Len m-a întrebat dacă am ceva de citit și i-am dat una dintre cele două copii care mi-au rămas din *Prima carte a viilor.* Nu ne grăbim și zilele sunt lungi, așa că nu trebuie să continuăm până e prea întuneric ca să citești.

Am călătorit înspre sud, spre o autostradă statală care ne va duce în interiorul teritoriului pe I-5. Len nu mi-a făcut probleme cu asta. Chiar a întrebat:

— De ce nu mergem direct sus pe coastă?

— Vreau să evit Eureka, i-am spus. Am fost atacată data trecută când am trecut pe acolo.

A făcut o față gravă, apoi a dat din cap.

— Dumnezeule, sper că vom putea evita astfel de lucruri.

— Cel mai bun mod de a evita astfel de lucruri este să fii pregătită pentru ele, am zis. Acceptă realitatea că s-ar putea întâmpla și ține-ți ochii și urechile deschise.

— Știu.

Este o călătoare bună. Se plânge, dar e dispusă să își facă partea ei de ture de pază. Unul dintre lucrurile înspăimântătoare când ești singur este că nu ai pe nimeni care să păzească în timp ce dormi. Trebuie să dormi peste bunurile tale, folosindu-le ca pernă ori, cel puțin, să le ții cu tine în sacul de dormit, altminteri cineva va fugi cu ele. Hoții violenți sunt cei care prezintă pericolul cel mai evident și imediat, dar hoții care se furișează te pot răni. În primul rând, ei te pot forța să te alături lor. Dacă îți fură banii sau dacă nu ai suficienți bani să înlocuiești lucrurile esențiale

pe care ți le-au furat, atunci trebuie să furi ca să supraviețuiești. Experiența mea cu zgărzile m-a făcut o hoață șovăitoare – nu că aș fi fost vreodată una lacomă.

Oricum, Len este o bună tovarășă de drum. Și este o cititoare avidă și cu o minte activă. Spune că unul dintre lucrurile care îi lipsesc cel mai mult de acasă este accesul prin computer la bibliotecile lumii. Este o bună cititoare. A trecut parcurs în viteză *Sămânța Pământului: Prima carte a viilor* într-o singură seară. Problema e că această carte nu este făcută să treci în viteză prin ea.

— Știu că tu ai scris cartea, a spus când a terminat-o, acum câteva ore. Allie mi-a spus că ai scris o carte despre ceva numit Sămânța Pământului. Acesta este numele tău adevărat? Lauren Oya Olamina?

Am confirmat din cap. Nu avea importanță că știa. Înnoptasem departe de drum, între o pereche de dealuri, unde puteam avea puțină intimitate. Încă suntem în țara pe care o știu: dealuri, ferme din loc în loc, comunități mici, pâlcuri de copaci tineri, câmp deschis. Frumoasă țară. Am trecut de multe ori prin ea, de la Ghinda. Este mai puțin populată decât ar trebui să fie pentru că în timpul celor mai răi ani, în jurul lui 2020, mulți oameni au fost incendiați, jefuiți, răpiți sau pur și simplu uciși. Comunitățile mici erau vulnerabile și bandele se abăteau asupra lor ca lăcustele. Mulți supraviețuitori au căutat locuri mai puțin afectate de infracțiuni pentru a trăi – locuri precum Canada, Alaska și Rusia. De aceea atât de multe au fost lăsate unora ca noi când vânam materiale de construcții, plante folositoare și unelte vechi.

Totuși, acum, familiaritatea locului nu mă liniștește. Apoi, Len îmi pune o întrebare familiară și asta, cumva, mă liniștește.

— De ce ai scris asta?

— Pentru că este adevărat, am răspuns.

Și, din acel moment până când s-a întins ca să doarmă, am vorbit despre Sămânța Pământului și ce însemna ea, ce ar putea însemna și cum ar putea cineva vreodată să o accepte, chiar dacă

s-a întâmplat să audă de ea. Nu este disprețuitoare, dar nici nu înțelege încă. Cred că abia aștept să o învăț.

Duminică, 17 iunie 2035

Ne luăm o zi liberă. Suntem în Redding – de fapt, un pic mai la vest de Redding, într-un parc. Redding este un oraș considerabil. Pentru prima dată, ne-am stabilit tabăra într-un loc unde oamenii au voie să facă asta și mâncăm mâncare solidă, gustoasă, cumpărată din oraș. De asemenea, am avut ocazia de a ne spăla – și de a spăla și hainele. Întotdeauna îmi dă o stare mai bună să nu mai put și să nu trebuiască să îndur mirosul corpului companioanei mele. Cumva, indiferent cât de rău miros eu, tot simt mai puternic mirosul altor persoane.

Am mâncat o tocană fierbinte de cartofi, legume și carne uscată de vacă, cu brânză Cheddar deasupra. S-a dovedit că Len nu poate găti. Spune că mama ei putea, dar nu a făcut-o. Niciodată nu a fost nevoie. Servitorii se ocupau de gătit, făcut curățenie, reparat lucruri. Au fost angajați profesori pentru Len și fratele ei – mai mult ca să îi ghideze în folosirea cursurilor de pe computer și ca să se asigure că lucrează ceea ce trebuiau să lucreze. Tatăl lor, conexiunile cu ajutorul computerului și servitorii mai în vârstă le furnizau majoritatea lucrurilor pe care le știau despre lume. Abilități banale pentru a trăi, cum ar fi gătitul sau cusutul, nu au fost niciodată pe agendă.

— Cu ce se ocupa mama ta? am întrebat.

Len a ridicat din umeri.

— Cu nimic, de fapt. Trăia în camera ei virtuală – propriul ei univers privat al fanteziei. Acea cameră o putea duce oriunde, așa că de ce ar fi trebuit să iasă vreodată? Se îngrășa și își pierdea sănătatea fizică și mentală, dar camera ei V era singurul lucru de care îi păsa.

M-am încruntat.

— Am auzit de lucrurile acestea – oameni prinși în mrejele Vismăștilor sau în fanteziile lumilor virtuale. Totuși, nu știu nimic despre asta.

— Ce este de știut? Vismăștile sunt nimic – jucării de copii, ieftine. Superlimitate. În acea cameră, se putea duce oriunde, să fie oricine. Era ca un pântec cu imaginație. Putea să viziteze China secolului al XIV-lea, Argentina din zilele noastre, Groenlanda dintr-un viitor imaginar îndepărtat sau una dintre lumile îndepărtate înconjurând Alpha Centauri. Orice și-ar fi dorit, putea să-și creeze o versiune. Sau putea să-și viziteze prietenii, reali ori imaginari. Prietenii ei reali erau alți oameni bogați, inactivi – majoritatea femei și copii. Și ei erau la fel de dependenți de camerele-V ca și ea. Dacă prietenii ei reali nu o răsfățau la fel de mult pe cât își dorea, atunci crea versiuni mai serviabile ale lor. Până să fiu răpită, nu mai știam dacă ea chiar mai avea vreun contact cu oameni în carne și oase. Nu putea să-i suporte pe oamenii reali, cu egourile lor reale.

Am rămas pe gânduri. Era mai rău decât orice auzisem despre această dependență.

— Și mâncarea? am întrebat. Cum era cu spălatul sau mersul la toaletă?

— Obișnuia să iasă pentru mese. Avea propria ei baie, la fel de mare ca dormitorul meu. Apoi, a început să ceară să îi fie trimise mesele înăuntru. După aceasta, treceau luni întregi când nu o vedeam. Chiar și atunci când îi duceam eu mâncarea, trebuia doar să o las acolo. Era în balonul-V din încăpere și nu puteam nici măcar să o văd. Dacă intram în balon – puteai pur și simplu să intri în el –, țipa la mine. Nu eram parte a vieții ei fantastice, perfecte. Fratele meu, pe de altă parte, era. O vizita o dată sau de două ori pe săptămână și îi împărtășea fanteziile. Frumos, nu?

Am suspinat.

— Pe tatăl tău nu îl deranja? Nu a încercat să o ajute – sau tu?

— Era ocupat să facă bani și să le reguleze pe servitoare și pe copiii lor – unii dintre ei fiind și copiii lui. Nu era rupt de lumea de afară, dar avea propria lui viață plină de fantezii.

A ezitat.

— Ție îți par normală?

Nu m-am putut abține să nu îmi dau seama unde voia să ajungă cu asta.

— Suntem supraviețuitori, Len. Tu ești. Eu sunt. Mare parte din Georgetown este. Și Ghinda a fost. Am fost loviți în toate felurile. Toți suntem răniți. Ne vindecăm cât de bine putem. Și nu, nu suntem normali. Oamenii normali nu ar fi supraviețuit la ceea ce am supraviețuit noi. Dacă am fi normali, am fi morți.

Asta a făcut-o să plângă. Am ținut-o în brațe. Fără îndoială, reprimase mult prea multe în ultimii ani. Când a fost ultima dată când cineva a ținut-o în brațe și a lăsat-o să plângă? Am ținut-o în brațe. După un timp, s-a întins pe jos și am crezut că adoarme. Apoi, a vorbit.

— Dacă Dumnezeu este Schimbare, atunci... cine ne iubește pe noi? Cui îi pasă de noi? Cine are grijă de noi?

— Avem grijă unii de alții, am spus. Avem grijă de noi înșine și unii de alții.

Și am citat:

„Bunătatea ușurează Schimbarea.
Iubirea liniștește teama."

Reacția ei m-a surprins:

— Da, mi-a plăcut asta când am citit.

Și a terminat citatul:

„Și o obsesie pozitivă,
Dulce și puternică
Tocește durerea,
Deviază furia
Și ne implică pe fiecare

În cea mai măreață,
Cea mai intensă
Din luptele noastre alese."

— Dar nu am nicio obsesie, pozitivă sau cum o fi. Nu am nimic.

— Alaska? am zis.

— Nu știu ce altceva să fac, unde altundeva să mă duc.

— Dacă ajungi acolo, ce vei face? Te vei întoarce la a fi menajera părinților tăi?

Mi-a aruncat o privire.

— Nu știu dacă m-ar lăsa. Oricum, s-ar putea să nu trec niciodată granița, mai ales cu războiul. Probabil că grănicerii mă vor împușca.

A spus-o fără frică, fără pasiune, fără nicio tresărire. Îmi spunea, de fapt, că va comite un fel de sinucidere. Nu căuta să se sinucidă, dar va aranja ca alții să o omoare – pentru că nu știa ce altceva să facă. Pentru că nimeni nu o iubea sau nu avea nevoie de ea pentru absolut nimic. De la părinții ei până la răpitorii ei, oamenii doreau numai să o folosească și să se descotorosească de ea, dar ea nu conta pentru nimeni. Nici măcar pentru ea însăși. Cu toate acestea, s-a menținut în viață trecând prin iad. S-a luptat pentru viață din obișnuință sau pentru că o parte din ea spera că exista ceva pentru care să merite să trăiești?

Nu poate fi lăsată să se ducă acolo ca să fie ucisă de huligani, grăniceri sau soldați. Nu o pot lăsa să facă asta. Și cred că și ea vrea să fie oprită. Nu va cere să fie oprită și va lupta pentru calea ei autodistructivă. Așa sunt oamenii. Dar trebuie să mă gândesc la ce poate face ea în loc să moară – ce ar trebui să facă. Trebuie să mă gândesc la ce poate face pentru Sămânța Pământului și ce poate aceasta să facă pentru ea.

20

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Ești Sămânța Pământului?
Crezi?
Credința nu te va salva.
Doar acțiunile
Ghidate și modelate
De credință și de cunoaștere
Te vor salva.
Credința
Inițiază și ghidează acțiunile –
Sau nu face nimic.

Când aveam 19 ani, l-am întâlnit pe unchiul Marc.

Pe vremea aceea, era reverendul Marcos Duran, un bărbat de vârstă mijlocie, slab și încă frumos, care devenise cel mai cunoscut pastor în engleză și spaniolă al Bisericii Americii Creștine. Chiar erau niște discuții ca el să candideze la Președinție, deși el părea că se simte inconfortabil în legătură cu acest subiect. Totuși, la acea vreme, Biserica era doar o altă confesiune protestantă. Andrew Steele Jarret era deja mort de câțiva ani, iar Biserica trecuse de la a fi o instituție pe care toată lumea o știa – și fie o iubea, fie se temea de ea – la a o organizație mai mică, oarecum defensivă, cu mai multe întrebări la care trebuia să răspundă și prea puține răspunsuri.

Plecasem de acasă. Chiar dacă o fată ca mine care părăsise casa nemăritată era văzută de membri Bisericii aproape ca fiind o prostituată, am plecat imediat ce am împlinit 18 ani.

– Dacă pleci, mi-a spus Kayce, să nu te mai întorci. Aceasta este o casă decentă, cu frica lui Dumnezeu. Nu îți vei aduce înapoi aici mizeriile și păcatul!

Obținusem un loc de muncă în care trebuia să am grijă de copii într-o casă în care tatăl murise. Înadins am căutat un serviciu care nu mă punea la mila altui bărbat – un bărbat care putea fi ca Madison sau mai rău decât el. Plata consta în casă, masă și un salariu infim. Consideram că am suficiente haine și cărți ca să o duc așa câțiva ani, muncind aici, ajutând la creșterea copiilor unei alte femei, în timp ce ea lucra în relații publice la o mare companie agricolă.

Îi întâlnisem pe copii – două fete și un băiat – și mi-au plăcut. Consideram că pot să fac această muncă și să îmi păstrez salariul, astfel că, atunci când voi pleca, voi avea suficienți bani să-mi încep propria mică afacere – o cafenea mică, poate. Nu aveam speranțe mărețe. Tot ce voiam era să stau departe de familia Alexander, care devenise din ce în ce mai intolerabilă.

Nu exista iubire în casa Alexander. Era doar obișnuința de a fi împreună și, presupun, teama de o și mai mare singurătate. Apoi, mai era Biserica – rutinele Bisericii, cu toate cursurile ei despre Biblie, grupurile pentru misionarii femei și bărbați, munca de caritate și repetițiile pentru cor. Mă înscrisesem la corul tinerilor pentru a scăpa de Madison. Cum s-a dovedit, corul oferea eliberarea în trei feluri. În primul rând, am descoperit că realmente îmi place să cânt. Am fost atât de timidă la început, că abia am putut să îmi deschid gura, dar, odată ce am ajuns la cântece, m-am pierdut în ele, mi-a plăcut mult. În al doilea rând, repetițiile la cor erau încă o scuză pentru a ieși din casă. În al treilea rând, cântatul în cor era o modalitate de a evita să trebuiască să stau lângă Madison la biserică. Era o modalitate de a-i evita mâinile neplăcute, umede. Obișnuia să mă pipăie și în biserică. Chiar făcea așa ceva. Ședeam cu Kayce între noi, apoi se ridica să plece la toaleta bărbaților și se întorcea și se așeza lângă mine, cu haina sau jacheta în poală ca să ascundă faptul că mă pipăie.

Cred că și Kayce și-a dat seama de ceea ce se întâmpla. În zilele dinaintea plecării mele, eram dușmance, ea și cu mine. Niciuna dintre noi nu a spus nimic despre Madison. Doar ne

petreceam o groază de timp urându-ne una pe alta. Nu vorbeam decât dacă era necesar. Orice discuție pe care nu o puteam evita se transforma într-o ceartă cu urlete. Atunci, mă numea „curviștină”, „mică bastardă nerecunoscătoare”, „vrăjitoare păgână”... Tot timpul cât am avut 17 ani, nu cred că ea și cu mine am avut ceva care să fie numit conversație.

În fine, m-am alăturat corului. Și am descoperit că am o voce alto bună, pe care oamenilor le plăcea să o asculte. Ba chiar am descoperit că Biserica nu era chiar atât de rea, dacă nu eram nevoită să stau între ciocan și nicovală.

Datorită cântatului, am încercat să rămân în sânul Bisericii după ce m-am mutat din casa lui Kayce și Madison. Chiar am încercat. Dar nu am putut să o fac.

Zvonurile au început imediat: făceam sex cu oricare număr de bărbați, eram însărcinată, făcusem un avort, Îl blestemasem pe Dumnezeu și m-am alăturat mamei mele adevărate într-un cult păgân, răspândeam minciuni despre Madison... Oameni cu care crescusem, oameni pe care îi considerasem prieteni au încetat să îmi mai vorbească. Bărbați care nu îmi acordaseră nicio atenție cât timp am fost acasă acum începeau să se apropie de mine cu invitații șoptite și mici atingeri nedorite, apoi cu denunțări nervoase când nu voiam să le dau ceea ce ei, acum, se gândeau că au dreptul să primească de la mine.

Nu am mai putut. La câteva luni după ce am plecat de acasă, am părăsit Biserica. Acest lucru nu o deranja pe angajatoarea mea. Nici ea nu mergea la biserică. A fost crescută în ritul unitarian, dar acum se pare că nu avea niciun fel de preocupare religioasă. Îi plăcea să își petreacă duminicile cu copiii ei. Duminica era ziua mea liberă. Ce făceam ținea fix de mine.

Dar, spre surprinderea mea, îmi lipseau părinții adoptivi. Îmi lipsea Biserica. Îmi lipsea viața în care crescusem. Îmi lipsea totul. Eram atât de singură. Mă târam de-a lungul zilelor. Câteodată, abia dacă voiam să trăiesc.

Apoi, am auzit că reverendul Marcos Duran venea în oraș, că va predica la Prima Biserică a Americii Creștine din Seattle.

Adică la biserica mare, nu la chestia noastră mică din cartier. Din momentul în care am citit că vine reverendul Duran, am știut că mă voi duce să îl văd. Știam cât de bun predicator este. Aveam discuri cu el predicând miilor de oameni în marile catedrale ale Americii Creștine pe coasta Golfului și în Washington, D.C. Avea propria lui biserică în New York. Era cam tânăr să fie atât de plin de succes – și eram cam topită după el. Dumnezeule, era superb! Și, în comparație cu oricare alt predicator de care știam, el era necăsătorit. Asta trebuie că era greu. Oricărei femei i-ar fi plăcut. Alți pastori îl presau să se căsătorească, să accepte responsabilitățile adulților, responsabilitățile familiale. Bărbații se uitau la fața lui și se gândeau că este homosexual. Era oare? Auzisem zvonuri. Pe atunci, știam deja ce înseamnă de fapt zvonurile.

Am campat toată noaptea în fața marii biserici pentru a fi sigură că voi reuși să intru la slujbe. Imediat ce am fost liberă sâmbătă noaptea, mi-am luat o pătură făcută sul, câteva sandviciuri și o sticlă de apă și am mers să îmi găsesc un loc în fața bisericii. Nu eram singura. Chiar dacă slujbele urmau să fie transmise gratuit, zeci de oameni campaseră în jurul bisericii când am ajuns acolo. Și mai mulți continuau să vină. Majoritatea eram femei și fete și dormeam afară în acea noapte – nu că cineva ar fi reușit să doarmă.

Mai erau și bărbați pe acolo, fie încercând să se apropie de femei, fie arătând ca și cum sperau să fie aproape de reverendul Duran. Dar nu era nimic ostentativ. Cântam și vorbeam și râdeam. Mă simțeam bine. Oamenii aceștia îmi erau cu toții străini și, totuși, mă simțeam bine cu ei. Le plăcea vocea mea și m-au pus să cânt solo-uri. Încă îmi era greu să fac asta, dar o făcusem deja în biserică, așa că m-am dus, mental, înapoi în biserică. Apoi, m-am cufundat în cântec, iar pe chipul celorlalți am observat că erau captivați de cântecele mele.

Apoi, o femeie a ieșit dintr-o casă mare, frumoasă, aflată chiar lângă biserică, și s-a îndreptat direct spre mine. M-am oprit din cântat pentru că mi-a trecut dintr-odată prin minte

că-i deranjez pe oameni. Era târziu. Noi făceam ceva ce aducea cu o petrecere de stradă – și pe treptele bisericii. Niciunul dintre noi nici măcar nu s-a gândit că i-am ține pe oameni treji. Pur și simplu, m-am oprit din cântat în mijlocul unui cuvânt și toată lumea s-a holbat la mine, apoi la femeia care se îndrepta spre mine. Era o femeie de culoare cu pielea mai deschisă, cu păr roșcat și pistrui – o femeie plinuță, de vârstă mijlocie, purtând un caftan lung verde. A venit direct la mine, ca și cum eram singura de acolo.

— Se întâmplă cumva ca numele tău să fie Asha Alexander? m-a întrebat ea.

Am confirmat din cap.

— Da, doamnă. Îmi pare rău dacă v-am deranjat.

Mi-a pus un plic în mână și mi-a zâmbit.

— Nu ne-ai deranjat, dragă, ai o voce minunată. Citește mesajul. Cred că vei vrea să răspunzi.

Mesajul spunea: „Dacă numele tău este Asha Vere Alexander, mi-ar plăcea să vorbesc cu tine. Cred că am informații în privința părinților tăi biologici. Marcos Duran."

M-am holbat șocată la fața femeii roșcate, iar ea a zâmbit.

— Dacă te interesează, vino cu mine, mi-a mai spus și s-a întors, pornind înapoi spre casă.

Nu eram sigură dacă ar trebui s-o urmez.

— Ce e? m-a întrebat una dintre noile mele prietene.

Stătea jos, înfășurată în păturile ei, pe treptele bisericii, uitându-se de la mine la roșcata care se îndepărta.

— Nu știu, am spus. Chestii de familie.

Și am fugit după femeie.

Și acolo era Marcos Duran, în acea casă mare. Casa era locuința pastorului Primei Biserici. Roșcata era soția pastorului. Dumnezeule, reverendul Duran era chiar mai frumos în realitate decât cum arăta pe discuri! Era un bărbat incredibil de frumos.

— M-am uitat la tine și la prietenii tăi și v-am ascultat cântând, mi-a zis. M-am gândit că te recunosc. Părinții tăi adoptivi sunt Kayce și Madison Alexander.

Nu era o întrebare. Se uita la mine ca și cum m-ar cunoaște, ca și cum era sincer bucuros să mă vadă.

Am dat din cap.

A zâmbit – un zâmbet cam trist.

— Ei bine, cred că s-ar putea să fim rude. Am putea să facem un test ADN mai încolo dacă vrei, dar cred că mama ta era sora mea vitregă. Ea și cu tatăl tău sunt morți acum.

A făcut o pauză și mi-a aruncat o privire nesigură, ciudată.

— Îmi pare rău că trebuie să îți spun asta. Erau oameni buni. Mi-am zis că ar trebui să știi despre ei dacă vrei acest lucru.

— Ești sigur că sunt morți? am întrebat.

A dat din cap și a spus din nou:

— Îmi pare rău.

M-am gândit la cele spuse și nu știam ce să simt. Părinții mei erau morți. Ei bine, mă gândisem că s-ar fi putut să fie, în ciuda tuturor fanteziilor mele. Dar... dar, dintr-odată, aveam un unchi. Dintr-odată, unul dintre cei mai cunoscuți oameni din țară era unchiul meu.

— Ai vrea să știi ceva despre părinții tăi? m-a întrebat.

— Da! am spus. Da, te rog. Vreau să aud totul despre ei.

Așa că a început să îmi povestească. După cum îmi amintesc acum, a vorbit despre mama mea ca despre o fată cu patru frați mai mici pe care trebuia să îi strunească, despre Robledo, care a fost nimicit, despre Ghinda. Nu a început să mintă decât când a ajuns la Ghinda. Ghinda, a spus el, era o comunitate mică de munte – o comunitate adevărată, nu o așezare de ocupanți ilegali. Dar nu a spus nimic despre Sămânța Pământului, religia Ghindei. Ghinda a fost distrusă, la fel ca Robledo, a continuat el. Părinții mei s-au cunoscut acolo, s-au căsătorit acolo și au fost uciși acolo. Am fost găsită plângând printre ruinele comunității.

Nu aflase despre aceste lucruri decât câțiva ani mai târziu și, la acea vreme, aveam o casă și părinți noi – buni creștin-americani, credea el. Continuase să mă urmărească, întotdeauna intenționând să discute cu mine atunci când voi fi fost mai

mare, să îmi spună istoria mea personală, să mă anunțe că încă aveam în viață un membru al familiei mele biologice.

— Arăți ca ea, mi-a zis. Semeni atât de mult cu ea, nu îmi vine să cred! Și vocea ta este ca a ei. Când te-am auzit cântând acolo, afară, a trebui să mă ridic și să mă duc să mă uit.

M-a privit într-un anumit fel, aducând a uimire, apoi s-a întors și și-a șters o lacrimă.

Am vrut să îl ating, să îl consolez. Asta era ciudat, pentru că nu-mi plăcea să ating pe cineva. Am fost prea mult timp singură în viața mea. Lui Kayce nu îi plăcea să-i atingă pe oameni – sau, cel puțin, nu îi plăcea să mă atingă pe mine. Întotdeauna spunea că este prea cald sau că este prea ocupată sau altceva. Se comporta ca și cum a mă îmbrățișa sau a mă săruta ar fi fost cumva *nasol*. Și, bineînțeles, a fi atinsă de micile mâini umede ale lui Madison chiar *era* nasol. Dar acest bărbat, unchiul meu – unchiul meu! – m-a făcut să vreau să îl ajut. Am crezut tot ceea îmi spunea. Nu mi-a trecut prin cap niciodată să nu o fac. Eram impresionată, flatată, confuză, aproape în lacrimi.

L-am rugat să îmi spună mai multe despre părinții mei. Nu știam nimic și eram înfometată după orice informație pe care mi-o putea da. Și-a petrecut mult timp cu mine, răspunzându-mi la întrebări și făcându-mă să mă simt în largul meu. Pastorul și soția lui roșcată m-au găzduit pentru restul nopții. Și, dintr-odată, aveam o familie.

Mama mea bâjbâise prin primii ei câțiva ani de viață, știind repede ce vrea să facă, dar neștiind cum să o facă, improvizând din mers. I-a recrutat pe oamenii din Ghinda pentru că a ajuns să creadă că poate să își împlinească scopul creând comunitățile Seminței Pământului, unde copiii vor crește învățând „adevărurile" Seminței Pământului și vor continua cu modelarea viitorului uman conform acestor „adevăruri". Aceasta era prima ei încercare, după cum s-a exprimat ea, de a planta semințele.

Dar a avut ghinionul să își înceapă lucrarea aproape în același timp cu Andrew Steele Jarret, iar el era, cel puțin pe termen

scurt, cel puternic. Unicul ei noroc a fost că el era atunci atât de puternic în comparație cu ea, încât nici nu a observat-o. Cruciații lui fanatici, de fapt unul dintre degetele mâinii sale, i-au distrus complet primul ei efort, dar nu există nicio dovadă că ea a ajuns vreodată în atenția lui Jarret. Ea a fost doar o furnică pe care el s-a întâmplat să calce.

Dacă ar fi fost mai mult de-atât, nu ar fi supraviețuit.

Oricum, este interesant să vezi că, după Ghinda, ea părea că își pierduse direcția – până când a găsit-o pe Belen Ross. Scrisese că vrea să mă găsească, apoi să înceapă din nou munca la Sămânța Pământului – dar cum să o înceapă? Să fondeze o altă Ghinda? Una încă și mai ascunsă de ochii lumii și neoficială?

Cu siguranță, o nouă Ghinda ar fi fost pur și simplu la fel de vulnerabilă ca prima dată. O manifestare a autorității ar putea s-o desființeze complet. Și apoi?

Avea nevoie de o idee diferită și, de fapt, avea una. Știa că trebuia să-i formeze pe învățători. Să strângă familii nu funcționase. Trebuia să strângă oameni singuri sau cel puțin independenți – oameni care ar învăța de la ea, apoi s-ar împrăștia ca să predice și să îi învețe pe alții, fiind, de fapt, discipolii ei.

În loc de acestea, ea continua, în mod reflex, să mă caute. Nu sunt sigură dacă mai rămăsese ceva din acea căutare în afară de reflex atunci când Belen Ross a intrat în scenă. Mă întreb dacă nu cumva Allison Gilchrist – Allie – nu a intuit asta și le-a adus împreună, pe ea și pe Len, doar ca să o scuture puțin.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Joi, 19 iunie 2035

Acum, suntem trei, într-un fel. A fost interesant cum am devenit trei și nu mă simt pe deplin confortabil cu modul în care am atras acest fapt. Nu este exact ceea ce mă așteptasem să fac, dar mi se pare interesant până la urmă.

Suntem pe drum din nou, chiar la nord de un oraș-companie nou, strălucitor, pe nume Hobartville. Am cumpărat provizii în afara zidurilor orășelului Hobartville în inevitabila așezare ilegală. Apoi, am ocolit orășelulși am mers mai departe. Este bine să te miști din nou. Stătusem trei zile în același loc.

Până acum trei zile, umblaserăm fără să zăbovim în realizarea de contacte pe drum – ceea ce pentru mine este un mod ciudat de comportament. Mai demult, prin '27, în timp ce mergeam de la Los Angeles în regiunea Humboldt, am adunat oameni, am strâns o comunitate. Credeam pe atunci că Sămânța Pământului se va naște prin comunități mici, cooperante. Odată ce Ghinda a fost înființată, am invitat alți oameni să ni se alăture. De data aceasta, am simțit că nu pot să invit pe nimeni, în afara de Len, să mi se alăture.

De data aceasta, până la urmă, mergeam doar spre Portland să îmi caut fiica și să îl conving pe fratele meu să mă ajute să o găsesc, fie că voia, fie că nu.

Și era acesta un țel cu ceva mai realist decât intenția lui Len de a merge în Alaska pentru a se reuni cu familia ei? Probabil că era mai puțin suicidal, dar… nu mai puțin important.

Îngrijorarea mea, teama mea că poate e adevărat este cea care m-a reținut de la a mă adresa oamenilor. Am hrănit câteva grupuri de părinți-copii zdrențăroși pentru că îmi este greu să văd copii înfometați și să nu fac absolut nimic. Cu toate acestea, prea multe nu puteam face. La urma urmei, ce este o masă? Cu Ghinda, am făcut mai multe. Cu Sămânța Pământului, sperasem să fac mult mai multe. Atât de multe… Încă am speranțe. Chiar și în cele 17 luni de Lagăr Creștin, nu am uitat niciodată de Sămânța Pământului, deși au existat momente când am crezut că s-ar putea să nu supraviețuiesc ca să o predau mai departe sau să o folosesc pentru a ne modela viitorul.

Dar tot ce am putut să fac în această călătorie a fost să hrănesc o mamă și un copil ici, un tată cu un copil colo, apoi să îi trimit pe drumul lor. Nu întotdeauna vor să meargă.

— Cum știi că nu ne vor minți așteptând să ne jefuiască mai încolo? m-a întrebat Len în timp ce călătoream pe I-5, după ce lăsasem în urmă un tată cu doi băieți mici, zdrențuroși, mâncând ceea ce bănuiam că era prima lor masă bună de ceva timp.

— Nu știu, am admis. Este improbabil, dar s-ar putea întâmpla.

— Atunci, de ce să riști?

M-am uitat la ea. Mi-a susținut privirea pentru o secundă, apoi s-a uitat în altă parte.

— Știu, a rostit cu o voce pe care abia de-o puteam auzi. Dar la ce bun o masă? Vreau să spun, vor fi înfometați din nou în curând.

— Da, am zis. Jarret ar fi mai ușor de înghițit dacă i-ar păsa de corpul și mintea copiilor măcar jumătate din cât pretinde că îi pasă de sufletul lor.

— Tatăl meu a votat pentru el, a spus ea.

— Nu mă surprinde.

— Tatăl meu a zis că va aduce ordine și stabilitate, că va pune țara pe picioare din nou. Îmi amintesc asta. A făcut-o și pe mama să îl voteze, nu că i-ar fi păsat. Ar fi votat și pentru omul din Lună dacă i-ar fi spus asta, doar ca să o lase în pace. Încă trăiam acasă la alegerile din '32. Nu fusesem în afara zidurilor noastre. M-am gândit că tata trebuie să știe despre ce vorbește, așa că și eu eram pro-Jarret. Totuși, eram prea tânără ca să votez, așa că nu a contat. Toți servitorii adulți au votat pentru el. Tatăl meu a stat pe lângă singurul telefon din casă pe care servitorii aveau voie să îl folosească. A urmărit în timp ce amprentele degetelor și cele ale retinei erau scanate. Apoi, i-a privit votând.

— Mă întreb dacă răpirea ta l-a făcut pe tatăl tău să renunțe la Jarret.

— Să renunțe la el?

— La el sau la Statele Unite. În definitiv, a părăsit țara.

După un moment, a clătinat din cap.

— Da. Deși încă am probleme să mă gândesc la Alaska ca la o țară străină. Mă gândesc că ar trebui să fie ușor acum, de când cu războiul. Dar nu contează. Nimic din toate acestea nu contează. Vreau să spun că acei oameni, acel bărbat și copiii lui pe care tocmai i-ai hrănit, ei contează, dar nimănui nu îi pasă de ei. Acei copii sunt viitorul dacă nu mor de foame. Dar dacă reușesc să crească, ce fel de oameni vor fi?

— Despre asta este Sămânța Pământului, am punctat. Am vrut să înțelegem ce putem fi, ce putem face. Am vrut să ne dăm o preocupare de bază, un țel, ceva suficient de mare, suficient de complex, suficient de dificil și, în final, suficient de radical ca să ne facă să devenim mai mult decât am fost vreodată. Tot cădem în aceleași gropi, știi? Adică învățăm tot mai multe despre universul fizic, tot mai multe despre propriul corp, tot mai multe despre tehnologie, dar, cumva, de-a lungul istoriei continuăm să construim imperii de un fel sau altul, apoi să le distrugem într-un fel sau altul. Continuăm să avem războaie stupide, pe care le justificăm și în privința cărora devenim pătimași, dar, în final, tot ceea ce fac ele este să ucidă un număr uriaș de oameni, să îi mutileze pe alții, să îi sărăcească pe încă și mai mulți, să răspândească boli și foamete și să pregătească scena pentru următorul război. Și, apoi, ne uităm la toate acestea în istorie, doar ridicăm din umeri și spunem „Ei bine, ce să-i faci, așa merg lucrurile". Așa au fost lucrurile dintotdeauna.

— Așa e, a admis Len.

— Așa e, am repetat. Se pare că există motive biologice solide că suntem așa cum suntem. Dacă nu am fi așa, ciclurile nu s-ar tot repeta. Bineînțeles, specia umană este un fel de animal. Dar noi putem face ceva ce nicio specie animală nu a avut opțiunea de-a face. Putem alege: putem continua să construim și să distrugem până fie ne distrugem pe noi înșine, fie distrugem abilitatea lumii noastre de a ne susține. Sau putem să facem ceva mai mult

din noi înșine. Putem să creștem. Putem să părăsim cuibul. Putem să îndeplinim Destinul, putem să facem case pentru noi printre stele și să devenim o combinație a ceea ce vrem să devenim și indiferent ce noile noastre medii ne vor provoca să devenim. Noile noastre lumi ne vor remodela în timp ce noi le vom remodela pe ele. Iar unii dintre noii oameni ce se vor ivi din toate acestea vor dezvolta noi căi de a se descurca. Vor fi nevoiți să o facă. Asta va rupe vechiul ciclu, chiar și dacă pentru a începe unul nou, unul diferit. Sămânța Pământului este despre pregătirea pentru a îndeplini Destinul. Este despre a învăța să trăim în parteneriat unii cu alții în comunități mici și, în același timp, despre a elabora un parteneriat sustenabil cu mediul nostru înconjurător. Este despre a trata educația și adaptabilitatea ca lucruri esențiale absolute, cum de altfel și sunt. Este...

I-am aruncat o privire lui Len, am văzut un zâmbet pe fața ei și m-am relaxat.

— Este mult mai mult de-atât, am zis. Dar acesta e scheletul.

— Sună a predică ciudată.

— Știu.

— Trebuie să faci ceea ce Jarret face.

— Ce? am reacționat, nevrând să fac nimic din ceea ce făcea Jarret.

— Concentrează-te pe ceea ce vor oamenii și spune-le cum sistemul tău îi va ajuta să obțină acele lucruri. Spune-le povești prietenoase care să exemplifice ideile tale și promite-le stelele și luna – în cazul tău, chiar despre asta este vorba. Oricum, de ce ar vrea oamenii să plece la stele? Va costa o mulțime de bani și timp. Ne va forța să creăm tehnologii complet noi. Și mă îndoiesc că cineva care este în viață când va începe tot acest efort va trăi ca să vadă și finalizarea acestuia. Unor oameni de știință s-ar putea să le placă. Le va da ocazia să lucreze la proiectele lor de suflet. Și alți oameni s-ar putea gândi că este o aventură minunată, dar niciunul nu va dori să plătească pentru ea.

Acum, era rândul meu să zâmbesc.

— Exact. Tot spun lucruri dintr-acestea de ani de zile. Unii oameni s-ar putea să vrea să o facă de dragul copiilor lor – ca să le dea o șansă de a începe de la capăt și de a face lucrurile corect de această dată. Însă doar această idee, de una singură, nu va funcționa. Nu va atrage suficienți oameni, bani sau perseverență. Împlinirea Destinului este un proiect incert, scump, de lungă durată – sau, mai degrabă, este vorba despre sute de proiecte. Poate mii. Și cu nicio garanție pentru nimic. Politicienii, pe de altă parte, sunt gânditori pe termen scurt, oportuniști, câteodată cu conștiință, dar negreșit oportuniști. Oamenii de afaceri sunt flămânzi după profit, pe termen scurt sau lung. Adevărul este că pregătirea pentru călătoria interstelară și, după aceea, trimiterea navetelor pline cu colonizatori este sortită să fie o muncă atât de lungă, nerăsplătită, scumpă și dificilă, încât cred că doar o religie poate să o facă. Mulți oameni vor găsi căi să facă bani din ea. Asta ar putea demara lucrurile. Dar va fi nevoie de ceva esențial uman și, în aceeași măsură, esențial irațional, ca religia, pentru a-i ține concentrați și a continua – timp de generații, dacă va fi nevoie de generații. Am o bănuială că va fi nevoie. Vezi, m-am gândit la toate acestea.

Len s-a gândit în tăcere o vreme, apoi a spus:

— Dacă asta este ceea ce crezi, de ce nu le spui oamenilor să se ducă înspre stele pentru că Dumnezeu vrea ca ei să facă acest lucru – și nu începe să îmi explici că Dumnezeul vostru nu vrea nimic. Înțeleg asta. Dar cei mai mulți oameni nu vor înțelege asta.

— Oamenii din Ghinda au înțeles.

— Și unde sunt ei?

Asta a durut ca un pumn în față.

— Nimeni nu știe mai bine decât mine cât de lamentabil mi-am dezamăgit oamenii, am recunoscut.

Len a privit în altă parte, jenată.

— Nu am vrut să o spun în acel sens, a zis ea. Îmi pare rău. Am vrut doar să spun că ceea ce susții nu este ceva ce oamenii vor înțelege și îi va face să se entuziasmeze – cel puțin, nu repede. Oamenii s-au alăturat Ghindei pentru Sămânța Pământului sau în speranța de a-și hrăni copiii?

Am oftat și am dat din cap.

— Au făcut-o ca să își hrănească copiii și să trăiască într-o comunitate care nu-i disprețuia pentru că erau săraci sau nu îi transforma în sclavi când erau vulnerabili. Pentru câțiva adulți, a fost nevoie de ani ca să accepte Sămânța Pământului. Cu toate acestea, copiii au acceptat imediat. Am crezut că tocmai copiii vor fi învățătorii misionari.

— Poate că ar fi fost dacă ar fi avut această șansă. Dar acea cale nu a funcționat. Ce ai de gând să faci acum?

— Cu Cruciații lui Jarret zburdând liber? Nu știu.

Acesta era purul adevăr. Aveam ceva idei, dar voiam să aud ce avea Len de spus. Până acum, fusese interesantă și profundă.

— Ești bună la vorbit cu oamenii, a început ea. Oamenii te plac. La naiba, au încredere în tine. De ce nu poți pur și simplu să le predici ca orice alt pastor? Predică în felul în care o face Jarret. I-ai ascultat vreodată vreun discurs? Cele mai multe dintre ele sunt predici. Oamenilor de știri le este greu să se opună oricărui lucru pe care el îl vrea să îl facă pentru că el întotdeauna este de partea lui Dumnezeu. Ghicește de care parte îi pune acest lucru pe ei?

— Și crezi că ar trebui să fac asta?

— Bineînțeles că ar trebui să o faci, dacă realmente crezi în ceea ce spui.

— Nu sunt o demagogă.

— Cu atât mai rău. Asta le lasă loc oamenilor care sunt demagogi – oamenilor ca Jarret din întreaga lume. Și au existat dintotdeauna oameni ca Jarret. Probabil că întotdeauna vor fi.

Am mers în liniște o vreme, apoi am zis:

— Dar tu?

— Ce vrei să spui? Știi unde merg.

— Stai cu mine. Să mergem în altă parte.

— Tu te duci în Oregon ca să îl vezi pe fratele tău și să îți găsești copilul.

— Da. Și am de gând să fac din Sământa Pământului ceea ce ar trebui să fie: calea prin care noi ființele umane vom reuși, într-un final, să creștem.

— Intenționezi să încerci din nou?

— Nu prea am vreo altă șansă. Sământa Pământului nu este doar ceea ce cred. Este ceea ce sunt. Este motivul pentru care exist.

— Spui în cartea ta că noi nu avem un țel, ci potențial.

Am zâmbit. Avea memorie fotografică sau aproape pe-acolo. Dar nu era deasupra folosirii ei incorecte pentru a câștiga un argument.

Am citat:

„Suntem născuți
Nu cu un țel,
Ci cu un potențial."

— Noi ne alegem țelul, am spus. Eu mi l-am ales pe al meu înainte să fiu îndeajuns de mare ca să știu ceva mai bine – sau el m-a ales pe mine. Țelul este esențial. Fără el, suntem în derivă.

— Țelul, a repetat ea și, cu un aer de-a se da mare, a citat:

„Țelul
Ne unește:
Ne direcționează visurile,
Ne ghidează planurile,
Ne întărește eforturile.
Țelul
Ne definește,
Ne modelează
Și ne oferă
Măreție."

A suspinat.

— Sună minunat. Dar, în definitiv, o mulțime de lucruri sună minunat. Ce intenționezi să faci?

— Nu sunt Jarret, am spus, dar probabil că ai dreptate în legătură cu necesitatea de a-mi simplifica și concentra mesajul. Poți să mă ajuți să fac asta.

— De ce aș face-o?

— Pentru că te va ține în viață.

Din nou și-a îndepărtat privirea. După o lungă tăcere, a spus cu multă amărăciune:

— Ce te face să crezi că vreau să fiu ținută în viață?

— Știu că vrei. Dar dacă stai cu mine, va trebui să o demonstrezi.

— Ce?

— De fapt, dacă stai cu mine, vei avea tot ce îți trebuie ca să poți rămâne în viață. Ideile ca cele din Sămânța Pământului nu vor fi cunoscute pentru o vreme. Lui Jarret nu i-ar plăcea dacă ar ști despre ele.

— Dacă ai puțină minte, nu vei atrage atenția asupra ta. Nu acum.

— Nu intenționez să atrag mase mari de oameni sau să ajung pe rețele. Nu până când Jarret nu își va toci buna primire pe care o are acum. Chiar intenționez să ajung din nou la oameni.

— Cum?

Și am știut. Mă întrebasem în timp ce vorbeam, scormonind după idei. Comentariile lui Len m-au ajutat să mă concentrez. La fel și noua mea experiență.

— Voi ajunge la ei prin casele lor, am răspuns. Nu este cu nimic deosebit de ceea ce fac misionarii care bat din ușă în ușă în orașele mici, ca Eureka, spre exemplu. În L.A., nu puteai să o faci. S-ar putea să nu reușim s-o facem nici în Portland. Portland a devenit atât de mare. Dar, în drumul nostru spre acolo și în orașele mai mari din jurul Portlandului, s-ar putea să meargă. Orașe mici

și orășele mari. Oamenii din orașele mari și orășelele foarte mici pot fi – vor fi – suspicioși și răutăcioși.

— Doar orașe libere, presupun, a spus Len.

— Bineînțeles. Dacă aș ajunge într-un orășel-companie, s-ar putea să îmi fie pusă zgarda pentru vagabondaj. Aceasta ar însemna o condamnare pe viață. Ăștia continuă să te taxeze ca să trăiești cu mai mult decât cu cât te plătesc pentru munca ta și nu poți ieși niciodată din datorii.

— Așa am auzit. Și vrei doar să bați la ușile oamenilor și să le povestești despre Sămânța Pământului? Am auzit că Martorii lui Iehova fac asta. Sau făceau. Nu sunt sigură dacă mai fac asta.

— A devenit mult mai periculos, am admis. Dar și alți oameni au făcut-o. Mormonii și alte grupuri mai puțin cunoscute.

— Grupuri creștine.

— Știu.

M-am gândit pentru un moment.

— Știi că aveam 18 ani când am început să strâng oameni și să pun bazele Ghindei. Da, 18. Cu un an mai tânără decât ești tu acum.

— Știu. Mi-a zis Allie.

— Cu toate acestea, oamenii m-au urmat, am continuat. Și nu au făcut asta pentru că erau convinși că i-aș putea ajuta să primească ceea ce își doreau. M-au urmat pentru că se părea că mă îndrept spre ceva. Nu aveau niciun țel în afara celui de a supraviețui. Găsește-ți o slujbă. Mănâncă. Găsește-ți o cameră undeva. Există. Dar eu îmi doream mai mult decât atât pentru mine și pentru oamenii mei și chiar intenționam să primesc mai mult. Și ei își doreau mai mult, dar nu credeau că puteau să obțină. Nici măcar nu erai sigur ce însemna acel „altceva”.

— Nu erai tu minunată? a murmurat Len.

— Asta-i o prostie. Acei oameni erau dispuși să urmeze o fată de 18 ani pentru că părea că ea mergea undeva, părea că ea știe încotro se îndreaptă. Oamenii l-au ales pe Jarret pentru că și el părea

că știe încotro se îndreaptă. Până și oameni bogați ca tatăl tău sunt înnebuniți după cineva care pare că știe încotro se îndreaptă.

— Și tu?

Am suspinat.

— Poate. Cel mai probabil, totuși, vor fi oameni pe care i-am învățat. Chiar nu am abilitățile care vor fi necesare. De asemenea, nu știu cât timp va dura până ca Sământa Pământului să devină un mod de viață și Destinul să fie un țel pe care cea mai mare parte a omenirii să lupte să îl obțină. Mi-e teamă că fie și numai asta ne-ar lua mie și ție întreaga viață. Nu se va întâmpla repede. Dar vom fi cele care plantează prima sământă, tu și cu mine.

Len și-a dat la o parte părul ei negru de pe față.

— Nu cred în Sământa Pământului. Nu cred în nimic din așa ceva. Este doar un nonsens simplist. O să ajungi să fii ucisă bătând pe la ușile oamenilor și ăla o să fie sfârșitul la tot.

— S-ar putea întâmpla.

— Nu vreau să fac parte din așa ceva.

— Ba da, vrei. Dacă trăiești, vei obține mai mult din ceea ce este important decât orice persoană pe care o cunoști. Dacă mori, vei muri încercând să obții.

— Ți-am spus că nu vreau să fac parte din așa ceva. Este ridicol. Este imposibil.

— Și ai alte lucruri mai importante să faci?

Tăcere.

Nu am mai vorbit până am ajuns la un drum care ducea înspre dealuri. Am dat să o iau pe acolo, ignorând întrebările lui Len. Încotro mă îndreptam? Habar nu aveam. Poate doar să arunc o privire la ceea ce se află în față pe drum, apoi să mă întorc înapoi pe autostradă. Sau poate nu.

Ascunsă printre dealuri, era o fermă de două etaje, departe de drum. Avea mare nevoie să fie vopsită. Cândva, era albă. Acum, era gri. Pe lângă ea, o femeie plivea în grădina ei de legume. Fără să îi spun lui Len ce aveam de gând să fac, am ieșit de pe drum,

m-am dus la femeie și am întrebat-o dacă am putea plivi pentru o masă.

— O să facem treabă bună, am asigurat-o. Veți fi mulțumită. Dacă nu, nicio masă.

S-a holbat la noi amândouă cu teamă și suspiciune. Părea că este singură, dar se putea să nu fie. Eram evident înarmate, dar nu reprezentam nicio amenințare. Am zâmbit.

— Doar câteva sandviciuri ar fi incredibil de bine primite, am spus. Vom munci din greu pentru ele.

Eram îmbrăcată în haine de bărbat lejere. Părul meu era tăiat scurt. Len îmi spune că nu arăt rău ca bărbat. Amândouă eram rezonabil de curate.

Femeia a zâmbit fără să vrea – o tentativă de mic zâmbet.

— Credeți că puteți face diferența între buruieni și legume? a întrebat ea.

Am râs și i-am spus:

— Da, doamnă.

„Chiar și în somn", m-am gândit eu. Dar cu Len era altceva. Nu lucrase niciodată în grădină. Tatăl ei angaja oameni ca să lucreze în grădinile și livezile lor. Avea mâini subțiri, fine, lipsite de bătături și niciun fel de cunoștințe despre plante. I-am spus să se uite un timp la ce fac eu. I-am arătat morcovii, diverse verdețuri, mirodeniile, apoi am pus-o să plivească plantele aromatice stând în patru labe. În acest fel, avea mai mult control asupra a ceea ce smulgea. Mă bazam pe memoria ei și pe bunul ei simț. Dacă era nervoasă pe mine, îmi va da de înțeles mai târziu. Să se dezlănțuie în public nu era stilul ei.

De fapt, aveam suficientă mâncare în rucsaci și nici nu eram pe punctul de a rămâne fără bani încă. Dar voiam să încep să mă adresez oamenilor imediat. De ce să nu ne oprim pentru o zi din drumul nostru spre Portland și să lăsăm în urma noastră câteva cuvinte în această casă cenușie? Dacă nu pentru altceva, cel puțin pentru că era un antrenament bun.

Am muncit din greu și am curățat grădina. Len a bombănit și s-a plâns, dar nu am avut impresia că ea chiar suferă din această cauză. De fapt, părea interesată de ceea ce făcea și mulțumită că o face, deși se plângea de gângănii și viermi, de felul în care miroseau buruienile, de modul în care mirosea pământul reavăn, de faptul că se murdărea…

Mi-am dat seama că, în timp ce ea îmi vorbise despre experiențele cu familia ei și cu servitorii și despre cele trăite ei cu răpitorii și perioada în care a trăit pe picioarele ei, scormonind prin gunoaie sau furând, nu a vorbit niciodată despre muncă. Este foarte probabil că a avut niște mici slujbe în schimbul mâncării, dar munca părea încă a fi o noutate pentru ea. Trebuie să mă asigur că va căpăta mai multă experiență astfel ca, și dacă se hotărăște să meargă pe drumul ei, să fie în stare să aibă grijă mai bine de ea.

Mai târziu în acea zi, când terminaserăm cu plivitul, femeia – care ne-a spus că se numește Nia Cortez – ne-a adus un platou cu trei tipuri diferite de sandviciuri. Erau cu ou, cu cașcaval prăjit și cu șuncă. Și mai era un bol cu căpșune, unul cu portocale și o carafă cu limonadă îndulcită cu miere. Nia a stat cu noi pe pridvorul lateral și am avut impresia că este singură, timidă și încă speriată de noi. În ce loc izolat era acea casă, aruncată acolo în mijlocul dealurilor acoperite cu iarbă!

— Este o țară frumoasă, am spus. O să desenez un pic. Aceste dealuri care se rostogolesc, iarba galbenă și copacii verzi mă fac să stau să desenez toată ziua.

— Știi să desenezi? m-a întrebat Nia zâmbind ușor.

Așa că mi-am luat caietul de desen din rucsac și am început să desenez nu dealurile, ci chiar fața rotofeie, plăcută a Niei. Avea în jur de 50 de ani și păr șaten închis, brăzdat de fire de păr alb. Tras pe spate într-o coadă de cal lungă și groasă, îi ajungea aproape până la brâu. Rotunjimea ei o ajutase să evite ridurile, iar pielea ei fină era bronzată, de un maroniu uniform – o față drăguță,

necomplicată. Ochii ei erau limpezi precum ai unui bebeluș, de același maroniu închis precum aproape întregul ei păr.

A desena pe cineva îmi oferea o scuză excelentă să îl studiez și să mă las să simt ceea ce mi se părea mie că simt. În definitiv, despre asta este vorba când împărtășești – și îmi vine să o fac, fie că vreau, fie că nu. Așa că la fel de bine aș putea să folosesc asta în avantajul meu. La modul general și nu chiar complet de încredere, desenarea unei persoane mă ajuta *să devin* acea persoană și, ca să fiu cinstită, mă ajuta s-o manipulez pe acea persoană. Totul te învață.

Era singură – mă refer la Nia. Și era interesată, într-un mod inconfortabil, de mine ca bărbat. Ca să frâng acest interes, m-am îndreptat spre Len, care privea totul cu un interes ager, inteligent.

— Îmi împachetezi și mie câteva sandviciuri, dacă te rog? i-am zis. Mi-ar plăcea să termin aici, cât mai este lumina bună.

Len mi-a aruncat o privire și a folosit șervețelele de hârtie să împacheteze două sandviciuri. Nia, pe de altă parte, s-a uitat la Len ca și cum uitase de ea. Apoi, într-un moment de confuzie, s-a uitat în jos la mâinile sale – unelte de muncă, acele mâini. Părea mai stăpânită, mai reținută când s-a uitat din nou la mine.

Nu m-am grăbit cu desenul. Aș fi putut să îl termin mult mai repede. Dar, lucrând la el, adăugând detalii, îmi oferea ocazia să vorbesc despre Sămânța Pământului fără să par că vreau să convertesc. Am citat versuri ca și cum aș fi citat din orice poezie, până când un verset i-a atras atenția. Asta nu putea să o ascundă de mine. Spre meritul ei, era acest verset:

„Să-i dai formă lui Dumnezeu
Cu înțelepciune și precauție
Ca să fii de folos lumii tale,
Oamenilor tăi,
Vieții tale.
Ia aminte la consecințe,
Micșorează răul.

Pune întrebări.
Caută răspunsuri.
Învață.
Educă."

Pe vremuri, fusese profesoară la o școală de stat din San Francisco. Școala s-a închis la 15 ani după ce ea a început să predea. Asta se întâmpla la începutul anilor '20, când atât de multe sisteme de învățământ de stat de prin țară au dat ortul popii și și-au închis porțile. Până și prefăcătoria de a avea o populație educată era pe terminate. Politicienii au scuturat din cap și au spus că, din păcate, accesul liber la educație a fost un experiment eșuat.

Unele companii au început să-i școlească pe copiii muncitorilor lor, măcar până la nivelul la care aceștia să fie capabili să devină noua lor generație de muncitori. Orășelele-companie au început atunci să revină la modă. Ofereau siguranță, locuri de muncă și educație. Toate acestea erau foarte bune, doar că acea companie care te educa te și deținea, până îți plăteai datoriile pe care le aveai la ea. Erai un iobag și, dacă nu te putea folosi chiar ea, i te putea da la schimb altei divizii a companiei – sau altei companii. Persoana ta, la fel ca educația ta, devenea un bun pentru a fi cumpărat sau vândut.

Mai existau câteva sisteme de școală publică prin țară, care se târau pe parcurs, făcând ce puteau, dar acestea aveau mai multe în comun cu închisorile orășenești decât chiar cu cele mai mediocre școli private, religioase sau cele ale companiilor. Era treaba părinților responsabili să se îngrijească de educarea copiilor lor, în vreun fel sau altul. Cei care nu o făceau nu erau părinți buni. Rămânea speranța ca presiunile sociale, legale și religioase îi vor forța, mai devreme sau mai târziu, chiar și pe părinții răi să își facă datoria față de urmașii lor.

— Deci, a spus Nia, oameni săraci, analfabeți sau semianalfabeți au devenit responsabili financiar pentru educația primară

a copiilor lor. Dacă erau alcoolici sau dependenți de droguri, dacă se prostituau sau dacă tot ce puteau să facă era doar a-și hrăni copiii și poate a menține un fel de acoperiș deasupra capului lor, ghinion! Și nimeni nu s-a gândit la ce fel de societate construiam cu deciziile acestea stupide. Oamenii care își permiteau să își educe copiii în școli private erau încântați să vadă că guvernul, în sfârșit, s-a oprit din a mai risipi banii lor din taxe educându-i pe copiii altor oameni. Ei credeau, probabil, că trăiesc pe Marte. Își închipuiau că o țară plină de săraci, needucați și șomeri nu îi va afecta!

Len a suspinat.

— Asta sună ca felul în care gândește tatăl meu. Eu sunt pedeapsa lui, cred – nu că i-ar păsa!

Nia i-a aruncat o privire ce arăta un interes rece.

— Ce? Tatăl tău?

Len i-a explicat, iar eu urmăream cum, aproape împotriva voinței ei, Nia se topește.

— Înțeleg, a suspinat ea. Bănuiesc că aș fi putut și eu să ajung fără acoperiș, dar mătușa și unchiul meu erau unicii proprietari ai casei și ai pământului din jur. Aceasta este casa familiei din partea mamei mele. Am venit aici și am avut grijă de ei atunci când nu am mai avut un loc de muncă. Erau bătrâni și nu o duceau prea bine. Chiar și atunci, ei le închiriau pământul fermei altor fermieri din vecinătate. Mi-au lăsat mie casa, pământul și restul bunurilor atunci când au murit. Păstrez grădina, câteva găini, capre, iepuri. Pământul îl închiriez. Supraviețuiesc.

Am încercat să ignor împunsătura ascuțită a invidiei și nostalgiei.

— Îmi place grădina ta, a spus Len.

Privea la șirurile lungi și îngrijite de legume, fructe, ierburi aromatice.

— Chiar? s-a mirat Nia. Te-am auzit bombănind acolo.

Len a roșit, apoi și-a privit mâinile.

— Nu am mai făcut până acum acest tip de muncă. Mi-a plăcut, dar a fost muncă grea.

Am zâmbit.

— Se străduiește, totuși. Eu am prestat muncă de acest tip toată viața mea.

— Ai fost grădinar? m-a întrebat Nia.

— Nu, era doar o chestiune de a mânca sau a nu mânca. Am făcut ceva lucruri, inclusiv să predau – deși nu am calificare academică să fac acest lucru. Dar am fost la școală, iar ideea de a-i lăsa pe copii neșcoliți este criminală.

În timp ce își exprima printr-un zâmbet încântarea la auzul unei asemenea potriviri cu propriile ei idei, i-am înmânat desenul. În partea de jos, în dreapta, scrisesem primul verset din Sămânța Pământului: „Tot ce atingi / Schimbi…" Pe cealaltă parte, scrisesem versul care i-a plăcut: „Să îi dai formă lui Dumnezeu."

A citit versurile și s-a uitat îndelung la desen. Era un portret detaliat, nu doar o schiță, și eram aproape mulțumită cu el. Apoi, s-a uitat la mine și a spus într-o voce aproape prea moale ca s-o aud:

— Mulțumesc.

Ne-a rugat să stăm peste noapte, s-a oferit să ne lase să dormim la ea în grajd, demonstrând că nu își pierduse cu totul teama de noi. Am rămas, iar a doua zi am făcut pentru ea câteva reparații diferite pe lângă casă. Aș fi putut să o fur la greu dacă aș fi vrut, dar nu puteam să fur ce decisesem că vreau de la ea. Trebuia ca ea să ofere.

I-am spus în acea seară că sunt femeie. Totuși, prima dată i-am spus despre Larkin. Eram la ea în bucătărie. Gătea. Îmi spusese să mă așez și să stăm de vorbă. Mi-a spus că muncisem din greu. Meritam să mă odihnesc.

Nu mi-am luat nicio secundă ochii de la ea în timp ce îi spuneam. Era important să nu se simtă păcălită, speriată sau nervoasă în timp ce începea să înțeleagă. O confuzie și o jenă ușoară erau inevitabile, dar asta trebuia să fie tot.

Se uita ca și cum urma să plângă în timp ce asculta despre Larkin a mea. Asta era în regulă. Len se afla în sufragerie, încântată să citească acum cărți adevărate, din hârtie. Nu trebuia să vadă nicio lacrimă pe care Nia ar vărsa-o – în cazul în care Nia era sensibilă în legătură cu acest lucru. Nu puteai niciodată să fii pe deplin ce ar putea o persoană să considere ca fiind o umilință sau o invazie a intimității.

— Ce s-a întâmplat cu… cu mama copilului? a vrut Nia să știe.

Nu i-am răspuns până nu s-a întors să se uite la mine.

— E periculos pe drum, i-am spus. Știi asta. Oamenii dispar acolo. Am mers din zona Los Angeles-ului spre regiunea Humboldt în '27, așa că știu. O știu prea bine.

— A dispărut pe drum? A fost omorâtă?

— A dispărut pe drum pentru a evita să fie omorâtă.

Am făcut o pauză.

— Eu sunt ea, Nia.

Tăcere, confuzie.

— Dar…

— Ai avut încredere în noi. Acum, eu am încredere în tine. Pretind ca sunt bărbat când mă aflu pe drum.

— Trebuie să fiți. Altminteri, două femei călătoare ar fi ținta tuturor acolo.

Acolo. Nu o corectam, nu zâmbeam la farsa pe care i-o jucasem. Mă arătam vulnerabilă în fața ei și o rugam să înțeleagă și să îmi păstreze secretul. Doar corectă, speram. Părea a fi corect.

A clipit, după care s-a zgâit la mine. Și-a lăsat oalele și s-a apropiat de mine să se uite mai bine.

— Mi-e greu să cred, a șoptit ea.

Iar eu am zâmbit.

— Totuși, poți. Am vrut să știi.

Am tras adânc aer în piept.

— Nu că ar fi sigur pe drum pentru un bărbat. Oamenii care mi-au luat copilul mi-au omorât și soțul și au șters de pe fața

pământului comunitatea mea – toate acestea în numele lui Dumnezeu, bineînțeles.

S-a așezat la masă cu mine.

— Cruciații. Am auzit de ei, bineînțeles – că salvează orfani fără casă și... ard vrăjitoare în numele lui Dumnezeu. Dar niciodată nu am auzit că... pur și simplu omoară oameni și... le fură copiii.

Dar se părea că ceea ce Cruciații făcuseră nu prea putea să îi ia mintea de la ceea ce eu îi făcusem.

— Dar tu..., a încercat ea să continue. Nu pot să-mi revin. Încă simt... Încă simt ca și cum ai fi bărbat. Vreau să spun...

— E în regulă.

A suspinat, și-a dat capul pe spate și s-a uitat la mine cu un zâmbet trist.

— Nu, nu e.

Nu, nu era în regulă. Dar m-am dus la ea și am îmbrățișat-o și am ținut-o în brațe. Ca și Len, avea nevoie să fie îmbrățișată și strânsă în brațe, avea nevoie să plângă în brațele cuiva. Fusese singură de prea mult timp. Spre surprinderea mea, mi-am dat seama că, în alte circumstanțe, aș fi putut chiar să mă culc cu ea. Trecusem prin cele 17 luni din Lagărul Creștin fără să îmi doresc să fiu cu cineva. Îmi lipsea Bankole – îmi lipsea atât de mult câteodată, că aproape mă durea fizic. Și niciodată nu fusesem tentată să îmi doresc să fac dragoste cu o femeie. Acum, m-am trezit că aproape îmi doresc să o fac. Iar ea aproape că își dorea ca eu să o fac. Dar nu aceasta era relația pe care mi-o doream între noi.

Intenționam să o revăd pe această femeie singură, bună, în casa ei mare, goală, sărăcăcioasă. Până să o întâlnesc, nu-mi dădusem seama câtă nevoie aveam de asemenea oameni. Len avusese dreptate în privința a ceea ce ar trebui să fac, deși nu știuse mai multe decât mine despre cum trebuie făcute lucrurile. Nici acum nu știu suficient de mult. Dar nu există un manual pentru acest

tip de lucruri. Bănuiesc că voi învăța ce să fac și cum să o fac până în ziua în care voi muri.

Toate trei am vorbit din nou despre Sămânța Pământului la cină. De cele mai multe ori, vorbeam despre aceasta din punct de vedere educațional. Până să ne despărțim pentru somn, am putut să vorbesc despre Sămânța Pământului fără să mă îngrijorez că Nia s-ar simți hărțuită sau convertită. Am stat încă o zi și i-am spus mai multe despre Ghinda și despre copiii Ghindei. Am mai ținut-o o dată în brațe când a plâns. I-m sărutat gura singuratică, apoi am îndepărtat-o de mine.

Am făcut încă două schițe, fiecare acompaniată de versuri, și am acceptat oferta ei de a avea grijă de oricare din copiii Ghindei pe care i-aș putea găsi până când se lua legătura cu părinții lor. Nu i-am sugerat asta niciun moment, dar am făcut tot ce am putut să deschid căi pentru ca ea singură să sugereze acest lucru. Îi era frică de copiii de pe drum, puși pe furat și deseori violenți. Dar nu îi era frică, cel puțin teoretic, de copiii din Ghinda. Aveau legătură cu mine și, după trei zile, nu îi mai era deloc frică de mine. Cumva, era fascinantă acea acceptare și încredere totală. Mi-a fost greu să o părăsesc.

Până când chiar am plecat, a fost alături de mine la fel de mult pe cât era și Len. Versetele și schițele și amintirile o vor ține alături de mine pentru o vreme. Va trebui să o vizitez din nou în curând – să spunem, într-un an – ca să am grijă de ea. Și intenționez să fac asta. În curând, îi voi aduce un copil sau doi să-i ocrotească și să-i educe – copii din Ghinda sau nu. Are nevoie de scop la fel de mult cât am eu nevoie să îl ofer.

— A fost fascinant, mi-a spus Len în această dimineață, când am pornit la drum din nou. Mi-a plăcut să te văd cum lucrezi.

I-am aruncat o privire.

— Mulțumesc că ai lucrat alături de mine.

A zâmbit, apoi s-a oprit din mers, toată numai zâmbet.

— Tu îi seduci pe oameni. Dumnezeule mare, întotdeauna faci asta, nu-i așa?

— Oamenii mă fascinează, am zis. Îmi pasă de ei. Dacă nu ar fi așa, Sământa Pământului nu ar însemna nimic pentru mine.

— Chiar ai de gând să îi aduci bietei femei copii de care să aibă grijă?

— Sper că da.

— Abia de poate să își poarte ei de grijă. Casa arată ca și cum următoarea furtună o va pune la pământ.

— Da, va trebui să văd ce pot face și în privința asta.

— Ai banii necesari?

— Bineînțeles că nu. Dar cineva îi are. Nu știu cum voi face rost de ei, Len, dar lumea este plină de oameni cu nevoi. Nu toți au aceleași nevoi, dar toți au nevoie de un scop. Chiar și cei cu o groază de bani au nevoie de scop.

— Cum rămâne cu Larkin?

— O voi găsi. Dacă este încă în viață, o voi găsi. Mi-am jurat asta.

Am mers o perioadă în tăcere. Mai erau unii care mergeau în grupuri, trecând pe lângă noi sau mult înaintea noastră ori în urma noastră. Autostrada largă era proastă și veche și se întindea înaintea noastră, dar nu părea amenințătoare. Nu acum.

După un timp, Len m-a prins de braț, iar eu mi-am întors capul ca s-o privesc. Era bine să mergi cu cineva. Era bine să ai o altă pereche de ochi, o altă pereche de mâini. Era bine să auzi o altă voce care să îmi rostească numele, un alt creier care să întrebe, să ceară, chiar să surâdă batjocoritor.

— Ce vrei tu de la mine? m-a întrebat ea. Ce vrei tu ca eu să fac? Trebuie să îmi spui asta.

— Ajută-mă să ajung la oameni, i-am spus. Continuă să lucrezi cu mine, să mă ajuți. Sunt atât de multe lucruri care trebuie făcute.

Joi, 21 iunie 2035

Așa cum obișnuia tata să citeze din Biblie, „înaintea prăbușirii merge trufia și semeția înaintea căderii". Îi plăcea să fie exact cu citatele lui.

În ceea ce privește mândria, sunt lovită și rănită, dar nu distrusă, cel puțin.

Am decis ieri că lucrurile ieșiseră atât de bine cu Nia, că aș putea să continui să recrutez oameni în drumul nostru spre Portland. Trecând printr-un orășel de la marginea drumului care părea îndeajuns de mare pentru ca oamenii să nu fie alarmați la vederea unor străini, m-am oprit să întreb o femeie ce își mătura veranda din față dacă am putea să facem ceva munci în curte în schimbul unei mese. Fără niciun avertisment, a deschis ușa din față, și-a chemat cei doi câini mari ai ei și i-a asmuțit pe noi. Abia am ieșit din curtea ei la timp pentru a evita să fim mușcate. Interesant este că niciuna dintre noi nu a scos o armă și nici vreun sunet. Se pare că frica de câini a lui Len este la fel de puternică precum a mea. Noaptea trecută, mi-a arătat niște cicatrici făcute de un câine pe care foștii ei proprietari l-au lăsat să se apropie prea mult.

În fine, femeia cu cei doi câini ne-a blestemat, numindu-ne „hoți, criminali, păgâni și vrăjitoare". A promis că va chema polițiștii.

— Toate acestea pentru că ai întrebat de muncă, a comentat Len. Mulțumesc Cerului că nu ai încercat să îi spui despre Sămânța Pământului!

Își curăța o zgârietură lungă, adâncă de pe braț. I s-a tras de la un cui care era ieșit din poarta de lemn a femeii. Observasem câinii la timp ca să îi dau un brânci înapoi pe poartă, să mă arunc și eu prin ea și apoi să trântesc poarta prinzând și smucind șipca de jos a acesteia. Am lăsat-o din mână chiar la timp pentru a evita niște dinți lungi, ascuțiți; și să fiu a naibii dacă acel câine nu a mușcat una dintre șipcile de lemn ale gardului, de frustrare că nu a putut să mă prindă.

Aveam mâinile julite și un șold vânăt. Len avea zgârietura ei lungă, care durea și sângera îndeajuns ca să mă sperie. Mai târziu, ne-am tratat amândouă cu o tabletă antitetanos. Costă mai mult decât ar trebui, dar niciuna dintre noi nu mai este la zi cu imunizarea. Cel mai bine este să nu riști inutil.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu femeia aceea de și-a dorit să facă un asemenea lucru, am spus, în timp ce ne deplasam în dimineața aceasta.

— Era nebună, a zis Len. Atâta tot.

— Rareori este doar atât, i-am replicat.

Apoi, mai devreme azi, o femeie de la o fermă ne-a alungat cu o pușcă și am decis să renunț pentru o zi sau două să mai încerc. Un proprietar de magazin ne-a spus că Cruciații lui Jarret sunt activi în zonă. Îi adună pe vagabonzi, decid cine este vrăjitoare sau păgân și, în general, îi sperie de moarte pe proprietarii de case, avertizându-i de pericolele și relele necunoscuților de pe drum.

Era interesant să vezi cât de furios este proprietarul magazinului. Cruciații, spunea el, nu sunt buni pentru afacere. Le pun zgărzi clienților de pe autostrăzi sau îi sperie și îi intimidează pe clienții lui locali, așa că i-a pierdut pe mulți dintre obișnuiții magazinului – pe cei care locuiesc la o distanță mare de magazin. Aceștia au învățat să își facă acum cumpărăturile cât mai aproape de casă, fără să le mai pese de calitate sau preț.

— Jarret spune că nu își poate controla Cruciații, a bombănit bărbatul. Data viitoare, voi vota cu cineva care îi va băga pe nenorociți în închisoare, acolo unde le este locul!

21

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Pentru a supraviețui,
Lasă trecutul
Să te învețe –
Obiceiuri din trecut,
Lupte,
Lideri și gânditori.
Lasă-i
Pe aceștia
Să te ajute.
Lasă-i să te inspire,
Să te avertizeze,
Să îți dea tărie.
Dar ai grijă:
Dumnezeu este Schimbare.
Trecutul este trecut.
Ce a fost
Nu poate
Să mai vină o dată.
Pentru a supraviețui,
Cunoaște trecutul.
Lasă-l să te atingă.
Apoi lasă
Trecutul să Plece.

Nu știu dacă unchiul Marc mi-ar fi spus vreodată adevărul despre mama mea. Nu cred că intenționa. Nu s-a îndepărtat niciodată de la povestea lui, cum că ea este moartă, și niciodată nu l-am suspectat că ar minți. Îl iubeam, credeam în el, aveam încredere completă în el. Când a aflat cum trăiam, m-a invitat să mă duc să locuiesc cu el și să îmi continui educația.

— Ești o fată deșteaptă, mi-a spus, și faci parte din familie – singura familie pe care o am. Nu am putut s-o ajut pe mama ta. Lasă-mă să te ajut pe tine.

Am fost de acord instantaneu. Nici măcar nu a trebuit să mă gândesc. Mi-am dat demisia și m-am dus să trăiesc într-una dintre casele lui din New York. A angajat o femeie de ajutor în casă și profesori particulari și a cumpărat cursuri pe computer ca să se asigure că primesc educația universitară pe care Kayce și Madison nu mi-ar fi asigurat-o nici dacă ar fi putut. Kayce obișnuia să spună: „Ești fată! Dacă știi cum să ții o casă curată, decentă și știi cum să Îl preaslăvești pe Dumnezeu, înseamnă că știi suficient!"

Chiar m-am întors la biserică datorită unchiului Marc. M-am întors la Biserica Americii Creștine – fizic, cel puțin. Locuiam în cea de-a doua casă a lui, în nordul New Yorkului, și mă duceam la biserică duminica pentru că el își dorea și pentru că eram obișnuită să fac asta. Mă simțeam confortabil făcând asta. Cântam din nou în cor și făceam muncă de caritate regulat, ajutându-i pe oamenii bătrâni din unul dintre azilele bisericii.

Făcând aceste lucruri, mă simțeam ca și cum m-aș fi strecurat într-o pereche veche de pantofi. Dar adevărul era că îmi pierdusem orice urmă de credință pe care o avusesem cândva. Biserica în care am crescut îmi întorsese spatele pentru că m-am mutat din casa oamenilor care, cumva, niciodată nu au învățat nici măcar să mă placă. Nu mai vorbesc despre iubire... Măcar un comportament decent al bunilor creștin-americani, încercând să construiască o țară puternică, unită.

După ce m-am gândit mult și am citit multă istorie, am decis că este mai bine să trăiesc o viață decentă și să mă port frumos cu ceilalți oameni. Mai bine să nu îmi bat capul cu creștin-americanii, catolicii, luteranii sau ce or fi fost ei. Fiecare confesiune părea să considere că deține adevărul și singurul adevăr și că oamenii săi se vor extazia în Rai, în timp ce toți ceilalți se vor duce către chinurile eterne ale Iadului.

Dar Biserica nu era doar o religie. Era o comunitate – comunitatea mea. Nu voiam să mă eliberez de ea. Asta ar fi însemnat – însemnase – o imposibilă singurătate. Toată lumea are nevoie să fie parte a ceva.

Până să îmi iau masterul în istorie, am descoperit că, oricum, nu puteam să încurajez nicio credință într-un Rai sau Iad literal. Credeam că tot ce puteam cu toții să facem cel mai bine era să avem grijă unii de alții și să curățăm iadurile variate pe care le-am creat chiar aici, pe Pământ. Asta îmi părea o sarcină suficient de mare pentru orice persoană sau grup și acesta era unul dintre lucrurile bune la care America Creștină lucra din greu.

Am continuat să locuiesc în casa unchiului Marc, din nordul New Yorkului. Odată ce mi-am luat masterul, am început să lucrez la teza mea de doctorat. De asemenea, am început să creez scenarii pentru Vismască. Vismasca Internațional m-a angajat pe baza mai multor scenarii pe care le făcusem pentru ei, așa, de încercare.

Acum, datorită unchiului Marc, aveam un aparat de înregistrare a scenariilor Vismască, după care tânjisem când eram mică. Acum, aveam libertatea să creez aproape orice îmi doream. Lucram sub numele Asha Vere. Nu îmi doream nicio legătură cu familia Alexander și, în același timp, mă simțeam inconfortabil să profit de legătura cu unchiul Marc și să îmi spun Duran.

La acea vreme, credeam că Duran este numele de familie al mamei mele. Numele de familie al tatălui meu, Bankole, nu însemna nimic pentru mine, de vreme ce unchiul Marc nu a putut să îmi spună prea multe despre Taylor Franklin Bankole – doar că era medic și foarte bătrân când m-am născut. Asha Vere era un nume suficient pentru mine. Îmi data existența de copil născut în timpul popularității unei anumite Măști timpurii, dar nu conta. Iar amatorilor de Vismăști le cam plăcea asta.

Lucram acasă la Măști și la doctorat și eram atât de relaxată cu diploma, încât, până să o termin, aveam deja 32 de ani. Îmi plăcea munca, îmi plăcea compania lui Marc când venea la mine ca să scape de publicul său și îmi plăcea sentimentul de familie.

Eram fericită. Nu am întâlnit pe nimeni cu care să vreau să mă căsătoresc. De fapt, nu văzusem nicio căsnicie din care să îmi fi dorit să fac parte. Trebuie să existe pe undeva căsnicii reușite, dar mie căsătoria îmi dădea senzația aceea de oameni care se tolerează unul pe altul, se suportă unul pe altul deoarece le este frică să fie singuri sau pentru că fiecare era o obișnuință pe care celălalt nu prea putea să o înfrângă. Știu că nu toate mariajele erau sterile sau urâte, ca cel al lui Kayce și Madison. Știam asta la nivel intelectual, dar se pare că emoțional nu puteam scăpa de nemulțumirea rece, acră a lui Kayce și mâinile mici și umede ale lui Madison.

Unchiul Marc, pe de altă parte, spusese fără să rostească vreodată cu adevărat că, sexual, preferă bărbații, dar că Biserica lui considera homosexualitatea un păcat, iar el a ales să trăiască în conformitate cu acea doctrină. Așa că nu avea pe nimeni. Sau, cel puțin, niciodată nu am știut să aibă pe cineva. Cam deprimantă situația, dar fiecare dintre noi își alege viața. Și ne aveam unul pe altul. Eram o familie. Asta părea să fie suficient.

Între timp, mama îi acorda atenția ei celuilalt copil al său, copilul mai mare și mai iubit: Sămânța Pământului.

Cumva, noi – sau cel puțin *eu* – nu am acordat niciodată prea multă atenție creșterii mișcării Sămânța Pământului. Era acolo pe undeva. În ciuda eforturilor Americii Creștine și ale altor confesiuni, întotdeauna au existat culte. Într-adevăr, Sămânța Pământului era un cult neobișnuit. Finanța explorarea și cercetarea științifică. Au înființat școli gimnaziale și, mai apoi, facultăți și ofereau burse complete pentru copiii săraci, dar înzestrați. Studenții care acceptau trebuiau să fie de acord să își petreacă șapte ani predând, practicând medicina sau găsind alte moduri în care să își folosească abilitățile pentru a îmbunătăți viața în numeroasele comunități Sămânța Pământului. În cele din urmă, intenția era de a ajuta comunitățile să se lanseze înspre stele și să locuiască în lumi îndepărtate, pe care le-au găsit rotindu-se în jurul acelor stele.

— Ai vreo idee despre oamenii aceștia? l-am întrebat pe unchiul Marc după ce am citit și am auzit câteva știri despre ei.

— Vorbesc serios? Imigrație interstelară? Dumnezeule, de ce nu se mută pur și simplu în Antarctica dacă vor să trăiască dur? a zis el.

Reacția lui m-a surprins: s-a strâmbat și și-a ferit privirea, pe când eu mă așteptasem să râdă.

— Din păcate, ei vorbesc serios, a spus. Sunt niște oameni triști, ridicoli, păcăliți, care cred că răspunsul la toate problemele umanității este să zboare către Alpha Centauri.

Chiar am râs.

— Vine o farfurie zburătoare să îi ia sau cum?

A ridicat din umeri.

— Sunt patetici. Uită de ei.

Nu am făcut-o, bineînțeles. Mi-am lăsat obișnuitele căutări pe rețele și am început să mă documentez în privința lor. Nu era ceva serios. Nu plănuiam să fac ceva cu ceea ce aflam, dar eram curioasă – și putea să îmi vină o idee pentru o Mască. Am aflat că Sămânța Pământului este o sectă bogată care primea pe oricine și care își dorea să se folosească de toată lumea. Deținea pământuri, școli, ferme, fabrici, magazine, bănci, câteva orășele întregi. Și se părea că dețin și mulți oameni cunoscuți – avocați, medici, jurnaliști, oameni de știință, politicieni, chiar membri ai Congresului.

Și sperau cu toții să zboare spre Alpha Centauri?

Bineînțeles că nu era chiar atât de simplu. Dar, să fiu sinceră, cu cât citeam mai multe despre Sămânța Pământului, cu atât o disprețuiam mai mult. Erau atât de multe de făcut aici, pe Pământ – atât de multe boli, atât de multă foamete, atât de multă sărăcie, o imensă suferință –, pe când această organizație cheltuia sume de bani uriașe, timp și efort pentru o absurditate. Pur și simplu, o absurditate!

Apoi, am descoperit *Cărțile viilor* și am accesat imagini și informații în legătură cu Lauren Oya Olamina.

Chiar și după ce am citit despre mama mea și am văzut-o, nu am observat nimic. Niciodată nu m-am uitat la poza ei cu gândul „Oh, arată ca mine". Arăta ca mine, totuși – sau, mai degrabă, eu arătam ca ea. Dar nu am observat. Tot ceea ce am văzut era o femeie înaltă, de vârstă mijlocie, cu pielea de culoare închisă, cu niște ochi care te țintuiau și un zâmbet frumos. Cumva, arăta ca o persoană pe care aș fi înclinată să o plac și să am încredere în ea – ceea ce mă înspăimânta. Mă făcea instantaneu să nu o plac și să nu am încredere în ea. La urma urmei, era liderul unui cult. Se spunea că este seducătoare. Dar nu urma să mă cucerească și pe mine.

Toate acestea au fost singura mea reacție la poza ei. Nu-i de mirare că era atât de bogată, nu-i de mirare că putea să atragă atât de mulți adepți chiar și într-o religie atât de ridicolă. Era periculoasă.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*, Duminică, 29 iulie 2035

Portland.

Am mai adunat niște oameni. Nu sunt oameni care vor călători cu mine sau care vor veni cu mine în sate care să fie ținte ușoare. Sunt oameni în case stabile – sau oameni care au nevoie de case.

Isis Duarte Norman, spre exemplu, locuiește într-un parc, între râu și ruinele arse și năruite ale unui vechi hotel. Are o baracă acolo – acoperită cu lemn și cu foi de plastic. În fiecare seară poate fi găsită acolo. În timpul zilei muncește, făcând curățenie în casele altor femei. Asta îi permite să mănânce și să se păstreze pe ea și hainele ei second-hand curate. Are o viață grea, dar este cât de respectabilă poate ea să fie. Are 43 de ani. Bărbatul cu care s-a căsătorit când avea 23 de ani a părăsit-o acum șase ani pentru o fată de 14 ani – fiica uneia dintre servitoarele lui.

— Era atât de frumoasă, povestea Isis. Știam că el nu o să poată să se țină departe de ea. Nu puteam să o protejez de el mai mult decât mă puteam protejam eu de el, dar nu m-am gândit niciodată că o va păstra pe ea și va renunța la mine.

A făcut-o. Iar, de șase ani, Isis este fără casă și pur și simplu disperată. Mi-a spus că se gândise să se sinucidă. Doar frica a oprit-o – teama că nu va muri cu adevărat, că se va mutila și că va muri de o moarte înceată, persistentă, din cauza durerii și înfometării. Asta s-ar putea întâmpla.

Portland este un oraș imens, aglomerat. Nu este Los Angeles sau zona Golfului, dar este uriaș. Oamenii se ignoră unii pe alții, ca mod de autoapărare. Găsesc acest fapt atât folositor, cât și înfricoșător. Când am cunoscut-o pe Isis, s-a întâmplat pentru că m-am dus la ușa unei case unde ea lucra. Altfel, nu ar fi îndrăznit niciodată să stea de vorbă cu mine. S-a întâmplat că ea era desemnată să îmi pună niște mâncare în farfurie și să mi-o aducă în momentul în care terminam de curățat curtea din spate.

Era circumspectă când mi-a adus mâncarea. Apoi, s-a uitat la curtea din spate și mi-a spus că făcusem o treabă bună. Am vorbit o vreme. Am condus-o înapoi la baraca ei – ceea ce a făcut-o agitată. Eram din nou bărbat. Mi se pare nepotrivit și periculos să fii pe străzi ca femeie fără locuință. Alți oameni reușesc să facă asta. Cumva, eu nu reușesc.

Am lăsat-o pe Isis fără să îi văd interiorul barăcii. Cel mai bine este să nu-i presezi pe oameni. Cel mai bine, după cum zice Len, este să îi seduci. Am mai văzut-o pe Isis de câteva ori de atunci. Am vorbit cu ea, i-am citit versete, i-am captat interesul. Are doi copii care trăiesc cu mama tatălui lor, așa că îi pasă, în pofida ei însăși, de ceea ce va aduce viitorul. Intenționez să îi găsesc o casă adevărată, găsindu-i o slujbă ca internă, în care să aibă grijă de copii. S-ar putea să dureze ceva, dar intenționez să o fac.

Pe de altă parte, i-am cunoscut și i-am cules și pe Joel și Irma Elford, care m-au angajat, când am ajuns în Portland, să vopsesc un garaj și un gard și să fac niște munci în curte. Len și cu mine am lucrat împreună, prima dată tăind buruienile, culegând recoltele de pe rânduri, dând cu grebla și făcând curățenie în curtea din spatele proprietății, unde începuse să crească o vegetație sălbatică. Apoi, când praful s-a așezat, am vopsit garajul. Trebuia să ajungem la gard a doua zi. Urma să primim valută forte pentru munca asta, ceea ce ne-a determinat să muncim cu spor. Este plăcut să muncești cu Len. Învață repede, se plânge la nesfârșit, dar face o treabă excelentă, indiferent cât durează aceasta. În cea mai mare parte, se simte bine. Lamentările ei sunt doar una dintre ciudățeniile sale.

Apoi, Joel și Irma ne-au invitat să mâncăm cu ei. Am realizat o schiță rapidă a Irmei ca să îi captez atenția și am adăugat niște versuri care aveau intenția de a face aluzie la interesele ei în legătură cu mediul, pe care o auzisem exprimându-le:

„Nu este nimic străin
În privința naturii.
Natura
Este tot ce există.
Este pământul
Și tot ce se află pe el.
Este universul
Și tot ce se află în el.
Este Dumnezeu,
Niciodată în repaus.
Este tu,
Eu,
Noi,
Ei,
Luptându-ne în amonte
Sau în derivă, în aval."

De asemenea, pentru că mama ei murise cu ani în urmă, Irma părea atinsă de acest fragment dintr-o ceremonie funerară:

„Le oferim morții noștri
Livezilor
Și poienilor.
Îi oferim morții noștri
Vieții."

Noi eram o noutate neașteptată și familia Elford era curioasă în privința noastră. Ne-au lăsat să ne spălăm în baia lor din spate și să ne schimbăm în hainele curate din bagajele noastre. Apoi, ne-au așezat la masă, ne-au dat o cină uriașă și au început să ne pună întrebări. Unde mergeam? Aveam casă? Familii? Nu? Bine, de cât timp eram fără casă? Ce am făcut în privința adăpostului pe vreme rea? Nu ne era frică „acolo"?

Am răspuns pentru amândouă la început, de vreme ce Len nu părea dispusă să vorbească, și am răspuns în egală măsură cu versete din Sământa Pământului și cu replici de conversație obișnuită. Nu a durat mult până când Irma să mă întrebe:

— Din ce citezi?

Și mai apoi:

— Pot să văd? Nu am auzit niciodată.

Și:

— Este budism? Nu, îmi dau seama că nu este. Am fost foarte aproape să devin budistă când eram mai tânără.

Are 37 de ani.

— Versete foarte simple. Foarte directe. Dar unele dintre ele sunt fermecătoare.

— Vreau să fiu înțeleasă, i-am zis. Vreau să fie ușor de înțeles pentru oameni. Nu funcționează de fiecare dată, dar am fost serioasă în efortul meu.

Irma era tot ceea ce puteam să îmi doresc.

— Tu le-ai scris? Tu? Pe bune? Atunci, spune-mi, te rog, la pagina 47...

Există oameni de vârsta a doua liniștiți, fără copii, care decid să trăiască în cartiere modeste, ale clasei de mijloc, chiar dacă și-ar permite propriile enclave zidite. Sunt interesați de lumea din jur și sunt îngrijorați de direcția în care a luat-o țara lor. Puteam să le văd bogăția în micile lucruri frumoase și scumpe pe care le-au adunat în casa lor: argint și cristal cu vechime, cărți vechi legate în piele, picturi și, pentru o tușă de modern, un sistem de rețea telefonică de tip „cu acoperire în întreaga lume", care include, potrivit lui Len, cele mai noi Camere Virtuale. Ei își permit să aibă toate priveliștile și alte senzații vizitând orice loc de pe acest Pământ sau orice loc imaginar programat, toate acestea fără să părăsească casa. Și, cu toate acestea, ei erau interesați să discute cu noi.

Însă trebuia să fim atente. Se poate ca soții Elford să fie plictisiți și flămânzi atât după noutate, cât și după un scop, dar nu erau proști. A trebuit să mă deschid mai mult cu ei decât am făcut-o cu oameni ca Isis. Le-am povestit multe din viața mea personală și le-am spus ce încerc să fac. Au considerat că sunt curajoasă, naivă, ridicolă și... interesantă. Din milă și din curiozitate, ne-au lăsat să dormim în mica lor casă de oaspeți, confortabilă, din spatele proprietății lor.

Următoarea zi, după ce am terminat de vopsit gardul, ne-au găsit alte mici munci de făcut și, din când în când, vorbeau cu noi. Și ne-au lăsat să vorbim cu ei. Și niciodată nu și-au pierdut interesul.

— Ce le vei cere să facă? m-a întrebat Len în noaptea în care ne-am stabilit din nou în casa de oaspeți. Îi ai deja, știi, chiar dacă ei încă nu-și dau seama încă.

Am clătinat din cap.

— Sunt flămânzi să facă ceva, am admis. Sunt lihniți după orice tip de scop real. Cred că vor avea niște sugestii chiar ei. Se vor simți mai bine să facă ei primele sugestii. Vor simți că dețin

ei controlul. După aceea, voi vrea să o ia pe Allie la ei. Casa asta de oaspeți ar fi perfectă pentru ea și Justin. Când vor vedea ce poate ea să facă din câteva bețe de lemn și niște unelte simple, vor fi fericiți să o aibă. Și cred că le voi prezenta una alteia pe Allie și pe Isis. Mi se pare că se vor potrivi.

— Familia Elford nu a făcut altceva decât să se seducă singuri pentru tine, a spus Len.

Am dat din cap.

— Doar amintește-ți de toți acei oameni pe care i-am întâlnit și care nu ne-au creat altceva decât probleme. Mă bucur să întâlnesc din când în când oameni doritori, entuziaști.

Și, bineînțeles, mi-am găsit fratele din nou. După cum se vede, nu mi-am dorit să vorbesc despre asta…

Marc predica la unul dintre marile adăposturi din Portland, ajutând cu menținerea adăpostului și frecventând un seminar al Americii Creștine. Își dorește să fie pastor al Ordinului. Nu a fost fericit să mă vadă. Am tot apărut ca să îl ascult și să îi las mesaje că îmi doresc o întâlnire. Mi-au luat două săptămâni ca să cedeze.

— Bănuiesc că, dacă m-aș fi mutat în Michigan, ai fi apărut acolo, a spus el în loc de salut.

Ne-am întâlnit în apartamentul lui dintr-o clădire – care arăta mai degrabă a cămin de studenți. Pentru că nu avea voie să primească musafiri la el în cameră, ne-am întâlnit în sufrageria mare, de lângă hol. Era o cameră simplă, curată, întunecată, plină de mese și scaune din lemn desperecheate și nimic altceva. Pereții erau de un verde-gri închis, iar podeaua era formată din plăci gri uzate ici și colo printre lemn. Eram singuri acolo, bând ceva ce mi s-a spus că ar fi un ceai fierbinte de mere cu scorțișoară. Când am cumpărat un pahar de la dozator, mi s-a părut că are gust de apă ușor dulce, călâie. Erau puține lumini în încăpere, slabe și la distanță, iar locul se voia din greu a fi cât de mohorât și trist era posibil.

— Slujirea lui Dumnezeu este ceea ce contează, mi-a explicat fratele meu și mi-am dat seama că mă uitasem în jur și îmi făcusem evidentă critica nevorbită.

— Îmi pare rău, am spus. Dacă vrei să fii aici, atunci ar trebui să fii aici. Îmi doresc, totuși… Îmi doresc să-i acorzi un pic de grijă și nepoatei tale.

— Nu fi atât de infatuată! Și ți-am spus ce ar trebui să faci ca să o găsești!

Mda, să mă alătur AC. M-am cutremurat.

— Nu pot. Pur și simplu, nu pot. Dacă Cougar ar fi aici, te-ai putea înrola la el din nou doar pentru un loc de muncă? Ai putea să devii unul dintre ajutoarele lui?

— Nu este același lucru!

— Pentru mine este același lucru. Ceea ce ți-a făcut ție Cougar mi-au făcut mie Cruciații AC. Singura diferență este că la mine a durat mai mult. Și nu îmi spune că Cruciații sunt doar niște renegați. Nu sunt. Sunt la fel de mult parte din AC pe cât sunt și adăposturile. Am dat peste unul dintre bărbații care ne-au violat și biciuit în Ghinda. Lucra ca paznic înarmat la adăpostul din Eureka.

Marc s-a ridicat. Practic, și-a răsturnat scaunul în dorința lui de a se îndepărta de lângă mine.

— În sfârșit, am o șansă să obțin ceea ce îmi doresc, mi-a spus. Nu mi-o vei distruge!

— Asta nu este despre tine, i-am zis, stând jos în continuare. Îmi doresc să ai un copil, Marc. Dacă ai avea, poate ai fi în stare să înțelegi ce înseamnă să nu știi unde se află, dacă este bine tratat sau chiar… chiar dacă mai este în viață. *Măcar de-aș afla!*

A stat în picioare, dominându-mă, un timp îndelungat, uitându-se în jos la mine ca și cum m-ar fi urât.

— Nu cred că simți ceva, a rostit.

M-am holbat și eu la el, uimită.

— Marc, fiica mea…

— Tu crezi că ar trebui să îți pese, așa că te prefaci. Poate chiar îți dorești, dar nu îți pasă.

Cred că acum aș fi preferat să mă lovească iar. Nu puteam să reacționez în niciun fel, decât să șed holbându-mă la el. Lacrimi îmi curgeau pe față, dar nu am observat asta în acel moment. Stăteam nemișcată, privindu-l.

După un timp, fratele meu mi-a întors spatele și a plecat, și el cu lacrimi strălucindu-i pe chip.

În acel moment, am vrut să îl urăsc. Nu prea puteam, dar am vrut.

— Frați…! a bombănit Len când i-am spus ce se întâmplase.

Mă așteptase la casa de oaspeți a familiei Elford. A ascultat ce am avut de spus și, bănuiesc, a făcut legătura cu propria ei experiență.

— Simte nevoia să mă facă vinovată pentru toate, am spus. Nu-și dă voie să admită ceea ce mi-a făcut America Creștină. Nu ar putea să stea cu ei dacă au făcut asemenea lucruri, așa că a decis că sunt inocenți și că, oarecum, totul este din vina mea.

— De ce îi găsești scuze? m-a întrebat Len.

— Nu fac asta. Cred că este cu adevărat ceea ce simte. Avea lacrimi pe obraji când a plecat de lângă mine. Nu a vrut să văd acest lucru, dar l-am văzut. Trebuie să mă îndepărteze, altminteri nu i se vor putea împlini visurile. America Creștină îl învață să fie singurul lucru pe care, cred, și l-a dorit dintotdeauna să fie: pastor. La fel ca tatăl nostru.

A suspinat și a clătinat din cap.

— Și-atunci ce intenționezi să faci?

— Eu… nu știu. Poate familia Elford mi-ar sugera ceva.

— Ei, da… Irma m-a întrebat în timp ce erai plecată dacă nu ai fi de acord să vorbești unui grup de prieteni de-ai lor. Ea vrea să dea o petrecere și, bănuiesc, să se dea mare cu tine.

— Glumești!

— I-am spus că cred că o vei face.

M-am ridicat și m-am dus să mă uit pe fereastră la un păr, întunecat pe cerul nopții.

— Știi, dacă mi-aș găsi fiica, m-aș gândi că viața mea merge minunat.

Duminică, 16 septembrie 2035

Într-un final, am reușit să îl determin pe Marc să se întâlnească din nou cu mine.

S-ar putea să fie unica rudă care mi-a mai rămas pe pământ. Nu îl vreau ca inamic.

— Doar promite-mi că o vei ajuta pe Larkin a mea dacă o găsești vreodată, i-am spus.

— Cum aș putea să nu fac asta? a zis, cu o răceală evidentă.

— Îți doresc numai bine, Marc. Întotdeauna ți-am dorit asta. Ești fratele meu și te iubesc. Chiar și cu toate cele întâmplate, nu pot să nu te iubesc.

A suspinat. Stăteam din nou în sufrageria mare și cenușie a clădirii unde locuia. De data aceasta, erau și alți oameni pe acolo, mâncându-și prânzul târziu sau cina mai devreme. Cei mai mulți erau bărbați, tineri și bătrâni, singuri sau în grupuri mici. Unii se chiorau la mine cu ceea ce părea a fi dezaprobare.

— Tu nu poți ști ce a însemnat pentru mine America Creștină, a mai spus.

Vocea lui devenise mai blândă. Părea mai puțin distant.

— Bineînțeles că pot, l-am asigurat. Sunt aici pentru că înțeleg. Vei fi pastor creștin-american, iar eu voi fi sora ta păgână. Accept asta. Ce găsesc eu greu de acceptat este să fiu dușmanul tău. Nu am intenționat niciodată ca așa ceva să se întâmple.

După un timp, a rostit:

— Nu suntem dușmani. Ești sora mea și te iubesc și eu.

Ne-am dat mâna. Nu cred ca vreodată să mai fi dat mâna cu fratele meu, dar am avut impresia că era maximum de contact pe care era dispus să îl îndure, cel puțin pentru moment.

Allie și Justin au venit să locuiască la Portland. Am sunat-o pe Allie și i-am spus să folosească o parte din banii pe care îi lăsasem ca să își cumpere un bilet spre nord de la compania familiei George. Familia Elford a fost de acord să îi lase pe cei doi să locuiască în casa de oaspeți. Mie și lui Len ni s-au dat camere deasupra garajului în casa unui susținător de-al nostru – un prieten al familiei Elford.

Așa am ajuns să mă gândesc la acești oameni: ca la niște susținători. Noi vorbim grupurilor în casele lor. Conducem discuții și predăm adevărurile Seminței Pământului. Spun „noi" pentru că Len a început să aibă un rol mai activ. Ea va preda de una singură într-o zi și, probabil, va instrui pe altcineva să o ajute. În timp ce scriu aceste cuvinte, îmi lipsește ca și cum ar fi deja plecat pe drumul ei, ca și cum aș avea deja un nou tânăr sceptic pe care să îl pregătesc.

Prin familia Elford și prietenii lor și prietenii prietenilor lor, am primit invitații să vorbim peste tot în oraș, în casele oamenilor și în săli mici. Am aflat că în fiecare grup există o persoană, poate două, care sunt serioase, care văd în Sământa Pământului ceva ce pot accepta, ceva ce vor, ceva ce au nevoie. Acești oameni sunt cei care vor face posibile primele școli.

În Ghinda, nu era o întâmplare faptul că biserica și școala erau unul și același lucru. Nu erau doar aceeași clădire. Erau aceeași instituție. Dacă Destinul Seminței Pământului este să aibă orice semnificație dincolo de acel paradis mitic distant, Sământa Pământului nu trebuie atunci să fie doar un sistem de credințe, ci și un mod de viață. Copii ar trebui să fie crescuți în acest fel. Adulților ar trebui să li se amintească des de acest stil, să se concentreze din nou asupra lui, să fie împinși spre el. Atât unii, cât și ceilalți ar

trebui să înțeleagă cum comportamentul lor actual contribuie sau nu la îndeplinirea Destinului. Până vom putea să ne trimitem copiii Seminței Pământului la universitate, aceștia ar trebui să fie dedicați nu numai unei materii de studiu, ci și împlinirii Destinului. Dacă se întâmplă asta, atunci orice domeniu de studiu pe care ei îl vor alege va putea deveni un instrument pentru împlinirea Destinului.

Duminică, 30 septembrie 2035

Am găsit o posibilă casă pentru Travis și Natividad. I-am sunat de câteva ori și nu mi-au răspuns. M-am îngrijorat din cauza lor până ieri seara, când am dat de ei. Locuiau într-o tabără ilegală la câteva mile de Sacramento. S-au dus acolo în urma unui zvon cum că unii copii din Ghinda fuseseră văzuți acolo. Zvonul a fost fals, dar cam rămăseseră fără bani. Au trebuit să se oprească și să accepte munci agricole. Acestea era dure pentru că munca era plătită cu doar puțin peste masa și casa oferite în niște mici barăci oribile.

Vor veni aici cu fetele Mora și cu noul bebeluș Mora. Nu pot să le înapoiez copiii lor, dar pot să mă îngrijesc să aibă locuri de muncă din care se pot întreține și un loc decent unde să locuiască. Vor locui în casa cea mare, care urmează să fie prima noastră școală. Casa îi aparține unuia dintre susținătorii mei – unul care a spus acele cuvinte magice: „Ce pot să fac? De ce ai nevoie?"

Dar ce nu avem nevoie!

Casa este o structură goală la care familiile Douglas și Mora vor trebui să muncească din greu. Are nevoie de vopsit, reparații, grădinărit, pus gard, de toate. Însă are sus o încăpere de locuit pentru o familie numeroasă și, jos, spațiu pentru predat și muncit. Va fi un nou început în atât de multe feluri. Iar oamenii care o dețin au rude atât în administrația locală, cât și în cea statală. Sunt

acel tip de oameni pe care Cruciații lui Jarret au învățat să îi lase în pace.

De asemenea, luna următoare, Len și cu mine suntem invitate să vorbim în câteva case din zona Seattle.

Marți, 13 noiembrie 2035

În sfârșit, l-am convins pe Harry să vină în nord. A dat peste familia Figueroa și li s-a alăturat lor pentru această călătorie. Nu i-a găsit pe Tabia sau Russ, îmi pare rău să o spun, dar a luat cu el trei orfani. I-a găsit pe drum, chiar la nord de San Luis Obispo. Mama lor a fost lovită de o rulotă. El a văzut când s-a întâmplat asta și s-a dus direct înspre copii. Sunt din ce în ce mai multe vehicule pe străzi în timpul zilei. Mersul pe jos devine tot mai periculos.

Oricât de oribil a fost impactul și fuga de la locul accidentului, am impresia că i-a dat lui Harry ceea ce avea nevoie: copii pe care să îi protejeze, copii care aveau nevoie de el, copii care să alerge la el și care să îl apuce de mână atunci când le este frică. El și cu Zahra spuneau tot timpul că își doresc o familie mare. Este un tată atât de bun… Am o slujbă de profesor pentru el în Seattle. Cred că se va descurca de minune – dacă își va da voie.

Jorge Cho și familia lui vin și ei. Le-am găsit de muncă lui Jorge și Di în Portland.

Acum, va trebui să găsesc locuri de muncă pentru familia Figueroa.

Cred că până la urmă am reușit. Cred că viața mea m-a educat într-un final îndeajuns cât să îmi permită să dau startul real la plantarea Seminței Pământului. Poate că este prea devreme să spun asta, dar pare real. Cred că este adevărat.

I-am permis familiei Elford să facă *Prima carte a viilor* disponibilă, gratuit, pe rețele. Niciodată nu mi-am închipuit să fac bani

din carte. Singura mea temere este că cineva o va prelua și o va schimba, o va face un instrument al unei alte teologii sau o va folosi pentru un alt brand demagogic. Joel Elford spune că cea mai bună metodă de a evita asta este să o fac disponibilă pe toate rețele posibile, cu numele meu pe ea. Și, bineînțeles, drepturile de autor erau asul din mânecă în cazul în care cineva chiar începea să o folosească la modul serios cum nu trebuie.

— Nu cred că-ți dai seama ce ai aici, mi-a zis Joel.

M-am uitat la el surprinsă și am înțeles că el crede în ceea ce spune.

— Și nu-ți dai seama cât de mulți alți oameni o s-o vrea, a continuat el. Am țintit cartea în mod special către rețelele care sunt menite să intereseze universitățile americane și orașele mai mici, libere, unde se află atât de multe dintre aceste universități. Va vedea lumina peste tot în lume, dar va atrage o mai mare atenție asupra ei în acele locuri.

Zâmbea, așa că l-am întrebat:

— Ce te aștepți să se întâmple?

— Vei începe să auzi vești de la oameni, mi-a răspuns. Curând, vei avea mai multă atenție decât vei știi ce să faci cu ea.

A devenit serios.

— Iar ceea ce faci cu adevărat cu asta este important. Ai grijă.

Irma avea mai multă încredere în mine decât avea Joel. Joel încă mă studia – mă studia cu mult interes. Spune că este ca și cum ar asista la o naștere.

Duminică, 30 decembrie 2035

Am tot călătorit.

Asta nu este ceva nou pentru mine, dar de data aceasta a fost diferit. De data aceasta, datorită cărții, am fost invitată de către grupuri universitare și de către alții și am fost plătită să călătoresc

și plătită să vorbesc – ceea ce este ca și cum ai plăti gheața pentru a fi rece.

Și am zburat. Am zburat! Am călătorit aproape pe toată Coasta de Vest și acum am zburat deasupra interiorului țării și deasupra unei mari părți a Coastei de Est. Am zburat la Newark, în Delaware, la Clarion, în Pennsylvania, și până sus la Syracuse, în New York. Urmează Toledo, în Ohio, Ann Arbor, în Michigan, Madison, în Wisconsin, și Iowa City, în Iowa.

— Nu-i rău pentru un prim turneu, mi-a spus Joel înainte de a pleca. M-am gândit eu că vei trezi interesul. Oamenii sunt pregătiți pentru ceva nou și plin de speranță.

Eram speriată de moarte, îngrijorată că zbor și temătoare că le voi vorbi atâtor necunoscuți. Dacă voi atrage tipul acela greșit de atenție? Cum se va descurca Len? Și mă îngrijoram pentru Len, care părea și mai speriată decât mine, mai ales în privința zborului. Cheltuisem mai mulți bani decât ar fi trebuit, cumpărând pentru amândouă niște îmbrăcăminte decentă.

Apoi, Joel și Irma ne-au dus la aeroport în mașina lor uriașă. Un mod al lor de a se răsfăța este să păstreze un model recent de mașină blindată și armată – o larvă civilă, de fapt. Chestia costă cam cât o casă drăguță într-un cartier bun și arată îndeajuns de înspăimântător ca să intimideze pe oricine ar fi suficient de stupid ca să își petreacă timpul deturnând vehicule.

— Niciodată nu a trebuit să folosim armele, mi-a spus Irma când mi le-a arătat. Nu îmi plac. Mă înspăimântă. Dar a fi fără ele m-ar înspăimânta și mai tare.

Așadar, Len și cu mine ținem prelegeri și conducem Atelierele Seminței Pământului. Suntem plătite în valută forte, hrănite bine și ni se permite să stăm în hoteluri bune, sigure. Suntem bine primite, ascultate, chiar luate în serios de oameni care sunt flămânzi după ceva în care să creadă, după un țel dificil, dar care merită și pentru care să se implice și să muncească.

S-a și râs de noi, am fost certate, huiduite și amenințate cu focul Iadului – sau cu foc de armă. Dar tipul de religie al lui Jarret și chiar Jarret însuși devin din ce în ce mai puțin populari zilele acestea. Se pare că dăunează afacerilor, dăunează Constituției Statelor Unite și dăunează unui mare procent din populație. Întotdeauna au făcut-o, doar că acum din ce în ce mai mulți oameni sunt dispuși să recunoască asta în public. Cruciații i-au terorizat pe unii oameni până la tăcere, dar i-au înfuriat în schimb pe mulți alții.

Și găsesc din ce în ce mai mulți oameni care acum au timpul liber necesar să se îngrijoreze de panta urâtă pe care a alunecat țara. În anii 2020, când acești oameni erau bolnavi și înfometați sau când încercau să își țină de cald, nu aveau timp sau energie ca să privească dincolo de situația lor disperată. Acum, totuși, de vreme ce sunt mult mai capabili să își satisfacă nevoile imediate, încep să privească în jur, să se simtă nesatisfăcuți de pașii lenți ai schimbării și de Jarret – care, cu războiul și cu Cruciații lui, a încetinit lucrurile chiar mai mult. Bănuiesc că ar fi fost diferit dacă am fi câștigat războiul.

Oricum, unii dintre acești oameni nemulțumiți găsesc în Sămânța Pământului ceea ce își doresc și ceea ce au nevoie. Ei sunt cei care vin la mine și mă întreabă: „Ce pot să fac? Eu cred. Acum, cum pot să ajut?"

Așa că am început să ajung la oameni. Am ajuns la atât de mulți oameni de la Eureka până la Seattle și la Syracuse, încât cred că, și dacă aș fi ucisă mâine, unii dintre acești oameni vor găsi o modalitate de a continua să învețe și să predea, să împlinească Destinul. Sămânța Pământului va merge mai departe. Va crește. Ne va forța să ne transformăm în acei oameni puternici, hotărâți, adaptabili care trebuie să devenim dacă vrem să creștem îndeajuns ca să îndeplinim Destinul.

Știu că lucrurile vor merge greșit din când în când. Religiile nu sunt cu nimic mai bune decât orice alte instituții umane. Dar Sămânța Pământului își va împlini menirea esențială. Ne va forța

să devenim mai mult decât am putea deveni vreodată fără ea. Și, când va avea succes, ne va oferi un fel de asigurare pe viață pentru specia noastră.

Mi-ar plăcea să trăiesc îndeajuns ca să văd acest succes. Mi-ar plăcea să fiu una dintre aceia care vor pleca ca să prindă rădăcini printre stele. Pot doar să sper că Larkin a mea va pleca – sau poate unii dintre copiii ei. Ori poate chiar copiii lui Marc.

Orice s-ar întâmpla, atât timp cât sunt în viață, nu mă voi opri din muncit, din predicat, din a-i îndruma pe oameni înspre Destin. Dintotdeauna am știut că împărtășirea Seminței Pământului este singurul meu rost adevărat.

EPILOG

Din *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*

Sămânța Pământului este maturitate.
Este încercarea aripilor,
Desprinderea de mamă,
Transformarea în bărbați și femei.

Am fost copii,
Luptând pentru sânii plini,
Îmbrățișarea protectoare,
Poala cea moale.
Copiii fac asta.
Dar Sămânța Pământului e maturitate.

Maturitatea este atât dulce, cât și tristă.
Înspăimântă.
Dă putere.
Acum, suntem bărbați și femei.
Noi suntem Sămânța Pământului,
Iar Destinul Seminței Pământului
Este să-ncolțească printre stele.

Unchiul Marc era, în definitiv, singura mea familie.

Nu i-am mai văzut niciodată pe Kayce și Madison. Le-am trimis bani când erau mai în vârstă și aveau nevoie și am angajat oameni să aibă grijă de ei, dar nu m-am întors niciodată la ei. Și-au făcut datoria față de mine, iar eu mi-am făcut-o pe a mea față de ei.

Mama mea – când, într-un final, am întâlnit-o – era tot hoinară. Era extrem de bogată – sau, cel puțin, Sămânța Pământului era extrem de bogată. Dar nu avea o casă a ei, nici măcar un apartament închiriat. Hoinărea între casele multor prieteni

și susținători de-ai ei și între numeroasele Comunități Sământa Pământului pe care le înființase sau cărora le sprijinise existența în Statele Unite, Canada, Alaska, Mexic și Brazilia. Și continua să predea, să predice, să strângă fonduri și să își răspândească influența politică. Am întâlnit-o când a vizitat o comunitate Sământa Pământului în New York, în Adirondacks – un loc numit Molidul Roșu.

De fapt, s-a dus la Molidul Roșu pentru a se odihni. Călătorise și vorbise constant de câteva luni și avea nevoie de un loc unde putea să se liniștească și să se gândească. Știu asta pentru că este ceea ce îmi tot spuneau oamenii ei când încercam să ajung la ea. Comunitatea îi proteja atât de bine intimitatea, încât, pentru un timp, mi-a fost teamă că s-ar putea să nu ajung să o văd vreodată. Citisem că, de obicei, călătorește doar cu un acolit sau doi și, câteodată, cu un bodyguard, dar acum se părea că toată lumea din comunitate decisese să o păzească.

Pe atunci, aveam 34 de ani și îmi doream foarte mult să o întâlnesc. Prietenii mei și femeia de casă a unchiului Marc îmi spuseseră cât de mult semănam cu acest lider carismatic, dar periculos, al cultului păgân. Nu băgasem de seamă până când, documentându-mă asupra vieții lui Lauren Olamina, am descoperit că avusese un copil, o fiică, și că acea fiică îi fusese răpită, dintr-o comunitate timpurie Sământa Pământului, numită Ghinda.

Comunitatea, conform biografiei oficiale a Olaminei, fusese distrusă de Cruciații lui Jarret, în anii ’30. Bărbații și femeile acesteia fuseseră transformați în sclavi de către Cruciați pentru mai bine de un an, iar toți copiii aflați înainte de pubertate fuseseră răpiți. Cei mai mulți nu mai fuseseră văzuți vreodată.

Biserica Americii Creștine negase acest fapt și a dat-o în judecată pe Olamina și Sământa Pământului în anii 2040, când acuzația Olaminei le-a atras pentru prima dată atenția. Biserica încă era puternică, chiar dacă Jarret era mort la acea dată. Se zvonea că Jarret, după singurul mandat de președinte, a băut până a murit.

O coaliție de oameni de afaceri furioși, protestatari împotriva războiului Al-Can și apărători ai Primului Amendament, au luptat din greu să îl înfrângă la alegerile din 2036. Au câștigat denunțând câteva dintre primele arderi pe rug săvârșite de creștin-americani. Se pare că între 2015 și 2019, Jarret însuși a luat parte la nominalizarea oamenilor și arderea acestora de vii. Variola, pe atunci o afecțiune malignă în creștere, fuseseră atât scuza, cât și acoperirea pentru aceste fapte. Jarret și prietenii lui arseseră prostituate, traficanți de droguri și drogați.

De asemenea, în entuziasmul lor, au incendiat și oameni inocenți – oameni care nu avuseră nimic de a face cu traficul de carne vie sau de droguri. Când aceasta s-a întâmplat, oamenii lui Jarret și-au acoperit „greșelile" cu negări, amenințări, mai multă teroare și plăți compensatorii ocazionale date familiilor îndoliate. Unchiul Marc a cercetat el însuși asta acum câțiva ani și spune că este adevărat – adevărat și trist și greșit și, în final, irelevant. El spune că învățăturile lui Jarret erau drepte, chiar dacă omul în sine a făcut rău.

Oricum, Biserica Americii Creștine a dat-o în judecată pe Olamina pentru acuzațiile ei „false". I-a dat și ea în judecată, la rândul ei. Apoi, brusc, fără nicio explicație, AC a renunțat la proces și s-a înțeles cu ea, plătindu-i o sumă de bani, nedeclarată, dar, conform opiniei generale, uriașă. Eram încă un copil crescând cu familia Alexander când toate acestea au avut loc și nu am auzit nimic despre asta. Ani mai târziu, când am început să mă documentez despre Sămânța Pământului și Olamina, nu am știut ce să cred.

L-am sunat pe unchiul Marc și l-am întrebat verde-n față dacă există vreo posibilitate ca această femeie să fie mama mea.

Pe ecranul minuscul al telefonului meu, fața unchiului Marc a înghețat, apoi a părut că se prelinge. Dintr-odată, arăta mult mai bătrân decât cei 54 de ani ai lui. Mi-a spus:

— O să vorbesc cu tine despre asta când voi ajunge acasă.

Și a întrerupt conexiunea. Nu mi-a mai răspuns la telefon după aceea. Niciodată nu îmi respinsese apelurile până atunci. Niciodată.

Neștiind ce altceva să fac sau încotro să mă îndrept, am verificat rețelele să văd unde urmează Olamina să ia cuvântul sau să formeze un sindicat. Spre surprinderea mea, am aflat că „se odihnea" la Molidul Roșu, la mai puțin de o sută de kilometri de locul în care mă aflam.

Și, brusc, a trebuit să o văd.

Nu am încercat să o sun, nu am încercat să ajung la ea folosind cunoscutul nume al unchiului Marc sau propriul meu nume, de creatoare a câtorva Măști cunoscute. Pur și simplu, m-am înființat la Molidul Roșu, am închiriat o cameră în casa lor de oaspeți și am încercat să o contactez.

Sămânța Pământului nu își bate capul cu prea multe formalități. Oricine poate să-i viziteze comunitățile și să închirieze o cameră în casa lor de oaspeți. Vizitatorii veneau să își viziteze rudele care erau membri, să participe la Adunări ori alte ceremonii sau chiar să se alăture Seminței Pământului și să își aranjeze începerea primului an de probă.

I-am spus managerului casei de oaspeți că am impresia că aș fi o rudă de-a Olaminei și l-am întrebat dacă ar putea să îmi spună cum să îmi fac o programare ca să vorbesc cu ea. L-am întrebat pe el, pentru că-i auzisem pe oameni numindu-l „Formatorul" și mi-am amintit din lecturile mele că acesta era un titlu de respect asemănător cu „reverend" sau „pastor". Dacă era pastorul comunității, era posibil să poată să mă prezinte Olaminei chiar el.

Probabil că ar fi putut, dar m-a refuzat. Formatoarea Olamina era foarte obosită și nu putea fi deranjată, mi-a spus el. Dacă voiam să o întâlnesc, ar trebui să particip la una dintre Adunările ei sau să sun la sediul central din Eureka, în California, și să aranjez o întâlnire.

A trebuit să mă învârt prin comunitate vreo trei zile până când cineva a fost dispus să îi ducă mesajul meu. Nu am văzut-o.

Nimeni nici măcar nu îmi spunea unde stătea înăuntrul comunității. O protejau de mine – politicos, ferm. Apoi, brusc, zidul din jurul ei a cedat. L-am întâlnit pe unul dintre acoliții ei, iar el i-a dus mesajul meu.

Mesagerul meu era un tânăr slab, cu păr castaniu, care spunea că se numește Edison Balter. L-am întâlnit într-o dimineață în sala de mese a casei de oaspeți, în timp ce stăteam fiecare singur, mâncând covrigi și bând cidru de mere. M-am năpustit asupra lui ca asupra cuiva pe care nu l-am bătut încă la cap. Nu știam la acea vreme ce însemna numele Balter pentru mama sau că acest bărbat era fiul adoptiv al unuia dintre cei mai buni prieteni ai ei. Eram doar ușurată că cineva mă ascultă, fără să îmi trântească o altă ușă în față.

— Sunt ajutorul ei în această călătorie. Ea zice că sunt pe punctul de a fi pregătit să mă duc pe drumul meu, iar ideea mă sperie ca naiba. Ce nume să îi dau?

— Asha Vere.

— Oh? Ești acea Asha Vere care face Vismăștile?

Am confirmat din cap.

— Bună treabă. Îi voi spune. Vrei să o pui într-una dintre Măștile tale? Știi, chiar semeni foarte mult cu ea. Ca o versiune mai blândă a ei.

Și dus a fost. Vorbea repede și se mișca repede, dar, cumva, fără să pară că se grăbește. El însuși nu arăta deloc ca Olamina, dar exista acolo o similitudine. M-am trezit că îl plac instantaneu – la fel cum am simțit de la început că o plac pe ea. Un alt membru plăcut al cultului. Aveam sentimentul că Molidul Roșu, o comunitate de munte curată, drăguță, nu era altceva decât un cuib de șerpi colorați și seducători – un loc otrăvitor.

Apoi, Edison Balter s-a întors și mi-a spus că mă va conduce la ea. Era trecută de 50 de ani – 58 de ani, mi-am amintit din lecturile mele. S-a născut în 2009, înainte de Variolă. Dumnezeule! Era bătrână. Dar nu arăta bătrână, chiar dacă părul ei negru era brăzdat de nuanțe de gri. Arăta masivă și puternică și, în ciuda expresiei plăcute, primitoare, părea puțin – doar

puțin – înspăimântătoare. Era ceva mai înaltă decât mine și poate un pic mai osoasă. Arăta... nu dură, dar ca și cum ar putea fi dură cu o simplă schimbare a expresiei. Arăta ca cineva cu care nu aș vrea să mă pun rău. Și, da, până și eu am putut vedea evidentul: arăta ca mine.

Am stat amândouă pur și simplu uitându-ne una la alta pentru un timp lung, lung de tot. După o vreme, s-a îndreptat spre mine, mi-a luat mâna, a întors-o și s-a uitat la cei doi negi pe care îi aveam chiar sub încheieturile degetelor. Impulsul meu a fost să mă retrag, dar am reușit să nu o fac.

S-a holbat la negi pentru un timp, apoi a spus:

— Ai vreun alt semn – un fel de pată neregulată și întunecată chiar aici?

Și mi-a atins un loc acoperit de bluză, pe umărul meu stâng, lângă gât.

De data aceasta, chiar m-am retras la atingerea ei. Nu am vrut să o fac, dar pur și simplu nu îmi place să fiu atinsă. Nici măcar de un străin care ar putea fi mama mea. Am spus:

— Da, am un astfel de semn din naștere.

— Da, a șoptit și a continuat să mă privească.

După un moment, a zis:

— Stai jos. Stai aici cu mine. Tu ești copilul meu, fiica mea. Știu că ești.

Am stat pe un scaun în loc să împart canapeaua cu ea. Era deschisă și primitoare și, cumva, asta m-a făcut cu atât mai mult să mă retrag.

— Abia acum ai aflat? m-a întrebat.

Am clătinat din cap, am încercat să vorbesc și m-am trezit poticnindu-mă și bâlbâindu-mă.

— Am venit aici pentru că am crezut... poate... pentru că am căutat informații despre tine și eram curioasă. Vreau să spun, am citit despre Sămânța Pământului și oamenii mi-au spus că semăn cu tine și... Ei bine, știam că am fost adoptată, așa că am fost curioasă.

— Deci ai avut părinți adoptivi. Au fost buni cu tine? Cum a fost viața ta? Ce ai...

S-a oprit, a tras aer adânc în piept, și-a acoperit fața cu ambele mâini, a scuturat din cap, apoi a râs scurt.

— Vreau să știu totul! Nu îmi vine să cred că ești tu. Eu...

Lacrimi au început să îi curgă pe fața ei lată, închisă la culoare. S-a aplecat spre mine și știam că vrea să mă îmbrățișeze. Ea îmbrățișa oameni. Ea atingea oameni. Ea nu fusese crescută de Kayce și Madison Alexander.

Mi-am îndepărtat privirea de la ea și m-am mișcat, încercând să mă așez mai confortabil în scaun, în pielea mea, în noua mea identitate găsită.

— Putem să facem o amprentare genetică? am întrebat.

— Da. Azi. Acum.

A scos un telefon din buzunar și a sunat pe cineva. Nu mai târziu de un minut după aceea, o femeie îmbrăcată complet în albastru a venit aducând cu ea o geantă mică de plastic. A luat o cantitate mică de sânge de la amândouă și le-a verificat pe diagnosticul portabil din geanta ei. Aparatul nu era cu mult mai mare decât telefonul Olaminei. În mai puțin de un minut, totuși, a emis două amprente genetice. Erau rudimentare și incomplete, dar până și eu am putut să văd atât multele diferențe, cât și numeroasele puncte identice – de netăgăduit.

— Sunteți rude apropiate, a decretat femeia. Oricine ar ghici asta doar uitându-se la voi, dar aceasta o și confirmă.

— Suntem mamă și fiică, a confirmat Olamina.

— Da, a fost de acord femeia în albastru.

Era de vârsta mamei mele sau mai în vârstă – o femeie portoricană, după accent.

Nu avea niciun fir de păr gri în părul ei negru, dar fața îi era ridată și bătrână.

— Formatoareo, auzisem că ai avut o fată care s-a pierdut. Iar acum ai găsit-o.

— Ea m-a găsit pe mine, a spus mama mea.

— Dumnezeu este Schimbare, a zis femeia și și-a strâns echipamentul.

A îmbrățișat-o pe mama înainte să plece. S-a uitat la mine, dar nu m-a îmbrățișat, ci mi-a zis, într-o spaniolă domoală:

– Bine ai venit!

Apoi, încă o dată, a rostit:

– Dumnezeu este Schimbare.

Și a plecat.

— Dă-i formă lui Dumnezeu, a șoptit mama într-un răspuns care a sunat atât reflexiv, cât și religios.

Apoi, am prins glas.

— Am avut părinți, i-am spus. Kayce și Madison Alexander. Eu... nu ne-am înțeles. Nu i-am mai văzut de când am împlinit 18 ani. Ei îmi spuneau: „Dacă pleci fără să te măriți, să nu te mai întorci!” Așa că nu m-am mai întors. Apoi, l-am găsit pe unchiul Marc și, în final...

S-a ridicat brusc, privindu-mă fix, cu o uitătură scrutătoare, înghețată pe chip. M-a dezarmat acea privire și mă întrebam dacă așa era ea de fapt: rece, distantă, insensibilă. Doar pretindea că este caldă și deschisă pentru a-și păcăli publicul?

— Când? m-a interogat ea, iar tonul îi era la fel de rece ca expresia. Când l-ai găsit pe Marc? Când ai aflat că este unchiul tău? Cum ai aflat? Spune-mi!

Mă uitam fix la ea. Și ea m-a privit neclintită un timp, după care a început să facă pași prin încăpere. S-a dus la o fereastră, a stat cu fața la ea câteva secunde, uitându-se fix la munți. Apoi, s-a întors să se uite la mine cu ceea ce aș putea numi o privire mai liniștită.

— Te rog, spune-mi despre viața ta, a zis. Probabil că știi câte ceva despre mine pentru că atât de multe au fost scrise. Dar eu nu știu nimic despre a ta. Te rog, povestește-mi.

Irațional, nu voiam să o fac. Voiam să plec de lângă ea. Era unul dintre acei oameni care te ademeneau, te făceau să îi placi chiar înainte de a-i cunoaște și doar atunci te lăsau să-i vezi cum erau de fapt. Ea avea milioane de oameni convinși că vor urma

să zboare către stele. Câți bani le luase acestor oameni în timp ce așteptau nava către Alpha Centauri? Dumnezeule, nu doream să o plac. Doream ca personalitatea urâtă pe care o gândisem să fie ceea ce era ea cu adevărat. Doream să o disprețuiesc.

În schimb, i-am spus povestea vieții mele.

Apoi, am luat cina împreună, doar ea și cu mine. O femeie care ar fi putut fi servitoare, bodyguard sau femeia casei ne-a adus o tavă.

După aceea, mama mi-a spus povestea nașterii mele, a tatălui meu, a răpirii mele. Auzind asta venind din partea ei, nu mai era ca lectura unei relatări impersonale.

Ascultam și plângeam. Nu mă puteam abține.

— Ce ți-a spus Marc? m-a întrebat.

Am ezitat, neștiind ce să spun. Într-un final, i-am spus adevărul – doar pentru că nu m-am putut gândi la o minciună decentă.

— A spus că ai murit. Că atât mama, cât și tatăl meu sunt morți.

A gemut.

— El... el a avut grijă de mine, am continuat. S-a asigurat că merg la liceu și că am un loc bun unde să locuiesc. El și cu mine... ei bine, suntem o familie. Niciunul nu avea pe nimeni înainte de a ne găsi unul pe altul.

Se uita împietrită la mine.

— Nu știu de ce mi-a spus că ai murit. Poate că doar era... singur. Ne-am înțeles bine, el și cu mine, chiar de la început. Încă locuiesc în una dintre casele lui. Îmi permit un loc al meu acum, dar este cum am zis: suntem o familie.

Am făcut o pauză, apoi am zis ceva ce nu admisesem până atunci.

— Știi, nu am simțit niciodată că cineva m-ar fi iubit, până l-am întâlnit. Și bănuiesc că nu am iubit pe nimeni niciodată până nu m-a iubit el. A făcut... să mă simt în siguranță să îl iubesc la rândul meu.

— Și tatăl tău, și eu te-am iubit, a spus. Am încercat timp de doi ani să avem un copil. Ne făceam griji pentru vârsta lui. Ne făceam griji pentru felul în care era lumea – tot acel haos. Dar

te-am dorit atât de mult! Iar când te-ai născut, te-am iubit mai mult decât îți poți imagina. Când mi te-au luat și tatăl tău a fost ucis... am simțit pentru o vreme că murisem eu însămi. Am încercat din greu și multă vreme să te găsesc.

Nu am știut ce să zic la asta. Am ridicat din umeri, simțindu-mă inconfortabil. Nu mă găsise. Dar mă găsise unchiul Marc. Mă întreb oare cât de mult mă căutase cu adevărat.

— Nici măcar nu știam dacă mai ești în viață, a continuat. Am vrut să cred că mai ești, dar nu știam. Am fost implicată într-un proces cu America Creștină prin anii '40 și am încercat să-i forțez să îmi spună ce se întâmplase cu tine. Au pretins că toate înregistrările care aveau legătură cu tine au fost distruse cu ani în urmă într-un foc la Casa de Copii din Golful Pelican.

Au spus ei asta? Bănuiesc că ar fi putut. Ar fi spus orice pentru a evita să predea probele răpirilor lor – și să-i returneze un copil negru, creștin-american, unui lider al unui cult păgân. Totuși...

— Unchiul Marc spune că m-a găsit când aveam doi sau trei ani, am zis. Dar a văzut că am părinți buni, creștin-americani, și s-a gândit că este mai bine pentru mine să stau cu ei, netulburată.

Nu ar fi trebuit să spun asta. Nu sunt sigură de ce am făcut-o.

S-a ridicat și a început să se plimbe din nou – rapid, cu un pas nervos, bântuind încăperea.

— Nu m-am gândit niciodată că îmi va face așa ceva, a spus. Nu am crezut că mă urăște într-atât încât să îmi facă una ca asta. Nu am crezut că poate urî pe cineva atât de mult. L-am salvat din sclavie! I-am salvat viața-i de nimic, la naiba!

— Nu te urăște, am zis. Sunt sigură că nu te urăște. Nu știu ca el să fi urât pe cineva vreodată. Credea că face un lucru bun.

— Nu îl apăra, a șoptit. Știu că îl iubești, dar nu îl apăra în fața mea. Și eu l-am iubit și uite ce mi-a făcut mie – și ție.

— Conduci o sectă. El e un creștin-american. A crezut...

— Nu îmi pasă! Am vorbit cu el de sute de ori de când te-a găsit și nu mi-a spus nimic. Nimic!

— Nu are copii, am zis. Nu cred că va avea vreodată. Dar am fost ca o fiică pentru el. A fost ca un tată pentru mine.

S-a oprit din mers și m-a privit din picioare cu o intensitate aproape înspăimântătoare. Se holba la mine ca și cum mă ura.

M-am ridicat, m-am uitat în jur după jachetă, am găsit-o și am pus-o pe mine.

— Nu! a strigat. Nu, nu pleca.

Toată rigiditatea și furia au părăsit-o.

— Te rog, nu pleca. Nu încă.

Dar trebuia să plec. Este o persoană copleșitoare și trebuia să scap de ea.

— Bine, a spus când m-am îndreptat spre ușă. Dar poți să vii oricând la mine. Vino înapoi mâine. Vino când vrei. Avem atât de mult timp de recuperat. Larkin, ușa mea este întotdeauna deschisă pentru tine.

M-am oprit și m-am uitat înapoi la ea, dându-mi seama că îmi spusese pe numele pe care i l-a dat fetiței ei cu atât de mult timp în urmă.

— Asha, am rostit, uitându-mă la ea. Numele meu este Asha Vere.

Părea confuză. Apoi, fața ei părea că i se scurge în felul în care i se întâmplase unchiului Marc când îl sunasem ca să întreb de ea. Arăta atât de rănită și de tristă, că nu m-am putut împiedica să nu îmi pară rău pentru ea.

— Asha, a șoptit. Ușa mea este deschisă pentru tine, Asha. Întotdeauna.

Ziua următoare, a venit unchiul Marc, plin de teamă și disperare.

— Îmi pare rău, mi-a spus el de îndată ce m-a văzut. Am fost atât de fericit când te-am găsit după ce ai plecat de la părinții tăi. Am fost atât de bucuros să te pot ajuta cu educația ta. Bănuiesc... fusesem atât de singur atât de mult timp, că pur și simplu nu am putut suporta să te împart cu nimeni.

Mama nu a vrut să îl vadă. A venit la mine aproape în lacrimi pentru că încercase să o vadă, iar ea refuzase. A mai încercat de câteva ori și, de fiecare dată, ea a trimis oameni ca să-i spună să plece.

M-am întors cu el acasă. Eram nervoasă pe el, dar, cumva, și mai nervoasă pe ea.

Îl iubeam mai mult decât iubisem vreodată pe cineva, indiferent ce făcuse, iar ea îl rănea. Nu știam dacă o voi mai vedea vreodată. Nu știam dacă ar trebui. Nu știam nici măcar dacă voiam asta.

Mama mea a trăit până la 81 de ani.

Și-a ținut promisiunea. Nu s-a oprit niciodată din predicat. Pentru Sămânța Pământului, a ajuns la epuizare de câteva ori din cauza prelegerilor, instruirilor, ghidărilor, scrisului, fondării școlilor care găzduiau atât orfani, cât și studenți care aveau părinți și case. A găsit surse financiare și le-a direcționat înspre zone de studiu care au dus cu un pas mai aproape la împlinirea Destinului Seminței Pământului. A trimis tineri studenți promițători la universități, ceea ce i-a ajutat la împlinirea propriului potențial.

Tot ceea ce făcea era pentru Sămânța Pământului. Am mai văzut-o ocazional, dar Sămânța Pământului era primul ei „copil" și, într-un anumit fel, singurul ei „copil".

Plănuia un turneu de prelegeri publice când inima i s-a oprit, imediat după ziua ei de naștere, la 81 de ani. A văzut plecarea primelor navete spre prima navă stelară care era montată parțial pe Lună și parțial pe orbita ei. Eu nu m-am aflat pe niciuna din navete, bineînțeles. Nici unchiul Marc nu se afla – și niciunul dintre noi nu are copii.

Dar Justin Gilchrist a fost pe acea navă. Nu ar fi trebuit să fie, la vârsta lui, bineînțeles. Dar a fost. În mod ironic, și fiul Jessicăi Faircloth a plecat. Este biolog. Fetele Mora, copiii lor și toți cei care au mai supraviețuit din familia Douglas au plecat. Ei, în mod special, erau familia ei. Întreaga Sămânța Pământului era familia ei.

Noi nu am fost cu adevărat niciodată, unchiul Marc și cu mine. Nu a avut nevoie cu adevărat de noi niciodată, așa că nu ne-am lăsat să avem nevoie de ea. Iată ultima însemnare din jurnalul ei, care pare să fie relevantă pentru povestea ei lungă și limitată.

Din *Jurnalele lui Lauren Oya Olamina*
Joi, 20 iulie 2090

Știu ce am făcut.

Nu le-am dat cerul, dar i-am ajutat să își dea lor cerurile. Nu pot să le ofer nemurirea individuală, dar i-am ajutat să-i acorde speciei noastre singura șansă la nemurire. I-am ajutat pentru următoarea etapă a creșterii. Acum, sunt tineri adulți, părăsind cuibul. Va fi greu pentru ei acolo. Este întotdeauna greu pentru tineri când părăsesc protecția mamei. Va fi cerut un preț – probabil unul mare. Nu îmi place să mă gândesc la asta, dar știu că este adevărat.

Acolo, totuși, printre stele, în lumile vii pe care le știm deja și în celelalte lumi la care nici nu am visat încă, unii vor supraviețui și se vor schimba și vor înflori, iar alții vor suferi și vor muri.

Sămânța Pământului a fost întotdeauna adevărată. Am făcut-o să fie adevărată, dându-i substanță. Nu că aș fi avut de ales în această chestiune. Dacă vrei un lucru, dacă îl vrei cu adevărat, dacă îl vrei atât de mult încât ai nevoie de el ca de aerul pe care îl respiri, atunci, dacă nu mori, îl vei avea. De ce nu? Te are. Nu există nicio scăpare. Ce crud și îngrozitor lucru ar fi evadarea dacă ea ar fi posibilă.

Navetele sunt mari, late, urâte, ca niște tractoare spațiale din vechime. Arată ca și cum ar putea să fie vechi de o sută de ani. Bineînțeles, sub înveliș, sunt foarte diferite de primele. Învelișul propriu-zis este substanțial diferit. Dar, cu excepția faptului că sunt mai mari, navetele spațiale de azi nu arată atât de diferit de cele de acum o sută de ani. Am văzut poze cu cele vechi.

Navetele de azi au fost încărcate cu oameni, deja profund adormiți în DiaPauză – procesul de animare suspendată care pare să fie cel mai bun din serie. Alături de oameni, călătoresc și embrioni înghețați de oameni și animale, semințe de plante, unelte, echipamente, amintiri, visuri și speranțe. La cât de mari și la cât de spațioase sunt, navetele ar trebui să se prăbușească pe Pământ

de la atâta încărcătură. Chiar și numai amintirile singure sunt o încărcătură excesivă. Și bibliotecile Pământului merg cu ei. Toate acestea vor fi descărcate pe prima navă stelară a Pământului: *Cristofor Columb*.

Nu sunt de acord cu numele. Această navă nu este o scurtătură spre bogății și imperiu. Nu este despre înhățat sclavi și aur pentru a le fi prezentate unor monarhi din Europa. Dar nu poți să câștigi fiecare bătălie. Trebuie să știi ce bătălie să duci. Numele nu înseamnă nimic.

Nu aș fi putut să văd această primă Plecare pe un ecran sau într-o cameră virtuală ori într-o versiune personalizată sub o Vismască. Dacă ar fi trebuit, aș fi traversat lumea pe jos pentru a vedea această Plecare. Aceasta este viața mea luându-și zborul în aceste vehicule mari și urâte. Aceasta este nemurirea mea. Am dreptul să o văd, să îi aud tunetul, să o miros.

Voi merge cu prima navă care pleacă după moartea mea. Dacă aș fi știut că pot supraviețui altfel decât ca o povară, m-aș duce cu aceasta, cât sunt încă în viață. Nu contează. Vreau ca într-o zi să îmi folosească cenușa pentru a-și fertiliza culturile. Vreau să facă asta. Este aranjat. Voi pleca și ei mă vor da livezilor și poienilor.

Acum, cu prietenii și copiii prietenilor mei, privesc. Lacy Figueroa, Myra Cho, Edison Balter și fiica lui, Jan, dar și Harry Balter, încovoiat, încărunțit și zâmbind. I-a luat lui Harry atât timp să învețe să zâmbească din nou după pierderea Zahrei și a copiilor! Este un bărbat care ar trebui să zâmbească. Stă cu un braț în jurul nepoatei lui și cu celălalt în jurul meu. Este de vârsta mea. 81 de ani. Imposibil, 81! Dumnezeu este schimbare.

Larkin a mea nu va veni. Am implorat-o, dar a refuzat. Ține la Marc. El își revine acum după un alt transplant de inimă. Cât de complet, cât de detaliat mi-a furat copilul... Nici măcar nu am încercat să îl iert.

Acum, privesc navele cum, una câte una, își ridică încărcătura de pe Pământ. Mă simt singură cu gândurile mele, până când îmi îmbrățișez fiecare prieten și mă uit la chipul lor iubit, unul solemn, altul bucuros, cu toate udate de lacrimi. Cu excepția lui Harry, vor pleca curând cu toții în aceleași navete. Poate că cenușa lui Harry și a mea îi vor acompania într-o zi. La urma urmei, Destinul Seminței Pământului este să prindă rădăcini printre stele, nu să fie umplut cu otrăvuri conservate, băgate în cutii contra unui preț mare, cum este moda readusă la viață acum, și îngropate fără folos în vreun cimitir. Știu ce am făcut.

Pentru că Împărăția Cerurilor se aseamănă cu un om care, plecând într-o țară îndepărtată, și-a chemat slugile și le-a dat pe mână avuția sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, altuia unul, fiecăruia după puterea lui, și a plecat.

Îndată, mergând cel ce luase cinci talanți, a lucrat cu ei și a câștigat alți cinci talanți. De asemenea, și cel cu doi a câștigat alți doi. Iar cel ce luase un talant s-a dus, a săpat o groapă în pământ și a ascuns argintul stăpânului său.

După multă vreme, a venit și stăpânul acelor slugi și a făcut socoteala cu ele. Și apropiindu-se cel care luase cinci talanți, a adus alți cinci talanți, zicând: „Doamne, cinci talanți mi-ai dat, iată alți cinci talanți am câștigat cu ei."

Zis-a lui stăpânul: „Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră întru bucuria domnului tău."

Apropiindu-se și cel cu doi talanți, a zis: „Doamne, doi talanți mi-ai dat, iată alți doi talanți am câștigat cu ei."

Zis-a lui stăpânul: „Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră întru bucuria domnului tău."

Apropiindu-se apoi și cel care primise un talant, a zis: „Doamne, te-am știut că ești om aspru, care seceri unde n-ai semănat și aduni

de unde n-ai împrăștiat. Și, temându-mă, m-am dus de am ascuns talantul tău în pământ; iată, ai ce este al tău."

Și, răspunzând, stăpânul său i-a zis: „Slugă vicleană și leneșă, știai că secer unde n-am semănat și adun de unde n-am împrăștiat? Se cuvenea, deci, ca tu să pui banii mei la zarafi, și eu, venind, aș fi luat ce este al meu cu dobândă. Luați, deci, de la el talantul și dați-l celui ce are zece talanți. Căci tot celui ce are i se va da și-i va prisosi, iar de la cel ce n-are și ce are i se va lua. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților."

Biblia, *Evanghelia dupa Matei 25,14–30*

Science Fiction / Fantasy

Am citit că perioada tulbure pe care jurnaliștii au început să o numească „Apocalipsa" sau mult mai obișnuit, mult mai cu amărăciune „Variola", a durat din 2015 până în 2030 – un deceniu și jumătate de haos. Nu este adevărat. Variola a fost un chin mult mai lung. A început cu mult înainte de 2015, poate chiar înainte de începutul noului mileniu. Nu s-a terminat încă.

Am citit și că Variola a fost cauzată de crize climatice, economice și sociologice petrecute simultan, în mod accidental. Ar fi mai onest de spus că Variola a fost cauzată de refuzul nostru de a rezolva problemele evidente din aceste arii. Noi am generat problemele: apoi tot noi am stat și ne-am uitat cum s-au transformat în crize. Am auzit oameni care negau acest lucru, dar am fost născut în 1970. Am văzut îndeajuns încât să știu că este adevărat. Am văzut cum educația a devenit mai degrabă un privilegiu al bogaților decât o simplă necesitate care ar trebui să existe pentru ca o civilizație să supraviețuiască. Am văzut cum comoditatea, profitul și inerția au scuzat o degradare mai mare și mai periculoasă a mediului. Am văzut cum sărăcia, foametea și boala au devenit inevitabile pentru din ce în ce mai mulți oameni.

Per total, Variola a avut efectul unei cumpărări în rate a celui de-al Treilea Război Mondial. De fapt, aveau loc mai multe războaie mici și sângeroase în perioada Variolei. Erau niște treburi stupide – irosiri de viață și de comori. Au fost duse, aparent, pentru a ne apăra de dușmanii străini și răi. Prea de multe ori, erau purtate pentru că lideri nepotriviți nu știau ce altceva să facă. Astfel de lideri știau că se pot baza pe frică, suspiciune, ură, dependență și lăcomie pentru a stârni sprijinul patriotic pentru război.

HE
CA
TE

SF
/F

ISBN 978-606-94712-6-5

www.hecate.ro